

Mê Muội Vì Em

Contents

Mê Muội Vì Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	71
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	88
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93
33. Chương 33	96
34. Chương 34	100
35. Chương 35	103
36. Chương 36	105
37. Chương 37	108
38. Chương 38	112
39. Chương 39	116
40. Chương 40	119
41. Chương 41	122

42. Chương 42	126
43. Chương 43	129
44. Chương 44	132
45. Chương 45: Lời Cuối Tuyển	137

Mê Muội Vì Em

Giới thiệu

Truyện là một truyện được viết lại bởi nhân vật chính, có nhiều tình huống làm bạn cười và suy nghĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-muoi-vi-em>

1. Chương 1

Chào mọi người!

Tôi chính là Quan An Tĩnh.

Về nội dung mà bài viết này đề cập, tôi muốn nói rõ hai chuyện:

Thứ nhất, nội dung của bài viết sai sự thực nghiêm trọng! Tôi không quen đàn anh Nghiêm Dịch, lại càng không phải bạn gái của anh ấy.

Thứ hai, xin mọi người đừng làm thịt tôi nữa.

Cám ơn!

Một buổi tối giữa hè, Quan An Tĩnh ngồi trong căn phòng nhỏ xíu của mình tức tối gõ phím viết mấy câu trên. Sau khi đọc lướt qua một lần rồi ở khung trả lời thêm bốn chữ “trịnh trọng nói rõ” thì chẳng chút do dự click vào nút “trả lời”, bài viết được đăng sau 0.1 giây.

Đại công cáo thành!

Tuy trên trán vẫn còn bịn rịn một lớp mồ hôi mỏng nhưng cả thể xác lẫn tinh thần đều bắt đầu thư giãn.

Click vào “xem bài trả lời”, Quan An Tĩnh thấy bài viết của mình nằm yên ở lầu 660. Vừa rồi chỉ mới 1 page nhưng bây giờ đã 23 page... hết cách, danh tiếng của nam thần quá cao rồi! Quả nhiên chuyện gì dính tới Nghiêm Dịch đều sẽ trở thành tiêu điểm.

Tắt trang web, đầu đuôi sự việc lại bắt đầu đảo quanh trong suy nghĩ. Quan An Tĩnh thấy rất bất đắc dĩ, nghĩ lại thì thấy nổi oan mà cô phải gánh trên lưng này quá kỳ diệu khó hiểu rồi! Lại nói, ngọn nguồn của cả sự việc cùng lắm chỉ là một lần mượn viết rất bình thường, nhưng có ai lại nghĩ một chuyện nhỏ như thế lại gây âm ỉ như vậy trên diễn đàn của đại học F. Chỉ trách cô cho ai mượn thì mượn nhưng hết lần này lần khác lại cho hot boy đại nhân mượn...

Chuyện này, phải ngược dòng thời gian đến cuối học kỳ trước tìm hiểu.

Sau khi kết thúc đợt thi cuối năm, vì mua nhầm phiếu xe nên Quan An Tĩnh phải nán lại trường học mấy ngày. Lúc đó phần lớn sinh viên đã rời trường, chỉ còn lại sinh viên năm 3 được cho là cực khổ nhất còn ở lại trường cố gắng cho kỳ thi chuyên ngành. Vì vậy, trong lúc ở thư viện giết thời gian thì Quan An Tĩnh trùng hợp ngồi gần nam thần khoa Vật lý – Nghiêm Dịch học năm 3 đại học, trong một phòng tự học. Đường nhiên, ở chỗ đó vẫn còn những sinh viên khác chưa rời trường chứ không phải chỉ có riêng hai người bọn họ, bọn họ cùng lắm chỉ ngồi gần nhau mà thôi.

Quan An Tĩnh ngày thường cũng không mấy nhiều chuyện, làm người cũng tương đối yên phận. Thế nhưng cô cũng biết đến cái tên Nghiêm Dịch này, dù sao hot boy của đại học F nổi tiếng gần xa, có biết bao cô gái đổ ngã với anh, nếu như ngay cả anh mà cô cũng không biết thì thực uống cho sự thực là người ở đại học F.

Có thể ngồi cách hai bàn đối mặt với anh đẹp trai cấp trường thế này, hơn nữa lại còn ngồi cả một ngày, thực cũng chẳng biết có bao nhiêu nữ sinh hâm mộ muốn chết đi được! Nhưng Quan An Tĩnh trái lại vẫn giữ bình tĩnh, trừ lúc đầu lên ca ngợi gương mặt như mộng ảo cùng dáng người mê hồn của Nghiêm Dịch ra thì cũng không mấy cảm xúc dâng trào lắm. Giống như trong tiềm thức đã nhận định rằng Nghiêm Dịch giống như những minh tinh trên tạp chí vậy, đẹp trai thì đẹp trai, hoàn mỹ thì hoàn mỹ, nhưng đều cách xa ngàn dặm. Chỉ có thể đứng ngắm từ xa chứ không thể khinh nhờn. Chỉ cần thưởng thức một lát thì được chứ mấy việc như tiếp cận thì chẳng hề xuất hiện trong từ điển của Quan An Tĩnh. Ôm suy nghĩ như vậy, Quan An Tĩnh lại đọc tiểu thuyết, lật tạp chí, làm chuyện mà cô nên làm.

Ngồi như vậy bình an qua hai ngày nhưng ai ngờ tới ngày thứ ba đã xuất hiện một việc nhỏ xen vào — Ít nhất thì Quan An Tĩnh lúc ấy thấy việc đó chẳng có gì to tướng — không biết có phải hot boy đại nhân làm bại tập quá nhiều hay vì lý do gì khác mà đã dùng hết mực trong hai ngày. Vì vậy, rất tự nhiên, anh đã tìm đến Quan Tĩnh An cách anh gần nhất — mượn viết.

Mượn viết ở thư viện, chuyện này rất thường gặp, Quan An Tĩnh nhìn thấy nam thần tới gần, chẳng nói thêm lời dư thừa nào mà đưa viết cho anh mượn. Toàn bộ quá trình tuyệt đối không hơn một phút!

Thế nhưng, chính chuyện nhỏ như hạt mè này lại trở thành ngòi nổ khiến cho Quan An Tĩnh sau này bị rất nhiều bạn học làm nhục — bởi vì trong một phút ngắn ngủi ấy, không biết là vị nhân sĩ nào ăn không ngồi rồi dùng điện thoại di động chụp màn đó lưu lại! Tuy ảnh có phần mờ nhưng vì ngoại hình cao ráo của Nghiêm Dịch nên mọi người rất dễ xác định được nhân vật trong ảnh. Hơn nữa cây bút trong tấm ảnh gần như bị che hết, thoát nhìn thì hai người rất giống đang... nắm tay nhau...

Chẳng qua đó không phải là chuyện chính — ghê tởm nhất chính là người đó cố ý biên ra cái tiêu đề khiến người nghe phải kinh sợ là: “Lộ diện bạn gái Nghiêm Dịch, nhanh vào!”, còn đăng ảnh lên diễn đàn đại học F có phần nổi tiếng! !!

Tốt rồi, bài viết vừa đăng thì như một viên đá làm dậy lên sóng lớn ngợp trời. Tập thể nữ sinh đang nghỉ hè nổi trận lôi đình! Ba năm nay, đối tượng YY của rất nhiều đồng bào FA nữ là nam thần lại có bạn gái!? Sao có thể, sao có thể chứ!!

Lầu 1: không ngờ anh Nghiêm có bạn gái rồi, đau lòng, % >_<%

Lầu 2: dáng vẻ của con ả này như bà thím vậy! Nhất định là một con ả bám đuôi, giám định hoàn tất!

Lầu 3: đừng mà!!! Em yêu anh Nghiêm lắm...

Lầu 4 trả lời lầu 2: ảnh chụp mờ lắm mà! Quỳ xuống cầu xin tấm hình khác!!

Lầu 5: thiệt hay giả đó? Ngồi chờ đại thần bác bỏ tin đồn!

Lầu 6: ô shit ??????? Khẩu vị của hot boy chỉ nhiều đây thôi sao ???????

...

Bài viết này được các thành viên thảo luận sôi nổi, không ngừng tăng nhiệt, cuối cùng đã trở thành vài biết hot nhất diễn đàn, ở trước bài viết còn thêm [tinh phẩm]! Trực tiếp trở thành màn cầu huyết nóng nhất mùa hè này, cũng là mê án khó bề phân biệt nhất.

Sau đó, không biết bị bạn học vô lương nào bán đứng, ba chữ “Quan An Tĩnh” bắt đầu xuất hiện nhiều lần trong các bài trả lời. Càng có người tự nhận mình là người mục kích, thề thốt rằng: “Quan An Tĩnh đúng là bạn gái chính quy của Nghiêm Dịch!”.

Trời ạ, đây thực sự là bịa đặt!

Thế nhưng mọi người không rõ chân tướng nên vẫn hăng say hóng hớt như cũ. Lời bình luận đó vừa xuất hiện thì các thành viên đều đồng tâm hiệp lực moi móc tài liệu về Quan An Tĩnh — Khoa điện tử đại học F, một nữ sinh năm 2 bình thường!

Lầu 378: cut, chỉ được như thế này? Còn thua dự đoán của bà đây nữa!

Lầu 379: thế này thì không còn nghi ngờ gì nữa, thực là bám đuôi rồi

~~Lầu 380: tên rất quen tai, hình như từng tham gia cuộc thi nghi lễ.

Lầu 381: Quan An Tĩnh, bà muốn đồ sát mày!!! Trả anh Nghiêm lại đây!!

...

Lầu 390: cô nương ở lầu trên đừng đau lòng nữa, khắp núi nơi nào mà chẳng có cỏ thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến cỏ này? Đây ở khoa thể dục nè, cao 185, số đo ba vòng **, chưa có bạn gái, không có sở thích bất lương, thành tâm tìm bạn gái...

Lầu 391 trả lời lầu 391: tứ chi phát triển, đầu óc ngu si!

Lầu 392 trả lời lầu 391: cut! !!!

...

Nói tóm gọn, trong lúc nhất thời Quan An Tĩnh đã trở thành chủ đề đầu diễn đàn F. Đáng sợ hơn đó là cô ở mãi công ty điện tử thực tập nên hồn nhiên chẳng biết tới chuyện này!

Mãi đến kỳ nghỉ đã hơn một tháng thì Quan An Tĩnh trong một lần vô tình được bàn cùng phòng cho biết thì mới biết được sự tồn tại của bài viết này. Khi cô chạy vội về nhà lên mạng thì 10 topic đầu diễn đàn đã bị tên của cô cùng Nghiêm Dịch chiếm hết một nửa!

Sao... sao lại như vậy...?

Click mở bài viết, xem lướt qua một lần, Quan An Tĩnh lại càng dở hẳn. Tuy thành tích của cô không mấy nổi bật, diện mạo cũng chẳng không nghiêng nước nghiêng thành nhưng từ nhỏ tới lớn, bất kể diện mạo hay thành tích học tập đều xem như đạt tiêu chuẩn. Thế nhưng tại sao mọi người trong diễn đàn đều nghiêng về phe mắng mỏ cô... vốn khi nghe mình có dính líu với nam thần thì Quan An Tĩnh còn thấy chút vinh hạnh thì bây giờ muốn vui cũng chẳng vui nổi!

Không được, không được! Cô gánh không nổi nỗi oan này, phải làm sáng tỏ ngay mới được!

Động tĩnh trên diễn đàn rất lớn, toàn bộ thông tin cá nhân của cô đều bị copy lên, luôn cả bảng điểm, ảnh hoạt động, weibo, thậm chí nick QQ cũng bị đăng lên. Quan An Tĩnh chợt thấy ảo giác cô bị lộ quần lót áo đứng trần truồng trước mặt mọi người. Thực sự khiến lòng người bất an!!!

Đúng vậy, lúc này cả tức giận cũng bị cô bỏ quên mà suy nghĩ trong đầu chỉ toàn là bất an... cô không muốn bộc lộ trước mặt công chúng như thế này, huống hồ cô vốn chẳng phải là bạn gái của hot boy đại nhân!

Oan ức quá rồi!

Vì vậy, Quan An Tĩnh dạo gần đây vẫn luôn ung dung lạnh nhạt phát câu rồi, nhịn hết nổi nữa, phải phát tiết! Có điều đáng thương cho nữ sinh khoa kỹ thuật có văn phong bình thường như cô không am hiểu những văn tự chứa đầy cảm xúc. Cuối cùng bực dọc suốt một ngày mới viết ra được vài câu đáng thương như vậy, coi như là câu trả lời của cô đối với toàn bộ sự việc này.

Khi đó Quan An Tĩnh còn khờ dại nghĩ rằng: vậy chắc xong rồi nhỉ, người trong cuộc là cô đã ra mặt phủ nhận tất cả, mọi người trên diễn đàn có thể yên tĩnh rồi!

Nhưng sự thực chứng minh rằng ước muốn tuy xinh đẹp nhưng sự thực luôn tàn khốc.

Sau một tháng, sự việc nữ nhân vật chính đột ngột xuất hiện trả lời bài viết chẳng những không giội tắt lòng nhiệt tình của mọi người mà trái lại càng khiến ọi người hưng hân hơn. Ban đầu mọi người vẫn tỏ vẻ ngờ vực thân phận của người trả lời, sau đó vua công nghệ ra tay rồi, bởi do điều khoản dùng tên thực để đăng ký nick diễn đàn trường nên căn cứ theo tin tức sau màn đã xác nhận tính chân thật thân phận của Quan Tĩnh An.

Rồi sau đó, bài viết trả lời của Quan An Tĩnh được đỉnh(*) 100 lần, trực tiếp trèo lên vị trí chói mắt nhất.

(*)đại loại như “chú ý” hay “cộng danh tiếng”, “cộng tín dụng” cho bài viết ấy.

Quan An Tĩnh cảm rồi...

Đây... đây không phải là ý của cô mà! Hơn nữa mọi người trên mạng vẫn sôi nổi thảo luận: đầu đuôi của việc yêu nhau... khi nào thì xác định quan hệ... cô dày mặt bày tỏ như thế nào... vân vân và vân vân... đủ mọi phiên bản tình tiết YY được trí tưởng tượng bay xa của mọi người biên ra.

Còn Quan An Tĩnh ngồi trước máy tính chỉ có thể kháng nghị trong im lặng: mọi người không nắm được trọng điểm của chuyện này rồi! Trọng điểm đó là Quan Tĩnh An cô không phải là bạn gái của Nghiêm Dịch! Tại sao mọi người cứ giữ chặt cô không buông vậy?!

Vài ngày sau đó, mắt thấy chiêu “nói rõ” chẳng có hiệu quả nên Quan An Tĩnh dứt khoát không xử lý. Có lẽ không trả lời mới là đòn đánh trả tốt nhất, thời gian sẽ chứng minh sự trong sạch của cô.

Vì vậy qua một ngày, qua hai ngày, Quan An Tĩnh vẫn đi tới công ty điện tử thực tập như cũ, quên hết sự kiện trên diễn đàn. Nhưng một tuần lễ sau đó, khi cô nơm nớp lo sợ đăng nhập vào diễn đàn lần nữa, chờ mong mọi việc lắng xuống thì lại phát hiện — tình huống vẫn không chuyển biến tốt...

Ở 10 bài viết hot nhất vẫn còn treo mấy bài như: “Lộ diện bạn gái Nghiêm Dịch, nhanh vào!”, hơn nữa ba chữ “Quan An Tĩnh” vẫn đứng đầu bảng tìm kiếm, fans weibo của cô nhảy vọt thêm 200!

Trời, Quan An Tĩnh hoàn toàn ngổm rồi. Kỳ nghỉ hè sắp hết rồi, chẳng lẽ cô thực sự phải gánh lấy cái tiếng “bạn gái của nam thần” về trường hay sao? Không biết có bị fans của Nghiêm Dịch vây đánh toàn thân bất toại hay không nữa...?

Xét theo độ nổi tiếng của anh thì dường như... rất có thể!

Quan An Tĩnh càng nghĩ càng bi phần, trên màn hình chợt nhấp nháy “bạn có thư mới”. Click mở, mở lá thư cô vừa nhận được.

2. Chương 2

Ô? Ai vậy nhỉ? Chỉ kết bạn với nhau trên diễn đàn thì mới gửi tin nhắn riêng cho nhau được. Tuy diễn đàn đại học F rất nổi tiếng nhưng ngày thường Quan An Tĩnh không có thói quen lên diễn đàn cho nên bạn bè ít ỏi chẳng có là bao, mỗi lần vào diễn đàn đều xem những box cố định như nhau.

Hồng Ma Quỷ: Xin chào, bài viết xin giúp đỡ của bạn ở “Học hải vô nhai(*)” đã được giải đáp, xin vào xem qua.

(*) học hải vô nhai: ví việc học như một vùng biển không có điểm cuối.

Thì ra là mod... giống như Quan An Tĩnh đã đoán trước. Tin rất ngắn, cô lập tức hiểu rõ. Hồng Ma Quỷ là mod box “Học hải vô nhai”, thường giải đáp các vấn đề lập trình ở box này. Thường thăm box nên Quan An Tĩnh cũng rất quen cái tên này, lúc này nhìn thấy nhắc nhở này thì thấy mình hơi thiếu ý tứ.

Gần cuối học kỳ, khi Quan An Tĩnh ôn tập thì nhìn thấy một đề mục lập trình trên sách tham khảo. Lúc đó đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không giải đáp được thế nên đã lên diễn đàn vào box “Học hải vô nhai” viết bài xin giúp đỡ. Box này dành riêng để thảo luận các vấn đề học tập, sinh viên mọi chuyên ngành đều có thể gửi bài. Mấy mod thường trả lời bài viết rất trâu bò, trên thông thiên văn dưới thấu địa lí, chuyện gì cũng biết.

Đồng thời, khu xin giúp đỡ có một quy tắc là phạm vấn đề đã được giải đáp thì phải do người gửi tự close còn bằng không thì sẽ luôn mở ở trạng thái “đợi lời giải”. Khi đó Quan An Tĩnh cũng chỉ thuận tay hỏi mà thôi, sau khi thi xong cũng quên bém chuyện này, kéo dài không close câu hỏi đến hôm nay Hồng Ma Quý gửi tin tức nhắc nhở cô... Bản thân cô đã sớm vứt vấn đề lập trình đó lên chín tầng mây nhưng người ta vẫn chân thành trả lời cho cô một cách tường tận.

A di đà phật, thiện tai thiện tai!

Quan An Tĩnh áy náy trong lòng vọt vào “Học hải vô nhai” close câu hỏi, vẫn không quên trả lời một câu: “Có lỗi quá, quên close, cảm ơn đã giải đáp :-D “.

Thế nhưng khi cô định rời khỏi thì ma xui quỷ khiến thế nào mà con chuột rê lên chân dung của Hồng Ma Quý.

Avatar là batman, chẳng có gì đặc biệt cả. Có điều từ khi phát hiện box giúp đỡ này thì Quan An Tĩnh luôn cảm thấy trong “Học hải vô nhai” tàng long ngọa hổ, nhất là mod Hồng Ma Quý. Gần như có vấn đề gì khó giải quyết thì cuối cùng cũng được anh trả lời. Hồi trước cô có đoán: người nhân này có phải cũng là người khoa điện tử như bọn cô không?

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Quan An Tĩnh click mở trang cá nhân của Hồng Ma Quý, những bài viết trả lời gần đây xếp hàng một hàng dài chỉnh tề. Đương nhiên, phần lớn đều là bài trả lời trong box “Học hải vô nhai”, ngẫu nhiên có bài trả lời ở “Thế tục tung hoành” cùng “Người chơi GAME”. Vì vậy, Quan An Tĩnh cơ bản đã xác nhận giới tính của Hồng Ma Quý là nam. Nhưng khi nhìn tiếp thì ánh mắt của cô từ từ dừng lại trên một tiêu đề quen thuộc — “Lộ diện bạn gái Nghiêm Dịch, nhanh vào!”

Không, biết, nha! Ngay cả nhân vật học tập cấp bá vương như thế này cũng xem tin tức lá cải, hơn nữa còn trả lời!

Quan An Tĩnh xách vẻ mặt nhìn chăm chăm vào đấy, quyết tâm, click vào. Trang web nhanh chóng nhảy tới lầu mà Hồng Ma Quý trả lời, nội dung chỉ có hai chữ ngắn ngủn: nhầm chán.

“Phì —” không biết tại sao mà khi Quan An Tĩnh nhìn thấy hai chữ này thì không nhịn được đã bật cười. Rõ ràng hai chữ chẳng chút hài hước nào mà cô lại thấy thú vị, có lẽ là do nói ra được tiếng lòng của cô. Kết hợp lại tất cả, bộ não xoay chuyển hình ảnh: một sinh viên đeo kính cận còn dày hơn cả đít chai ngồi trước một chồng sách tham khảo, tay trái giải đề, tay phải gõ bàn phím... nhìn con người vô tri hoang phí thời gian trên những tin tức đồn thổi, thực sự là nghiệp chướng, nghiệp chướng mà.

Quan An Tĩnh lung lay máy tính, càng nghĩ càng mắc cười, lắc lắc đầu, muốn xem những người khác trả lời bá vương học tập như thế nào. Thế nhưng, cô mới nhìn thì đã không cười nổi nữa, cuối cùng thì nụ cười cứng lại... Bởi vì, bá vương học tập trả lời hai chữ “nhầm chán” hình như bị người khác đỉnh 300 lần! Trực tiếp vượt qua bài viết đỉnh 100 lần của cô, nhất cử trở thành bài trả lời hot nhất!

Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ thanh danh của bá vương học tập đã vượt khỏi “Học hải vô nhai” triển khai khắp toàn bộ diễn đàn? Chỉ hai chữ “nhầm chán” đơn giản thôi mà sao lại hot như thế này? Quan An Tĩnh chẳng hiểu nổi.

Ôm nghi hoặc trong lòng, Quan An Tĩnh lại mở bài viết chính của cô cùng với Nghiêm Dịch, chuyện không biết rõ nên phải đối mặt như thế nào thì cần trốn tránh. Vì vậy từ lần trước khi thấy bạn học công kích mình xong thì cô không vào bài viết này nữa.

Không ngờ chỉ mới mấy ngày, khi Quan An Tĩnh mở bài viết ra xem thì cô lại bị chấn động lần nữa rồi!

Không phải bởi vì mọi người công kích cô hung hãn bao nhiêu, cũng không phải bài viết trả lời của cô nhận được bao nhiêu lời “khen”, mà là —

Lầu 511: dựa vào đâu mà nói Hồng Ma Quý chính là Nghiêm Dịch?! Lấy chứng cứ ra nói chuyện!!

512: đúng vậy, chỉ trả lời hai chữ thôi thì sao mấy người biết đó là anh ấy chứ??? Chẳng phải nói không tra được tên thật của mod hay sao?

513: chứng cứ 1 (screenshots trang cá nhân). Ngày ghi danh diễn đàn của Hồng Ma Quý là ngày x, tháng y năm 20zz, cũng chính là thời gian mà Nghiêm Dịch nhập học; chứng cứ 2 (screenshots weibo) Nghiêm Dịch

thường hay gửi tin tức về MU (Manchester United), Hồng Ma Quỷ cũng là fans MU; chúng có 3 ngày x tháng y năm 20zz có người nhắn tin trong weibo gọi hân ta là Hồng Ma Quỷ! Tổng hợp lại, Hồng Ma Quỷ là Nghiêm Dịch! Đóng mộc!

514: quỳ lạy

~515: là Nghiêm Dịch thực hả!!!! Nam thần!!! Ta đỉnh!!!!

...

576: hỏi nhỏ một câu, có ai phát hiện nam thần cùng Quan MM tác động với nhau bao nhiêu lần không?

(*) viết tắt của muội muội ấy.

577: được lâu trên dẫn dắt, ta thống kê lại, đến nay Nghiêm Dịch đã trả lời 11 bài viết cho Quan MM!! Không phải mười hay mười hai mà là mười một!!

578: ông muốn nói điều gì...? 11, đại biểu ột lòng một dạ (toàn tâm toàn ý)? Cho nên nói tình cảm của hai người bọn họ bắt đầu từ diễn đàn hay sao?

579 trả lời 578: cmn! Mày bị điên à !?

...

...

Đằng sau còn rất nhiều bài trả lời nhưng Quan An Tĩnh đã thờ người ngồi trước máy tính, một chữ cũng không thấy vô, bởi vì lúc này cô đã hoàn toàn bị hóa đá!!

Thân là nữ sinh ngành kỹ thuật nên cô tính toán trong đầu rất nhanh, cuối cùng đưa ra kết luận: xác suất này không cao hơn việc sao hỏa đụng địa cầu là bao. Đại học F nhiều người như vậy tại sao cô hết lần này đến lần khác ngồi ở đối diện Nghiêm Dịch? Đại học F nhiều người như vậy tại sao hết lần này đến lần khác Hồng Ma Quỷ lại là Nghiêm Dịch?! Đây không muốn chờa đường sống cho cô mà.

Vì vậy... mộc sách, trạch nam, đại nhân học tập bá vương kỳ thực cùng Nghiêm Dịch đại danh鼎鼎鼎鼎 là một sao? Anh còn gửi tin nhắn riêng cho cô nữa... cảm giác quý dị gì thế này?

Suy nghĩ, lầu nhà cô lại cao thêm một tầng —

631: Quan MM hãy hiện thân trả lời bài viết của nam thần đi! Ra nông nổi này rồi mà còn khách khí nữa làm gì, muốn ôn lại tình yêu mới mẻ sao?!

Quan An Tĩnh chứng kiến bốn chữ “tình yêu mới mẻ” thì suýt chút nữa đã học máu! Tình yêu mới mẻ gì chứ? Mấy người này quá sức tưởng tượng rồi, cô và Nghiêm Dịch là hai người xa lạ chẳng quen biết nhau có biết không?! Nhìn trời...

Vài hôm sau, má Quan phát hiện con gái có chút mất hồn mất vía, đã tới thời gian nên thu xếp đồ đạc về trường rồi mà còn lè mà lè mè, không quên cái này thì mất cái nọ. Con gái bà nên bà hiểu, tuy về ngoài nhìn yếu đuối nghe lời nhưng thực ra rất có chủ kiến. Mấy năm qua mỗi ngày về trường thì Quan An Tĩnh luôn dứt khoát gấp rút “thoát khỏi ma chướng”. Năm nay là lần đầu tiên lưu luyến không rời. Không bình thường, rất không bình thường.

Thế nhưng con gái đã lớn rồi, người làm mẹ như bà rất thức thời nên không hỏi gì nhiều, chỉ tỏ ý mẹ muốn nghe chuyện trong trường của con khi nói chuyện trò nhau. Quan An Tĩnh cũng biết mẹ nói rất có đạo lý, khi gặp chuyện thì không nên nín nhịn một mình, tục ngữ có nói một cây làm chẳng nên non ba cây chụm lại nên hòn núi cao, có lẽ cô nên tìm tham mưu. Hiển nhiên “chuyện yêu đương” tuyệt đối không thể để ba mẹ biết được nên vì vậy cô nhanh chóng xác định mục tiêu là bạn cùng phòng phát hiện được bài viết này — Phạm Di Đình.

Phòng ký túc xá ở đại học F dành cho 4 người thế nhưng nữ sinh điện tử rất ít. Trong ban của cô chỉ có 6 nữ sinh. Phòng ngủ của Quan An Tĩnh có 3 người, trừ Phạm Di Đình ra thì còn một đàn em năm nhất khoa nhân văn. Bình thường quan hệ của 3 người không tệ nhưng khi gặp chuyện thì Quan An Tĩnh tình nguyện chọn bạn cùng tuổi thương lượng hơn.

Nhắc đến Phạm Di Đình thì cô trong trường học cũng được coi là một nhân vật, tuy không phải rất đẹp nhưng ăn điểm khôn khéo. Mới năm nhất đã giữ chức chi bộ trưởng trong lớp, còn gia học ban tuyên truyền trong trường. Thường hay đi theo sư huynh sư tỷ hoạt động, ra ngoài tìm kiếm tài trợ, vân vân và vân vân, biết ăn biết nói, cũng rất thông minh.

Song khi Quan An Tĩnh kể đầu đuôi sự tình cho Phạm Di Đình thì cô gái luôn có ý tưởng như cô cũng có chút bối rối. Nói thực, trước đó nhìn thấy bài viết hot đó trong diễn đàn, Phạm Di Đình có chút bất ngờ nhưng cũng chẳng để ý quá mức, dù sao mỗi ngày trên diễn đàn đều có những tin tức linh tinh như thế sao cô nhớ hết được? Thế nhưng qua hai tháng rồi mà tin tức của Quan An Tĩnh cùng Nghiêm Dịch vẫn nóng hổi thậm chí sắp đổi màu tím rồi... sự bèn bĩ của mọi người khiến cô cảm thấy bất ngờ.

“Thực ra chẳng có gì cần lo lắng cả... chẳng lẽ cậu sợ mấy đứa trên mạng đó ăn thịt cậu à? Trước tiên hãy tránh đầu ngọn gió đã, qua trận này thì sẽ ổn thôi.”

Quan An Tĩnh đang nghe điện thoại vì câu nói “tránh đầu ngọn gió” của Phạm Di Đình mà ngậy ra một lúc, nghe sao có vẻ giống phim Hồng Kông nhỉ...?

Chẳng thêm đau lòng tiền cược gọi đường dài, Quan An Tĩnh nói một hơi rất nhiều: “Điều đó thì không nhưng tớ thấy thắc mắc trong lòng, rõ ràng không xảy ra chuyện gì cả. Cậu cũng biết đó, Nghiêm Dịch là ai chứ? Nam thần đó. Tớ còn nhớ ngày đầu tiên vào trường đã được người ta phổ cập chuyện có liên quan tới anh ấy rồi. Đoán chừng chỉ riêng trường chúng ta thôi thì số con gái thích anh ấy không mười thì cũng hai mươi. Tớ không muốn kéo chuyện hiểu lầm này vào trong trường để từ ngày khai giảng trở thành kẻ thù chung của toàn dân.”

“Vậy cậu định làm sao?”

“Thì tớ không biết làm sao nên mới hỏi cậu!”

“Choáng! Sao tớ biết nên xử chuyện này ra sao, đâu phải ai cũng có cơ hội đưa viết cho nam thần đâu. Hơn nữa, thân là ‘bạn gái’ của Nghiêm Dịch... bộ cậu không thấy sung sướng sao? Ha ha ha!”

Giọng điệu hài hước của Phạm Di Đình thành công chọc tức Quan An Tĩnh bên này: “Ai! Rốt cục cậu có chịu giúp tớ một tay không? Có muốn qua ải mạch điện học kỳ sau nữa hay không?”

Bị Quan An Tĩnh uy hiếp, quả nhiên Phạm Di Đình thu liễm lại rồi như một con cún nịnh nọt một chốc mới nghiêm túc phân tích nói: “Tớ thấy mấu chốt của vấn đề này chính là thái độ của Nghiêm Dịch. Tớ có thấy bài viết của anh ấy nhưng ‘nhàm chán’ thì sao tính là trả lời được?! Là ‘không có chuyện này, nhàm chán’ hay ‘chuyện là vậy đó, nhàm chán’?”

Quan An Tĩnh lặng lẽ gật đầu, cảm thấy bạn cùng phòng nói rất có lí. Thế nhưng trong lòng của cô hiểu rõ ý nghĩa đứng đằng trước hai chữ đó mà mọi người trên mạng lại không biết! Vì thế, cô có nên trực tiếp liên lạc với Nghiêm Dịch không?

3. Chương 3

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Quan An Tĩnh vẫn từ bỏ cách gửi tin nhắn riêng cho Nghiêm Dịch. Nguyên nhân rất đơn giản, nam thần đã phát biểu cảm nghĩ rồi, dùng hai chữ “nhàm chán” để tổng kết tình hình của trò khôi hài trên diễn đàn này rất hay. Nhưng cũng để Quan An Tĩnh lãnh đủ công lực ăn không đặt chuyện, chỉ hươu nói (đó là) ngựa của đám sinh viên trong trường! Tuy bài viết vẫn chưa hạ nhiệt nhưng hot boy đại nhân đã tỏ ra thái độ xem thường rồi. Nếu như lúc này cô ra mặt làm phiền anh thì người ta có thể sẽ cho rằng cô đang kiếm cớ tiếp cận hay không...

Được rồi, được rồi, nhất định do cô suy nghĩ nhiều thôi! Là giả thì không bao giờ trở thành sự thực, người ngay không sợ chết đứng! Giống như lời của Phạm Di Đình, qua trận nóng này thì tầm nhìn của mọi người cũng sẽ chuyển dời, có lẽ cô thực sự chỉ buồn lo vô cớ.

Ngủ một chút!

Đắp chăn, Quan An Tĩnh nhắm nghiền hai mắt, bắt buộc mình không được suy nghĩ gì thêm về chuyện này nữa.

Học kì mới sắp bắt đầu.

Qua năm nhất trẻ trung cùng năm hai ngây thơ, bạn học Quan An Tĩnh hữu kinh vô hiểm tiến lên năm ba đại học. Nhắc tới cuộc sống hai năm trước, giờ nghĩ lại, trừ chưa học xong khoa chuyên ngành cùng hồi hả ứng phó cho cuộc thi tiếng Anh 4/6 ra thì trên lý lịch của nữ sinh khoa kỹ thuật Quan An Tĩnh chỉ có duy nhất một điểm sáng đó là từng tham gia cuộc thi nghi lễ cấp trường.

Cuộc thi đấu được tổ chức hàng năm này là hạng mục truyền thống của đại học F. Vì mỗi trận đấu đều tề tựu hoa khôi của các khoa nên hấp dẫn không ít sự chú ý của sinh viên. Dần dần có rất nhiều sinh viên gọi đùa là “cuộc thi hoa hậu” đại học F.

Thế nhưng khác với cảnh tượng tấp nập náo nhiệt của khoa nhân văn hay pháp chính. Tình huống báo danh ở khoa điện tử vừa mới bắt đầu đã vô cùng thảm hại, đến hạn chót thì số người ghi danh vẫn chưa vượt quá 2 con số... Bết bát hơn đó là chẳng những người ghi danh đã không nhiều mà chất lượng cũng không chẳng tốt lắm. Vì vậy, rơi vào đường cùng, giáo viên chỉ đạo đành phải sử dụng đòn sát thủ, bắt buộc toàn bộ nữ sinh năm 2 nếu không có áp lực gì nặng nề thì phải báo danh hết!

Nhiều lần sàng chọn, cuối cùng Quan An Tĩnh với điều kiện không tệ đã lọt vào vòng trong, lấy được tư cách đại diện cho khoa đi thi. Cứ như thế, Quan An Tĩnh dần dần, u mê được chọn, lại chẳng hiểu nổi tham gia đấu vòng đấu bán kết, cuối cùng còn hữu kinh vô hiểm đoạt vị trí thứ hai.

Tuy là á quân nhưng Quan An Tĩnh vẫn thành công thay đổi kỷ lục dự thi của khoa điện tử, trở thành nữ sinh của ngành kỹ thuật mà trước nay chưa từng có! Vì vậy mỗi lần cô xuất hiện trong phòng học của khoa điện tử thì sẽ lôi kéo không ít ánh mắt tập trung của nam sinh. Đại khái kể từ lúc đó Quan An Tĩnh từ một nữ sinh vô danh trở nên có chút danh tiếng trong trường học.

Đương nhiên, chỉ một chút xú thôi. Bởi vì nếu so chút nổi tiếng này với sức ảnh hưởng của Nghiêm Dịch trong trường thì chẳng qua chỉ là đồ chơi con nít mà thôi.

Nghiêm Dịch nổi tiếng bao nhiêu? Bắt đầu từ lúc trường cấp 3 bắt đầu công bố danh sách gửi sang học tập thì đại học F đã phát điên rồi.

Khi còn ở trường cấp 2, Nghiêm Dịch liên tục đoạt giải quán quân môn Vật lý ở thành phố A hai năm liền, khi anh vào cấp 3 tham gia lớp thực hành thí nghiệm ban khoa học tự nhiên thì lại đại biểu cho trường tham gia cuộc thi Olympic Vật lý, cũng nhất cử giành được huy chương vàng. Quán quân cấp quốc tế, bao năm rồi thành phố A mới xuất hiện một người? Khi đó ngay cả báo chí cũng đăng tin, qua đó có thể thấy được chút chút sức ảnh hưởng của anh. Khi Nghiêm Dịch học lên năm ba thì không phải thầy giáo giao bài tập cho anh nữa mà là anh giao nhiệm vụ cho thầy giáo. Nói tóm gọn, bản thân Nghiêm Dịch chính là một ngư nhân không hơn không kém.

Hơn nữa chỉ số thông minh của hot boy đại nhân cao thì cũng thôi, ông trời rất thiên vị với anh, cho Nghiêm Dịch một gương mặt đẹp trai bức người. Hốc mắt hõm sâu, sóng mũi cao, môi hồng răng trắng, ngũ quan nhu hòa cân đối, cảm giác lập thể mười phần. Vóc người của anh cũng rất cao, khi còn ở trường cấp 3 đã được chú ý, nay lên đại học, do thường xuyên thể thao nên người của anh không gầy như que củi mà ngày càng trở nên anh tuấn.

Trong câu chuyện xưa được kể từ thời cấp 3 thì chú bảo vệ thường xuyên nhận được thư tỏ tình nặc danh gửi cho Nghiêm Dịch. Có điều anh đẹp trai chuyên tâm chăm lo học tập nên hoàn toàn không đặt những thứ đó trong lòng. Thư tình chất đống ở chỗ chú bảo vệ hơn năm trời mà anh chẳng thèm tới xem.

Sau đó Nghiêm Dịch được đề cử sang đại học F, lúc huấn luyện quân sự thì có đàn chị tới dò la, khi đó chẳng ai thấy bất ngờ cả. Nhưng tuy ấn tượng mà anh đẹp trai lưu lại trong lòng nữ sinh luôn lạnh nhạt không ưa nhưng nhân duyên của anh với nam sinh rất tốt. Mà chuyên ngành khoa Vật lý năm đó chỉ toàn con trai, cũng chẳng biết Nghiêm Dịch đã dùng cách gì mà thành công lung lạc nhân tâm. Sau khi huấn luyện

quân sự chấm dứt thì mặc cho nữ sinh có đến tìm hiểu cỡ nào thì chẳng nam sinh nào trong khoa Vật lý hó hế một tiếng.

Thế nhưng, nam thần nha. Đường như càng thần bí thì mọi người càng tò mò. Gần đây Nghiêm Dịch rất ít xuất hiện, rất ít tham gia các hoạt động huỳnh hoang của trường học nên vì vậy mà lời đồn về anh trái lại càng nhiều hơn, cũng khiến cho tâm hồn nữ sinh mụ mẫm, đàn chị đi, đàn em lại đến người trước ngã xuống người sau tiến lên, không ngừng nảy nở...

“An Tĩnh, chiều nay lên lớp tự chọn à?”

Trong phòng ký túc xá, Quan An Tĩnh đang vui đầu nghiên cứu một đề mục cực kỳ khó thì chợt nghe Phạm Di Đình hỏi một câu như thế.

“Đi, đương nhiên đi.” Cô không ngẩng đầu lên mà trả lời luôn. Tuy không xem nặng môn tự chọn lắm nhưng học sinh ngoan Quan An Tĩnh gần đây không trốn học đâu đấy nhé.

“Nhưng... chỉ còn 10 phút thì bắt đầu học rồi, sao cậu còn chưa đi?”

Gì hả?! Chỉ còn 10 phút?! Quan An Tĩnh nhìn đồng hồ đeo trên tay một cái, quả nhiên sắp tới giờ rồi. Nhất định do cô quá chú tâm vào đề mục nọ nên đã quên cả thời gian. Quan An Tĩnh vọt khỏi ghế, đưa tay cầm túi xách, nhét sách tham khảo vào túi rồi chẳng nói chẳng rằng gì thêm mà chạy vọt đến phòng học.

Lại nói đã khai giảng hơn một tuần lễ rồi, tiết học chuyên ngành của năm 3 rất nhiều nên Quan An Tĩnh có thể mơ hồ đoán được sự thảm thiết trong kỳ thi cuối năm nên vì vậy vừa bắt đầu học kỳ cô đã rất cố gắng. Mà sự việc phát sinh trên diễn đàn cũng chẳng ảnh hưởng như cô đã tưởng tượng, một mặt chắc hẳn tiếng gió đã lắng, mặt khác cũng có thể do nam sinh trong khoa không thích nhiều chuyện, tóm lại Quan An Tĩnh cảm thấy rất may mắn.

Khi thở hồng hộc chạy tới lớp thì thầy giáo đã bắt đầu điểm danh. Quan An Tĩnh vốn muốn thần không biết quỷ chẳng hay đi vào từ cửa sau nhưng ai ngờ cửa sau đã bị thầy giáo khóa lại. Hết cách, cô phải buồn đau đi vào từ cửa chính!

Khom lưng xuống, Quan An Tĩnh có ý muốn giảm sự tồn tại đến mức thấp nhất. Nhưng ai ngờ cô vừa mới ló mặt vào lớp đã bị phanh khui thân phận.

“Cô gái này... có phải là Quan An Tĩnh không nhỉ?”

Có sinh viên rầm rì với nhau. Ba chữ “Quan An Tĩnh” dù nhỏ nhưng vẫn nhanh chóng chui vào lỗ tai của cô. Làm người quả nhiên không nên làm chuyện xấu, trong ba năm qua số lần cô đi trễ có thể đếm được trên đầu ngón tay nhưng nào ngờ lần này lại bị bắt một cái đã hiện nguyên hình.

“Ồ, còn chọn chung lớp tự chọn cơ à, quả thật đang yêu nhau rồi...”

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, Quan An Tĩnh vừa mới ngồi nghiêm đã nghe bàn phía sau bàn luận. Quan An Tĩnh vừa móc sổ chép tay ra vừa cảm thấy kỳ quái, hình như đâu thấy ai quen đâu, cùng đến chung lớp tự chọn là gì nhỉ?

Cùng lúc đó, điểm danh vẫn tiếp tục —

“Nghiêm Dịch.”

“Có.”

4. Chương 4

Bởi vì một tiếng “có” đó mà lớp học xếp theo hình bậc thang lớn như vậy ngay lập tức trở nên ồn ào.

Ánh mắt của mọi người không hẹn mà tập trung nhìn hàng trên cùng của lớp học, vị trí mà ngày thường chẳng chút nào nổi bật đã bị một nam sinh khuôn mặt anh tuấn cùng khí chất xuất chúng làm lấp lờ tỏa sáng.

Nương theo ánh mắt của mọi người, Quan An Tĩnh cũng quay đầu nhìn lại. Không ngờ vừa mới quay đầu đã bất ngờ va chạm với ánh mắt của đôi mắt đen nhánh sáng ngời — thực sự là Nghiêm Dịch.

Quan An Tĩnh ngẩn người, bị hốt hoảng ngồi đơ ra, sau đó rất không tiền đồ mà tránh né cái nhìn của đối phương. Tuy không phải lần đầu tiên nhìn thấy hot boy đại nhân trong truyền thuyết nhưng đây là lần đầu tiên hai người chạm mặt sau khi bài viết trên diễn đàn xuất hiện.

Anh ấy có nhìn thấy cô không? Chết mất thôi...

Ý thức nhanh chóng quay lại, một giây sau, mắt Quan An Tĩnh nhìn thẳng ra đằng trước, chẳng dám động đậy dù chỉ một chút! Đồng thời khi nhìn thấy Nghiêm Dịch thì cô chợt nảy ra một suy nghĩ: không thể để Nghiêm Dịch nhìn thấy cô! Đường như trong lòng có chút sợ hãi, cảm giác hơi giống... có tật giết mình.

Đà điều, tuyệt đối là đà điều*.

*Đà điều khi sợ sẽ rụt cổ lại nên thường dùng để nói bóng nói gió những kẻ nhút nhát, không dám đối mặt.

Ngẫm lại thì thấy cũng có chỗ không đúng, chuyện trên forum không phải do cô làm, cô cũng là người bị hại mà, tại sao phải sợ gặp mặt Nghiêm Dịch chứ?

Chẳng biết nữa... tóm lại là thấy sợ, tốt nhất đừng gặp mặt nữa. Có lẽ Nghiêm Dịch đã sớm quen với những chuyện như thế này nhưng Quan An Tĩnh lại thấy xấu hổ. Thế nhưng, hiện tại bọn họ cùng chọn một lớp tự chọn, điều này có nghĩa... cô sẽ phải chạm mặt với Nghiêm Dịch cả học kỳ tới rồi!

Thật rối rắm.

Quan An Tĩnh mang tâm trạng rối rắm, xoắn xuýt ngồi thừ cả một bài giảng, sách vở mang theo cũng chưa mở ra. Cũng may cô chọn lớp này là sân khấu điện ảnh nên khi bày ra vẽ mặt thơ thần cũng không quá đường đột.

Thời gian ngồi thần thơ nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã tan học.

Khi Quan An Tĩnh cùng Nghiêm Dịch một trước một sau rời khỏi lớp học vẫn không tránh được một số lời nghị luận của bạn học.

“Cậu nhìn kìa, thực sự là bọn họ.”

“Mình đã sớm nói với cậu rồi mà, bài viết vẫn còn đăng trên diễn đàn ấy.”

“Đi đi đi, mau về mở ình xem.”

Trên đầu Quan An Tĩnh nổi lên vụn sợi tuyến đen, tiếng nghị luận không nhỏ mấy cùng ánh mắt quan sát trên dưới một cách lộ liễu của người bên cạnh, cô chợt thấy áp lực như núi! Quả nhiên dính líu với nam thần không dễ, cần phải có một trái tim mạnh mẽ mới chịu nổi nha.

Cô biết Nghiêm Dịch đang đi đằng sau cô nhưng trước mắt bao nhiêu là người thế này thì có đánh chết Quan An Tĩnh cũng không dám quay đầu lại nhìn anh chớ đừng nói bàn bạc về chuyện bài viết. Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, Quan An Tĩnh càng đi càng nhanh, càng chạy càng nhanh, cuối cùng cũng chạy khỏi khu vực học tập năm ba.

Một người rẽ trái, một người rẽ phải! Tốt quá rồi, mọi người trở về tìm mẹ của mình không nhẽo đi!

Buổi chiều còn hai tiết chuyên ngành, tuy trước đó tâm sự hơi bị nhiễu loạn nhưng Quan An Tĩnh vẫn nhận rõ đâu là chủ yếu đâu là thứ yếu nên vì vậy nhanh chóng chú tâm vào bài giảng của thầy giáo.

Nhưng đợi khi kết thúc hai tiết, lúc Quan An Tĩnh cùng Phạm Di Đình trở lại phòng thì phát hiện đàn em với nét mặt rất quý dị ngồi trước laptop.

“Châu Châu, em đang làm gì đó?”

Thời tiết nóng như vậy mà phòng lại đóng chặt cửa, đèn trong phòng cũng không mở, một mình Châu Châu ngồi ngơ ngác trước màn hình laptop.

“Việc này... An Tĩnh, chị phải qua đây xem thứ này...” Nhìn thấy bọn họ trở lại, Châu Châu vừa nghiêm mặt nhường chỗ vừa chỉ màn hình laptop, nói năng ấp a ấp úng.

“Gì vậy?” Nghe xong Quan An Tĩnh còn chưa kịp phản ứng thì Phạm Di Đình đã bước nhanh tới đó. Liếc nhìn một cái, cô chẳng chút để ý mà nói: “Ừ, cậu vào xem diễn đàn đi.”

Hai chữ diễn đàn vừa thốt ra thì Quan An Tĩnh hiểu ngay — Ờ, nhất định là Châu Châu nhìn thấy bài viết giữa cô cùng nam thần trên diễn đàn rồi. Loại chuyện như thế này thì không nên đi rêu rao khắp nơi để tăng thêm phiền não, nàng đã sớm nhắc Phạm Di Đình không nên nói ra chuyện này rồi. Ai ngờ Châu Châu lại tự mình online diễn đàn nhìn thấy.

“Nhảm nhí đấy, trên đó chỉ toàn nói bậy. Chị chỉ cho anh ấy mượn viết ở thư viện mà thôi.” Quan An Tĩnh lơ đãng giải thích một câu rồi sau đó bắt đầu thu thập đồ đạc trên bàn. Hồi nãy ra ngoài gấp quá nên đồ đạc còn chất chồng lộn xộn.

Thế nhưng Châu Châu cùng Phạm Di Đình nghe xong lời giải thích của nàng thì không tiếp lời mà dường như rất chuyên tâm lướt website.

Sau hai phút, Phạm Di Đình rốt cuộc cũng thu hồi ánh mắt nhìn màn hình. Khi cô nhìn Quan An Tĩnh ở bên cạnh thì ánh mắt đã thay đổi. Sau đó, Quan An Tĩnh nghe được cô dùng giọng điệu y hệt như Châu Châu mới nãy nói: “Việc này... An Tĩnh, cậu phải qua đây xem thứ này...”

Lời kịch hệt như nhau!

Lần này Quan An Tĩnh cảm thấy quái lạ rồi, vẻ mặt hồ nghi chạy tới.

Nhìn qua thì biết ngay vì sao Châu Châu cùng Phạm Di Đình khác thường như thế rồi.

“Nghiêm Dịch cùng Quan MM đi học chung với nhau... xin hãy vào xem

” — Topic đứng đầu diễn đàn 24 giờ!

Lần này chủ lầu không post ảnh chụp mà lại dùng văn chương để tường thuật lại tình huống của tiết tự chọn buổi trưa, hơn nữa còn bày tỏ bản thân rất may mắn khi nhìn thấy “cặp tình nhân” này xuất hiện. Giọng điệu của chủ lầu khá nhẹ nhàng, đoán chừng là con gái, dường như đang cố ghép couple Nghiêm-Quan. Vì vậy trong bài viết có rất nhiều đoạn miêu tả hai người mờ ám, ví như bọn họ ngồi gần nhau, có cảm giác thân giao cách cảm, blabla... Còn có một so sánh bảo là cô ấy thống kê trên lớp học, Nghiêm Dịch nhìn chỗ của Quan MM tổng cộng 11 lần...

Lầu 1: tôi cũng là nhân chứng nè, khoa sân khấu âm nhạc.

Lầu 2: cao điệu như thế à? Đây có tình là công khai tình cảm không?

3: Tiết nào? Mấy giờ? Có cho dự thính không? ?

4: Sao lại là mười một!! Đây là con số may mắn của anh ấy à?

5: đã nói sớm rồi mà... trái lại mấy người không chịu tin

6 trả lời 5: Đồ vuốt đuôi*.

*Nguyên văn là: mã hậu pháo – một thuật ngữ của dân chơi cờ tướng với nhau để nói nước đi không đúng lúc, đúng thời cơ nên chẳng có tác dụng gì.

...

Quan An Tĩnh nhìn một tràng dài bài trả lời của bạn học, lại một lần nữa im lặng nuốt nước bọt...

“Bộ chiều nay cậu thực sự gặp mặt nam thần à?” Phạm Di Đình thấy ánh mắt dờ dẩn của Quan An Tĩnh, chột chột tay của cô hỏi.

“Phải...”

“Học chung lớp?” Châu Châu hỏi tiếp.

“Ừ...”

“Ngồi cùng nhau?” Đổ lại Phạm Di Đình.

“Uầy! Các cậu đang tra hỏi phạm nhân đó hả?” Quan An Tĩnh phát khóc.

“Vậy rốt cuộc là phải hay không phải?” Châu Châu nóng nảy.

“Dĩ nhiên không phải!” Sao có thể ngồi chung được chứ, chỉ sợ Nghiêm Dịch chẳng biết cô là ai nữa là.

“Chuyện này...”

Quan An Tĩnh vừa định nói chuyện trên diễn đàn là do người ta phát huy trí tưởng tượng, thêu dệt vô cớ thì Phạm Di Đình cầm chuột lại đột ngột kêu lên: “An Tĩnh, cậu xem cái này nè!”

Quan An Tĩnh mơ hồ tới xem —

83: thực sự hết nhịn nổi nữa rồi, không biết thì đừng có đi nói lung tung! Bạn gái của Nghiêm Dịch là ai thì người của khoa Nhân văn chúng tôi thừa biết. Tôi thực nghi ngờ động cơ của người gửi bài viết này, ngậm miệng mở miệng đều Quan MM thân thiết như thế, có phải do ả ta nhờ làm thế không?

84 trả lời 83: Ô, bạn gái chính thức đến phần bác à?

85 trả lời 83: Ai ở khoa Nhân văn vậy? Tôi cũng ở khoa Nhân văn nè, sao tôi không biết bạn gái của Nghiêm Dịch ở khoa của chúng mình nhỉ?

86 trả lời 83: đừng nhịn, có cứt thì mau ỉa! (*Emily: =w= câu này ta chém hơi tục, sơ ri)

...

Bài trả lời này vừa xuất hiện thì Quan An Tĩnh lập tức cảm thấy không ổn! Nam thần có bạn gái rồi? Cô thực sự không biết. Thế nhưng ngẫm lại thì chuyện này cũng bình thường, một lựa chọn toàn năng như anh thì sao thiếu người ái mộ anh chết đi sống lại được? Có điều, tình huống hiện tại phức tạp hơn trước không ít. Vốn cô chỉ là “được yêu” thôi nhưng nếu cứ phát triển tiếp như thế này thì... mình có bị đồn trở thành... tiểu tam phá hoại tình cảm của người khác hay không?

Quan An Tĩnh nghĩ tới đó thì bản thân cũng thấy lúng túng, sức tưởng tượng của cô không quá phong phú chứ?

Phạm Di Đình: “Châu Châu, em có biết Nghiêm Dịch đang yêu ai trong khoa của em không?”

Cô bé Châu Châu này rất đơn thuần, không phải là thứ con gái hay đi sinh sự nên trừ phi chuyện mọi người đều biết còn không thì sẽ không rõ. “Không biết! Tối giờ em vẫn chưa nghe qua.”

“Kỳ lạ, hình như người đó rất căm phẫn, còn có ý chướng mắt An Tĩnh nhà chúng ta nữa.” Phạm Di Đình có hơi khó chịu với giọng điệu trả lời của người đó: “Chẳng lẽ An Tĩnh nhà chúng ta không gả nổi sao? Dầu gì cũng là á quân cuộc thi nghi lễ. Thua bởi hoa hậu giăng đường Du Hiểu Hạm cũng chẳng có gì mất mặt mà.”

Thấy bạn tốt có hơi tức giận, Quan An Tĩnh tranh thủ khuyên: “Ôi dà, thôi bỏ đi. Trên mạng mà, đọc xong thì bỏ chứ hơi đâu mà tin.”

“Vậy cũng được.”

Nói xong, Phạm Di Đình dường như chợt nhớ ra điều gì: “Phải rồi, hình như Du Hiểu Hạm là người của khoa Nhân văn nhỉ? Cô ta cũng học năm tư thì phải.”

“Oack, hình như khoa Nhân văn đấy...”

Nhắc tới Du Hiểu Hạm thì người thuộc khoa Nhân văn là Châu Châu có tiếng nói nhất: “Đúng vậy, chị ấy là đàn chị năm bốn của bọn em, rất được chào đón. Thế nhưng, em chưa nghe chị ấy có bạn trai, ánh mắt của chị ấy rất cao.”

“Cao tới— ngay cả Nghiêm Dịch cũng thấy chướng mắt sao?” Hiển nhiên không có khả năng đó rồi.

“Hả... có lẽ vẫn chưa tới mức đó...”

Sau đó Phạm Di Đình nói chuyện với Châu Châu một hồi, thế nhưng tin tức có hạn, cuối cùng cũng chẳng đưa ra được kết quả gì. Trái lại người trong cuộc là Quan An Tĩnh không ngờ lại bỏ cuộc sớm trở lại bàn học bắt đầu làm bài tập.

Dù sao thì cũng không liên quan gì tới cô, có gì hay để thảo luận chứ nhỉ?

Cứ như thế lại qua vài ngày, bởi vì nam nữ chính Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh chọn cách im lặng là vàng nên chân tướng vẫn luôn bị chìm dưới nước. Mà hai bài viết nóng hổi lúc đầu cũng từ từ bất quá, trở thành chiến trường khốc liệt! Hai bên đối chiến theo thứ tự là phe Nhân văn biết rõ sự thật cùng fan “Nghiêm-Quan cúp”, nhận định sự thật bày rành rành trước mắt mọi người trên mạng thế rồi.

Quan An Tĩnh: hết cách!

Mà khi cô mở box “Học hải vô nhai” ra thì phát hiện số bài viết đã tích đầy mấy trang, so với trước đây thì khác rất xa. Dùng ngón chân thì cũng nghĩ ra được cả câu chuyện, nhất định sau khi chuyện Hồng Ma Quỷ là nick của đại thần Nghiêm Dịch thì mọi người tổ chức thành nhóm kéo về đây tham quan.

Vì vậy, ngọn lửa chiến tranh kéo từ khu bát quái sang khu xin giúp đỡ...

Hiểu lầm lập tức up level. Vì ngăn cản cuộc chiến up khung* cũng càng để chứng minh sự trong sạch của mình, hiện tại Quan An Tĩnh không thể ngồi chờ chết nữa rồi. Suy nghĩ mấy ngày, rốt cục cô cũng hạ quyết tâm — đã tới lúc tâm sự cùng nam thần rồi.

*Khung bài viết mới của diễn đàn ấy ^__^.

Thế nhưng, sao lòng cô thấy khẩn trương như vậy nè! !!

5. Chương 5

Hiển nhiên Quan An Tĩnh không dám tìm gặp nói chuyện trước mặt Nghiêm Dịch, lại nói trường học lớn như vậy cô cũng chẳng biết nên tới đâu tìm. Ngay cả fans cuồng cũng chẳng nghe ngóng được thời khóa biểu năm tư của anh vậy thì sao Quan An Tĩnh biết được chứ.

Bởi vì chuyện dính líu với hot boy đại thần bắt đầu từ Internet thế nên cách đầu tiên Quan An Tĩnh nghĩ đến chính là diễn đàn. Tính ra thì cô cũng quen với Hồng Ma Quỷ trước khi xảy ra chuyện này nên liên lạc với anh bằng phương thức này sẽ không kỳ cục lắm nhỉ?

Tin nhắn riêng mà Hồng Ma Quỷ gửi cho cô vẫn còn nằm im trong inbox nên kỳ thực chỉ cần click vào trả lời là được nhưng nữ sinh viên ngành kỹ thuật Quan An Tĩnh lại bắt đầu rối rắm. Nên viết như thế nào để lời ít mà vẫn có thể biểu đạt được suy nghĩ của cô, cũng không khiến đối phương cảm thấy cô đang cố ý tiếp cận — đây thực sự là một vấn đề.

Lẽ mà lẽ mề suy đi tính lại hai ngày trời, mở inbox rồi đóng, đóng rồi lại mở. Cuối cùng Quan An Tĩnh cũng chậm chạp không biết, trái lại nhận được một tin nhắn riêng của nam thần.

Hồng Ma Quỷ: em đọc bài viết rồi chứ? Chúng ta bàn bạc đi.

Chỉ một câu, đơn giản mà đầy đủ. Quan An Tĩnh nhìn, lòng thấy lảng đàng. Nam thần gửi tin riêng ỉn hì, tuy không phải là lần đầu tiên nhưng đã nói rõ anh biết cô là ai.

Con người mà, luôn có chút ít lòng hư vinh. Hơn nữa đàn ông hoàn mỹ giống như Nghiêm Dịch thì ai nấy đều thích...

Ặc, không phải không phải, không phải thích! Là thưởng thức, thưởng thức! !!

Quan An Tĩnh yên lặng nghĩ lại, chắc Nghiêm Dịch không chịu nổi lời đồn bay khắp trời này rồi nên hiện tại muốn giải thích. Vừa hay, cô cũng có suy nghĩ như thế.

Thế nhưng, đang lúc cân nhắc trả lời thì không biết do cô quá kích động hay thế nào mà tay của Quan An Tĩnh run lên — chẳng những không gửi trả lời mà còn xóa luôn tin nhắn mà Nghiêm Dịch gửi cho cô rồi.

Á á á, làm sao bây giờ? ??! !!

Bởi vì Quan An Tĩnh cùng Nghiêm Dịch không phải bạn bè trên diễn đàn cho nên chỉ có Hồng Ma Quỷ (mod) có thể gửi tin nhắn riêng cho cô. Một khi tin tức ban đầu mất thì cô không có cách nào chủ động trả lời tin nhắn của Nghiêm Dịch! !!

Éc, tiêu rồi... hay là cô phản hồi bài trả lời trước đó của Nghiêm Dịch, báo cho anh biết cô thao tác sai nên đã xóa tin nhắn rồi nhỉ? Không thể không thể! Hot boy đại nhân chưa chắc đã thấy, hơn nữa có vẻ phách lối quá, khẳng định lại kéo người tới xem.

Như vậy, chỉ còn một cách đó là — kết bạn với Hồng Ma Quỷ?

Quan An Tĩnh không nghĩ ra được cách nào khác nên đành phải click mở trang cá nhân của Nghiêm Dịch, cầm chuột nơm nớp lo sợ click vào “thêm bạn”.

Gợi ý: bạn xác định muốn làm bạn tốt với User “Hồng Ma Quỷ”?

Quan An Tĩnh do dự một lát, vẫn chọn: xác định.

Thế nhưng hệ thống lập tức nhảy ra một gợi ý khác: xin lỗi, User này đã đóng chức năng thêm bạn.

Ọc... chắc hẳn gần đây có quá nhiều người thêm bạn nên Nghiêm Dịch dứt khoát đóng chức năng thêm bạn luôn nhỉ.

Hay rồi, bây giờ hoàn toàn không thể liên lạc với nam thần được rồi!

Chờ đến mấy hôm sau, nam thần vẫn không gửi thêm tin nhắn nào nữa, Quan An Tĩnh có hơi sốt ruột rồi. Chắc Nghiêm Dịch không nghĩ cô đang sĩ diện nên mặc kệ chứ?

Thế nhưng ngồi chờ mãi mà không thấy trả lời thì quả thực rất thiếu lễ phép, đổi ngược là cô thì cô khẳng định mình cũng không có thiện cảm với hành vi của đối phương. Bởi vì chuyện này đã làm trái với giáo dục “phép tắc khi đối nhân xử thế” của gia đình mà Quan An Tĩnh tiếp thu từ nhỏ ah.

Cơ hội trở mình xảy ra ở lớp ngôn ngữ C ngày hôm sau.

Tiết học hôm đó không nhiều lắm, thầy giáo dẫn mọi người vào phòng máy thao tác. Bầu không khí của lớp học có vẻ sôi động, Quan An Tĩnh ngồi gần trò chuyện với Bàn tử.

Trong cuộc đời của mỗi người đều sẽ gặp một “Mập”, mà người đó chính là lớp trưởng của Quan An Tĩnh. Kỳ thực kể ra lớp trưởng rất vô tội, anh không mập, chỉ mang họ Bàn thôi, do hài âm nên ngày qua ngày bạn học trong lớp đều gọi anh là Mập.

Tình hữu nghị giữa Quan An Tĩnh và Mập được bồi dưỡng trong lúc tham gia thi lễ nghi, Mập hướng ngoại nên quen biết nhiều. Vì vậy, trang phục thi đấu lúc đó của Quan An Tĩnh là do anh mượn được. Cả đàn chị đã từng tham gia nhận làm huấn luyện viên cho Quan An Tĩnh cũng là chủ ý của Mập. Bởi thế kết quả cuối cùng Quan An Tĩnh giành giải á quân thì không thể bỏ qua công lao của Mập được.

Trong lúc trò chuyện với Mập, Quan An Tĩnh biết dạo gần đây anh rất bận bịu. Lí do là diễn đàn của trường học cần nâng cấp phiên bản mới mà anh là chủ lực phát triển hệ thống mới.

“Mập, em không biết hóa ra anh là người lợi hại đến thế!”

“Hô hô, quá khen quá khen. Anh vốn thích lập trình nên ngay năm nhất đã tham gia nhóm quản lý diễn đàn rồi.”

Quản lý...

Người nói vô tâm nhưng người nghe có ý, chỉ trò chuyện đơn giản thôi nhưng Quan An Tĩnh cho rằng cô đã moi được một tin tức có giá trị. Hiển nhiên cô không dày mặt đòi Mập nghe ngóng tin tức của Nghiêm Dịch thế nhưng nếu đã trâu bò như vậy thì chắc hẳn có thể giúp cô khôi phục lại tin nhắn đã xóa nhỉ?

Ôm suy nghĩ như thế, sau khi về phòng thì Quan An Tĩnh lặng lẽ gửi tin nhắn cho Mập.

“Lớp trưởng, anh có rảnh không?”

“Ồ, hiếm nha! Hiếm lắm cậu mới tìm anh giúp nên đương nhiên rảnh rồi, có chuyện gì?” Khi Mập nhận được tin nhắn thì cũng rất để ý, cô gái Quan An Tĩnh này rất chậm nhiệt, tính luôn anh thì quan hệ của cô rất hẹp, thậm chí còn bị nam sinh trong khoa gọi là núi băng.

“Em muốn hỏi cậu 1 vấn đề kỹ thuật.”

“Vấn đề kỹ thuật?”

“Uh, là về diễn đàn của trường học đó.”

Trong tin nhắn Quan An Tĩnh xin giúp đúng chuyên ngành thì Mập cũng pò tay, thành tích của Quan An Tĩnh trong lớp luôn đứng đầu danh sách, từng nhận học bổng, có vấn đề gì cần anh giúp chứ?

“Em nói thử xem, thế nhưng, anh không dám chắc mình biết.”

Tin nhắn nhanh chóng phản hồi lại.

“Em muốn thỉnh giáo một chút, có biện pháp nào tìm lại tin nhắn đã xóa bỏ trong diễn đàn hay không?”

Nhắn xong tin thì Mập ở bên kia không lên tiếng nữa. Quan An Tĩnh nhìn chăm chăm vào điện thoại rất lâu, rốt cuộc từ bỏ, lấy ra sách bài tập Vật lý bắt đầu giải bài. Vừa làm vừa nghĩ: chắc không phải vấn đề của cô kỳ quặc quá chứ...?

Không ngờ vừa giải một nửa thì điện thoại để trên bàn rung lên. Quan An Tĩnh vui vẻ nhìn lại, rốt cục Mập cũng có phản ứng rồi, hơn nữa lần này không phải tin nhắn mà là gọi điện.

“A lô, lớp trưởng.”

“Cho anh biết ID cùng Pass diễn đàn.”

“... Hả?”

“Không phải muốn khôi phục dữ liệu sao? Anh đang giúp em nè.”

“Thực sự có thể khôi phục lại à?”

“Anh có quyền đó nên có thể khôi phục. Em đọc ID cùng Pass đi.”

Quan An Tĩnh vui vẻ trong lòng, bắt đầu đọc. Trong điện thoại vang lên tiếng gõ bàn phím rất nhanh, Quan An Tĩnh biết Mập đang thao tác vì vậy kiên nhẫn chờ đợi —

“Anh vào được rồi, muốn khôi phục tin nào?”

Mập hỏi, Quan An Tĩnh biết anh có lẽ đã nhìn thấy tin nhắn của Nghiêm Dịch nên có hơi quỳnh lên.

“A... là tin nhắn của một mod.” Nói xong lại có chút có tật giật mình, không ngừng giải thích: “Em không cẩn thận xóa tin nhắn của mod nên không thể trả lời anh ấy được.”

Mập lại trầm mặc.

Một lát sau mới nói: “Tên là Hồng Ma Quỷ?”

Nhịp tim của Quan An Tĩnh đập nhanh hơn, chỉ hy vọng Mập nhanh chóng hoàn thành sớm: “Phải...”

Vừa nói xong thì vốn tưởng rằng bên kia điện thoại sẽ nhanh chóng truyền tới mấy câu đại loại như: “Xong”, “Hoàn thành”, ai ngờ Mập trầm mặc một hồi thì lại nói: “Mod đó ở chung phòng với anh, em có việc gấp tìm anh ấy hả? Hiện tại anh ấy đang ở bên cạnh, để anh đưa điện thoại cho anh ấy nói chuyện với em nhé.”

“...!!!”

Quan An Tĩnh lập tức cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh. Chuyện xảy ra đột ngột như thế khiến Quan An Tĩnh bên này không kịp phản ứng, điện thoại đã lọt vào tay của người khác. Quan An Tĩnh còn chưa kịp ngắt thì đã nghe trong điện thoại truyền ra một giọng nam trong veo: “Xin chào.”

Bởi vì hai chữ này mà hồn phách của cô như sắp bị đánh nát rồi, nhịp tim của Quan An Tĩnh đã sắp đến giới hạn mà hết cách để hình dung rồi!

Sao nam thần lại cùng phòng với Mập !! ?? Tình huống gì đây!!

Cô vốn không phải là người thích nói nhiều, lúc này rơi vào hoàn cảnh này thì càng không biết nên nói gì. Thế nhưng, lạ ở chỗ đối phương chỉ mới nói câu “xin chào” thì Quan An Tĩnh đã xác định được người đó là Nghiêm Dịch rồi.

“A lô, còn nghe máy chứ?”

Nghiêm Dịch lại hỏi một câu, suy nghĩ của Quan An Tĩnh đang bay bổng lúc này mới hoàn hồn lại chút xíu. Trong lòng hung hãn chém Mập 500 nhát đao, rốt cục cô ấp úng mở miệng: “Xin chào...”

Nói xong Quan An Tĩnh cũng tự khinh bỉ bản thân, giọng nói của mày có thể run hơn được nữa sao? Có thể nhỏ hơn được nữa sao? (Ý nói giọng nói của cô quá run, quá nhỏ).

Bên kia đầu dây dường như không phát hiện điều gì khác lạ: “Mập nói bạn có chuyện tìm tôi.”

Có chuyện? Cô có chuyện gì hả? Cô có chuyện gì hả?! Đầu óc của Quan An Tĩnh loạn xạ lên rồi, hoàn toàn chẳng biết mình đang làm gì. Chỉ cần nghĩ tới việc cô đang nói điện thoại với Nghiêm Dịch thì cô... thì cô... xui! !!

Nghiêm Dịch đó !! Hot boy !! Bá vương học tập !! Nam thần nha! !!

6. Chương 6

Điện thoại vẫn tiếp tục.

“Dạ... là...” Ai đó vì mạch suy nghĩ rối loạn mà bắt đầu cà lăm, ấp úng cả buổi cũng chưa nói được mình muốn gì. May mà nam thần dường như rất nhẫn nại, chẳng những không ngắt điện thoại mà còn dẫn dắt: “Dừng gấp, nói từ từ thôi.”

Quan An Tĩnh đang hốt hoảng dần dần hồi phục chức năng suy nghĩ. Hài, rõ ràng nam thần muốn tìm cô bàn bạc sao giờ đổi ngược lại là cô rồi?

Không được không được, không nên nhắc tới chuyện đó. Nhắc tới chỉ tổ khiến lúng túng thêm mà thôi, cô sắp không tự nhiên nổi rồi!

“Thực ra là...” Đang trong lúc rối ren vô cùng thì Quan An Tĩnh chợt có linh cảm, suy nghĩ đột nhiên thông suốt: “Là bài tập!”

“Bài tập?” Lần này tới phiên nam thần pó tay.

“Phải!” Lí do này quá perfect rồi, Quan An Tĩnh có chút khâm phục bản thân. Cô nói rất chắc nịch: “Em tìm anh là bởi vì đề bài mà anh giải giúp em ấy! Em không hiểu!”

Trước giờ chưa từng có ai vì đề bài bản thân không biết làm mà hùng hổ như vậy, thế nhưng hôm nay Quan An Tĩnh đã làm được...

“Anh hiểu rồi. Em chờ một lát.”

Bên kia điện thoại im lặng, sâu trong lòng Quan An Tĩnh thở phào nhẹ nhõm. Còn may, chắc lí do này không quá gượng ép đâu nhỉ!

Đến khi giọng nói của Nghiêm Dịch vang lên trong điện thoại lần nữa thì anh đã ngồi trước chiếc laptop của mình. Sau đó, Quan An Tĩnh lắng nghe bá vương học tập giải thích cho cô hiểu đề bài lập trình nọ một cách cẩn thận!

Lối tư duy của bá vương học tập rất rõ ràng, giảng ngay trọng tâm. Mới đầu Quan An Tĩnh còn nghiêm túc lấy sổ ra ghi chép lại thế nhưng càng về sau thì... bị giọng nói của anh đầu độc tâm trí...

Sau đó, cô cũng chẳng biết bá vương học tập đã nói những gì. Cô vừa thưởng thức vừa suy nghĩ, nếu như có thể thường xuyên lắng nghe giọng nói này thì chắc sẽ rất hạnh phúc nhỉ!

Bá vương học tập tiếp tục giảng bài: “ABCD...EFG... (giản lược 1000 chữ ở chỗ này)” cuối cùng hỏi: “Đã hiểu chưa?”

Quan An Tĩnh chẳng cần nghĩ ngợi mà nói: “Hiểu rõ!”

“Tốt, vậy thì em hãy giải thích vì sao lại dùng công thức tuần hoàn thứ 7 như thế.”

“...” Không ngờ nam thần còn có chiêu này!

Công thức tuần hoàn gì ta... cô chỉ lo thưởng thức giọng nói của đại thần chứ vốn chẳng chú tâm nghe giải bài tập.

“Xem ra năng lực biểu đạt không tốt.” Nghiêm Dịch đợi không được câu trả lời của cô, yên lặng thở dài, tự nhủ. Nhưng Quan An Tĩnh vừa định nói không phải như thế thì bất ngờ nghe đối phương lên tiếng: “Như vậy, nếu chủ nhật tuần này em rảnh thì ra ngoài bàn bạc một chút.”

Sau hôm đó, Quan An Tĩnh không biết cô cúp điện thoại bằng cách nào, cũng quên đã trả lời Nghiêm Dịch như thế nào. Cô vốn chỉ muốn nhờ Mập giúp một vấn đề về kỹ thuật nhưng tại sao cuối cùng lại trở thành việc thảo luận bài tập với nam thần hả trời!?

Mọi chuyện khiến cô rất, chán, kinh, rồi!

Bên kia, Mập cầm điện thoại kêu “tít tít —” cảm thấy khó hiểu. “Ủa, sao mình còn chưa nói xong thì em ấy cúp rồi?”

Nghe câu đó, Nghiêm Dịch đưa lưng về phía bạn cùng phòng, khước miệng cong lên. Sau đó lại đưa điện thoại của mình qua: “Lưu số cho anh.”

“Số gì?” Mập hỏi lại.

Nghiêm Dịch chỉ chỉ vào điện thoại của gã, không nhanh không chậm, nói: “Số bạn học của chú.”

Mập phản xạ theo điều kiện mà lưu số lại, thế nhưng động tác vừa làm được một nửa thì dừng lại: “Có vấn đề

” giọng điệu rất dói đòn: “Sư huynh, anh muốn số bạn học em làm gì vậy?”

Nghiêm Dịch làm việc nghĩa không chùn bước: “Thảo luận bài tập.”

Mập chưng vế mặt “anh lừa ai vậy?” đánh giá anh một phen. Trong lòng oán thầm: không phải có mưu đồ khác đó chứ?

Nghiêm Dịch nghiêm mặt, khẽ cau mày: “Có cho hay không?”

“Cho, thế nhưng em phải trưng cầu ý kiến của bạn em đã.” Thực ra Mập chỉ muốn làm khó bá vương học tập toàn năng một chút thôi, ai bảo ngày thường anh vênh váo ngất ngưỡng như vậy chứ, làm như chuyện gì cũng không làm khó được anh, hôm nay rơi vào cục diện như vậy, dù sao cũng nên cho Nghiêm Dịch yếu đuối một lần.

Ai mà ngờ —

“Thôi khỏi.” Nghiêm Dịch khí phách trả lời: “Để tự anh hỏi.”

KAO! Thăng này hoàn toàn không hề bị uy hiếp mà!!

Vài hôm sau, cuộc sống của Quan An Tĩnh coi như yên lặng. Một, bởi vì bài tập nhiều nên cô phải chú tâm đầu tư vào bài tập, không có thời gian để suy nghĩ chuyện khác. Hai, cô quyết định cai Net, nhất là diễn đàn nọ, nhắm mắt làm ngơ.

Còn về lời mời của Nghiêm Dịch. Có lẽ, anh ta chỉ tùy tiện nói thôi...

Thế nhưng sự thực nhanh chóng chứng minh rằng Nghiêm Dịch nghiêm túc muốn thảo luận đề bài đó với cô. Mà bằng chứng là Quan An Tĩnh phát hiện Hồng Ma Quỷ đã kết bạn với cô trên diễn đàn rồi.

Đó là ngày thứ ba cô cai Net. Lẽ ra tính tự chủ của cô rất mạnh, nói cai Net thì sẽ không lướt web nữa. Thế nhưng người tình không bằng trời tính, những điều bất ngờ luôn xảy ra, giống như trong tối tắm đã có sự an bài của ông trời.

Ngày đó phòng ngủ đột ngột cúp điện, Phạm Di Đình bất hạnh trung chiêu, cái laptop của cô bị cháy nguồn. Cũng không trả nổi tiền sửa chữa, rơi vào đường cùng đành phải hỏi mượn của Quan An Tĩnh. Vì thế laptop bị vứt xó vại ngày lại thấy được ánh mắt trời.

Cookie trên máy của Quan An Tĩnh chưa xóa cho nên Phạm Di Đình cũng lười đăng nhập tài khoản của cô. Hiển nhiên, khi đi dạo diễn đàn cũng chẳng ngoại lệ.

“An Tĩnh, hình như có người xin thêm bạn. Chấp nhận hay không?”

“Bạn trang nào.” Lúc đó Quan An Tĩnh đang giặt đồ lót trong WC nghe thấy Phạm Di Đình hỏi thì thuận miệng hỏi lại một câu.

“Trên diễn đàn, hình như gửi ngày hôm trước. Tên là Hồng Ma Quỷ, cậu —”

Phạm Di Đình còn chưa kịp nói mấy chữ phía sau ra khỏi miệng thì đã thấy Quan An Tĩnh hét như một cơn lốc xoáy xông từ nhà vệ sinh tới gần cô. Xách theo hai tay đầy bọt xà phòng, nóng vội hỏi: “Đâu? Đâu nào?”

Phạm Di Đình sững sờ ngồi ở một bên, nhìn cô ngơ ngác mà chỉ trang web: “Nè.”

Quan An Tĩnh lại gần xem thử, quả nhiên có một hàng chữ — “Hồng Ma Quỷ yêu cầu kết bạn với bạn.”

Hơi bất ngờ, hơi khấn trương, cũng hơi— vui vẻ. Đang định click “đồng ý” thì chợt nghe Phạm Di Đình ở bên cạnh gào to: “Nè!! Tay của cậu còn ướt đó!!”

Lúc này Quan An Tĩnh mới nhận ra hai tay cô dính đầy bọt xà phòng. Hình như cô quá kích động rồi...

“Cậu đồng ý giúp mình đi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quan An Tĩnh đỏ bừng, nói.

“Người này là ai vậy?” Phạm Di Đình vừa giành lấy con chuột vừa hỏi: “Tên có chút quen!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quan An Tĩnh càng đỏ hơn: “... Nam thần.”

“Hả? ?!!” Phạm Di Đình cả kinh té từ trên ghế xuống.

**

Từ khi thêm bạn với nam thần xong thì trong tiềm thức Quan An Tĩnh như đang mong chờ một điều gì đó. Ví dụ như tin nhắn... ví dụ như... kỳ thực cô không biết mình đang mong chờ cái gì. Giống như mọi cô gái đang hao phí tuổi thanh xuân của mình, trong cuộc sống không có gì kỳ lạ, Quan An Tĩnh luôn hi vọng xảy ra chuyện gì đó. Thế nhưng ngày qua ngày lại chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Mới đó đã qua một tuần, sắp tới tiết học lớp sân khấu điện ảnh rồi. Có vết xe đổ lần trước, lần này Quan An Tĩnh chọn lâu lăm trong phòng học bậc thang mới tìm được chỗ tốt — một chỗ rất tối dựa vào tường. Góc tầm thường hẻo lánh như thế này thực sự thích hợp với cô.

Quả nhiên, chỗ này là bảo địa phong thủy, hữu kinh vô hiểm qua một tiết học. Đại thần Nghiêm Dịch vẫn kịp lúc xuất hiện trong phòng học như cũ, thế nhưng lần này anh thích chọn hàng dưới cuối, cách Quan An Tĩnh thiên sơn vạn thủy, vì thế không ít người muốn chờ xem hí kịch buồn bã thất vọng.

Quan An Tĩnh rất hài lòng việc này.

Buổi chiều là tiết học chuyên ngành khô khan, tuy thầy giáo dạy rất dụng tâm nhưng chữ nghĩa ngoài hành tinh viết đầy bảng vẫn khiến cho không ít người cảm thấy buồn ngủ. Mãi đến khi chuông reo thì mọi người mới sôi nổi trở lại.

Khi thu dọn đồ đạc thì Quan An Tĩnh phát hiện Mập đang an vị ở phía sau cô. Vừa nhìn thấy anh, Quan An Tĩnh chợt nghĩ tới chuyện gọi điện thoại với nam thần — tên mập chết bầm này, tội đáng chết ngàn lần mà! Thế nhưng tức thì tức, Quan An Tĩnh nhà chúng ta là một bé ngoan lễ phép, chắc chắn sẽ không tùy

tiện nổi giận mắng người. Có điều vẫn uyển chuyển biểu đạt chút kháng nghị của mình cho đối phương biết, thuận tiện hỏi một câu tại sao anh lại ở chung với Nghiêm Dịch.

“Ký túc xá nam của bọn anh sửa chữa lại nên ký túc xá học kì này được sắp xếp lại.”

Thì ra là thế. Thế nhưng, thực sự trùng hợp quá!

Lẽ ra khi cô nhắc tới Nghiêm Dịch thì Mập nên thuận lý thành chương tra hỏi mối quan hệ giữa cô và Nghiêm Dịch mới phải. Thế nhưng, chắc hẳn thần kinh của nam thần khoa kỹ thuật (chỉ Mập) tương đối rộng nên Mập đã sớm quên chuyện Nghiêm Dịch hỏi số điện thoại của Quan An Tĩnh (thực ra thần kinh của nữ thần khoa kỹ thuật cũng rất rộng...).

Vì vậy, không tiếp tục nói chuyện nữa. Quan An Tĩnh hỏi xong thì kéo Phạm Di Đình đi căn tin ăn cơm.

Đại học F có 5 căn tin, từ khi chuyện trên diễn đàn bùng nổ thì Quan An Tĩnh đặc biệt thích đến ăn cơm ở phòng này. Nguyên nhân phòng này cách ngành điện tử của bọn họ rất gần, cách người của văn học xa nhất. Ngành điện tử thì nhiều nam sinh, bất quá ít, Quan An Tĩnh cảm thấy chỗ này là tự tại nhất.

Cô và Phạm Di Đình ngồi ở lầu một, mua xong cơm trở về ngồi chỗ của mình thì thấy Mập đang vào cửa. Phạm Di Đình nhiệt tình chào hỏi anh, sau đó nhắc nhở Quan An Tĩnh ở đối diện một tiếng. An Tĩnh quay đầu lại, thế nhưng nụ cười trên khuôn mặt vừa nở thì đã thấy sau lưng Mập còn ba người khác.

Hai người không biết, còn một người là — Nghiêm Dịch.

Quan An Tĩnh không kịp thắng lại nụ cười trên mặt, vì sự xuất hiện của Nghiêm Dịch mà nụ cười đó vẩn vơ... cuối cùng cả bốn nam sinh đều cảm thấy đó là một vẻ mặt tương đối buồn cười, khó thể nào dùng ngôn ngữ để miêu tả.

“Người cao nhất đó là Nghiêm Dịch à?” Phạm Di Đình kích động, trợn mắt há hốc mồm nhìn nam nhân ở trước mặt, không ngờ còn cười với cô nữa chứ! Mãi tới ngày hôm nay cô chưa từng được chiêu đãi như thế này!

“Ừ phải...” Quan An Tĩnh cũng ngây người, không ngờ khoa Vật lý bọn họ cũng chạy tới đây ăn cơm.

Phạm Di Đình dôi mắt nhìn Mập cùng Nghiêm Dịch tới cửa sổ mua cơm, lúc này mới thu hồi ánh mắt, nói với Quan An Tĩnh: “Nè, cậu có định tới đó chào hỏi hay không?”

“Hả? Tại sao chứ?” Quan An Tĩnh cẩn chiếc đũa hỏi.

“Chẳng phải nam thần đã thêm bạn tốt với cậu rồi hay sao? Không định thừa cơ làm quen à?”

Quan An Tĩnh đứng hình một lát: “Thừa cơ gì chứ...”

Phạm Di Đình sửa lại: “Ai nha, ý của tớ là, đã quen biết nhau rồi sao không đi chào hỏi người ta?”

...

Ngay khi hai nữ sinh đang tranh chấp không ngừng về chuyện có nên đi chào hỏi người ta hay không thì Nghiêm Dịch cách đó không xa đã mua xong cơm. Bốn người nam sinh ngồi xuống chỗ cách hai cô không xa, thế nhưng sau khi Nghiêm Dịch để đồ ăn xuống thì chợt đổi hướng đi về phía bọn họ.

Mà lúc này, Quan An Tĩnh vẫn hồn nhiên chưa biết gì cả —

“Đi đi mà, đi đi mà.”

“Không đi đâu cả, ăn cơm đi!”

“Suy nghĩ thêm chút nữa đi.”

“Đã nói không đi mà, ăn cơm nhanh lên!”

Phạm Di Đình: “... Đàn anh.”

Quan An Tĩnh: “Óa!”

(Nhiều lúc cảm thấy tâm lý của con gái thật rối ren và mâu thuẫn. Vừa thích người ta nhưng lại sợ phiền phức? Sợ phiền thì sao không cut luôn mà dây dưa hoài thế? Ngôn luận ăn thịt được à... hay thấy người ta nói xấu cô tiểu tam nên cô giận? ... thiệt là! Thích thì phải nắm bắt thời cơ đeo đuổi. Bởi vì trong tình yêu đâu chỉ nhận mà phải biết cho cũng không thể cho không mà đôi lúc phải đòi hỏi nhận. Dù kết cuộc có thế nào thì khi nghĩ lại cũng không hối hận. Người đó không chấp nhận là do không biết quý trọng mình thôi. Với người không biết quý trọng mình thì đừng nên yêu... hơi bức xúc, sơ ri...).

7. Chương 7

Quan An Tĩnh vừa xoay đầu lại thì đã thấy Nghiêm Dịch ở đằng sau từ từ tới gần.

Ánh đèn huỳnh quang ở căn tin rọi lên gương mặt của anh, chiếu sáng của người Nghiêm Dịch. Vóc người rõ nét, ngũ quan anh tuấn, cộng thêm chiều cao 1 mét 83, quả thực — hoàn mỹ. Quan An Tĩnh luôn nghĩ rằng hot boy đại nhân chẳng những thông minh mà vóc người cũng rất đẹp nhưng thực không ngờ lại đẹp trai tới mức này!

Mà lúc đó, sinh viên xung quanh đã có người nhận ra Nghiêm Dịch, bắt đầu chỉ trỏ.

Trong khoa luôn lưu truyền câu nói: có ba ngọn núi mà toàn thể nam sinh khoa Vật lý trong trường đại học F khó vượt qua nổi: toán cao cấp, vật lý cao cấp, còn có... Nghiêm Dịch.

Tuy nam sinh khoa điện tử chiếm đại đa số trong phòng ăn này nhưng Nghiêm Dịch nổi tiếng như thế, ai mà không biết anh chứ. Trong số họ có một số coi anh là kẻ thù nhưng phần lớn mọi người vẫn xem anh là đối tượng để... thấp nham cúng bái. Nghiêm Dịch trong truyền thuyết xuất hiện sao mà không dấy lên dý luận được chứ.

Chú ý tới cặp mắt tò mò của những người xung quanh, Quan An Tĩnh rất lúng túng buông đĩa xuống. Mà nam thần vẫn nhìn cô, chẳng lẽ có chuyện tìm cô hay sao?

Nghiêm Dịch đi tới bàn của hai người họ, dường như chẳng để ý tới lời nghị luận xung quanh, chắc hẳn đã sớm quen rồi. Chỉ thấy anh lễ độ cười, sau đó mở miệng ngay: “Gần đây bận nhiều việc lắm hả, không có thời gian thảo luận bài tập?”

Quan An Tĩnh không dám nhìn nam thần mà nhìn chằm chằm vào cái đùi gà trong mâm cơm của Phạm Di Đình: “Không... không bận là mấy...”

“Đã hiểu đề bài lần trước chưa? Sao không liên lạc anh?”

Liên...liên lạc? Chẳng lẽ nam thần đợi cô gọi sao? Thế nhưng — “Em không có cách liên lạc với anh.”

“Gửi tin, anh thêm bạn em rồi mà.” Nghiêm Dịch nhanh chóng nói tiếp: “Hôn nữa, hệ thống hiển thị em đã chấp nhận rồi.”

“Em không nghĩ ra.” Cuối cùng cô thành thật trả lời.

Quả thực Quan An Tĩnh không nghĩ ra, sao cô dám nghĩ Nghiêm Dịch đang chờ cô chủ động liên lạc với anh chứ?! Sao có thể nhỉ, cô không nắm mô chứ!

Nghe câu đó, Nghiêm Dịch nở nụ cười: “Vậy tới thứ sáu em có rãnh không?”

“Có.”

“Vậy tạm thời chọn đêm đó vậy.”

“Ừm.”

“Bọn em ăn từ từ nhé, anh đi trước.”

“Dạ.”

Quan An Tĩnh nói “dạ” xong thì Nghiêm Dịch đã đi mất rồi. Chỉ để lại bàn này hai ánh mắt dò dẫm cùng cái đùi gà gặm hết phân nửa...

Cuối cùng, Phạm Di Đình chứng kiến toàn bộ quá trình bình phục lại: “An Tĩnh, tớ thấy, có vấn đề...”

Lúc này Quan An Tĩnh cũng tỉnh lại: “Mình biết có vấn đề, hôn nữa vấn đề rất to!”

“Cậu cũng cho rằng như thế đúng không? Đúng không?!” Phạm Di Đình bỗng dưng kích động tóm lấy tay của Quan An Tĩnh, ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn cô.

“Phải!” Quan An Tĩnh rất chắc chắn: “Gần đây đầu óc của tớ hay gián đoạn, có nên mua thuốc bổ não không nhỉ?” Vừa rồi cô như mộng du vậy, hồ hồ đồ đồ đáp ứng anh ta. Cô còn chưa nhận ra mình đang làm gì thì đã nói: “Được”. Tuyệt đối cần bổ não! Ốc heo tốt hay thuốc trợ não bạch kim tốt đây ta?

Phạm Di Đình nhìn cô nửa giây, sau đó giọng điệu như quả bóng xì hơi, vô cùng lớn tiếng: “STOP—”. Có lắm không vậy, cô không nói chuyện đó mà.

Phạm Di Đình cảm thấy vấn đề đó là: hình như nam thần có ý với Quan An Tĩnh thì phải...?

Cuộc sống hai ngày kế tiếp có hơi trì hoãn. Giống như cả tuần lễ chỉ có ngày thứ sáu này là thực còn những ngày khác đều là ảo giác của mọi người.

Thứ sáu mỗi tuần là thời gian chi bộ đoàn hoạt động. Phạm Di Đình là bí thư chi bộ trong lớp nên mỗi lần hoạt động nên mỗi lần hoạt động thì việc điều động sinh viên tham gia là một thử thách lớn thành thử Quan An Tĩnh nhất định phải đi ủng hộ, gần như trừ cô ra thì còn lại đều là người bắt buộc phải tham dự.

Tuần này trợ giảng của bọn họ đã liên hệ trong thành phố tham gia biểu diễn văn nghệ cho các ông cụ bà cụ trong viện dưỡng lão. So với những hoạt động trước đây thì lần sinh hoạt này rất có ý nghĩa, vì thế Phạm Di Đình cùng Quan An Tĩnh rất dụng tâm.

Khi còn bé Quan An Tĩnh từng học qua vài điệu múa dân tộc, coi như có chút nội tình. Năm trước tham gia cuộc thi nghi lễ, cô đã múa ở phần thi tài năng. Tuy lâu lắm rồi chưa làm nóng nên có hơi cứng nhưng bản lĩnh vẫn còn đó, luyện tập thêm một chút thì vẫn ra hình ra dáng. Thêm vài tiết mục ca hát cùng vài tiết mục biểu diễn ảo thuật nữa thì đủ để trình diễn rồi.

Sau đó, buổi diễn hôm đó rất thành công, các cụ ông cụ bà trong viện dưỡng lão rất vui vẻ, trợ giảng hài lòng, tất cả mọi người tham gia buổi biểu diễn vui mừng.

Khi trở về thì có hơi muộn, hơn nữa trường học nằm ở ngoại thành nên khi mọi người ngồi xe buýt về trường thì lúc đi được nửa đường trời đã sạm đen.

Quan An Tĩnh hẹn Nghiêm Dịch bảy giờ ở thư viện nhưng xe buýt vừa chạy vừa ngừng, đã tới bảy giờ nhưng chẳng những không thấy bóng dáng trường học đâu cả mà bụng đói meo muôn dấn liền với phần lưng luôn.

Không có cách liên lạc với Nghiêm Dịch nên Quan An Tĩnh nghĩ ngay tới Mập trước. Bọn họ ở cùng phòng, muốn Mập chuyển lời với Nghiêm Dịch nói cô không đi được, bảo anh ấy đừng đợi.

Thế nhưng trời không cho con người toại nguyện, tối hôm đó, điện thoại của Mập lại gọi không thông.

Không tìm thấy Mập, Quan An Tĩnh hơi sốt ruột, dứt khoát gọi lần lượt hết số các nam sinh có lưu trong danh bạ. Gọi xong một vòng mà vẫn chưa liên lạc được với Mập, lại hỏi Phạm Di Đình số của những người khác gọi tiếp. Bên ký túc xá của nam sinh cũng thấy kỳ lạ, ngày thường Quan An Tĩnh như một tòa núi băng vậy, rất khó gần, sao đêm nay lại ân cần gọi hỏi thăm từng đám bọn họ vậy nhỉ.

“Xin chào, tôi là Quan An Tĩnh, xin hỏi bạn có thấy Bàn tử ở đâu không?”

“Bạn Quan, tôi đang ở cùng với Trương Dịch Dương, Trương Hiểu. Bạn đừng gọi nữa được không, chúng tôi không cùng dãy với Bàn tử.”

Lần này Quan An Tĩnh quỳnh quá nên không dám gọi nữa, cứ tiếp tục như vậy thì ngày mai nam sinh cả khoa đều biết số điện thoại của cô rồi.

Thế nhưng, Nghiêm Dịch có đợi cô không... nếu như đợi không thấy cô, anh có tức giận không?

Sau khi về tới trường học thì Quan An Tĩnh không về phòng ngủ mà trực tiếp chạy tới thư viện. Cô hẹn gặp Nghiêm Dịch ở phòng tự học trên lầu hai thư viện — là nơi mà lần đầu bọn họ chạm mặt nhau. Thế nhưng khi Quan An Tĩnh thở hồng hộc chạy tới thì chẳng thấy bóng dáng của Nghiêm Dịch đâu cả.

Nhìn đồng hồ trên tay một thoáng, thấy lúc này đã 8 giờ 5 phút rồi. Cô đến muộn 1 tiếng*, Nghiêm Dịch cũng không phải là người rảnh rỗi không có chuyện làm nên sao có thể ở lại đợi cô được chứ.

* nguyên văn là một canh giờ, nghĩa là 2 tiếng nhưng Nghiêm Dịch hẹn 7 giờ nên đổi lại là 1 tiếng.

Quan An Tĩnh áy náy tìm khắp trong phòng tự học một lượt. Xác định nam thần không còn ở đây thì mới hậm hực rời khỏi thư viện.

Trời ạ, cô thực chẳng ra gì. Trên đường về Quan An Tĩnh không ngừng tự trách: học cái gì không tốt mà đi học cho người ta leo cây. Cô nên sớm nghĩ tới đã đi hoạt động tình nguyện thì sẽ về muộn, sao không báo trước cho anh ấy một tiếng chứ. Bây giờ hay rồi, không biết Nghiêm Dịch đợi cô bao lâu nhỉ, với hiệu suất của bá vương học tập thì chắc có lẽ sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian cho việc này đâu nhỉ!

Trên con đường mòn yên ắng trong sân trường, Quan An Tĩnh càng nghĩ càng hối hận, ủ rũ cúi đầu, toàn thân phờ phạc.

“Đi đâu vậy?” — Chợt, bên tai vang lên một giọng nói. Là giọng nói lạnh lạnh dễ nghe trong trí nhớ đó.

Ngước đầu, Nghiêm Dịch đang đi ngược chiều với cô đứng thẳng lại.

Tim Quan An Tĩnh đập rộn.

“Sao em lại ở đây?” Nghiêm Dịch nói xong thì tới gần Quan An Tĩnh. Nhìn thấy nàng ngơ ngác không phản ứng thì Nghiêm Dịch lại lắc lắc bàn tay cầm lon coca: “Anh vừa đi ra sạp mua nước giải khát.”

“Em... vừa rồi em tới thư viện tìm anh.” Quan An Tĩnh trừ việc thấy có lỗi ra thì là rất có lỗi: “Xin lỗi! Hồi trưa em đi sinh hoạt nên về muộn, cũng không liên lạc được với Mập nên không có cách nào báo cho anh biết cả, thật xin lỗi!”

Nghiêm Dịch sững sờ nhìn nét mặt áy náy của cô một lát, mãi đến lúc Quan An Tĩnh nói 25 lượt “thật xin lỗi!” thì anh mới mở miệng: “Anh có nhờ bạn học nhắc lời giúp anh, bọn họ không nói à?”

Quan An Tĩnh khó hiểu nhìn anh: “Nhắc lời? Không có...”

Nghiêm Dịch khó chịu thở dài một tiếng. Lũ nhóc đó, quả nhiên không đáng tin!

“Khi anh đến thư viện thì thấy chỗ đó không thích hợp để thảo luận nên đã đến phòng tự học ở lầu 5, sau đó nhờ bạn của anh đang ở lầu 2 nhắc lại cho em. Em không gặp người đó sao?”

Vừa rồi Quan An Tĩnh chỉ lo tìm Nghiêm Dịch nên không có tâm tình để ý tới người khác. Hình như có một nam sinh gọi cô nhưng cô chẳng thèm nhìn người ta mà lượn đi mất. Người đó... chẳng lẽ là bạn của anh?

“Hình như em không có ấn tượng gì cả... Thế nhưng, tại sao chỗ đó lại không thích hợp để thảo luận?” Phòng tự học ở lầu 2 rõ ràng để các học sinh chuyên ngành cùng thảo luận với nhau mà.

“Quá nhiều người.” Nam thần rất tự nhiên nói.

Thế nhưng câu trả lời hời hợt này lại dọa sợ Quan An Tĩnh. Thư viện vốn rất nhiều người nhưng bọn họ chỉ thảo luận bài tập thôi mà, có nhiều người hay không thì liên quan gì. Chẳng lẽ...

Ặc, không thể nghĩ ngợi lung tung được, STOP!

Quan An Tĩnh lập tức nghĩ tới một vấn đề khác: “Lúc này còn tới mua nước uống... chắc không phải còn ở lầu năm chờ em chứ?” Lời vừa ra miệng thì cô lập tức hối hận. Dựa vào gì mà Nghiêm Dịch phải chờ cô hơn một tiếng chứ!

Không ngờ Nghiêm Dịch lại nói: “Đang làm bài tập, thuận tiện chờ em.”

Tuy chỉ là thuận tiện thôi nhưng Quan An Tĩnh nghe xong vẫn thấy chút chút vui: “Vậy... bây giờ chúng ta lên lầu năm đi.” Thế nhưng cô vừa bước đi thì đã bị Nghiêm Dịch ngăn lại: “Giờ muộn quá rồi, hẹn hôm khác đi. Em ăn cơm chưa?”

“Hồi nãy có ăn qua chút đồ ăn nhẹ, hôm nay thực sự xin lỗi, sau này em cam đoan sẽ không đến muộn nữa!”

Nghiêm Dịch nhếch miệng cười, nụ cười đó trong bóng đêm càng tỏa sáng hơn, nhẹ nhàng trả lời: “Được.”

Đưa Quan An Tĩnh về ký túc xá an toàn, trước khi đi, Nghiêm Dịch móc điện thoại trong túi của mình ra: “Lưu số đi, miễn cho sau này lại gặp tình huống này nữa.”

Nam nhân cân nhắc vấn đề rất chu toàn, Quan An Tĩnh rất khâm phục, lập tức nhấn dãy số của cô vào điện thoại của anh. Thế nhưng khi cô gọi qua máy mình để lấy số điện thoại của Nghiêm Dịch thì đợi mãi mà điện thoại của cô chẳng reo. Chỉ nghe thấy lỗ phone truyền đến từng tiếng từng tiếng: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã khóa. SORRY...”

Quan An Tĩnh nhìn nét mặt không hiểu của Nghiêm Dịch, có hơi ngập ngừng giải thích: “Hôm nay gọi hơi nhiều nhưng quên thêm tiền.” Còn phần tại sao phải gọi nhiều cuộc như thế thì Quan An Tĩnh quyết định không nói cho nam thần biết.

8. Chương 8

Sau khi về phòng, Quan An Tĩnh không tránh được bị hai đứa bạn cùng phòng “tra khảo”. Dáng vẻ rập rút muốn về trường hồi nãy của cô cộng thêm việc gọi điện thoại cho nhiều nam sinh trong lớp như vậy, không có chuyện mới là lạ đó!

“A? Sao cậu trở lại nhanh vậy? Không gặp được Nghiêm Dịch à?” Quan An Tĩnh về sớm như vậy nên Phạm Di Đình có thể đoán ra một chút. Căn cứ suy đoán trước đó của cô, đại thần Nghiêm Dịch hẳn nên nhân lúc lửa con nóng mà rèn mới phải.

Thực ra Quan An Tĩnh chưa ăn đồ nhẹ gì cả, giờ đã đói sắp xỉu, buông túi xách xuống bắt đầu lục lọi đồ ăn trong tủ. “Gặp rồi, nhưng hôm nay muộn rồi nên không thảo luận...”

Con mắt của Phạm Di Đình lờn ra: “Vậy anh ấy thực sự đợi cậu trong thư viện một mình à?”

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!

“... Không phải, anh ấy lên lầu 5 tự học, đúng lúc gặp nhau trên đường thôi.” Quan An Tĩnh ngồi xuống quay lưng về phía Phạm Di Đình, miệng nhai bánh kẹo răng rắc.

Nghe cô nói thế, Phạm Di Đình mới yên, hô to không ý nghĩa!

Quan An Tĩnh: “Đừng nói nhảm nữa! Vấn đề gì chứ, anh ấy chỉ nhiệt tình mà thôi. Cậu không thấy anh ấy trả lời bao nhiêu câu hỏi trên diễn đàn à.”

Về chuyện này thì Phạm Di Đình không phản bác. Cô từng thấy nam thần trả lời, hơn nữa mỗi lần trả lời đều rất nghiêm túc!

Được rồi được rồi, có lẽ người ta thực sự chỉ nhiệt tình. Coi như cô suy nghĩ nhiều vậy. “Ai —” Phạm Di Đình thở dài một tiếng, suy nghĩ của nam thần quả nhiên bọn phạm phu tục tử như cô không đoán được.

Bên kia, Quan An Tĩnh mặc kệ bạn mình hô to gọi nhỏ mà tiếp tục ăn bánh kẹo. Thế nhưng đang ăn sung sướng thì điện thoại reo lên.

Nhìn xem, có hai tin nhắn!

Quan An Tĩnh cảm thấy quái lạ, điện thoại đã bị downline rồi mà, sao có thể nhận được tin nhắn nhỉ? Cô đưa ngón tay đầy dầu mỡ của mình chọt chọt lên màn hình (-.- cảm ứng lùn), trên inbox hiện lên một dãy số xa lạ mà số còn lại là của tổng đài 10086 lạ hoắc.

Click mở, nội dung bức thư chỉ có hai chữ ngắn gọn: Nghiêm Dịch.

Quan An Tĩnh kinh ngạc. Đây là... số điện thoại của nam thần sao? Vừa rồi cô còn hối hận không lấy được số của Nghiêm Dịch, không ngờ anh lại gửi tới cho cô.

Lập tức lưu lại.

Lưu số xong, Quan An Tĩnh nhìn tin nhắn của tổng đài ở bên dưới: User tôn kính, ngài vừa nạp 100 nguyên(*).

*(nguyên/khối): là một đơn vị tiền tệ chung được dùng cho hai loại tiền là Nhân dân tệ (Trung Quốc hay còn gọi là Đại Lục, viết tắt RMB) cùng Tân Đài Tệ (tiền Đài Loan, viết tắt TWD). Theo tỉ giá hiện nay thì 1 RMB = 3400 Đ, 1 TWD = 700 Đ... còn đô Hồng Kông ít gặp trong truyện nên bỏ qua không nhắc nhé! Một chuyện khác mà tớ thấy thắc mắc... có lẽ cước dịch vụ ở bên họ chắc khác bên mình nên khi hết tiền chắc khóa số luôn.

? ? ?!!!

Quan An Tĩnh còn chưa kịp đi mua thẻ cơ mà sao lại có ghi chép nạp tiền được nhỉ? Rất hiển nhiên, 100 nguyên đó chẳng phải của cô. Vậy chẳng lẽ là của... nam thần? ?

Thế nhưng, tại sao mà...

Quan An Tĩnh hoàn toàn không tin vào mắt mình, càng không tin được suy nghĩ của bản thân. Gọi 10086 thiết nhiều lần để nghe số dư trong tài khoản, lúc này mới xác định có người nạp tiền cho cô rồi! Đáng nói đó là tin nhắn của Nghiêm Dịch chỉ cách thông báo của hệ thống vài phút.

Quan An Tĩnh nhắn tin cho Nghiêm Dịch ngay: đã nhận được số, cảm ơn. Mà... tiền... là anh nạp cho em à?

Tin vừa được gửi thì Quan An Tĩnh rơi ngay vào trạng thái chờ đợi. Mà cũng thiệt kỳ lạ, vừa nảy rõ ràng rất đối nhưng tại sao hiện tại lại chẳng thấy đối chút nào nhỉ.

Cũng may Nghiêm Dịch không khiến Quan An Tĩnh phải đợi quá lâu. Âm báo tin nhắn quen thuộc reo lên, Quan An Tĩnh lập tức luống cuống chân tay cầm điện thoại và không cẩn thận làm đổ chén trà trên bàn, thế là xảy ra phản ứng dây chuyền, làm đổ hộp đựng bút... vân vân và vân vân... ở gần đó kêu vang ầm ầm ỳnh ỳnh.

“An Tĩnh, cậu muốn đập phòng à?!” Phạm Di Đình ngồi trong nhà cầu gào lớn.

cô kích động hơi quá lỗ thì phải...

Thế nhưng khi Quan An Tĩnh đọc được tin nhắn thì chẳng những không gỡ được nghi vấn trong lòng mà còn cảm thấy mù mịt khó hiểu: đừng cảm ơn, ngủ sớm đi.

Hình như nam thần luôn thích nói chuyện mập mờ nước đôi như thế này nhỉ. Hoặc do cô quá ngốc nên không theo kịp tư duy của Nghiêm Dịch? Câu “đừng cảm ơn” là muốn ám chỉ: gửi số cho em rồi đó, đừng cảm ơn; hay: đã giúp em nạp tiền điện thoại rồi, đừng cảm ơn?

Tuy rằng Nghiêm Dịch không thừa nhận rằng anh đã nạp tiền điện thoại nhưng sau khi An Tĩnh bình tĩnh phân tích thì vẫn cảm thấy anh có “hiềm nghi” lớn nhất. Từ nhỏ cha mẹ đã giáo dục cô không thể nhận không tiền của người khác, lại nói ngày hôm đó cô là người đi trễ nên về tình về lý đều đáng bị phê bình.

Nghĩ tới nghĩ lui, qua hôm sau Quan An Tĩnh cũng chạy đi mua một tấm card điện thoại 1000 nguyên nạp trả cho nam thần.

Nghiêm Dịch nhanh chóng gửi tới một dấu chấm hỏi.

Lần này, Quan An Tĩnh đã luyện được Thái Cực quyền, gửi tới một biểu tượng mỉm cười trả lễ.

**

Vào thứ bảy hai ngày sau, tối đó Quan An Tĩnh cùng Phạm Di Đình không ra ngoài mà bật nhạc rồi tán gẫu với nhau trong phòng. Lúc đó Châu Châu vừa về tới, khi mở cửa thấy cả hai đều có mặt thì ngay lập tức hơi kích động chạy vào: “Em vừa ngóng được một tin, các chị có muốn biết hay không?”

Buổi tối cuối tuần, khó lắm mới có dịp cả ba đều có mặt nên mọi người chẳng có tâm trạng học hành, quả là thời gian tốt để bàn chuyện ruồi bu!

“Nói nhảm.” Phạm Di Đình quăng gối: “Mau nói.”

“Là về hoa hậu của trường đó.” Châu Châu lại còn cố ý thừa nước đục thả câu, không muốn người khác vui vẻ.

Nghe được hai chữ giáo hoa (hoa hậu học đường), không biết vì điều gì mà trong đầu Quan An Tĩnh chợt xuất hiện ngay một cái tên – Du Hiểu Hạm.

“Chẳng lẽ là Du Hiểu Hạm khoa nhân văn của tụi em?”

“Ha ha, thông minh, đúng vậy đó!” — Quả nhiên.

Phạm Di Đình thấy quá ngứa mắt cái vẻ bà đây có tin động rồi nhưng chẳng nói đâu nhé: “Tốt nhất nên giựt gân một chút, nếu khiến chị đây thất vọng thì coi chị xử đẹp em thế nào!”

“Tuyệt đối giựt gân.” Châu Châu như đã lường được trước: “Có liên quan tới hot boy, đủ giựt gân chứ?”

“Oa!”

“Nghe người trong khoa bọn em nói Du Hiểu Hạm vì muốn làm chim liền cánh với Nghiêm Dịch nên đã xung đột với trợ giảng!”

Thực ra chuyện là như thế này —

Khoa nhân văn hiện tại đang tới mùa đề cử sinh viên tới công ty thực tập. Đại học F là đại học đứng đầu thành phố A nên có rất nhiều công ty hợp tác. Thế nhưng năm nay các sinh viên lại rất ưu ái một công ty nhỏ. Bởi vì nhiều người tranh giành nên có người vui cũng có kẻ buồn. Khi kết quả được công bố thì không hiểu vì sao mà hoa hậu giảng đường Du Hiểu Hạm lại không nhận được tư cách đến công ty đó thực tập, vì vậy chuyện bùng nổ.

Nghe nói, vì không hài lòng chuyện này mà Du Hiểu Hạm đã vận dụng tới bối cảnh trong nhà, lại còn chạy tới tìm chủ nhiệm khoa cáo trạng trợ giảng! Nói danh sách đề cử không hợp lý, trợ giảng lấy việc công trả thù tư... vân vân và vân vân... bởi vì cô làm náo động nên phía trường học gánh không ít áp lực, vì vậy không khỏi cần nhắc danh sách đề cử sinh viên, thậm chí sắp xếp lại toàn bộ danh sách trước đó. Mà hành động đó cũng đẩy ngay lên làn sóng kháng nghị của những sinh viên khác.

Đáng nói đó là với thực lực của Du Hiểu Hạm tại sao cô không tới các công ty nhà nước hay công ty nước ngoài mà hết lần này đến lần khác lại muốn đến cái công ty nhỏ đó? Nguyên nhân đó là — công ty kỹ thuật vừa thành lập chưa đầy ba năm này có ngàn mối vạ mỗi quan hệ với Nghiêm Dịch.

Ba năm trước, khi Nghiêm Dịch vừa vào đại học F thì một vị sư huynh khoa Vật lý tên Hoắc Chính rất có mắt nhìn người đã chiêu thu anh dưới trướng. Lúc đó, Hoắc Chính đang làm chủ một công ty kỹ thuật vừa khởi bước, tất cả đều bắt đầu bằng con số 0 nên đừng nói tới việc kiếm tiền, không lỗ vốn đã là an ủi người trẻ tuổi rồi.

Thế nhưng Nghiêm Dịch ngày đó dường như không quan tâm tới việc kiếm nhiều hay ít mà chỉ cảm thấy hứng thú lại ăn nhậu với mấy vị sư huynh. Trên đầu có hào quang huy chương vàng Olympic nhưng Nghiêm Dịch đã cự tuyệt rất nhiều lời mời của các công ty lớn, dứt khoát dấn thân vào công ty kỹ thuật này. Theo cách nói của anh thì là: nếu như tương lai công ty lên sàn thì anh sẽ là một trong những nhân vật cấp bậc nguyên lão!

Nghiêm Dịch làm ở công ty Kỳ Thuật của sư huynh một mạch đến suốt ba năm liền, đã vượt thời kỳ sóng gió lần tấn bấp bênh không yên, số truy cập các website do bọn họ phát triển cũng bắt đầu ổn định nên hấp dẫn không ít lời mời quảng cáo, thu nhập cũng trở nên vững chắc. Công ty từ quy mô nhỏ bắt đầu mở rộng, là công ty thành lập bởi sinh viên đại học F nên họ cũng rất biết đạo lý uống nước nhớ nguồn, mỗi năm đều đến trường thu nhận sinh viên năm tư đến thực tập.

Người đến thực tập một mặt là muốn tìm kiếm không gian phát triển; mặt khác là được trở thành đồng nghiệp của nam thần! Chuyện tốt nhất cỡ lương thiện như thế nên thành thử các nữ sinh năm tư ủa vào như vệt.

Bây giờ xem ra ngay cả hoa hậu giảng đường cũng không ngoại lệ.

Vì chuyện này mà Quan An Tĩnh đã lâu không onl diễn đàn của đại học F lại truy cập vào. Quả nhiên, khu vực bát quái luôn cập nhật tin tức rất nhanh nhạy. Bài viết có liên quan tới “kiếp trước kiếp này” của Du Hiểu Hạm cùng Nghiêm Dịch lừ cả ra, thậm chí chuyện xưa như đất nồi là Du MM năm đó tặng quà giáng sinh cho Nghiêm Dịch cũng bị đào mộ.

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bãi cát. Nhìn bài viết về hoa hậu giảng đường VS hot boy lừ nhóc, sóng trước như Quan An Tĩnh đây gần như chết hẳn.

Chẳng qua nghĩ lại cũng hay. Thế này có lẽ lời đồn sẽ sụp đổ thôi.

Thế nhưng —

Lầu 72: vì thế nhà ở bên cạnh mới nói bạn gái thực sự của Nghiêm Dịch là Du Hiểu Hạm à?

73: hình như bọn họ học chung trường cấp 3, mà hình như Du đã thích Nghiêm GG* từ thời cấp 3 rồi, bài viết trước đó chỉ là nhầm nhứ mà thôi.

74: con đàn bà này hả? Giả tạo muốn chết, trước mặt mọi người thì giống như nữ thần nhưng có lần làm luận án chung, thấy cô ả hung dữ với bạn chung phòng muốn chết luôn !! Chỉ một chữ giả! Vẫn là Quan MM tốt hơn.

75 trả lời 74: Thúi hoắc! Du Hiểu Hạm đây gọi là gương mặt thiên thần bo đì ma quỷ! Mà không biết chiêm ngưỡng thì đừng nói bậy!

76 trả lời 75: người ta nói Du giả tạo chứ có nói không xinh đẹp đâu, muốn thả khí thúi vào mặt người ta thì cũng nên đọc kỹ nội dung một chút đi. Ban đầu tôi rất thích Du Hiểu Hạm ấy nhưng bị thằng đàn óc heo như bạn làm phát ngán rồi!

77 trả lời 75: người anh em, chẳng lẽ cậu là Osama bin Laden!

...

Nhìn một loạt dài lời bình luận của mọi người, nữ sinh ngành kỹ thuật Quan An Tĩnh luôn đặt vấn đề logic lên hàng đầu đã tổng kết ra hai tư tưởng trung tâm:

Thành thử, Nghiêm Dịch với Du Hiểu Hạm là bạn học thời cấp ba...

Thành thử, Du Hiểu Hạm mới là bạn gái chính thức của Nghiêm Dịch... (*Emily, tức chết với chị này...)

9. Chương 9

Vài hôm sau, trên diễn đàn đại học F xuất hiện thêm một bài viết bàn về vấn đề “ai mới là bạn gái chính thức của Nghiêm Dịch?”, trình độ tam sao thất bản chẳng kém cạnh gì trang bbs.tianya.cn. Không chỉ có người miêu tả kỹ càng từ đầu đến cuối việc đeo đuổi Nghiêm Dịch của một đàn chị khoa điện ảnh, sau đó lại xuất hiện một nữ sinh viết thư tỏ tình đăng trên diễn đàn, công khai thổ lộ với Nghiêm Dịch!

Nhưng đương lúc mọi người thảo luận với khí thế ngút trời thì vào một buổi sáng đẹp trời nào đó, có người sau khi đăng nhập vào diễn đàn thì đột ngột phát hiện — những tin tức về Nghiêm Dịch bỗng dưng biến mất tập thể!

Một ngày trước rõ ràng vẫn là topic HOT nhưng sao đột nhiên không thể tìm được nữa?

Sau khi lướt hơn 10 trang đều không thấy nên đã dứt khoát dùng công cụ tìm kiếm trên diễn đàn!

Vừa tìm thì: “Thực xin lỗi, không tìm thấy nội dung tương quan!”

Điều này chỉ có thể có một kết luận: diễn đàn của đại học F bị càn quét rồi.

Là diễn đàn của một trường đại học nổi tiếng trong nước, sinh viên trường F luôn cho rằng diễn đàn là thánh địa có thể thoải mái ngôn luận, nhờ tự do bàn tán mà nổi tiếng. Trong diễn đàn cũng có không ít bài viết tranh luận khiến cho xã hội chú ý. Thế nhưng, bài viết về Nghiêm Dịch lúc này không có bất cứ cơn sóng to gió lớn nào cả, cùng lắm chỉ là phản ánh lòng xuân nhộn nhạo của sinh viên mà thôi, không thể bình thường hơn được nữa. Có cần quản lý phải ra mặt xóa sạch bài viết hay không?

Thế nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc cũng không thể chối cãi được sự thật rằng bài viết đã bị xóa. Một mái lầu [tinh phẩm] có tiếng có tuổi đang được góp gạch bổng nhiên biến mất trong một đêm, bất luận đối với chủ lầu hay những ai tích cực trả lời đều bị đả kích rất lớn.

Vì vậy mà diễn đàn đại học F được vài ngày thái bình, hiển nhiên trừ “khu vực khiếu nại”.

Tháng mười, trời đang độ thu, mùa đông vẫn còn chưa tới, là thời điểm mát mẻ nhất thành phố A. Cũng giống như phần lớn học sinh đại học khác, Quan An Tĩnh vẫn tiếp tục sinh hoạt trên đường thẳng nối giữa lớp học với ký túc xá.

Mặc dù có cách nói không nên tin chuyện trên mạng, nhất là mấy chuyện bát quái trên diễn đàn nhưng sự xuất hiện của Du Hiểu Hạm đã ảnh hưởng tới cách nghĩ của Quan An Tĩnh. Nói chính xác hơn thì từ sau lần cho nam vương đại nhân leo cây thì Nghiêm Dịch có nhắn hẹn cô thảo luận luận đề hai lần. Thế nhưng cân nhắc đến sự thực rằng Nghiêm Dịch đã là “danh thảo có chủ”, cô liền mượn cớ từ chối cả hai lần.

Quan An Tĩnh thực sự không hiểu luận đề đó nhưng thân phận nam vương của Nghiêm Dịch khiến cô cảm thấy hơi áp lực. Đối trường hợp bình thường, kỳ thực thảo luận luận đề với nam sinh một chút cũng không có gì to tát thế nhưng có tiền án thị phi đầy nhóc trên diễn đàn nên hiện tại Quan An Tĩnh cảm thấy hơi khó chịu trong lòng. Nhất là sau khi biết nam thần cùng hoa hậu giảng đường là một cặp thì nếu như cô còn trộn lẫn giữa họ thì rất có thể sẽ tạo nên tin đồn không cần thiết. Mà cô thì lại không thích chuyện mập mờ như thế. Có lẽ biện pháp tốt nhất là nên giữ khoảng cách nhất định.

Xét từ góc độ này thì chuyện Quan An Tĩnh bị các bạn nam trong lớp gọi đùa là núi băng thực ra cũng không phải không có đạo lý.

Sau hai lần bị đàn em nhả nhặn từ chối, nam vương đại nhân quả nhiên không tìm Quan An Tĩnh nữa. Chẳng qua Quan An Tĩnh yên tâm không được bao lâu. Bởi vì cô nhanh chóng phát hiện Nghiêm Dịch chẳng những không liên lạc với cô nữa mà cả môn học tự chọn cũng không đến, khiến cho nhiều nữ sinh mộ danh đến đây dự thính vô hột.

Tiếp sau đó, trong lúc vô tình Quan An Tĩnh nghe được trong cuộc trò chuyện của Mập cùng những bạn nam khác có đề cập qua câu có bạn cùng phòng mấy ngày nay không trở lại ký túc xá, giống như biến mất hoàn toàn khỏi thế gian vậy... thì tự nhiên Quan An Tĩnh liền tưởng tới Nghiêm Dịch.

Không hiểu vì sao khi nghe giọng nói đùa cợt của Mập thì trong lòng Quan An Tĩnh có chút khấn trương.

**

Khi nhận được tin tức của Nghiêm Dịch lại là vào cuối tuần hay ngày sau đó.

Quan An Tĩnh giống như ngày thường, thức sớm đi bộ tới thư viện tự học. Đến hơn mười giờ thì cô nhận được một tin nhắn. Thế nhưng khi đó Quan An Tĩnh đang liêu chết chiến đấu với đồng bài tập nên chỉ liếc nhìn điện thoại, nghĩ thầm đợi làm xong đề thi này rồi hãy xem, ai ngờ lại kéo dài tới một tiếng đồng hồ. Đợi khi cô thuận lợi giải được đề, hô to đại công cáo thành trong lòng thì mới nhớ tới tin nhắn nọ.

Ấn mở ra xem, thấy sợ sợ — không ngờ là tin nhắn Nghiêm Dịch gửi!

Cách nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng có tin tức của nam thần.

“Khỏi, mang cho tôi một phần cháo thịt nạc trứng muối là được.”

Đọc xong, chút thấp thỏm lo âu vừa rồi của Quan An Tĩnh bình ổn lại ngay. Tuy chỉ là một câu không rõ đầu rõ đuôi nhưng kẻ sáng suốt đều thấy, quá nửa là do đại thần gửi nhầm tin nhắn đây mà... . Cháo thịt nạc trứng muối trong tin nhắn... hẳn là nam thần đang gọi ai đó mang thức ăn giúp anh.

Quan An Tĩnh giải xong đề vừa định hoạt động gân cốt một chút, đúng dịp gặp phải ô lông này, vì thế đã cầm điện thoại ra ngoài ngồi nghỉ.

Vừa đi, Quan An Tĩnh vừa bắt đầu trả lời tin nhắn cho đại thần: “Xin lỗi, em vừa đọc được tin. Thế nhưng... có phải anh nhầm nhầm người hay không?”

Thực ra Quan An Tĩnh biết rõ Nghiêm Dịch khẳng định đã nhầm nhầm người thế nhưng vẫn nên trả lời sao cho uyển chuyển một chút.

Nhưng điều không ngờ là Quan An Tĩnh vừa gửi tin không lâu thì điện thoại trong tay đã rung lên. Cầm lên nhìn, không ngờ Nghiêm Dịch lại gọi trực tiếp đến! Quan An Tĩnh bất ngờ run tay, suýt nữa là làm rớt di động xuống đất. Sau một hồi luống cuống tay chân hạ nhiệt thì mới nhận điện thoại.

“Alo... sư huynh...” Mỗi lần nói chuyện điện thoại với Nghiêm Dịch thì giọng cô không kiềm được mà run rẩy.

“Vừa rồi thật có lỗi, nhấn nhầm người.”

Giọng của Nghiêm Dịch tuy vẫn trấn định, tự nhiên nhưng so với giọng trước đây thì có chút khàn khàn, thậm chí hơi đuối.

“Không sao cả.” Chuyện bé con con thế này mà còn phiền tới Nghiêm Dịch đích thân gọi điện thoại cho cô, Quan An Tĩnh cho rằng thực ra không cần để ý quá mức. Sau đó dời chủ đề: “Sư huynh, nghe giọng của anh có hơi bệnh.”

“Ừ, anh đang ở bệnh viện.”

Một câu nói hời hợt đã kích thích người ở bên kia đầu dây trở nên gấp gáp: “Hả? Sư huynh bị bệnh sao?”

“Viêm ruột thừa cấp tính, đã mổ rồi.”

“!!”

Quan An Tĩnh lại bị chấn động lần nữa rồi. Thì ra nam thần không lộ diện nhiều ngày như vậy là do nằm viện chờ mổ! Cái tên Mập nọ cũng quá không đáng tin rồi, là bạn cùng phòng với nhau mà xảy ra chuyện lớn như vậy lại chẳng biết, còn đổ oan cho người ta là “tối không chịu về ngủ” nữa!

“Anh ở bệnh viện nào? Bây giờ khỏe hơn rồi chứ? Có nặng lắm không...” Quan An Tĩnh vừa rồi còn nghẹn lời đột ngột kích động hỏi một lần rất nhiều câu hỏi, giống như muốn dùng cách này để bày tỏ sự quan tâm của cô.

Nghiêm Dịch ở bên kia đầu dây cũng chẳng vội trả lời, kiên nhẫn nghe cô nói hết, sau đó mới từ tốn nói: “Bây giờ em rảnh không?”

Tuy không biết nam thần muốn làm gì hơn nữa vẫn còn một số đề thi chuyên sâu chưa giải, còn cả mấy từ đơn tiếng Anh chưa rành... thế nhưng về làm sau cũng được!

“Có!” Quan An Tĩnh đáp chắc nịch.

“Vừa rồi anh nhờ người mua thức ăn thế nhưng gửi sai tin nên bọn họ không mua cho anh.” Giọng nói của Nghiêm Dịch bay ra khỏi loa điện thoại, Quan An Tĩnh cảm thấy mình cũng bay theo: “Em có thể xuống căn tin mua giúp anh một phần cháo thịt nạc trứng muối được không? Bây giờ anh đang ở bệnh viện công lập.”

Quan An Tĩnh tiếp tục bay cao bay xa. Nghe Nghiêm Dịch nói thế, không ngờ đã bật thốt: “Trong bệnh viện không có thức ăn à?” Không phải cô không muốn mua đồ ăn giúp đại thần nhưng cô cho rằng anh đang đói bụng, chắc hẳn không dễ chịu. Lẽ ra phải ăn trước một ít để lấp đầy bụng mới nên.

“Thức ăn trong bệnh viện rất khó nuốt.” Hô hấp của Nghiêm Dịch trì hoãn hai giây: “Nếu em không rảnh... thì...”

Lúc này Quan An Tĩnh coi như tỉnh táo lại chút ít: “Rảnh mà! Không phải em không muốn mua giúp anh nhưng vừa nãy em nghĩ chắc hẳn anh đang đói bụng lắm, điều đó không tốt với cơ thể! Chẳng phải anh vừa mới mổ xong sao?” Cô nói năng lộn xộn giải thích: “Thực xin lỗi! Lẽ ra em nên trả lời tin nhắn sớm hơn, em không nên...”

“Bệnh viện công lập, phòng bệnh 308.” Cuối cùng, vẫn là Nghiêm Dịch cắt đứt ai đó đang rối ren tầm lum.

Nhờ vậy Quan An Tĩnh mới tỉnh hẳn: “OK, em đi mua ngay đây!”

Cúp điện thoại, suy nghĩ trong đầu của Quan An Tĩnh trống rỗng, chỉ còn lại năm chữ to “cháo thịt nạc trứng muối”. Cô nhanh chóng vọt vào phòng tự học thu dọn đồ đạc, sau đó lao ra khỏi thư viện như vói rồng.

Sao mỗi lần nói chuyện điện thoại với Nghiêm Dịch thì chỉ số IQ của cô lại tụt xuống vậy nè...

**

Gần giữa trưa, phòng ăn náo nhiệt hẳn lên. Sau khi Quan An Tĩnh mua xong cháo thịt nạc trứng muối thì vội ngay tới bệnh viện công lập. Bệnh viện đó là bệnh viện có tính tổng hợp, rất gần với đại học A nên có thể đón xe buýt tốc hành đến đó. Xét thấy y tế trong trường không đáng tin cậy nên khi sinh viên trường A gặp chút ốm đau đều tới đây chạy chữa.

Sau khi vào bệnh viện thì Quan An Tĩnh nhanh chóng tìm thấy phòng bệnh 308. Bởi một lòng muốn mau chóng đưa đồ ăn tới cho đại thần nên lần này Quan An Tĩnh không có đắn đo gì cả. Vừa đẩy cửa phòng bước vào thì đã thấy Nghiêm Dịch nằm trên giường bệnh. Tuy vẫn là nam vương đẹp ngời ngời như ánh mặt trời nhưng có lẽ do vừa mới phẫu thuật xong nên sắc mặt trắng bệch, phối hợp với bộ đồ bệnh nhân nữa nên thoạt nhìn có mấy phần mềm mại đẹp dễ.

“Sư huynh, cháo đến rồi đây.” Quan An Tĩnh hoàn toàn cho rằng bản thân là nhân viên giao hàng đây, vừa tới đã đi thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt của Nghiêm Dịch rời khỏi Ipad trên tay, nhìn hướng phát ra tiếng. Chỉ thấy Quan An Tĩnh xách túi gấp rút xông vào cửa, con mắt của anh lập tức hí thành một đường cong xinh đẹp.

“Làm phiền em rồi.”

Quan An Tĩnh vội vàng khoát tay: “Không phiền, không phiền đâu mà!” Cùng lúc bỏ túi xách xuống, lấy ra một hộp cháo được gói kín mít.

Nghiêm Dịch ngạc nhiên nói: “Em bỏ cháo vào túi xách à?”

“Như thế mới không nguội được.” Quan An Tĩnh lấy tay thử nhiệt độ: “Ừm, vẫn còn ấm nóng, vừa kịp lúc! Anh ăn nhanh đi.”

Nghiêm Dịch nhìn dáng vẻ đặc ý của cô thì không nhịn được mỉm cười, nhận lấy cháo thịt nạc trứng muối bắt đầu húp.

Thế nhưng, Quan An Tĩnh vừa rời vẫn còn rất tự nhiên, rất bình tĩnh nhưng trong nháy mắt Nghiêm Dịch vừa cầm hộp cháo trên tay thì bỗng dưng bắt đầu thấy ngượng ngập...

10. Chương 10

Ngay trong nháy mắt Nghiêm Dịch đưa tay nhận lấy hộp cháo thì Quan An Tĩnh chợt nhận ra — trừ thân phận giao hàng ra thì kỳ thực cô cũng có thể tính là người thăm bệnh. Thế nhưng trừ hộp cháo thịt nạc trứng muối mấy đồng ra thì cô cứ thế mà đến tay không, ngay cả hoa quả cũng chẳng mua trái nào.

Thế này có tính là quá thất lễ hay không...?

Mất bò mới lo làm chuồng cũng không muộn. Nhân lúc đại thần vẫn đang thưởng thức vị ngon của cháo thịt nạc trứng muối mua ở căn tin, Quan An Tĩnh lặng lẽ cầm túi, từ từ di chuyển ra cửa: “Sư huynh, em chợt nhớ ra mình bận chút chuyện, sẽ về ngay thôi!”

Còn chưa dứt câu thì người nằm trên giường đã phản ứng lại. Tuy Nghiêm Dịch vẫn còn suy yếu nhưng tốc độ phản ứng của thần kinh không phải để đó trưng cho đẹp. Quan An Tĩnh còn chưa kịp dang chân ra thì anh đã lẹ tay bắt được cô. Một giây sau, lại nhanh chóng buông ra.

Nhìn Quan An Tĩnh, Nghiêm Dịch khẽ giọng: “Em tới là mừng rồi, khỏi mua quà cáp.”

Bởi vì hành động đột ngột của Nghiêm Dịch mà đầu óc của Quan An Tĩnh lập tức trống không. Không kịp phản ứng với câu nói của đại thần mà ánh mắt nhìn theo cái nhìn của anh. Quả nhiên cạnh giường đã xếp đủ vỏ trái cây lớn nhỏ, vừa nhìn là biết hàng cao cấp. E là cô sinh viên nghèo như cô không mua nổi trái gì tốt hơn mấy hàng nhập khẩu này rồi.

Nghiêm Dịch thấy cô ngẩn người nhìn vỏ trái cây thì nói tiếp: “Anh vẫn thích húp cháo hơn.” Anh chỉ chỉ cái hộp không trên tay của mình: “Ăn ngon hơn thức ăn ở bệnh viện nhiều.”

Chỉ là một chén cháo thịt nạc trứng muối thông thường mà thôi đã khiến đại thần khen ngợi như thế làm cho Quan An Tĩnh trái lại cảm thấy ngượng ngùng: “Hồi sáng do em hại anh chịu đói, thật xấu hổ...”

Nghiêm Dịch: “Nếu như anh nhớ không lầm thì người gửi sai tin nhắn là anh. Em muốn giành lấy trách nhiệm sao?”

“Không phải...” Chỉ tại cô không muốn để anh chịu đói, không muốn thấy anh bị bệnh...

Tuy chỉ là tiểu phẫu cắt bỏ phần ruột bị viêm thể nhưng Quan An Tĩnh vẫn cẩn thận hỏi han bệnh tình của nam thần. Cũng nhờ vậy mới biết cha mẹ của anh đã đến Los Angeles công tác từ mấy năm trước, còn anh thì quyết định ở lại trong nước hoàn thành chương trình đại học. Chuyện lần này xảy ra quá đột ngột nên người nhà không kịp về nước nên hai ngày nay do bà con thân thích ở thành phố A chăm bệnh.

Ngày thường ở trong trường học nam thần luôn có thần thái sáng láng thể nhưng có ai biết thực ra anh cũng là một con người bình thường, lúc bị bệnh cũng cần có người chăm sóc chứ? Nghĩ tới đây, Quan An Tĩnh nhất thời trầm mặc, bầu không khí trở nên xấu hổ.

Rõ ràng đau lòng cho người đang ở trước mắt nhưng lại chẳng biết biểu đạt bằng cách nào. Vì vậy Quan An Tĩnh đành phải trông mắt đợi Nghiêm Dịch lên tiếng. Nhưng hết lần này đến lần khác nam thần lại chẳng chịu nói chuyện vào lúc này. Chỉ lẳng lặng ngồi tựa lưng lên giường bệnh, đón lấy ánh nắng ấm áp của mùa thu mà lặng yên nhìn cô, làm Quan An Tĩnh càng bó tay bó chân.

Bầu không khí thật quái đản. Quan An Tĩnh OS trong lòng: không thể cứ như vậy được! Phải nói chuyện gì đó!

Người như Quan An Tĩnh dù ngày thường không hay nói chuyện nhưng tuyệt đối không phải là nữ sinh hướng nội. Mà cũng nói thật, hiểu biết của cô về nam thần không phải đến từ những tin tức nho nhỏ của nữ sinh thì cũng có từ mấy tin tức bất quá trên diễn đàn. Nghiêm Dịch gần gũi là không sai nhưng thực ra anh là hạng người gì? Thích những gì? Quan An Tĩnh lại chẳng hề biết gì cả...

Nhìn cả buổi trời, chủ đề không ngoài nơi mà họ cùng xuất hiện một lúc – diễn đàn đại học F.

“Sư huynh, anh có biết mấy hôm trước diễn đàn bị càn quét chứ?”

“Ừm, có biết.”

Tính toán thời gian thì có lẽ lúc đó Nghiêm Dịch đã nhập viện rồi, chẳng lẽ anh luôn chú ý tới những bài viết có dính líu tới anh trên diễn đàn hay sao?

“Em còn tưởng rằng anh chưa biết, thì ra anh cũng theo dõi nhỉ.”

“Không có.” Nghiêm Dịch nói rất chắc nịch: “Mấy bài viết đó, anh chẳng thấy hứng thú.”

Quan An Tĩnh: “Vậy tại sao anh biết được?”

Nghiêm Dịch: “Anh bảo họ dọn dẹp lại đấy.”

“A?!” Quan An Tĩnh rất ngạc nhiên: “Là do anh là quản lí diễn đàn?”

Nghiêm Dịch cười cười: “Không chỉ thế thôi đâu, năm đó anh cũng tham gia lập trình diễn đàn.”

Đây là lần thứ n Quan An Tĩnh thấy giật mình trong ngày hôm nay. Trời ạ, nam thần quá mạnh mẽ rồi! Thì ra diễn đàn đại học F nổi tiếng gần xa cũng có sự góp mặt của anh. Có điều nghĩ lại cũng thấy bình thường, ngay cả website Kỳ Thuật cũng có thể bắt đầu kiếm ra tiền rồi thì chuyện quản lí diễn đàn thực sự dễ như chơi.

Quan An Tĩnh mất trái tim: thật lợi hại...

Chắc hẳn Nghiêm Dịch đã quen đủ cách lấy lòng của người khác nên chỉ nhún vai, hơi lơ đãng. Sau đó lại dời đề tài: “Em xem rồi hả?”

Quan An Tĩnh nghi hoặc: “Xem gì?”

Nghiêm Dịch: “Mấy bài viết này đó đó.”

Quan An Tĩnh chợt hiểu mấy bài viết đó mà Nghiêm Dịch nói là gì, đồng thời bởi vì tin bất quá của mình mà xấu hổ: “Ừm, đã xem.”

Thế nhưng dáng vẻ đó của An Tĩnh lọt vào mắt của Nghiêm Dịch lại biến tấu thành một dáng dấp khác. Nhìn ánh mắt nhẹ nhàng của cô xem có vẻ không để ý tới mấy lời đồn đãi bên ngoài lắm khiến Nghiêm Dịch bất chợt cảm thấy xúc động.

Giống như muốn làm sáng tỏ vậy: “Vừa nhìn tiêu đề là đã thấy rất giả rồi, đứng ở đầu trang càng thấy ngứa mắt nên xóa hết rồi.”

Rất giả sao? Vì thế, ý của nam thần là...

“Anh muốn xóa bài nào thì có thể xóa bài đó được hả?”

“Không khác mấy.”

Quan An Tĩnh lập tức nghĩ: vậy thì... tại sao bài viết gửi hình ‘nắm tay nhau’ ở thư viện anh không xóa chứ?!

Thấy Quan An Tĩnh trầm tư, Nghiêm Dịch ở đối diện hắng giọng một cái: “Đừng tin mấy chuyện trên diễn đàn.”

“A?”

Vào lúc Nghiêm Dịch muốn mở miệng lần nữa thì ngoài cửa tới thêm một nhóm người, cuộc trò chuyện bị buộc phải gián đoạn. Quan An Tĩnh thấy có người đi vào thì lập tức đứng dậy ra khỏi ghế, cung kính đứng thẳng người. Nghiêm Dịch quay đầu lại, nhìn thấy người tới cũng lộ ra nụ cười sáng láng.

“Xem ra chúng ta tới không đúng lúc rồi.” Người đàn ông mặc quần tây áo sơ mi đi trước nhất giống như người thành đạt. Khi thấy Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh ở gần đó thì không khỏi ghẹo.

Nghiêm Dịch đang chào hỏi với hai người đàn ông đi ở phía sau, còn chưa kịp phản kích thì đã thấy Quan An Tĩnh quần bách nói: “Sư huynh, có khách đến, em đi trước đây!”

Nghiêm Dịch lại ngăn cản: “Em ngồi thêm một lát, đợi lát nữa anh sẽ gọi người đưa em về.”

Quan An Tĩnh đang định từ chối thì đúng lúc gặp người thứ tư bước vào cửa, gã đang cầm hộp lớn hộp nhỏ thức ăn dinh dưỡng, dáng đi lại khiến cô cảm thấy rất quen.

“Mập! Cậu cũng tới nữa à?” Tìm được một gương mặt quen thuộc trong đám người xa lạ, Quan An Tĩnh hệt như nhìn thấy cứu tinh vậy.

“Ồ! Sao cậu lại ở đây?” Khi Mập nhìn thấy Quan An Tĩnh thì cũng cảm thấy rất lạ: “Thì ra cậu cũng biết Nghiêm Dịch nằm viện hả? Sao chẳng chịu nói cho tớ biết?” Trước kia cũng hay gặp tình huống Nghiêm Dịch tăng ca mấy ngày không về phòng ngủ vì thế cậu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ nói giỡn với các bạn trong lớp rằng anh đi đêm không chịu về ngủ. Mãi tới hôm nay khi chơi bóng rổ với sư huynh Kỳ Thuật mới biết hóa ra Nghiêm Dịch nhập viện vì viêm ruột thừa rồi.

Quan An Tĩnh oan uổng nói: “Tớ cũng mới biết hôm nay...”

Mấy người khác thấy Mập với An Tĩnh quen nhau nên có hơi tò mò, vỗ vỗ bả vai của Nghiêm Dịch: “Người anh em, giới thiệu chút đi!”

Nghiêm Dịch cười cười, ánh mắt lại tập trung nhìn Quan An Tĩnh.

“Vị này là Hoắc Chính, là sư huynh khoa Vật lý của bọn anh. Còn có Mã Chấn Vũ cùng Cung Húc, đều là người tốt nghiệp từ trường của chúng ta, cũng là nguyên lão ở Kỳ Thuật.” Nghiêm Dịch giới thiệu rất chân thành: “Quan An Tĩnh, đàn em khoa điện tử.”

Ba người này... bọn họ chính là người sáng lập ra Kỳ Thuật nổi tiếng như sấm đánh ngang tai ở đại học F đó sao? Quan An Tĩnh có thể một lần nhìn thấy các vị đại thần cũng biết rất vinh hạnh, chào hỏi từng người một.

Mà đằng kia, sau khi nghe xong giới thiệu thì người được gọi là Cung Húc lập tức ngân dài: “A

” rồi như có điều suy nghĩ nhìn Mã Chấn Vũ ở bên cạnh ngay: “Khoa điện tử nha!”

Mã Chấn Vũ như bừng tỉnh đại ngộ, lập tức lặp lại: “Khoa điện tử nha—!”

Sau đó, ba vị đàn anh liếc nhìn nhau, ào ào nở nụ cười.

Quan An Tĩnh cùng Mập bị vẻ bí hiểm của mọi người khiến ờ ờ, len lén nghi hoặc: khoa điện tử... khoa điện tử có vấn đề gì hả?”

Cuối cùng vẫn do Nghiêm Dịch kịp thời giải vây, giựt mắt chủ đề, mấy người bọn họ cũng không làm khó đàn em khoa điện tử ở vấn đề này nữa.

Lúc rời khỏi, Nghiêm Dịch ném chìa khóa cho Mập: “Xe đậu ở dưới lầu, chú từng lái qua nên chắc đã biết rồi. Chú cần trở lại trường học, vừa lúc chờ Quan An Tĩnh về luôn.”

Đường như Quan An Tĩnh có vẻ ngạc nhiên về chuyện Nghiêm Dịch có xe nhưng cô còn chưa kịp hỏi gì cả thì Nghiêm Dịch như đọc được tâm tư của cô: “Xe này là của công ty, hai tuần nay thường xuyên phải họp hành nên mới mua.”

Quan An Tĩnh nghe xong thì rất lúng túng. Biểu hiện của cô lộ rõ như thế cơ à...? Có phải hay không nhỉ... nếu không thì sao đại thần có thể nhìn thấu được ta?

Bên này khuôn mặt nhỏ nhắn của Quan An Tĩnh đỏ bừng không nói tiếp, bên kia Hoắc Chính lại lên tiếng: “Thằng nhóc này, ngay cả việc người có xe mà người ta cũng chưa biết hả? Thế thì làm sao lăn lộn được?”

Nghiêm Dịch không sầu mà trái lại càng vui. Quan An Tĩnh càng nghe càng thấy sợ: “Sư huynh, thực ra ngồi xe buýt rất tiện, tự em về được rồi!”

Cung Húc: “Sư muội đừng lo, kỹ thuật lái xe của Mập tốt lắm đó. Bọn anh đều được chú ấy chở qua rồi.”

Mã Chấn Vũ tung hỏa mù: “Đúng vậy, đúng vậy đó. Đương nhiên vẫn kém hơn Nghiêm Dịch một chút nhưng tính ra cũng rất tốt đó!”

Cung Húc tiếp tục đổ dầu lửa: “Hử? Chẳng lẽ... sư muội muốn Nghiêm Dịch đưa về sao...?”

Quan An Tĩnh: “...”

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của bọn họ nên vẫn do Mập chở Quan An Tĩnh về trường.

Trên đường, nhớ lại mấy lời kỳ quặc của đám sư huynh đó thì Quan An Tĩnh thấy khó hiểu. Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt nhưng tại sao bọn họ lại nói chuyện buông thả như thế nhỉ, hoàn toàn không xem cô là người ngoài. Lẽ nào... tình hữu nghị giữa các bạn nam được biểu đạt như thế hả? Hay là... còn có nguyên nhân nào khác?

Vậy thì là nguyên nhân gì nhỉ?

Trong vấn đề này, Quan An Tĩnh quyết định dùng cái đầu tính toán của một nữ sinh ngành kỹ thuật suy nghĩ.

Nếu như sinh viên khoa nhân văn khi yêu đương cần sự lãng mạn thì việc yêu đương của nữ sinh ngành kỹ thuật trực tiếp hơn nhiều lắm. Vì vậy, Quan An Tĩnh gồng hết sức suy nghĩ một thoáng về những sự kiện liên tiếp diễn ra: “Nghiêm Dịch nhắn sai tin — vô tình gặp được Mập trong bệnh viện — Mập chở cô trở về trường”. Cuối cùng đưa ra một kết luận khiến người nghe cảm thấy kinh sợ: Nghiêm Dịch cố ý tác hợp cô với Mập. (*Emily: thấp nhan... cầu trời khấn phạt sai ma sai quỷ đi ám cho bé Tĩnh Tĩnh thông suốt chút xíu đi)

11. Chương 11

Nói đến chuyện yêu đương, Quan An Tĩnh cảm thấy nó cách cô rất xa.

So với các bạn nữ cùng tuổi thì cô tương đối lớn muộn. Bởi vì khi học phổ thông thầy cô dặn di dặn lại nghiêm trị yêu đương sớm. Thế nhưng Quan An Tĩnh chưa từng có khái niệm về “yêu”, hơn nữa lớp bạn

tự nhiên cạnh tranh với nhau rất kịch liệt nên cô cần bản chỉ xem các bạn nam xung quanh là đối thủ cạnh tranh, không hơn.

Sau này Quan An Tĩnh vào đại học, tuy nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh thay đổi từ học sinh cấp 3 sang sinh viên đại học nhưng vẫn được xếp vào hàng cô gái nhỏ ngây thơ.

Nhưng mà nha, ở trong trường đại học lòng xuân nhộn nhạo kiểu này, dù cô không nhớ thương người ta nhưng không có nghĩa không ai nhớ thương cô, huống chi còn ở khoa điện tử có còn hơn không!

Khi cuộc thi lễ nghi năm hai vừa kết thúc, Quan An Tĩnh giành được giải á quân lập nên thành tích tốt nhất trong lịch sử của khoa điện tử đã trở thành mục tiêu trong mắt của một số bạn nam. Có điều, đối với sự nhiệt tình của những người theo đuổi đó, Quan An Tĩnh luôn rất lạnh nhạt, rất tỉnh táo... Đến cuối cùng khiến cho bọn họ mất hết kiên nhẫn cùng hứng thú nên vội vã rút lui. Vậy nên ngoại hiệu “núi băng” của Quan An Tĩnh cũng xuất hiện từ đó.

Nói thực, điều kiện của lớp trưởng không tệ lắm, xét chất lượng của cả đám bạn nam trong lớp thì cậu tuyệt đối xếp vào hàng đầu. [Đương nhiên vẫn so kém nam thần rất nhiều] Thế nhưng Quan An Tĩnh chỉ có tình bạn với Mập, về việc này thì lòng nàng hiểu rất rõ, cũng rất bình thản. Có điều chuyện đại thần muốn tác hợp cô với Mập khiến trong lòng cô thấy hơi gai.

Thì ra, tất cả đều vì Mập...

Đại thần, anh quá trọng nghĩa rồi...

Tuy nhiên nghĩ lại, Quan An Tĩnh đã thông suốt: không phải sao? Chẳng lẽ nam thần làm nhiều chuyện như vậy là vì thích mày hay sao!? Du Hiểu Hạm xinh đẹp, lại đa tài đa nghệ còn không hơn cái đầu gỗ như mày? Nếu như đổi ngược là cô... đương nhiên cô cũng chọn đại mỹ nữ Du Hiểu Hạm!

Quan An Tĩnh không nhiều ưu điểm lắm thế nhưng việc tự hiểu lấy mình là bẩm sinh. Nhận rõ sự thật, cô cũng không oán trách được ai.

Chẳng qua khiến Quan An Tĩnh bất ngờ đó là — hai ngày sau, nam thần đang nằm viện lại nhắn tin tới.

“Hôm nay lại không tới lớp tự chọn được, đơn xin nghỉ bệnh anh gửi cho Mập rồi, có thể xin phép giúp anh được không?”

Quan An Tĩnh nhìn điện thoại mà đỏ mặt hời hợt. Ặc... lại là Mập. Nam thần, sao anh lại tận lực như vậy làm gì?

Xin phép chỉ là việc nhỏ, thế nhưng đã biết “ý đồ” của bọn họ. Bảo cô đi gặp lớp trưởng, trong lòng cô thấy hơi mất tự nhiên.

Trả lời trước rồi tính sau: “OK, không thành vấn đề.”

Lát sau lại có thêm một tin nhắn gửi tới: “Có thể đưa vở ghi chép của môn học tự chọn cho Mập mang tới đây cho anh mượn được không?”

Nhìn tin nhắn, vẻ mặt Quan An Tĩnh: cô, thực, sự, phục, rồi! Nam thần, anh cũng biết viện có quá rồi! Nếu làm như vậy thì chẳng phải tăng thêm cơ hội gặp mặt giữa cô cùng Mập hay sao!?

Cô thực sự rất muốn tìm đến nói thẳng với Nghiêm Dịch: đối với việc tác hợp của anh, em rất cảm kích, nhưng cự tuyệt!

Hiển nhiên, Quan An Tĩnh chỉ suy nghĩ thoáng một chút thôi chứ sao dám tìm nam thần được? Liên tục đắn đo, cuối cùng Quan An Tĩnh gồng hết sức trả lời tin nhắn cho nam thần: “Sáng mai không lên lớp, để em mang vở ghi chép qua cho anh!”

Cô có chân tay chứ bộ, cô mới không thèm tìm Mập!

**

Ngày hôm sau, xe buýt chạy rất thuận bánh nên gần 8 giờ thì Quan An Tĩnh đã tới bệnh viện. Vẫn còn nghĩ rằng cô có tới sớm quá hay không nhưng khi đẩy cửa phòng 308 ra thì đã thấy Nghiêm Dịch mặc một bộ quần áo thể thao nằm nghỉ.

“Sư huynh, chào buổi sáng.”

Từ sau khi “đoán được” tâm tư của đại thần thì khi đối mặt cô cũng tự do, an tâm hơn rất nhiều. Giống như trong lòng đang nảy sinh suy nghĩ: “Anh ở ngoài sáng còn tôi ở trong tối”.

Nghiêm Dịch nhìn thấy người tới thì có hơi ngoài ý muốn, thế nhưng nhanh chóng cười nhẹ: “Em tới sớm quá.”

An Tĩnh chỉ cười mà không đáp, thoải mái tới gần. Vẫn giống lần trước, lấy ra một hộp cháo được bọc túi nhựa rất kỹ từ trong túi xách: “Ăn sáng chưa? Em có mang cho anh một ít cháo.” Cô nhớ đại thần từng nói thức ăn trong bệnh viện rất khó nuốt, đi tay không tới thì cũng thấy kỳ kỳ nên hôm nay lại mua tới một hộp cháo.

Nghiêm Dịch cũng không nói chuyện mà nhận lấy hộp cháo thịt nạc trứng muối còn đang bốc hơi nóng, trực tiếp dùng hành động để trả lời. Quan An Tĩnh vui vẻ trong lòng, lại lấy ra vở ghi chép đưa tới trước mặt anh: “Bài hôm qua về nhạc soạn của Oskar Schindler. Ghi chép hồi đầu tuần cũng có trong đó, không nhiều lắm.”

Nghiêm Dịch vừa ăn vừa lấy một tay lật vở ghi chép của Quan An Tĩnh. Bìa tập màu đen rất giản dị, không có trang trí thừa thãi, hoàn toàn khác so với những bìa màu sắc sỡ hoa văn trang trí mà con gái yêu thích. Bên trong là nét chữ tinh tế, xinh đẹp của Quan An Tĩnh, mỗi nét đều rất rõ ràng, khiến cho người đọc thấy rất rõ, giống như bản thân cô vậy.

“Cám ơn, anh sẽ nhanh chóng trả lại cho em.” Ngón tay vuốt lên mặt giấy phẳng phiu thô kết, có chút cảm giác lưu luyến khác thường.

Quan An Tĩnh: “Không vội, anh coi từ từ, khi nào cần thì em sẽ tới lấy.” Suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Phải rồi, hôm nào anh xuất viện?”

Nghiêm Dịch vừa húp cháo vừa vô cùng chân thành đọc vở ghi chép, hồ hững nói: “Hôm nay.”

“...?!” Quan An Tĩnh lại bất ngờ thêm một lần nữa, giống như ở đại thần luôn có việc khiến người ta bất ngờ. Chẳng qua, cô còn chưa kịp hỏi thì bên tai vang lên một giọng nói xa lạ.

“Tiểu Dịch, đã làm xong thủ tục xuất viện rồi. Cháu...” Người bước vào là một phụ nữ ăn vận thành thực, váy ôm mỏng liền áo, phong tình vạn dặm. Nhìn thấy cạnh Nghiêm Dịch bỗng xuất hiện thêm một cô gái làm cô đang nói được nửa câu thì khựng lại.

Trái lại đại thần thì mặt vẫn không đổi sắc: “Rồi hả cô. Vậy cô đi về trước đi.”

Quan An Tĩnh nghe một chữ “cô” thì lập tức như bị định thân. Chuyển đi lần này, nội dung thiết phong phú... không ngờ lại gặp được người nhà của đại thần!

Quan An Tĩnh vẫn cung kính đứng vững, cúi đầu góc 45 độ: “Chào dì.”

“Phụt phụt —” Người cô ở đằng kia đang nghiêm túc thì bị tiếng dì cung kính làm phụt cười: “Đừng khách sáo như vậy, gọi cô là cô được rồi, gọi dì nghe rất già.” Lại chuyển hướng sang Nghiêm Dịch: “Bạn học của cháu à?”

Đại Thần tiếp tục húp cháo, bĩu môi nói: “Phải, sư muội.”

Cô ngẫm hiểu, nhanh chóng thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi: “OK, nhiệm vụ của cô hoàn thành, cô đi làm trước đây. Em gái, phiền em chăm sóc tiểu Dịch nhà bọn cô!”

Quan An Tĩnh hơi khản trương, là con ngoan từ nhỏ nên khi nghe trưởng bối sai bảo thì giống như phản xạ có điều kiện mà đồng ý: “Dạ được, dì cứ yên tâm đi. Dì đi thông thả ạ!”

“Được rồi, khỏi tiền, bái bai!”

Mặt mày cô hớn hở ra khỏi cửa, lén nghĩ: quả thật là một đứa trẻ ngoan, thoát nhìn hình như rất đơn thuần, rơi vào tay của thằng oắt đó có gặp nguy hiểm không nhỉ...?

Ra ngoài xong thì mới nhớ tới chuyện nào đó, cô bỗng dừng xông ngựa giết về —

Đứng cách không xa, cô cười tủm tỉm chỉ chỉ hộp cháo trong tay Nghiêm Dịch: “Tình bạn nhắc nhở: đừng quá liều mạng, cháu vừa mới ăn sáng xong đó!”

Sau đó, tươi cười, hài lòng nghênh ngang rời đi. Đáng đời thằng cháu gấu, ai bảo lúc cháo cần tiền mới chịu nhớ tới cô chứ!

Ở phía sau, nam thần đang húp một miếng cháo. Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Quan An Tĩnh thì nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong, nét mặt lúng ta lúng túng hiếm khi thấy được.

12. Chương 12

Rốt cuộc thì nam thần vẫn húp hết hộp cháo thịt nạc trứng muối đó.

Tuy rằng trong khoảng thời gian đó Quan An Tĩnh có nói rõ: “Ăn không nổi thì đừng miễn cưỡng”, “Cháo không mắc lắm, không lãng phí đâu.” thế nhưng Nghiêm Dịch lại mắt đிக்க tai ngơ.

Nghiêm Dịch: “Không miễn cưỡng.”

Quan An Tĩnh: “Không phải đã ăn sáng rồi sao?”

Nghiêm Dịch: “Rồi nhưng giờ thấy đói lại.”

Quan An Tĩnh: “...”

Khả năng hấp thu của nam thần quả nhiên cũng như thần!

Quan An Tĩnh còn có tiết vào buổi trưa, vốn định đưa vở ghi chép xong rồi đi thế nhưng vừa nghe nam thần nhắc sẽ có người tới đón anh xuất viện thì cô lập tức chủ động đề nghị ở lại chờ cùng anh.

Thân thể của nam vương đại nhân gần như khôi phục bình thường, hôm qua bác sĩ kiểm tra có nói mũi khâu đã lành lặn. Quan An Tĩnh thấy khí sắc của anh đã khá hơn rất nhiều, hoạt động chân tay cũng linh hoạt hơn thì lén thở phào nhẹ nhõm. Tuy lúc nam thần mặc áo bệnh nhân tỏa ra một loại khí chất tuần mĩ khác nhưng Quan An Tĩnh cảm thấy hình tượng tươi tắn khỏe khoắn như mặt trời của anh mới hợp. Mà, có lẽ đó cũng chính là một trong những nguyên nhân mà con gái thích anh nhỉ, luôn luôn tươi khỏe thuận mắt, năng lượng tràn trề!

Chờ đến hơn 10 giờ mà vẫn chưa ai đến, trong lúc tán gẫu Quan An Tĩnh thuận miệng hỏi một câu: “Sư huynh, hôm nay nhóm Hoắc sư huynh đến đón anh xuất viện à?”

Nghiêm Dịch: “Hôm nay trường học tới đợt tuyển dụng nên chắc họ sẽ không đến. Là Mập tới đón anh.”

% >_<% ... sao lại là Mập ?!

Quan An Tĩnh ... rồi! Đại thần đây thực sự muốn làm ông mai, trong ba câu thì có hết hai câu là nhắc tới Mập, rốt cuộc anh đang tính toán gì nhỉ?! Quan An Tĩnh dự định giả ngây để qua chuyện, dù sao cũng là bạn cùng lớp, nếu nói toạc sẽ khiến ai đó phải đau khổ nhưng đáng về nhiệt tình của đại thần lúc này khiến cô rất khó giữ im lặng!

“Sư huynh nè...”

“Sao?”

Quan An Tĩnh quyết liệt: “Thực ra em với Mập chỉ là bạn tốt với nhau thôi.” Chỉ số thông minh của đại thần cao như vậy, biểu đạt uyển chuyển một chút chắc anh sẽ hiểu ra.

Nghiêm Dịch khó hiểu nhìn cô.

Ọc, hình như quá uyển chuyển rồi — “Em thấy lớp trưởng làm người rất tốt, ngày thường cũng giúp em không ít việc. Nhưng em chỉ coi cậu ấy là bạn bè bình thường...” Bọn họ không có khả năng phát triển đâu, vì vậy anh có thể đừng ghép bọn họ lại với nhau nữa được không?

Gương mặt tuần tú của Nghiêm Dịch vẫn y cũ, chỉ yên lặng nhìn cô. Sau đó, bất ngờ nhú mày.

Tuy chỉ là một cử chỉ rất nhỏ trên gương mặt nhưng Quan An Tĩnh đang khấn trương nên trái tim đập bình bịch — đại thần chắc không giận chứ...? Có cho rằng cô đang chèn anh xen vào chuyện của người khác?

Tranh thủ thời gian giải thích: “Sư huynh, em không có ý gì khác, chỉ là...”

Nghiêm Dịch: “Chú ấy theo đuổi em?”

“...A?”

“Mập, thằng đó đang theo đuổi em à?” Nam thần lặp lại.

Quan An Tĩnh tức thì không gió mà đầu tóc đã rối loạn. Không phải đại thần đang liều mạng tạo cơ hội cho bọn họ hay sao? Sao lại hỏi ngược lại cô?!

Đang lúc chần chừ không biết nên trả lời lại như thế nào thì ai đó đến đón nam thần kịp lúc xuất hiện. Quan An Tĩnh lập tức phát hiện, người tới đón không phải một người như nam thần đã nói mà là một đám người!

Vì đợt tuyển dụng lần này mà họ đã phí rất nhiều công sức, trước khi tới đại học F Kỳ Thuật tổ chức tuyên truyền rộng rãi nên hiện trường tuyển dụng hôm nay rất đông đúc. Chất lượng của các ứng viên cũng cao hơn những năm qua, cộng thêm những thực tập sinh ưu tú mà trường học đề cử lúc trước, năm nay có thể nói là “mùa đại thu” của Kỳ Thuật. Hoắc Chính vốn định rằng sẽ không đến nhưng không ngờ lần tuyển dụng lần này lại thuận lợi như thế nên dọn bàn sớm đi đến đây với Mập.

Bên này Quan An Tĩnh còn đang chào hỏi cùng mấy vị sư huynh thì bên kia Cung Húc đã mày mồm mặt hồ lên tiếng: “Nghiêm Dịch, hôm nay chú không đi tuyển dụng là một tổn thất to lớn!”

Nam thần: “Hả?” Hàng năm anh đều không tới tuyển dụng, có tổn thất gì chứ?

“Chất lượng nữ sinh năm nay của trường chúng ta ngày càng cao đó! So với lúc anh đi học thì mấy cô đàn em này dữ dội hơn nhiều.” Cung Húc vừa nói thì chợt lộ ra vẻ đau đớn: “Khiến anh mày muốn nhận cũng khó mà muốn đuổi cũng chẳng xong!”

Bên kia Mã Chấn Vũ đám gã một quyền, khinh bỉ nói: “Mấy người đừng để ý tới nó, thằng này vẫn đang nằm mộng, mơ thấy nó là hoàng thượng đang tuyển phi mà chả chịu nhìn xem mấy cô đàn em đó đến vì ai!”

Mọi người sững sờ rồi thỉnh thoảng cười lớn.

Hoắc Chính: “Cũng không sai, tuy mấy năm nay Nghiêm Dịch chú đều không ra mặt nhưng thực sự có rất nhiều người tới vì chú đó! Chú gần như là người phát ngôn của Kỳ Thuật rồi!”

Nghiêm Dịch cười cười, nói đùa: “Vất vả lắm mới mời tới được, Cung Húc, anh đừng dọa người ta chạy nữa đó.”

Cung Húc gờ chân: “‘Nữa’ gì chứ!? Anh mày nào có dọa chạy mấy ẻm?! Anh mày đây thuần túy chỉ là thưởng thức.” Rồi lại muốn Quan An Tĩnh đứng ở một bên làm chứng: “Ai mà chẳng thích thưởng thức cái đẹp, sư muội, em nói đúng chứ.”

Quan An Tĩnh rất nể tình gạt nhẹ đầu. Nhìn thấy nam thần điềm nhiên ứng đối thì không khỏi thấy bội phục. Chắc hẳn anh đã tập thành thói quen với mấy chuyện này rồi nhỉ. Được yêu thích, được sùng bái, được theo đuổi. Những đãi ngộ mà người bình thường không được hưởng đối với Nghiêm Dịch mà nói lại là cơm bữa.

Hào quang của anh chói mắt thế đấy, bởi vậy khi đứng gần anh cô mới thấy mình bình thường cùng nhỏ bé như vậy.

Hoắc Chính: “À phải rồi. Vừa này ở hội trường tuyển dụng có gặp thực tập sinh do thầy Tống đề cử, tháng sau sẽ đến bộ phận nhân sự thực tập. Tiểu cô nương đó rất xinh đẹp, phản ứng cũng rất nhanh, còn nói là bạn học với chú. Biết chú nhập viện thì nâng nặc đòi theo tới đây thăm chú.”

Mọi người đều biết khoa Vật lý của Nghiêm Dịch hoàn toàn là chùa hòa thượng, không có cô gái nào. ‘Bạn học’ đó đâu ra chứ?

Mã Chấn Vũ: “Thực ra khi anh đây nghe cô ta nói vậy đã thấy không đúng rồi. Thế nhưng tên Mập đó nằng nặc che chở cho người ta, cuối cùng đành phải cho nàng theo tới đây. Dù sao năm người cũng vừa đủ một chiếc xe.”

Mập đang rầu rĩ không nói thì bỗng hấp tấp ra sân: “Hả? Chẳng lẽ các anh không biết người ta là ai à?”

Nghiêm Dịch mới mặc kệ cô ta là ai, nhìn thấy Mập là muốn đập rồi nên lời ra ít mà ý nhiều: “Nhiều chuyện.”

Mã Chấn Vũ cùng Cung Húc ở bên cạnh thì không cho là phải, nghe xong lời của Mập thì cao hứng: “Nghiêm Dịch, chú đừng như thế, đã tới thì là khách. Cô gái đó rốt cuộc là ai vậy?”

Nghiêm Dịch nhún vai: “Tôi chưa thấy qua thì sao biết chứ?”

Mập chẳng hề nhận ra sự lãnh đạm của Nghiêm Dịch, còn có vẻ thừa nước đục thả câu nói: “Người ta đang mua trái cây ở dưới lầu, lát nữa lên chào hỏi thì bọn anh sẽ biết ngay.”

Bọn họ cứ người một câu ta một câu như thế, Quan An Tĩnh ở bên cạnh nhất thời im lặng.

Có nữ sinh mượn cớ để gần gũi với nam vương đại nhân cũng chẳng phải là chuyện gì hiếm thấy nên cô cũng như Nghiêm Dịch không để chuyện đó trong lòng. Thế nhưng, đối với Kỳ Thuật, ban đầu cô chẳng có cảm giác gì nhưng hiện tại thì không khỏi hướng tới. Có thể làm việc trong môi trường công tác trẻ trung, năng động như vậy chắc hẳn rất vui vẻ, rất có động lực nhỉ. Chẳng trách lại có nhiều sư huynh sư tỷ muốn đoạt được danh sách đến Kỳ Thuật thực tập.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Quan An Tĩnh nhìn đồng hồ một cái, phát hiện cô nên trở về trường.

Hoắc Chính cảm thấy lạ: “A, sư muội muốn đi à? Không vào thành phố với bọn anh à?”

Mã Chấn Vũ: “Hôm nay Nghiêm Dịch xuất viện, bọn anh định đi ăn một bữa ngon, đi chung đi mà!”

Quan An Tĩnh bày tỏ sự biết ơn đối với ý tốt của mấy vị sư huynh nhưng vẫn nhã nhặn từ chối: “Chiều nay em còn tiết chuyên ngành, không đi không được, các anh chơi vui vẻ.”

Mọi người có chút mất hứng.

Hoắc Chính đẩy đẩy Nghiêm Dịch ngồi im lặng này giờ: “Chú không định giữ người ta ở lại hả?”

Thế nhưng Nghiêm Dịch chỉ nhìn thoáng qua Quan An Tĩnh rồi nói: “Đi học quan trọng hơn, em mau về đi. Còn nữa, cảm ơn tập của em.”

Quan An Tĩnh thở dài một hơi. Tuy mấy vị sư huynh rất nhiệt tình nhưng dù sao họ chỉ mới gặp nhau hai lần, không quá thân nhau, hơn nữa cô thực sự không muốn cúp tiết, nhất là mấy tiết học quan trọng. Cô vẫn đang suy nghĩ nên từ chối như thế nào thì không ngờ nam thần đã giải vây dùm, hơn nữa cũng không đề nghị Mập chở cô về thì lén mừng thầm. Nói tạm biệt rồi vội vã chạy ra khỏi phòng bệnh.

**

Lúc này còn trong giờ làm nên người tới lui trong bệnh viện không nhiều. Có điều Quan An Tĩnh vừa đi thang máy xuống lầu thì bất ngờ bị một cô gái đang đi tới hấp dẫn tầm nhìn —

Trên hành lang rộng rãi, chỉ thấy một cô gái mặc váy liền màu xanh ngọc bích, một tay xách túi, một tay cầm vỏ trái cây lả lướt bước tới. Cô có gương mặt thanh tú xinh đẹp, mái tóc mượt dài tới tận eo, là người đẹp vừa gặp đã không sao quên được. Sự xuất hiện của cô lập tức khiến bệnh viện đơn điệu này thêm màu thêm sắc.

Nhân vật cấp bậc nữ thần như thế này, Quan An Tĩnh tự nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra — hoa hậu giảng đường trường F, Du Hiểu Hạm.

Thế nhưng, sao cô ấy lại ở chỗ này nhỉ...?

Chẳng lẽ... cô gái đòi đến thăm Nghiêm Dịch là cô ta sao?

Một giây sau, trong đầu Quan An Tĩnh lập tức xuất hiện một bức tranh vẽ lại phòng bệnh trắng xóa mà nhân vật chính trong bức tranh lại chính là Nghiêm Dịch cùng Du Hiểu Hạm. Hai người một người ngồi

một người đứng đắm mình trong ánh nắng ấm áp của mùa thu, bốn mắt nhìn nhau... (*Emily: trào máu hòng)... tình sâu như biển... mọi người ở bên cạnh đều trở thành vật bài trí. Nam tuần tú nữ xinh đẹp, cảnh đẹp ý vui, làm liên tưởng tới phim thần tượng.

Ơc, sao nàng bỗng dưng suy nghĩ tới chuyện này nhỉ?! Quan An Tĩnh phó tay với chính bản thân rồi.

Đang suy nghĩ thì Du Hiểu Hạm đã tới gần. Quan An Tĩnh từng tham gia thi đấu lễ nghi với cô ta nên coi như quen nhau chút chút. Mỉm cười muốn phất tay chào cô ta thì ánh mắt của Du Hiểu Hạm hơi động đậy rồi lát sau lại nhìn thẳng ra trước. Sau đó mang theo chiếc túi xách hàng hiệu cùng vỏ trái cây thoát trông rất đặc tiền ngược cao đầu lướt qua người Quan An Tĩnh.

Quan An Tĩnh lúng túng đứng tại chỗ, thu lại tay phải còn đang giơ chừng.

Việc này... hình như Du Hiểu Hạm không nhận ra cô thì phải...

13. Chương 13

Về tới trường, tâm trạng của Quan An Tĩnh có phần sa sút.

Cô để ý thấy Mập cúp mắt bóng hết mọi lớp buổi trưa nên thầm đoán chắc cậu cũng theo sư huynh vào trong thành phố chúc mừng nam thần xuất viện rồi. Còn cả đại mỹ nữ Du Hiểu Hạm nữa, thăm nam thần xong... có lẽ... biết đâu rất có khả năng đi theo chúc mừng nam thần luôn...

Lại nhớ tới hoa hậu người ta không lâu nữa sẽ đến Kỳ Thuật thực tập, trở thành đồng nghiệp danh chính ngôn thuận của nam thần, cùng ra sức xây dựng sự nghiệp với các anh, phần đầu vì mộng tưởng thì Quan An Tĩnh chợt thấy hâm mộ. Cô hồi trước chỉ nghĩ tới học hành, với cô mà nói thì chuyên môn chỉ đơn giản là chuyên môn. Nhưng hiện tại, cô phảng phất như có chút mơ ước trong tương lai. Nếu như — chỉ nếu như thôi... cô cũng có thể vào Kỳ Thuật, được kề vai chiến đấu với Nghiêm Dịch thì tốt biết mấy...

Ăn cơm chiều xong Quan An Tĩnh cùng Phạm Di Đình trở về phòng. Mấy tiết buổi trưa cô đều thất thần lại thêm giáo sư lại dạy bài mới nên còn rất nhiều thứ cô chưa tiêu hóa kịp, vì vậy quyết định tối nay phải một sách mới được.

Thế nhưng... Quan An Tĩnh gần đây vẫn luôn có hiệu suất cao tới đó lại làm bài không thuận tay, ngay cả Phạm Di Đình cũng phát hiện trạng thái của cô không ổn.

Tối hơn 8 giờ thì đúng lúc có người ở phòng bên cạnh chạy tới, nói khu đông mới mở sạp đồ nướng ngon muốn rủ bọn họ ra ngoài ăn khuya. Phạm Di Đình sớm chóng mặt với sách vở rồi nên khi nghe thấy thế thì lập tức lấy lại tinh thần, cực lực khuyến bảo Quan An Tĩnh cùng đi “phạm tội”.

Quan An Tĩnh một tay cầm bút, một tay đỡ trán: “Híc... không có khẩu vị.” Hình như cũng không có tâm trạng mấy...

Phạm Di Đình nghi ngờ: “Xảy ra chuyện gì à? Giữa trưa sau khi về thì cậu xụi lơ như người bệnh ấy, sáng làm gì vậy?”

Cô vẫn chưa nói chuyện đưa vở ghi chép cho nam thần mượn cho Phạm Di Đình biết, bây giờ nghe hỏi thì cô chợt thấy như có tật giật mình. Quan An Tĩnh sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình để che đậy, trong lòng tự kiểm điểm: xụi lơ hả... cô sao?

Ừm, chắc không đâu — “Chỉ cảm thấy bụng rất trống, ăn không vô, mấy cậu đi ăn đi!”

Phạm Di Đình bất mãn trừng mắt lườm cô rồi vừa lấy bóp vừa giục dây Châu Châu cùng ra ngoài quay, cuối cùng cũng thuyết phục được tiểu sư muội, hài lòng rời đi.

Hai người trong phòng mới đó đã đi hết nên khiến không gian xung quanh lập tức trở nên yên ắng.

Quan An Tĩnh nhìn tờ giấy nháp trước mắt bị viết đầy, hoàn toàn đối lập với vở làm bài tập sạch sẽ trắng tinh. Thầm nghĩ hiệu suất tối nay của cô không phải thấp bình thường... cũng chẳng phải tại cô muốn ăn uống điều độ giảm béo mà chỉ tại thực sự không muốn ăn uống chút nào. Còn về nguyên nhân thì ngay cả bản thân Quan An Tĩnh cũng không rõ. Vừa nãy tuy cô rất cố gắng chú tâm vào bài tập nhưng tới lui thì

cô vẫn rơi vào tự hỏi. Ví dụ như, hình như Du Hiểu Hạm xinh đẹp hơn trước thì phải; ví dụ như, nam thần VS hoa hậu, hình như rất đẹp đôi...

STOP! Híc... sao cô lại nghĩ tới mấy chuyện đó chứ!? Tại sao tối nay hai cái tên đó cứ luôn đảo quanh trong đầu.

Nhất định tại cô không chuyên tâm làm bài rồi nên mới có những suy nghĩ lung tung như vậy. Không thể tiếp tục như vậy nữa, phải chăm chỉ làm bài tập thôi! Còn một số kiến thức cô vẫn chưa hiểu, bài tập hôm nay cũng chưa hoàn thành xong!! Cố lên!

Sau một hồi tự nhủ, Quan An Tĩnh như một thiếu niên cẩn thận lắc hăng hái lao đầu vào bài tập. Mà cái điện thoại nằm im trên bàn ở gần đó cả buổi tối chợt vang lên âm báo.

Mở hộp thư —

“Không đến trễ tiết học trưa nay chứ?” — Nghiêm Dịch.

Không ngờ là tin nhắn của nam thần! Quan An Tĩnh vừa chuẩn bị chiến đấu với bài tập thì ngừng lại.

Bài tập để đó chút làm cũng được nhỉ.

Quan An Tĩnh lập tức cầm điện thoại trả lời: “Không trễ.” Sau đó lại thêm một câu: “Anh nghỉ ngơi chưa?”

“Còn ở bên ngoài, đang ăn cơm với đám Hoắc Chính. Sẽ về ngay.”

“Không phải ăn cơm trưa à?” Thì ra hẹn ăn cơm chiều, nam thần vừa mới xuất hiện, không biết có một không nữa.

“Họ bữa anh hai bữa.” Nam thần đáp. Sau đó lại gửi tới một tin nhắn bổ sung: “Thế nhưng không sao, dù sao thì tiền lương cũng do Kỳ Thuật phát.”

Khi nhìn thấy câu đó thì Quan An Tĩnh không nhịn được bật cười. Tưởng ra cảnh Nghiêm Dịch nghiêm trang gõ ra tin nhắn này... thì ra nam thần cũng có mặt tối nha.

Một lần nhắn một lần trả lời, tuy chỉ là những câu trả lời đơn giản nhưng mỗi lần Quan An Tĩnh nhận được mấy dòng chữ đơn giản đó thì trong lòng như bị nhét thêm vật gì. Sau đó, lấp đầy từng chút từng chút một.

“Hey hey hey, Nghiêm Dịch, có chuyện gì à?” Lúc này, tại một nhà hàng nổi tiếng trong thành phố, mấy người trẻ tuổi nào đó đã sinh lòng bất mãn. Cung Húc đập mạnh ly lên bàn, “Xin người mời khách ra đáng chủ nhân một chút được hay không? Đừng mò mẫm điện thoại cả ngày.” Rõ ràng anh ta là chủ nhưng lại tỏ ra như bản thân không có mặt ở đây.

Mã Chấn Vũ phối hợp bày ra bộ dạng thụ thương, nằm trên mình Cung Húc gào lên: “Ôi! E rằng ai đó một lòng muốn về nhà, không cam tâm mời bữa cơm này mà, không muốn đâu!”

Cung Húc cười trộm, đang định tiếp tục phụ họa thì nam vương đại nhân thoải mái ném ra một câu: “Mấy anh còn tự hiểu lấy mình lắm đó.” Sau đó cầm di động, không nhanh không chậm bước ra ngoài.

Lần này, mấy người trong phòng đều kinh ngạc.

“Ai vậy? Là khoa điện tử hà?”

“Nói nhảm! Còn ai được nữa?”

Mã Chấn Vũ hưng phấn: “Chẳng lẽ thằng nhóc này muốn tấn công rồi?!”

Hoắc Chính đang uống bia, nghiêng ngẫm nhìn Mập bị chuốc quắc cần câu. Vừa rồi anh còn đang đoán xem Mập đắc tội Nghiêm Dịch chuyện gì, bây giờ trong lòng hình như rõ rồi.

Nhoăn khéo miệng, Hoắc Chính hỏi ngược lại: “Cậu đoán thử xem?”

...

Sau khi Nghiêm Dịch ra ngoài thì trực tiếp bấm gọi cho Quan An Tĩnh.

“Alo, sư huynh...”

Nghiêm Dịch nghe được giọng nói nhu thuận của Quan An Tĩnh thì mỉm cười. Anh nào có biết trong lúc chớp mắt khi điện thoại được kết nối thì trái tim của ai đó bỗng đập nhanh hơn.

“Đang tự học à?”

“Dạ.”

“Thư viện?”

“Dạ không, ở phòng ngủ.”

Nam thần vốn có chuyện tìm cô, do buổi sáng anh có chút chuyện không nói rõ ở bệnh viện. Thế nhưng nghe Quan An Tĩnh đang tự học thì quyết định sau này hẵng hỏi lại. Có một số việc, nói ngay trước mặt sẽ rõ ràng hơn.

“Có chuyện gì hả?” Vừa rồi còn nhắn tin mà, đại thần có chuyện muốn nhờ cô sao?

“Một chút chuyện nhỏ thôi, sau này hẵng nói.” Nghiêm Dịch đổi đề tài: “Đang học gì đó?”

“... Toán cao cấp.”

“À? Thấy khó hả?”

Một trong ba tòa núi lớn của sinh viên khoa Vật lý mà, sao không khó được chứ? Thế nhưng, nếu như cô mà nói nguyên như vậy thì có dần dần không nhỉ? Phải hàm súc một chút: “Dạ, có chút...”

Cần nhắc lâu như vậy hiển nhiên không phải là phản ứng đầu tiên rồi. Nghiêm Dịch mỉm cười, hỏi cô: “Vậy có cần anh dạy kèm miễn phí không?”

“...!!” Nam thần gọi tới thì bạn học Quan An Tĩnh đã cảm thấy vinh hạnh cùng vui vẻ dửng dưng rồi. Thế nhưng cô không quá quen với đái ngộ như vậy....

Vừa nghe được giọng nói của nam thần đã nóng đầu lên, đến cuối cùng để Nghiêm Dịch nắm chủ động nói chuyện, còn cô thì máy móc trả lời. Mãi đến khi Phạm Di Đình cùng Châu Châu ăn uống no say quay về thì cô mới phát giác đã gọi điện hơi lâu rồi.

NGhiêm Dịch chỉ nghe được một câu nói rất nhỏ của Quan An Tĩnh: “Bạn học của em trở về, bye bye.” rồi thì nam vương đại nhân đã bị ngắt điện thoại trước.

Bạn cùng phòng về thì sao?

Nam thần hơi nhíu mày nhìn điện thoại — chẳng lẽ anh không ra mặt được hả?

Xem ra, mình còn cần phải cố gắng hơn!

**

Ngày hôm sau, Quan An Tĩnh trải qua một đêm dài đằng đẵng nghe được hai tin tức.

Thứ nhất, nghe nói đồng chí lớp trưởng đêm qua nhậu say mềm được người khác đưa trở về phòng ngủ. Say rượu khó tỉnh nên đến tiết học cuối cùng vào buổi trưa cậu cũng vắng mặt.

Thân là lớp trưởng mà không biết làm gương tốt lại còn trốn học hai ngày, chuyện này rơi vào tai của trợ giảng khiến ông phải nheo mày đi tìm cậu “thảo luận”. Hậu quả như thế nào, mọi người đều không suy đoán được nên chỉ đành cầu lớp trưởng đại nhân nhiều phúc.

Thứ hai, sau khi diễn đàn trường đại học F trải qua “một cơn sóng nhỏ” thì chợt bùng nổ dữ dội.

Quả nhiên nín nhịn lâu ngày một khi bộc phát sẽ bay cao hơn nhảy xa hơn, một phần khác cũng nhờ người trong cuộc chính là nhân vật phong vân khiến công chúng chú ý ở đại học F – Nghiêm Dịch cùng Du Hiểu Hạm.

Mà tiêu đề của bài viết càng bắt mắt hơn nữa: “Lộ ảnh hẹn hò của couple đệ nhất đại học F.”

14. Chương 14

Cái được gọi là “hình ảnh hẹn hò” của nam vương cùng hoa hậu giăng đường thật ra chỉ là ảnh chụp ăn cơm chung trong nhà hàng.

Ngày đó Du Hiểu Hạm tới thăm bệnh Nghiêm Dịch, tới gần giữa trưa thì các sư huynh khách khí giữ cô lại đi ăn chung. Ai mà ngờ lại trùng hợp như thế, đúng lúc bị bạn học cùng trường F bắt gặp. Thực ra bữa ăn đó không chỉ có một mình Nghiêm Dịch cùng Du Hiểu Hạm thế nhưng có lẽ liên quan tới góc độ chụp nên nhân vật trong ống kính chỉ có mặt hai người bọn họ. Hơn nữa độ phân giải của camera điện thoại rất cao nên tuy chỉ là ảnh chụp tĩnh nhưng vẫn thể hiện rõ được thần sắc trò chuyện vui vẻ khiến cho người xem miên man bất định của hai người.

Chưa đầy nửa ngày thì bài viết không gặp chút trắc trở nào đã leo lên chiếc ngai chủ đề có số lần trả lời nhiều nhất trong vòng 24 tiếng, bỏ xa vị trí thứ hai.

Lầu 1: Chẳng lẽ Du hoa hậu mới là chính danh?

Lầu 2: (mắt lập lòe ánh sao) không thể không nói, tuy chẳng ưa thích gì Du Hiểu Hạm nhưng nam vương thiệt là đẹp trai quá đi!

Lầu 3 trả lời Lầu 2: đừng trông cậy si, Nghiêm Dịch người ta bây giờ là danh thảo có chủ rồi. Đối đối tượng đi.

Lầu 4: Vậy Quan MM bị bỏ rồi à?

Lầu 5: tôi thiệt không hiểu họ Nghiêm tốt ở chỗ nào chứ? Chẳng lẽ khuôn mặt sao?! Nữ sinh trường chúng ta thật TM* nông cạn!!!

*TM: mụ nội nó, con bà nó,...

Lầu 6 trả lời Lầu 5: đúng, bọn tui nông cạn, còn ngài thì cao thâm. Người ta có khuôn mặt, ngài ngay cả khuôn mặt cũng chẳng có nữa

~~~

81 trả lời 4: vẫn chưa có tin tức gì, chắc chỉ là bia đỡ đạn thôi... quá đáng thương.

82: ha ha ha! Khoa nhân văn đã sớm biết bạn gái chính thức của nam vương là ai rồi! Mấy tên Nghiêm Quan couple còn phản kháng nữa không?

87 trả lời 82: Nghiêm Quan couple thì sao?! Du Hiểu Hạm chính là một con ả mỹ nhân đầu gối!

88 trả lời 87: mỹ nhân đầu gối cũng là mỹ nhân, Quan có thể so sánh nổi sao? Buồn cười!

201: lầu trên bình tĩnh, đừng tục! Trả lời văn minh, trả lời văn minh đi, nếu không sẽ bị baned đó...

202: đoạn tình cảm này không dài lâu đâu, hai người đều nổi tiếng như nhau. Không phải có câu trai đẹp đi tìm gái xấu, gái đẹp gả cho trai xấu hay sao.

...

Do gần đây xảy ra không ít chuyện nên Quan An Tĩnh bận rộn đã không lên net được mấy ngày rồi, trên diễn đàn bùng nổ tin tức lớn như vậy mà cô thì vẫn nghe được từ miệng Phạm Di Đình. Thực ra từ sau lần khoa nhân văn kéo bấy kéo lũ lên diễn đàn đấu đá thì Phạm Di Đình đặc biệt chú ý tới động thái trên đó. Mỗi lần nhìn thấy bài viết có liên quan vừa xuất hiện thì đã không nhịn nổi mà ra tay bảo vệ bạn cùng phòng. Đại khái xuất phát từ tâm ý bao che khuyết điểm, hoa hậu gì chứ — Quan An Tĩnh nhà mấy cô đâu có thua kém gì so với Du Hiểu Hạm chứ?! Xí!

Thế nhưng chuyện lộ “ảnh hẹn hò” lần này khiến Phạm Di Đình có chút nghi ngờ. Vốn cho rằng nam vương đại nhân có mắt sỏi đời, không tục khí như người khác, chỉ thích Du Hiểu Hạm ngực to mà không có não [mẹ ruột phát biểu: ai bảo Quan MM không có ngực?! Là ai?!]. Nhưng không ngờ... chẳng lẽ cô đã đánh giá quá cao rồi sao?

Học xong tiết buổi trưa, Quan An Tĩnh vừa về phòng đã bị ai đó thúc giục mở máy tính xem qua bài viết một lần. Tuy rằng thái độ của mọi người trên mạng không như nhau, bình luận gì cũng có nhưng Quan An Tĩnh vẫn giữ suy nghĩ riêng của cô. Nhân vật chính trên ảnh chụp quả thật là Nghiêm Dịch cùng Du Hiểu Hạm nhưng cô chỉ cần để ý một thoáng đã phát hiện mặt của Mập cùng Cung Húc cũng bị chụp dính, chỉ khổ nỗi bị mọi người trên mạng cho là người qua đường Ất mà thôi.

Rõ ràng chỉ là một bữa liên hoan mà thôi – Quan An Tĩnh nghĩ. Hơn nữa cô cũng nhớ rõ nam thần từng nói với cô là: tin tức trên diễn đàn toàn là giả... ừm, đừng nên thấy nó nói gì thì nghe theo đấy, phải tin tưởng phán đoán của bản thân. Càng phải tin tưởng nam thần!

Phạm Di Đình ở bên cạnh yên lặng quan sát sắc mặt của bạn cùng phòng nhưng cả buổi trời Quan An Tĩnh vẫn không có phản ứng gì, trái lại cô thì không nhịn nổi nữa: “An Tĩnh, cậu với Nghiêm Dịch không phải thân nhau lắm sao, anh ấy thực sự cặp bồ với Du Hiểu Hạm hả?”

Quan An Tĩnh đóng màn hình laptop hiện bài trả lời lộn xộn không còn quy tắc, lấy sách bài tập ra bắt đầu giải đề, giống như bài viết đó chẳng ảnh hưởng gì tới cô vậy. Sau vài lần “rột rửa” của mấy bài viết trên diễn đàn thì dường như cô đã có chút thích ứng. Tin lá cải thôi, có mấy tin là thực chứ? Đọc qua là được, không nên tin là đúng.

Thế nhưng Quan An Tĩnh cũng không dám tùy tiện phát biểu thay Nghiêm Dịch nên đối với nghi vấn của Phạm Di Đình, cô chỉ thờ ơ trả lời: “Việc đó hả... tớ không rõ lắm. Chờ xem tin mới sau này đi.” Tin tức giả lần trước không phải nhanh chóng bị nam thần dẹp yên sao? Có lẽ lần này cũng không quá lâu nhỉ, Quan An Tĩnh nghĩ.

**

Mập vì chuyện uống rượu bỏ học mà bị xử phạt.

Bởi vì thân phận lớp trưởng đặc thù của cậu mà trợ giảng muốn mượn lần này để nâng cao uy tín, rất có phong thái giết gà dọa khỉ. Nghiêm Dịch vốn nghĩ chỉ cho cậu một “cảnh cáo” nho nhỏ nhưng ai ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như thế. Vì để đền bù nên Nghiêm Dịch còn đang trong thời gian nghỉ bệnh không khỏi không liên hệ với vài vị sư huynh lại liên lạc với vài người ở trên nên cuối cùng quyết định xử phạt Mập mới được dẹp yên.

Đương nhiên không thể thiếu việc ghi kiểm điểm rồi, sau đó trợ giảng còn quyết định xử phạt nặng hơn, giải trừ chức vụ lớp trưởng của Mập. Cái tên Bàng Bác này tuy giống một sách nhưng rất giảng nghĩa khí, nhân duyên rất tốt. Chuyện này thì từ việc cậu có thể trở thành bạn bè với “mỹ nhân núi băng” Quan An Tĩnh đã có thể lấy lỏm được. Nhưng lần này do cậu phạm sai trước nên không ai bảo vệ được cậu cả.

Nhưng vì vậy mà chức lớp trưởng bị bỏ trống.

Trợ giảng trước tiên là đề cử Phạm Di Đình kiêm nhiệm, thân là chi bộ đoàn, cô tương đối quen thuộc các công việc trong lớp, có thể nhanh chóng leo lên ngồi chiếc ghế đó. Thế nhưng tất cả nam sinh trong lớp đều phản đối đề xuất đó...

Nguyên nhân rất đơn giản. Con gái hiếu thắng như Phạm Di Đình, tuy kiến thức rộng rãi nhưng trong hai năm tổ chức các hoạt động đoàn đã đắc tội không biết bao nhiêu bạn nam. Nhớ năm đó, vừa mới vào học còn trẻ vô tri, thấy cô gái này thanh tú lịch sự mới bầu phiếu cho cô ta. Đến hôm nay có cơ hội trở mình tốt đến như vậy, chẳng lẽ bọn nam sinh “chịu áp bức” chịu bỏ qua sao?

Vì vậy, bầu chọn dân chủ.

Kết quả bầu chọn không ngoài dự liệu, Lưu Tuấn Hàm có nhiều số phiếu nhất nên được chọn.

Lưu Tuấn Hàm là đội trưởng đội bóng rổ của trường. Năm trước khoa điện tử có thể vượt qua mấy tay bóng ở trường mà giành được giải quán quân, lấy lại vinh quang xưa kia thì không thể bỏ qua được công lao của cậu ta. Hơn nữa trong khoa điện tử thì Lưu Tuấn Hàm cũng là người cực kỳ có sức thu hút như Mập.

Điều trùng hợp là lớp trưởng tân nhiệm Lưu Tuấn Hàm cùng Quan An Tĩnh không phải chưa từng xuất hiện chung lần nào. Khi học năm hai đại học, trong các tiết chuyên môn bắt đầu thêm vào tiết thí nghiệm

lắp mạch điện, mấy bạn nữ bị thầy giáo chia năm xẻ bảy chia vào trong đội ngũ của các bạn nam. Quan An Tĩnh trùng hợp được chia vào chung tổ với Lưu Tuấn Hàm.

Nam sinh khoa điện tử của bọn họ thường có hai loại cực đoan. Một là loại hình có dục vọng khổng chế rất mạnh, mỗi khi tới tiết thí nghiệm đều bá chiếm dụng cụ, từ đầu tới cuối chỉ thao tác một mình, hoàn toàn không có ai cơ hội hợp tác. Mà loại hình còn lại là cực kỳ lười biếng, tiết thí nghiệm chuyên môn đối với bọn họ đều là mây bay, cho nên mỗi lần thí nghiệm nếu không phải biệt tăm biệt tích thì là nằm ngáy o o... hoặc dứt khoát vứt cho bạn hợp tác, cuối cùng tìm người ta đòi báo cáo thí nghiệm.

May mắn là, Lưu Tuấn Hàm không nằm trong bất cứ loại hình nào.

Tuy Quan An Tĩnh nắm kiến thức lý thuyết không tồi nhưng dù sao cũng là nữ sinh nên lúc động tay động chân có chút yếu sức. Vì vậy trong quá trình hợp tác với Lưu Tuấn Hàm cô đã học hỏi được rất nhiều, được không ít lợi ích. Có một vài trình tự lắp đặt phức tạp mà cô không tài nào lý giải được nhưng quan sát thủ pháp của Lưu Tuấn Hàm thì tay nghề của cô cũng được nâng cao. Lưu Tuấn Hàm lấy việc giúp người khác làm niềm vui, không phải loại người đòi làm thí nghiệm một mình, lại còn thường xuyên thảo luận nên viết báo cáo thí nghiệm như thế nào với cô nữa.

Quan An Tĩnh nghĩ thầm, cậu là một partner thí nghiệm rất tốt.

Bởi vì chuyện chọn lớp trưởng nên Phạm Di Đình bực bội mấy hôm liền. Quan An Tĩnh thấy khuyên cô không thành nên mặc kệ để cô tự chạy tự nhảy luôn.

Dù sao cô cũng hiểu rõ con người của Phạm Di Đình, tức nhanh mà nguôi cũng nhanh. Một khi có chuyện gì đó phân tán sức chú ý của cô thì những chuyện không vui đều lập tức thành mây bay. Hơn nữa, Quan An Tĩnh cảm thấy Lưu Tuấn Hàm cũng là một lựa chọn tốt ngồi lên chức lớp trưởng.

Thế nhưng Quan An Tĩnh không biết là, sau khi trải qua một học kỳ gần gũi với nhau, Lưu Tuấn Hàm không chỉ xem cô đơn giản chỉ là partner thí nghiệm...

15. Chương 15

Từ sau khi trên diễn đàn âm ỉ vụ “couple số 1 đại học F” thì “quá khứ” như Quan An Tĩnh cũng tự dưng bị liên lụy đến. Vốn chuyện liên quan của cô với nam thần đã từ từ yên ổn sau cơn phong ba trước đó nhưng giờ đây thân phận xấu hổ là “bạn gái cũ” của nam vương bị mọi người móc ra hăm lại.

Ở các tiết chuyên môn thì còn đỡ, trong lớp chỉ có tất cả 6 nữ sinh. Quan hệ của mọi người rất hòa hợp, có một lần rảnh rỗi nên ngồi trong phòng ký túc xá tán gẫu có nói đến chuyện này, Quan An Tĩnh cũng nhân đó giải thích rõ hiểu lầm trên mạng. Nhưng các tiết tự chọn thì gặp nạn rồi, cách ngã ba ngã năm bị người ta chỉ trích cũng thôi, giờ lại phát triển thành có người chuyên môn lên khóa để “chiếm ngưỡng” bạn gái cũ của nam vương...

“Người cũ là ai đâu?”

“Hàng thứ ba, mặc trang phục màu đỏ.”

“Ồ, khẩu vị của Nghiêm Dịch tạp quá, đây hoàn toàn không cùng loại hình với Du Hiểu Hạm!”

Bị chú ý như thế khiến Quan An Tĩnh gần đây luôn khiêm tốn thấy không quen, vô cùng không quen!

Vốn cho rằng tin tức “hẹn hò” chẳng đáng tin ấy sẽ nhanh chóng bị dọn sạch nhưng hôm sau khi Quan An Tĩnh vô tình click mở diễn đàn thì vẫn thấy nó xuất hiện trên bảng xếp hạng bài viết hot, độ nóng không giảm, đứng sừng sững không ngã.

Nhìn lâu càng xây càng cao cùng chuyện càng bàn càng lớn, trong lòng Quan An Tĩnh xuất hiện một chút cảm giác mất mát lạ thường: tại sao lần này nam thần không xóa bài viết đó nhỉ? Chẳng lẽ...

Không chỉ tâm trạng phiền muộn mà ngay cả việc làm cũng chẳng thuận.

Suy thần nhập vào người của bạn học Quan An Tĩnh, té lộn cù mèo trong trường.

Lúc đó trời mưa, cô vội vàng chạy xuống lầu hai học tiết thí nghiệm, lúc bước xuống bậc thang thì để giày bị trượt, móng dẹt – đầu cổ thay nhau hun nền đất, từ bậc cao nhất té lộn xuống bậc cuối cùng, thật sự có té mới biết té là thế nào. Tuy không tổn thương tới gân cốt nhưng lên lớp muộn thì chẳng nói, lại còn uốn éo tới uốn éo lui, hành động rất bất tiện. Trên lưng bầm tím một vệt nhìn thấy mà phải giặt mình, sưng vù hai ngày, sau khi mua rượu thuốc về vừa chà vừa gào thét thảm thiết như bị giết thì mới bớt được chút ít.

Một chuyện không như ý thì mọi chuyện đều chẳng ứng. Tâm trạng của Quan An Tĩnh rơi xuống đáy vực.

Đến tối vẫn không ngủ yên, lưng có máu bầm vừa chạm vào ván giường cứng ngắc thì đau dữ dội, mà trong lòng An Tĩnh cũng nghẹn tức. Cô chỉ là một nữ sinh ngành kỹ thuật tầm thường, không có gương mặt thiên sứ, cũng chẳng có dáng người ma quỷ hay tài nghệ ngạo nhân, còn mọi người thì luôn luôn đem cô đi so sánh với hoa hậu giảng đường, như vậy quá bất công rồi.

Phạm Di Đình khuyên cô: “Nghĩ thông một tí, đây là cái giá phải trả cho sự nổi tiếng. Có một câu nói mà tớ thấy trên mạng, giờ tặng cho bạn.”

Quan An Tĩnh tâm trạng không vui, nằm ở trên giường nói chuyện bằng giọng buồn bực: “...Câu nói gì?”

“Kỳ thực có người muốn giải tỏa ức chế mà thôi*, mấy người chửi mắng cậu có lẽ ngay cả cậu là ai cũng không biết rõ. Nhân chuyện đang xảy ra này mà trút hết oán khí từ những chuyện không thuận của bản thân như không thi đậu, không có tiền ăn cơm, không có tiền trả tiền trọ, lão xử nữ không tìm được bạn trai, lên mình của cậu, giống như đang tự kiểm điểm bản thân vậy.”

*Thú thật phải báỉ phục Đình muội, =w= nếu dịch nguyên văn là mắc ỉa hay muốn bài tiết

Quan An Tĩnh nghe mà đầu đầy hắc tuyến.

Phạm Di Đình lại tiếp tục: “Ai cũng như vậy cả, bọn họ coi cậu là cứt thì cậu cũng nên coi bọn họ là cứt.” (*Emily: chế ^^~ nhưng nghĩa vẫn tương tự, có điều câu gốc ít thô bỉ hơn)

Quan An Tĩnh biết rõ miệng mồn của người bạn cùng phòng này gần đây rất thẳng, cái gì cũng dám nói. Thế nhưng hiện tại, tuy cô cảm thấy câu nói trên có chút thô bỉ nhưng vẫn có đạo lý. Ai bảo Nghiêm Dịch là nam thần hoàn mỹ trong lòng của nữ sinh chứ, nếu anh ở cùng với người hoàn mỹ tương tự là Du Hiểu Hạm thì còn tạm chấp nhận được, nhưng nửa đường xuất hiện Quan An Tĩnh nhào ra cạnh tranh thì khiến cho rất nhiều nữ sinh không cam lòng.

Dựa vào gì lại là cô ta?

Thực ra Quan An Tĩnh cũng tự hỏi bản thân vấn đề này rất nhiều lần, tuy cô chẳng có kinh nghiệm gì nhưng không phải là con ngốc không có cảm giác. Từng giây từng phút được gần gũi với nam thần cô đều khắc sâu trong lòng, có vài lần trong đầu toát ra vài suy nghĩ kỳ quái nhưng lập tức bị bản thân cô chặn lại.

Anh với cô, một là bầu trời mọi người ngược nhìn, một là mặt đất ngưỡng cổ nhìn người khác. Không phải cô tự coi nhẹ bản thân mà thực tế là như thế. Cho nên, dựa vào gì lại là cô!

Nghĩ tới đây, Quan An Tĩnh nắm chặt điện thoại trong tay, giơ lên trước mặt lảm bảm.

Mở ra — không có điều gì bất ngờ, màn hình điện thoại vẫn như cũ, không có nhắc nhở cuộc gọi nhỡ hay tin nhắn.

Đã mấy hôm rồi. Từ sau khi ra viện thì nam thần không còn... liên lạc với cô nữa.

Quan An Tĩnh dè dặt trở mình, đọc thoại trong lòng: không được, không được! Không thể nhìn chằm chằm vào điện thoại được, sắp mắc phải chứng OCD* rồi! Tuyệt đối không thể nhìn điện thoại tiếp nữa!!!

*Obsessive pulsive disorder: bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế ấy mà, muốn biết chi tiết xin hãy tra wiki.

Tắt máy, ngủ.

**

Tuần mới sắp đến, thời tiết ngày càng trở lạnh, nhưng sự nhiệt tình ở tiết tự chọn của sinh viên đại học F vẫn không thuyên giảm.

Thầy giáo của lớp thường thức sân khấu điện ảnh là một vị cổ giả đeo mắt kính dày có tơ vàng trên gọng kính, sắc mặt luôn nghiêm túc. Nhưng đối với tần suất lên lớp ngày càng cao thì lão nhân gia ông len lén đắc ý, càng về sau thì càng trực tiếp đứng ở trên lớp ra vẻ tự hào: trong phần lớn các tiết học tự chọn ở trường đại học F thì tiết của ông là được... mọi sinh viên quan tâm nhất.

Mọi người ở dưới chỉ cười không nói. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ chuyện này do ai mà ra.

Nghiêm Dịch giải phẫu xong thì nghỉ ngơi thêm mấy ngày, cộng thêm những ngày vắng mặt trước đó nên nam vương gần như đã lâu lắm rồi chưa lộ mặt trước mặt mọi người. Thế nhưng Nghiêm Dịch càng không tới thì các bạn nữ càng chờ mong, giành chỗ với nhau chờ đợi hoan nghênh nam thần quay về. Chuyện này so với hàng giảm giá, hàng có hạn, hàng hiếm thì càng đặc khách hơn nhiều.

Sự xuất hiện của Nghiêm Dịch rất đột ngột.

Sau khi ăn xong cơm trưa thì Quan An Tĩnh trực tiếp vào lớp học tiết tự chọn. Bởi vì cô đã ngồi quen ở vị trí trên cùng gần vách nhất nên mỗi lần vào học cô đều chọn chỗ đó. Một mặt lật đặt học các chữ đơn la tinh, một mặt quan sát nhanh xung quanh, phòng học xếp hình bậc thang vốn vắng vẻ nay đã bị các sinh viên chiếm hết chỗ. Đồng thời Quan An Tĩnh còn chú ý thấy: hàng chót bên dưới được nam thần yêu thích nhất không hiểu sao bỗng dưng đắt khách, mỗi lần đi học đều có một đám nữ sinh tổ chức thành nhóm tiền vệ chiếm lĩnh.

Cho nên khi nam vương đại nhân bất ngờ xuất hiện trong lớp học thì vị trí của anh đã sớm bị chiếm mất. Chỉ còn lác đác vài vị trí ở hàng chót đó khiến ọi người có chút hoài nghi không biết có phải vì để tiếp cận nam thần mà các nữ sinh đó chừa lại hay không.

Nghiêm Dịch xuất hiện khiến cho xung quanh từng bừng cả lên, Quan An Tĩnh cúi đầu học từ đơn cũng nhanh chóng phát hiện ra anh.

Nam vương đại nhân luôn được bạn bè đánh giá là: ngọc thụ lâm phong, đẹp trai tuần tú. Càng có cách nói khoa trương hơn, khen anh người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe nổ banh! Vóc người của anh rất cao, cả người đầy khí chất chói lòa, rất năng động. Cho nên dù chỉ đứng một cách tùy ý cũng có một sức hút khiến bạn không thể dời mắt ra chỗ khác.

Không có chuẩn bị bất cứ tâm lý nào, ánh mắt của Quan An Tĩnh cứ thế mà rơi lên người nam thần. Trong giây phút đó, có một chút kinh hỉ, cũng có một chút hoảng hốt. Tuy Quan An Tĩnh không phải “sắc – nữ”, cũng không thích nhìn mặt mà bắt hình dong. Thế nhưng, thế nhưng lâu ngày không gặp như vậy, nam thần vẫn đẹp trai như trong ấn tượng —Ồ! Không phải! Hình như còn đẹp trai hơn cả trong trí nhớ, càng có chút mờ ảo hơn... [Nè, bạn học Quan, đừng xấu hổ, đừng ngại ngùng nữa!]

Chiều cao của Nghiêm Dịch cao hơn bậc bàn nên tầm nhìn rộng, ánh mắt lướt qua một cái đã phát hiện vị trí của anh đã bị người ta chiếm lấy. Sau một phút, ánh mắt của anh theo bản năng lướt nhìn các ngõ ngách trong phòng học. Không tới vài giây thì anh đã tập trung nhìn tới vị trí của ai đó đang cúi đầu, hai má hơi hồng hồng.

Ai... không gặp nhau lâu như vậy nhưng tại sao cả nhìn mà cô cũng không chịu nhìn anh nhỉ? Nghiêm Dịch thở dài trong lòng. Vì để lên khóa này nên sau khi họp buổi sáng ở Kỳ Thuật xong đã chạy xe như bão táp tới đây!

Sắc mặt nam thần chìm ngấm, rốt cuộc cũng giang chân bước đi.

16. Chương 16

Sắc mặt nam thần chìm ngấm, rốt cuộc cũng giang chân bước đi.

Mà cũng lúc đó Quan An Tĩnh đang cố tránh né tầm mắt của mọi người thấy trong lòng khác lạ. Cô thấy Nghiêm Dịch về rồi, thấy rõ anh đang đứng ở đó nhưng không hiểu tại sao trong lòng — có hơi khẩn trương.

Thật kỳ lạ! Tại sao mình lại có cảm giác kỳ lạ như thế chứ! Cũng đâu phải lần đầu tiên cô thấy Nghiêm Dịch, cũng không phải lần đầu tiên biết Nghiêm Dịch cao lớn cỡ nào, mộng huyền cỡ nào... Nhưng hiện tại

dòng máu trong người cô sôi trào lên, trái tim đập “bình bình” vì phát hoảng, bên tai phảng phất như nghe thấy tiếng động vọng lại từ xa.

Nghiêm Dịch không nhanh không chậm bước lên bục, cử động đôi chân dài ngoằn bước qua hàng đầu tiên trong cái nhìn tò mò, ánh mắt nhìn thẳng về trước.

Quan An Tĩnh cố gắng chỉnh đốn lại tâm trạng của mình, vất vả lắm mới loại trừ hết tạp niệm nhưng khi ngẩng đầu thì đã thấy ánh mắt của mọi người ngoắc lên 45 độ nhìn nam thần, còn ánh mắt của nam thần thì — đang nhìn cô!

Cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Chỉ thấy nam thần thần nhiên đi tới hàng chính giữa, dừng lại: “Thật có lỗi, cho tôi vào trong ngồi được không?”

Nam sinh ngồi đầu dãy lập tức đứng lên cho nam thần đi qua. Sau đó... sau đó... Nghiêm Dịch linh hoạt đi qua con đường nhỏ hẹp một cách tiêu sái, cứ thế thần nhiên tới bên cạnh Quan An Tĩnh.

Bây giờ, không còn từ ngữ nào có thể miêu tả tâm trạng của Quan An Tĩnh nữa rồi.

“Chỗ này có ai ngồi không?” Tuy đáp án rõ ràng rành rành nhưng nam thần vẫn lễ phép hỏi một câu.

Quan An Tĩnh đang hồn phi phách tán khó khăn trả lời: “Không... không có...” Thế nhưng anh nhất định phải ngồi ở chỗ đó sao? Ngồi... ở gần cô?

Nam thần cười cười, quyết đoán ngồi xuống.

Thế giới của Quan An Tĩnh bắt đầu xoay cuồng, tuy không phải thực sự nhưng nụ cười dịu dàng đến cực điểm của Nghiêm Dịch khiến cô có cảm giác như thế.

Sau đó... chắc không có sau đó rồi...

Quan An Tĩnh cảm thấy tất cả giác quan trên cơ thể bỗng dưng chậm chạp, cô cảm thấy mình... gần như bay mất rồi.

Cuối cùng bên tai vang lên từng đợt xì xèo kéo Quan An Tĩnh đang hồn lìa khỏi xác trở về thực tại.

“Tình huống gì đây?”

“FA trở mình? Người thực việc thực?”

“Nam vương MAN quá đi mất, xem ra Du Hiểu Hạm buộc phải ra mặt rồi

”

Quan An Tĩnh vừa trở về thực tại thì xung quanh đã ầm ĩ bàn tán những lời tương tự. Trong tiếng động ầm ĩ cô cũng nghe được vài suy đoán như “chính danh”, “thượng vị”, mỗi lần đều cảm thấy sờn cả gai ốc.

Trái lại Nghiêm Dịch thì không chút hoang mang mà lấy vở ghi chép ra, cây viết gắn bi trên đỉnh linh hoạt đảo quanh ngón giữa tay phải của anh, giống như từ lâu đã miễn dịch với ánh mắt cùng lời đàm tiếu ở bên ngoài.

Cũng phải, từ thời trung học thì nam thần đã bộc lộ tài năng rồi. Thành thử luôn là tiêu điểm chú ý của mọi người; tuy Quan An Tĩnh rất không quen nhưng với Nghiêm Dịch thì lại bình thường như cơm bữa.

Nhìn nét mặt trấn định, tự nhiên của Nghiêm Dịch ngồi bên cạnh thì Quan An Tĩnh bắt đầu cảnh tỉnh: cùng lắm chỉ ngồi học chung thôi, không sao cả! Tại vì chỗ ngồi thường ngày của nam thần bị chiếm nên mới buộc ngồi gần cô, chuyện rất bình thường! Người ta YY, hoảng hốt, chẳng lẽ cô cũng phải YY, thông đồng làm bậy chung sao?

Đương nhiên không được!

Giáo sư cổ giả trên bục bắt đầu giảng bài. Quan An Tĩnh cố giữ bình tĩnh, dự định muốn dốc hết tinh thần vào bài giảng. Thế nhưng nhìn miệng thầy lúc khép lúc mở thì lại bắt đầu mất kiểm chế mà nghĩ ngợi

— nhìn khí sắc của nam thần không tệ, chắc cơ thể bình phục hẳn rồi...; tin tức trên diễn đàn, anh biết chưa nhỉ? Nếu như biết thì tại sao anh lại không xóa bài viết nữa? Chẳng lẽ...

STOP !!

Vì sao lại nghĩ mấy chuyện đó, nó liên quan cô sao? ?!!

Quan An Tĩnh thực sự muốn điên ! Cầm đại một cây viết lên cúi xuống múa bút...

Thế nhưng, khi đó, Quan An Tĩnh cúi đầu xuống chợt phát hiện trước mặt nhiều thêm một thứ — nhìn kĩ, nó rất quen mắt, thì ra là vở ghi chép bìa màu đen của cô.

Quan An Tĩnh nhanh chóng liếc nhìn Nghiêm Dịch ở bên cạnh, chỉ thấy nam thần nhìn thẳng phía trước, dáng vẻ nghe giảng rất chân thành — lại nói, một bên mặt của nam thần rất dễ nhìn nha. Góc cạnh rõ ràng, có cảm giác lập thể, quả thực là nhân vật đi ra từ trong truyện manga...

OH NOOOOOOOOOOOOOO !! STOP ! Please, dừng lại !!!

Quan An Tĩnh sắp khóc rồi...

Quay đầu lại, cô cầm vở ghi chép của mình lên, đang lúc bực bội định ghi chép thêm thì bất ngờ phát hiện trong vở kẹp một tờ giấy trắng.

Mở ra xem — cảm ơn vở ghi chép của em. Nghiêm Dịch.

Nhìn thấy hàng chữ đó, Quan An Tĩnh hiểu ngay. Thì ra do ngại không tiện nói chuyện trong giờ học nên Nghiêm Dịch mới viết lên giấy hết những gì anh muốn nói.

Quan An Tĩnh là một cô nương tri thư đạt lễ, không có lý gì mà người khác nói cảm ơn còn cô lại không phản ứng. Vì vậy viết ngay ba chữ “đừng khách sáo”, nghĩ tiếp, lại viết thêm một câu: Sư huynh, sức khỏe của anh sao rồi? Rồi cẩn thận dè dặt đưa trả lại.

Nghiêm Dịch mặt không biểu tình mở giấy ra, khóe miệng nhếch lên một đường cong rất khó phát hiện: đã bình phục hẳn rồi, hôm nay bắt đầu trở về trường. Vừa rồi thấy anh có bất ngờ lắm không?

Quan An Tĩnh nhìn dòng chữ ầu thả mà nam thần viết, trong lòng vui vẻ một cách khó hiểu: có, hoàn toàn không ngờ anh lại từ trên trời giáng xuống!

Nam thần tiếp tục dùng cách này để tán gẫu: gần đây bận lắm không? Lớp toán cao cấp sao rồi?

Quan An Tĩnh thành thật trả lời: bình bình, còn đang mỳ mọ. Anh thì sao? Mấy hôm nay anh nghỉ ngơi ở nhà hả?

Nghiêm Dịch: Kỳ Thuật vừa nhận một hạng mục mới, mấy hôm nay đều ở công ty.

Hai người kẻ qua người lại, một câu rồi lại một câu tán gẫu với nhau. Sau khi hỏi thăm nhau xong thì lại bắt đầu thảo luận chuyện xảy ra vào hôm nay ở lớp. Hoàn toàn không thấy cách thức tán gẫu ấy nhàm chán cùng phiền phức... tán gẫu mãi đến hết nửa tiết mới phát hiện trên trang giấy nho nhỏ đã viết đầy những đoạn đối thoại của họ, hơn nữa còn không thể tìm ra chỗ trống viết tiếp.

Quan An Tĩnh không tìm thấy chỗ viết thêm, đang định xé giấy tập của mình viết tiếp thì lại nghĩ hay là dừng vậy... cô giống như đang ảnh hưởng việc học của đại nhân nha. Mà cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng lắm, khi trở về cô tra baidu qua là được, cần gì phải phiền Nghiêm Dịch như vậy?

Quan An Tĩnh hơi nghiêng đầu mỉm cười hồi lỗi với Nghiêm Dịch, tay chỉ chỉ tờ giấy, ra hiệu giấy đã kín rồi. Nghiêm Dịch gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Quan An Tĩnh cẩn thận gấp tờ giấy đó lại kẹp vào trong vở ghi chép. Sau khi kiểm tra lại hai lần thì mới bắt đầu hoàn toàn chú tâm vào tiếng nhạc quanh quẩn bên tai.

Thời gian trôi qua vội vàng.

Khi tan học các sinh viên khi đi qua bàn của Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh thì cố ý đi chậm lại. Quan An Tĩnh yên lặng thừa nhận sự chú ý của mọi người, trong lòng lại bắt đầu khẩn trương. Cũng may nam

vương đã sớm quen nên bọn họ thích thì cứ nhìn cho đã. Anh cũng không vội rời khỏi mà ngồi đó ung dung lật tập, hoàn toàn mặc kệ mấy cái chỉ trỏ của mọi người.

Đợi khi học sinh tùm tập năm tốt ba rồi đi gần hết thì Nghiêm Dịch mới bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Tiết sau là gì?”

Quan An Tĩnh rất bối phục trước sự tỉnh táo bình tĩnh của Nghiêm Dịch, lúc này mới nhẹ nhõm thở phào: “... nguyên lý thông tin.” Nhưng vừa đọc tên tiết sau thì Quan An Tĩnh chợt như nhớ ra chuyện gì, động tác thu dọn cũng nhanh hơn.

“Đừng gấp, còn đủ thời gian mà.” Nghiêm Dịch nói, động tác cũng không tự chủ mà nhanh theo.

**

Chẳng phải phần bên hông của Quan An Tĩnh bị thương sao. Nhìn cô một đường chạy ra phòng học như gấp đi tiểu tiện, Nghiêm Dịch cảm thấy quái lạ. Rõ ràng cách giờ vào lớp còn tới 15 phút, hai dãy lầu học cũng cách nhau không xa lắm, sao Quan An Tĩnh lại gấp gấp như vậy nhỉ?

Nhưng rồi, khi Nghiêm Dịch khó hiểu đi theo ra khỏi dãy lầu học thì đã biết đáp án.

Ở cửa vào chính, một nam sinh mặc áo thể thao màu trắng cười trên xe đạp đang nghiêng đầu nhìn lối ra.

Lưu Tuấn Hàm — Nghiêm Dịch biết cậu ta. Bọn họ từng giao thủ ở trên sân bóng.

Quan An Tĩnh hèn toàn không biết trong lòng nam thần đang xảy ra biến hóa, nhìn thấy Lưu Tuấn Hàm chờ sẵn thì bước chân nhanh hơn, lại không ngờ Nghiêm Dịch ở bên cạnh thành linh “khụ” một tiếng. Lúc này Quan An Tĩnh mới nhớ giải thích với nam thần: “Sư huynh, bạn học đang chờ em, thật ngại, em đi trước nha!”

Nghiêm Dịch còn chưa kịp nói gì thì Quan An Tĩnh tựa như bé thỏ trắng chạy nhảy ra ngoài.

Cách một khoảng cách, nam thần chỉ thấy cô mang về xin lỗi nói vài câu với Lưu Tuấn Hàm. Sau đó ôm cặp ngồi tự nhiên lên ghế sau xe đạp.

Lưu Tuấn Hàm cũng không đạp đi ngay mà chuyển đầu xe về dãy lầu lớp học số 2. Quan An Tĩnh ngồi thẳng lưng ở đằng sau nhìn thấy Nghiêm Dịch còn đứng dưới dãy lầu chưa đi thì vung vẩy bàn tay nhỏ nhắn, mở miệng nói thành lời nhưng không thốt ra tiếng “Bái bai” rồi vô tâm vô phổi mỉm cười.

Nghiêm Dịch đứng sững tại chỗ, nụ cười trên mặt tắt dần.

Xe đạp cùng người ngồi trên xe biến mất khỏi tầm nhìn, nam vương đại nhân mặt mũi đen thui đi về phòng ngủ, trong lòng cảm thấy khó chịu nhất từ trước tới giờ...

17. Chương 17

Tối hôm đó, Mập lên lớp cả ngày đã mệt tới mức sắp học máu rồi nhưng khi vừa về tới phòng ngủ thì khi không khi không lại bị “thăm vấn” một chap.

Vì chuyện xử phát trước đó nên Mập về tình về lý đều thấy biết ơn Nghiêm Dịch, quả thực đã xem Nghiêm Dịch như ân nhân cứu mạng. Cho nên đừng nói thăm vấn, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu thì cậu đều không từ nan.

Từ miệng của Mập, Nghiêm Dịch nhanh chóng biết rõ về chuyện Quan An Tĩnh té bị thương.

Quan An Tĩnh quả nhiên là một sinh viên ngoan, sau trận mưa hôm đó thì cô chẳng những nhịn đau không vào phòng y tế mà vẫn lên lớp học hết tiết thí nghiệm. Lưu Tuấn Hàm thấy phản ứng chậm chạp cùng một tay xoa eo của cô thì thấy lạ. Hỏi ra mới biết cô vừa bị trật eo.

Lúc đó Lưu Tuấn Hàm đã có chút hảo cảm mơ hồ từ lâu với bạn học Quan An Tĩnh nên vừa nghe vậy liền lập tức cau mày hỏi tại sao cô không tới phòng y tế khám. Quan An Tĩnh trước giờ không phải là thứ con gái biết làm nũng yếu đuối như búp bê, chỉ khoát tay cười nói cô không sao.

Thế nhưng Quan An Tĩnh kiên cường thì kiên cường nhưng vẫn có đôi lúc không chống cự nổi. Lưu Tuấn Hàm nhìn thấy dáng vẻ nhịn đau của cô thì lập tức lấy thân phận lớp trưởng ra làm lá chắn, kiên trì đòi chở cô về phòng ngủ. Quan An Tĩnh thấy từ chối không có kết quả, lại nghĩ trước đây Mập cũng từng có nghĩa vị phải hộ tống một bạn học nữ bị gãy xương tới mấy tuần nên tâm lý cũng trở nên thoải mái.

Lớp trưởng thì phải biết vì nhân dân phục vụ. Nghĩ vậy, Quan An Tĩnh cũng không làm màu nữa.

Thế nhưng không ngờ Lưu Tuấn Hàm chở một chuyến chở tới mấy ngày. Càng về sau thì kéo dài thành đưa đón...

Cả sự kiện được nói ra khỏi mồm của Mập phát triển rất tự nhiên. Hiển nhiên, tấm lòng của Lưu Tuấn Hàm đối với Quan An Tĩnh ra sao thì người ngoài không nói trước được.

Bề ngoài thì nam thần như đang tùy ý nghe Mập kể lại sự việc còn gõ bàn phím cạch cạch như không có chuyện gì xảy ra nhưng trái tim lại phập phồng bất định: đối thủ không thua kém mình. Nhưng hiện tại mình có nên tiếp tục dùng khổ nhục kế nữa không...?

Tất nhiên Nghiêm Dịch không phải là người không có sáng ý. Tuy rằng anh không có nhiều kinh nghiệm trong những chuyện thế này, nhưng với chỉ số thông minh 180 thì đường đường là nam vương đại nhân sao lại không có cách chứ!

Cho nên, tối đó Quan An Tĩnh đã nhận được tin nhắn an ủi của Nghiêm Dịch: nghe nói eo của em bị trật, không sao chứ?

Lúc đó Quan An Tĩnh đang ngồi trước bàn ngăn người nhìn chăm chăm vào tờ giấy tám chuyện hồi trưa. Đã lâu lắm rồi thì màn hình điện thoại của cô mới chớp nhoáng tên của nam thần khiến cô vui vẻ ra lòng, muốn giấu cũng không sao giấu được.

Phạm Di Đình nhìn ai đó đang cười ngớ ngẩn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, kết hợp với tin tức bất quá trên diễn đàn giữa cô và Nghiêm Dịch thì nét mặt lộ ra dáng cười mập mờ: “Sao vậy? Nam vương đại nhân lại tìm cậu à?”

Quan An Tĩnh tranh thủ thu hồi lại nét vui vẻ, hơi ngượng ngừng gật đầu, miệng lầm bầm: “... sao cậu biết?”

Ánh mắt Phạm Di Đình nhìn cô nhanh chóng chuyển sang thái độ khinh khỉnh — ui cha cha! Nhìn dáng vẻ thẹn thùng lúc này của cậu có đuôi mới không nhận ra đó !?

Quan An Tĩnh cúi thấp đầu hơn. Làm sao giờ... tại cô không kiềm chế được cảm xúc mà!

Mà ở bên kia Nghiêm Dịch không biết chuyện gì đang xảy ra, đợi trái đợi phải mãi mà chưa thấy trả lời nên có chút đứng ngồi không yên. Nhìn điện thoại lúc sáng lúc tối, dứt khoát nhấn thêm một tin nữa: “Nghe Mập nói em chưa đi khám bác sĩ, như vậy không tốt lắm. Ngày mai rảnh chứ, anh tới đón em đi bệnh viện khám.”

Quan An Tĩnh còn đang tìm từ để nhắn thì lại một tin mới được gửi tới. Chỉ với hai chữ “đón em” đơn giản đã khiến cô bắt đầu luống cuống tay chân. Không phải cô muốn ngời lung tung nhưng hành động của nam thần thực sự khiến cho cô phải hiểu lầm... [Tác giả: E hèm, xin hỏi Quan MM, cô xác định chỉ là hiểu lầm thôi sao ?! Bộ có hiểu lầm nào mà kéo dài lâu tới như vậy hả!]

Không muốn cô phụ lòng tốt của nam thần, cộng thêm một chút tư tâm, Quan An Tĩnh dè dặt nhắn: sáng mai không có tiết, cảm ơn sự huynh : D

Nghiêm Dịch thấy thấy tin nhắn trả lời mong mỗi này giờ, rốt cục cũng cảm thấy mỹ mãn.

**

Ngày hôm sau nam thần tới sớm đón Quan An Tĩnh.

Quan An Tĩnh cho rằng eo đã lành bớt rồi nên cùng lắm chỉ tới bệnh viện công cách trường học không xa thôi. Nhưng nam thần lại lái xe một mạch tới bệnh viện xếp thứ ba trong nội thành!

Tuy đang trong thời gian làm việc nhưng người trong bệnh viện vẫn tập nập tới lui. Đừng nói phòng khám của các chuyên viên, đến cả phòng khám bình thường thì số người chờ khám cũng rất đông. Quan An Tĩnh nhìn thấy trận hình như thế thì vội vàng đuổi theo nói với Nghiêm Dịch cô không sao, không cần khám. Nhưng nam thần không thuận theo cô, dẫn cô quẹo tới quẹo lui lên tầng hai mươi.

Cửa thang máy mở ra, tiếng ồn ào không còn, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh. Quan An Tĩnh còn đang nghi hoặc thì Nghiêm Dịch đã đẩy cửa một phòng khám.

“Cô, cháu tới rồi.”

Quan An Tĩnh còn chưa kịp thấy ai thì đã nghe Nghiêm Dịch gọi một câu như vậy. Chốc lát sau thì một bác sĩ nữ mặc áo blue trắng có khí chất rất cao bước ra. Quan An Tĩnh nhận ra đó là cô — thì ra cô của Nghiêm Dịch là thầy thuốc.

Quan An Tĩnh thấy mình mẩy cứng đờ, bối rối nhìn đại thần. Nhưng Nghiêm Dịch cười nhẹ ngồi xuống một chỗ, dáng vẻ như chuyện chẳng liên quan gì tới anh, như chẳng muốn nhúng tay vào vũng nước đục này.

Dù sao cũng phải chào hỏi, Quan An Tĩnh cắn răng: “Cô...”

“An Tĩnh ngoan.” Nghiêm Khả Khiết hài lòng.

Người nói vô tình người nghe có ý, một tiếng “An Tĩnh” ấy thoát ra khỏi miệng khiến nam thần ngồi một bên trên salon sững sốt. Quan An Tĩnh thì len lén quay lại nhìn anh với tần suất rất nhỏ, ánh mắt đầy sự nghi hoặc: cô còn chưa tự giới thiệu mà, sao cô lại biết mình tên An Tĩnh vậy nhỉ ?!

Nghiêm Khả Khiết là bác sĩ khoa sản phụ ở bệnh viện này, cũng có chút tiếng tăm trong xã hội. Nhưng tổn thương phần hông của Quan An Tĩnh không nằm trong phạm vi của cô. Đi trên hành lang tầng hai mươi, ba người quẹo cua bước vào một phòng khám khác. Có người quen nên trình tự đăng ký được giảm, Quan An Tĩnh trực tiếp được đưa tới trước mặt bác sĩ.

Đó là một bác sĩ nữ lớn tuổi, thoát nhìn rất có kinh nghiệm. Sau khi hỏi thăm qua loa thì bắt đầu thành thạo nắn bóp. Tuy chỗ té bị thương đã không còn sưng nhưng lúc chưa bị ai đụng vào thì chẳng sao, giờ lọt vào tay của bác sĩ khiến cô ớn lạnh không ít đau đớn. Phần trán trơn bóng từ từ đổ mồ hôi lạnh dày kín, lại còn phải trả lời đủ hết vấn đề của bác sĩ.

“Eo có dễ chịu hơn chút nào chưa?”

“...có...”

“Chỗ này thì sao, có đau không?”

“Đau... hít — đau quá !!” Bị cảm giác đau đớn đột kích, giọng của Quan An Tĩnh chột cao hơn, cô mạnh mẽ túm lấy tay áo của Nghiêm Dịch: “Bác sĩ, nhẹ chút, chỗ đó đau quá!”

Bác sĩ đã sớm chai sạn trước những phản ứng này của bệnh nhân nên mí mắt chẳng động dấy chút nào mà vẫn làm tiếp. Nét mặt của Quan An Tĩnh từ từ uốn éo, hai tay nắm Nghiêm Dịch không hề buông lỏng.

“Thầy Hoàng, bạn nhỏ nhà cháu bị nặng lắm không?” Nghiêm Khả Khiết ở một bên hỏi.

“Coi tình hình này thì lúc đó có lẽ đã được xử lý nhanh đúng không? Coi như tốt.”

Nghiêm Khả Khiết nhẹ lòng, gạt nhẹ đầu, xoay người lấy cùi chỏ chọc chọc Nghiêm Dịch mãi không lên tiếng: “Nghe thấy chưa? Không có chuyện gì đâu, mặt mày đừng nghiêm như vậy.”

Cô vừa nói thế thì Quan An Tĩnh cũng không nhịn mà ngược đầu nhìn nam thần. Toàn bộ chú ý của Nghiêm Dịch lúc này đều tập trung trên mình cô, nhìn cô đau đớn nhe răng thì anh chỉ hận mình không thể bị thương thay cô. Cho nên khi Quan An Tĩnh nhìn rõ thì chỉ thấy Nghiêm Dịch nhú chặt chân mày, miệng mím lại, quả nhiên nghiêm túc có thừa!

Hồi nãy còn đau đớn oa oa kêu gào, chớp mắt đã an tĩnh lại.

Quan An Tĩnh hơi hoảng hốt: nam thần... như thế... là đang lo cho cô sao?

“Cô bé, cởi áo của cháu ra một chút.” Không chờ nàng suy nghĩ gì thêm thì bác sĩ Hoàng ở đằng sau lại phân phó.

Quan An Tĩnh nghe bác sĩ nói xong thì lặng lẽ buông tay của Nghiêm Dịch, từ từ cởi áo....

Thế nhưng, Nghiêm Dịch chưa đi.

Mở nút, cởi áo khoác ra...

Nghiêm Dịch vẫn còn ở.

Bác sĩ muốn cô cởi áo vén lưng lên xem vết thương, nhưng Nghiêm Dịch còn ở chỗ này, sao cô dám vén chứ ?!

Nam vương đại nhân không chỉ còn ở lại thôi mà còn dùng ánh mắt vô cùng thản nhiên, không lẫn chút tạp chất nào nhìn cô. Khiến cho Quan An Tĩnh thấy người không thuần khiết chính là bản thân cô! Trời ạ, biết làm gì bây giờ?

Sau khi trao đổi ánh mắt mấy hiệp — “Nè, người ta sắp cởi áo đó! Chú mày còn nhìn nữa?!” Nhìn hai bạn nhỏ “mất đi mây lại”, cô cô đại nhân rốt cục cũng không nhịn nổi nữa mà lên tiếng.

18. Chương 18

Lúc Quan An Tĩnh bước ra khỏi phòng khám của bác sĩ Hoàng thì phát hiện trên hành lang chỉ còn lại một mình Nghiêm Dịch.

Nam thần đi tới trước mặt cô, nét mặt vẫn nghiêm túc như trước: “Sao rồi?”

Quan An Tĩnh lắc đầu, tâm tư thì phiêu phiêu. Biểu cảm vừa rồi của Nghiêm Dịch khiến cô thấy hơi thụ sủng nhược kinh, hơn nữa lúc này anh còn hỏi câu đó, chẳng hiểu vì sao trong đầu lại đột ngột nhớ lại một tình tiết trong phim đài TVB: nữ trư bị thương, nam trúc mã lo lắng bồi hồi ở cửa ra vào phòng cấp cứu... bác sĩ mặc áo blue trắng với nét mặt nghiêm túc bước tới, nam trúc mã lòng nóng như lửa đốt xông tới, còn miệng thì nói lời kịch tương tự như Nghiêm Dịch.

Thế nhưng cô... vốn chẳng phải là nữ trư nha. Tuy cô từng nghĩ tới chuyện không thiết thực như vậy nhưng cũng chính ngay lúc đó nó bị cô đá văng mất tiêu. Nhưng hiện tại sao nam thần lại...

Đừng suy nghĩ nhiều, đừng suy nghĩ nhiều, đừng suy nghĩ nhiều... Quan An Tĩnh mặc niệm một trăm lần.

Nghiêm Dịch thấy hai gò má của cô ửng hồng còn cho rằng đang nhịn đau không muốn nói. Thành thử không kiềm chế được mà bước tới một bước, nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy cô.

“Bây giờ còn đau hả?” Ánh mắt của nam thần cực kỳ dịu dàng.

Chỉ chạm nhẹ thôi nhưng Quan An Tĩnh lập tức hồn về chỗ cũ, tỉnh táo lại, liên tục nói hơn mười tiếng “không còn.”

Nhìn dáng vẻ vội vàng lúng túng có chút ngốc của cô, Nghiêm Dịch nhướng mày cười: “Không còn thì tốt rồi. Chiều nay em còn tiết, chúng ta về thôi.”

“Khoan đã.” Quan An Tĩnh gọi nam thần: “Trước khi về, em muốn tới cảm ơn... ách, cô cô...”

Nam thần quay đầu lại nở một nụ cười điên đảo chứng sinh, đáp ứng: “Được.”

**

Lúc hai người trở lại phòng khám của Nghiêm Khả Khiết lần nữa thì trong phòng nhiều hơn một người.

“Xin lỗi, không khuấy rầy cuộc trò chuyện của các vị chứ?”

“Ồ, không có, vào đi.” Nghiêm Khả Khiết vừa mời Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh vào vừa giới thiệu với người đàn ông trung niên ở đối diện: “Viện trưởng Du, đây là cháu trai Nghiêm Dịch của tôi, còn đây là bạn của cháu nó.”

“Chào Du viện trưởng.”

“Chào Du viện trưởng.”

“Ngoan ngoan, ngồi, mau ngồi.” Viện trưởng Du thoát nhìn rất hiền lành, khi mỉm cười rất có sức lôi cuốn: “Thật trùng hợp, vừa rồi còn nói chuyện về cháu, chớp mắt đó đã gặp được rồi.”

Quan An Tĩnh vốn chỉ muốn nói câu cảm ơn với Nghiêm Khả Khiết nhưng không ngờ lại gặp được nhân vật bự ở bệnh viện. Hơn nữa nghe giọng điệu của viện trưởng đây thì dường như có quen biết với nam thần. Điều này khiến cô bắt đầu rối rắm, ngồi cứng nhắc trên salon, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút nhỏ.

Nghiêm Khả Khiết tiếp lời: “Tiểu Dịch, cô nghe viện trưởng Du nói Kỳ Thuật các cháu đang phát triển chương trình chẩn bệnh thông minh cho bệnh viện cô đây? Sao chuyện lớn như vậy mà cháu lại không nói cho cô cô. Cháu có tham gia dự án này không?”

Nghiêm Dịch mỉm cười gật đầu: “Vừa mới ký hợp đồng đầu tuần này, hiện tại chỉ mới có ý tưởng tổng quan. Có rất nhiều chi tiết vẫn chưa xác định. Chờ sau khi lập trình xong còn phải nghe qua một vài ý kiến của nhân viên chuyên nghiệp mấy cô nữa.”

“Là vậy cũng phải nói cho cô biết trước một tiếng. Thằng oắt cháu chẳng chịu nói gì với cô cô cả.” Tuy rằng Nghiêm Khả Khiết nói giọng trách cứ nhưng ít nhiều gì vẫn toát ra một chút tự hào về Nghiêm Dịch: “Nếu như hôm nay viện trưởng Du không nói thì cô còn chưa biết đó.”

“Trước khi chưa được ký duyệt chính thức thì chưa công bố được, vì vậy cháu cũng không dám nói lung tung. Bây giờ viện trưởng Du đã đồng ý thì cháu có thể yên tâm tuyên bố tin tức này.” Nghiêm Dịch vẫn không chút hoang mang, hai vị trưởng bối đều mỉm cười tán dương: “May mà có viện trưởng Du nên mới có thể bắt đầu dự án này. Nếu không có sự tín nhiệm của ngài dành cho chúng tôi thì Kỳ Thuật cũng không có được hợp đồng lần này.”

Viện trưởng Du rất ưa thích người thanh niên tương mạo anh tuấn, ăn nói khéo léo có chừng mực, cười rất hiền lành: “Hệ thống tự động chẩn bệnh là một thứ rất tiên tiến, ngoại trừ giao cho những người trẻ tuổi vừa sáng tạo vừa có năng lực như các cháu thì tôi cho rằng không ai có thể thích hợp hơn được nữa. Bác sĩ Nghiêm, đứa cháu này của cô thật ghê gớm. Tuổi còn nhỏ mà đã là trung tâm ở công ty rồi. Lần trước tôi đi đại học F tham gia lễ kỷ niệm thành lập trường, viện trưởng Tôn cũng từng khen cháu.”

Từ nhỏ tới lớn, Nghiêm Dịch đã nhận được vô số lời khen ngợi nhưng đối với sự khen ngợi của viện trưởng Du, anh vẫn giữ tác phong khiêm tốn: “Viện trưởng quá khen rồi, là Kỳ Thuật biết dạy nhân viên.”

Bọn họ lại tiếp tục nói chuyện với nhau, còn nhắc tới một chút vấn đề chuyên nghiệp về y học cùng hệ thống tự động chẩn bệnh. Quan An Tĩnh đều có hiểu biết ít về hai vấn đề này nên thực sự giống như người dốt nghe đọc sách trời. Chẳng qua cô vẫn nhạy bén nắm bắt được — “Du”, họ này không thường thấy, mà vị viện trưởng này thì dường như có hơi quen mặt.

Suy đoán của Quan An Tĩnh đã được Nghiêm Dịch xác thực trên đường về.

“Viện trưởng Du là ba của Du Hiểu Hạm.”

Quan An Tĩnh lén nghĩ — quả nhiên.

Hệ thống tự động chẩn bệnh, vừa nghe là biết đây chẳng phải là dự án nhỏ. Giao cho công ty nhỏ có kinh nghiệm non trẻ như Kỳ Thuật sẽ chịu rất nhiều áp lực. Mà người ta lại là bệnh viện top 3, muốn tiền có tiền, muốn người có người, tại sao lại cam tâm tình nguyện giao việc phát triển cho Kỳ Thuật chứ? Trừ phi...

Nghiêm Dịch vừa lái xe vừa tiếp tục nói: “Dự án này có thể lọt vào tay của bọn anh có phần lớn nguyên nhân là do con gái của ông ấy đang thực tập ở Kỳ Thuật. Thế nhưng bọn anh nhất định sẽ dốc hết sức mình hoàn thành, lấy thực lực để giành tiếng nói.”

Trong chiếc xe kín mít, âm thanh của nam thần không vang dội nhưng hết sức kiên định. Quan An Tĩnh ngồi ở ghế phụ lái có thể nhìn thấy đường cong mềm mại ở một bên mặt của anh, có thể cảm nhận được lòng nhiệt huyết cùng sự đặc ý của anh. Quan An Tĩnh không hiểu chuyện làm ăn lắm nhưng 100% tin tưởng vào năng lực của nam thần.

“Ừ, em tin.” Nghiêm Dịch nói anh có thể làm được, cô sẽ tin.

“Chỉ với một câu nói của anh?”

“Vói...” Quan An Tĩnh suy nghĩ: “Vói lòng tin mà em dành cho anh.” (*Emily: mập mờ quá, gian tình quá)

Nghiêm Dịch mỉm cười: “Được, anh sẽ cố gắng để không khiến em phải thất vọng.”

Quan An Tĩnh không hiểu thấu ý tứ trong lời nói của nam thần mà trái lại hỏi: “Phải rồi, sư huynh, Du Hiểu Hạm, chị ấy đang làm gì trong Kỳ Thuật vậy?”

“Về mặt nhân sự thì anh không rõ lắm. Em quen với cô ấy hả?”

Bị nam thần hỏi như vậy làm Quan An Tĩnh nhớ tới tình hình gặp mặt hoa hậu giảng đường lần trước ở bệnh viện, người ta ngay cả cô là ai cũng chẳng biết thì sao cô dám nói quen chứ. Quan An Tĩnh lắc đầu: “Không quen... chỉ biết nhau khi tham gia thi đấu thôi. Hơn nữa, chị ấy nổi danh như vậy, mọi người ai mà không biết chị.”

“Là thi đấu lễ nghi hả?”

“Ồ, anh cũng biết giải thi đấu lễ nghi hả?” Quan An Tĩnh cảm thấy rất lạ, cuộc thi “chọn sắc đẹp” chẳng có cân nặng như thế, cô vốn tưởng rằng nam thần đại nhân xem thường không thèm quan tâm!

“Đương nhiên.” Nghiêm Dịch bẻ tay lái, vững vàng rẽ cua, nói rành rẽ từng chữ một: “Anh không chỉ biết, trận đấu năm trước anh còn tới xem.”

Còn... xem...

Câu nói của Nghiêm Dịch đảo quanh trong đầu Quan An Tĩnh, cô im bất thật lâu sau mới ấp úng lặp lại: “Thi đấu....? Sư huynh nói trận đấu năm trước anh có tới xem hả?” Là một tuyển thủ dự thi bị ép buộc, Quan An Tĩnh chỉ có thể dùng câu nói nghi lại mà ghê để hồi tưởng...

“Ừ, anh có xem.” Nghiêm Dịch khẳng định lần nữa.

19. Chương 19

Quan An Tĩnh có được câu trả lời thuyết phục, tức thì không gió cũng lung lay. Nhớ lại lúc thi đấu, bởi vì sợ hãi đám đông dưới khán đài nên cô đã nhờ Phạm Di Đình an ủi. Kết quả bạn học Phạm quen việc xã giao chẳng thể để tâm tới sự khẩn trương của cô, còn nói gì mà: có coi phim vịt con xấu xí chưa? Cứ coi đám người ở dưới đó là củ cải đi!

Kết quả, Quan An Tĩnh trung thực nghe xong thì cô thực sự coi đám người ở dưới là củ cải!

Nhưng không ngờ, kết quả – cô cũng coi nam thần là củ cải...

“Nói vậy sư huynh cũng xem em thi đấu...?” Quan An Tĩnh lắp bắp hỏi, cô cảm thấy hơi khó tin.

“Ừ.” Khuôn mặt Nghiêm Dịch hiện ra nét cười nhạt nhòa, đánh giá: “Em nhảy điệu khổng tước không mấy tệ.”

Nét mặt Quan An Tĩnh cứng đờ: Ơ... điệu múa đó, có thể không nhắc tới được không?

Kỳ thực chính cô cũng không ngờ mình có thể lọt vào vòng chung kết, khi biết thì không học kịp tài nghệ khác, trong lúc vội vàng đành phải thử điệu khổng tước mà khi bé cô từng múa. Có điều, điệu múa học tốc hành đó, trong mắt Quan An Tĩnh, cách ba chữ “không mấy tệ” còn khá xa. Nghĩ đến việc nam thần trong lúc cô không biết đã xem điệu múa vụng về của cô, Quan An Tĩnh chảy mồ hôi ròng ròng, trong lòng dấy lên cảm giác phức tạp khó tả thành lời.

Hồi lâu sau cô mới thành thực nói: “Thực ra em lâu rồi không nhảy, động tác hơi cứng.”

Không ngờ nghe xong thì Nghiêm Dịch lại nói: “Người trong nghề xem kỹ thuật, người ngoài nghề xem náo nhiệt. Thấy độc đáo là được, anh cho em max điểm.”

Nghi vấn ở chỗ này chưa giải xong thì chỗ khác lại xuất hiện nghi vấn. Quan An Tĩnh ngây ngốc nhìn nam thần, thầm nghĩ: ... max điểm, là ý gì?

Không khí trong xe âm áp, máy điều hòa thổi hơi nóng “vù vù”, khuôn mặt của hai người đều bị thổi đỏ bừng.

Lúc này, suy nghĩ của Quan An Tĩnh bỗng linh hoạt, chẳng lẽ —

“Chẳng lẽ sư huynh là giám khảo?”

Ánh mắt đang nhìn thẳng phía trước của Nghiêm Dịch hơi nghiêng, học theo giọng điệu của cô hỏi lại: “Chẳng lẽ không có ấn tượng nào sao?”

Lần này, Quan An Tĩnh hoàn toàn lúng túng...

Tầm lưng dè dĩnh sát vào thành ghế, cô chỉ thấy cả người ươn sũng, cả đầu đều đang nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó. Thế nhưng — ấn tượng? Cô đâu có ấn tượng nào đâu. Ấn tượng dưới khán đài khi đó tới giờ chỉ toàn là củ cải... nào thấy nam vương đại nhân chứ? Hu hu hu, đều tại ý kiến cùi bắp của Phạm Di Đình...

Nhưng khi bình tĩnh ngẫm lại, Quan An Tĩnh thấy hơi thông suốt: chẳng trách nam thần đi xem thi đấu, anh vốn không phải là người thích đi xem mấy trận thi đấu như thế. Thì ra... thì ra, anh lại chính là ban giám khảo!!

Nghiêm Dịch đợi hồi lâu vẫn không thấy trả lời, khóe mắt lờm nhìn Quan An Tĩnh lúc thì nghi vấn đầy mặt, lúc thì xoắn xuýt... anh là người thông minh, chỉ nhìn một chút thì biết cô không có ấn tượng gì với anh đang ngồi dưới khán đài. Cầm tay lái, Nghiêm Dịch than một tiếng rất nhẹ rất khó nghe thấy, tự dưng cảm thấy thất bại.

Cùng lúc đó, bạn học Quan An Tĩnh vẫn còn đắm chìm trong tin tức đáng sợ khiến cô khó mà kiềm chế nổi – nói như vậy, sự khẩn trương, giọng cà lăm, ánh mắt đờ đẫn, tay chân cứng nhắc, đầu óc trống tuếch của cô khi đó – chẳng phải bị nam thần thấy hết sao?! Thật mất mặt!! Quan An Tĩnh hối hận tới ruột gan xanh mét.

“Lúc đó, anh đại biểu diễn đàn làm ban giám khảo.” Khi Nghiêm Dịch mở miệng tiếp thì sắc mặt lại như thường ngày.

Quan An Tĩnh khẽ cúi đầu, không hiểu vì sao cô lại thấy xấu hổ như vậy, lắp bắp nói: “Vậy à... thực ra em bị trợ giảng bắt buộc tham gia, hệ bọn em quá ít nữ sinh, cho nên... trước giờ em không nghĩ đến việc mình sẽ tham gia thi đấu nghi thức, lúc tới trận chung kết em hồi hộp muốn chết, hoàn toàn không chú ý tới người dưới đài.”

Nam thần tiếp tục lái xe, sắc mặt từ từ ôn hòa trở lại: “Anh nhớ em biểu hiện không tệ. Trả lời câu hỏi rất lanh trí, tài nghệ cũng rất độc đáo.”

“Không tệ hả... chắc may mắn, rút được câu hỏi tương đối dễ.” Quan An Tĩnh vẫn luôn cho rằng cô giành được giải á quân là có may mắn. Trong mục thi vấn đáp cô rút được câu hỏi về điện ảnh. Với tư cách là con nghiện điện ảnh, câu hỏi này quả thực trúng tủ, vì vậy trả lời rất trôi chảy.

Chẳng qua Nghiêm Dịch lại không cho rằng như thế, một bên nhớ lại, một bên bình luận: “Không chỉ hạng mục đó, tác phong của em rất tự nhiên, thái độ nói chuyện cũng rất thành khẩn. Không phải làm dáng làm vẻ, phô trương cơ thể. Tính riêng việc đó, anh cảm thấy em ‘xịn’ hơn Du Hiểu Hạm nhiều.”

Quan An Tĩnh cố gắng tiêu hóa lời khen của nam thần, cũng phát hiện cô càng nghe càng thấy choáng: nam thần nói cô ‘xịn’ hơn Du Hiểu Hạm... nhưng hoa hậu giảng đường người ta là quán quân! Biểu hiện tốt hơn quán quân, vậy chẳng phải...

Quan An Tĩnh chợt đỏ mặt.

May mắn lúc này điện thoại réo lên, Quan An Tĩnh trong không gian xe nhỏ nhỏ không chỗ núp như thấy được cọng rơm cứu mạng. Khụ khụ, trước tiên dời sự chú ý rồi tính tiếp.

“A lô?”

“A lô, Quan An Tĩnh.” Không ngờ người gọi tới là Lưu Tuấn Hàm: “Ăn cơm trưa xong tôi sẽ tới dưới cửa lầu đợi bạn, tầm 12 giờ 40, được không?” Lớp trưởng thực sự rất bẽn lẽn, nhất là trong chuyện đưa đón Quan An Tĩnh, hoàn toàn tự giác, chưa bao giờ đợi ai nhắc nhở.

Nhưng phiền người ta nhiều ngày như thế, Quan An Tĩnh hơi băn khoăn: “Không cần, hôm nay tớ tự đi, cũng không xa lắm. Cảm ơn, đã phiền bạn nhiều ngày như vậy, thật ngại.”

“Không sao. Tôi cũng tiện đường, vừa lúc đi qua căn tin.” Lưu Tuấn Hàm không chịu nhả.

“Thật sự không cần. Tớ tự đi là được, tớ sắp lành rồi.”

“Sắp lành, vậy thì chưa lành hẳn mà.”

“Lành rồi lành rồi.” Quan An Tĩnh lập tức đổi giọng: “Mấy hôm nay cảm ơn bạn lớp trưởng, tớ...”

“Tút tut —” Quan An Tĩnh nói được nửa câu thì chợt bị tiếng còi xe cắt ngang. Cô gặp chuyện thành linh như thế nên sợ run một chập, ánh mắt nhìn ra ngoài đường, bất ngờ phát hiện họ đang dừng trước vạch đường, mà đằng trước đang là đèn xanh!

Quan An Tĩnh do dự nghiêng đầu, lát sau Nghiêm Dịch mới khởi động xe. Nhưng động tác lái xe của anh tuy rằng thành thạo trôi chảy nhưng vẫn có thể nhìn ra sự hoảng hốt trong ánh mắt thiếu tập trung của anh.

“A lô? A lô? ...” Bên kia đầu dây điện thoại, Lưu Tuấn Hàm hô vài tiếng nhưng không ai trả lời, cho rằng đã cúp máy. Chờ khi Quan An Tĩnh nhận ra mình đang nói chuyện điện thoại thì bên kia đã cúp máy.

“Lát nữa anh đưa em đi.”

“Hả?” Quan An Tĩnh không phản ứng kịp.

Nghiêm Dịch lặp lại: “Chờ lát nữa anh đưa em đi học.”

“Không cần.” Quan An Tĩnh hiểu ra, nhưng phản ứng đầu tiên đó là từ chối khéo: “Buổi sáng nhờ anh chở vào nội thành đã phiền anh lắm rồi, em có thể tự đi tới lớp!”

“Không phải bạn em muốn đón em hả?” Nam thần rầu rĩ nói.

“Há, đó là lớp trưởng bọn em.” Quan An Tĩnh thần kinh không ổn định không chú ý tới cảm xúc của Nghiêm Dịch đang thay đổi, còn mạnh miệng khen Lưu Tuấn Hàm: “Lớp trưởng mới của bọn em đó, giống với Mập. Hồi trước Mập cũng từng đưa đón một bạn học bị gãy xương, không ngờ bây giờ tới lượt em... Ha ha. Phải rồi, Mập không rầu vì mất chức chứ? Thường ngày cậu ta vẫn vui vẻ, ở trong phòng ngủ có biểu hiện nào sa sút hay không?”

Nghiêm Dịch hoàn toàn không có tâm trạng để thảo luận chuyện về Mập, tâm trạng thẳng oắt đó thăng hoa hay sa sút thì được con mẹ gì!

Cảm khái duy nhất trong ngày hôm nay của nam thần là: bốn bánh không đọ nổi hai bánh!? Anh chỉ mới rời khỏi không lâu mà đã bị người khác thừa cơ cướp mất!?

Kỳ Thuật.

Hoắc Chính cầm bảng kế hoạch sơ thảo đi một vòng công ty nhưng vẫn không tìm thấy Nghiêm Dịch, lại phát hiện Mã Chấn Vũ với Cung Húc đang chụm đầu hưng phấn nhìn máy tính.

Cung Húc: “Cậu ấy muốn giữ ảnh chụp đó lại hả? Xóa đi xóa đi! Chuyện cậu ta với Du Hiểu Hạm lần trước không phải cũng xóa sao?”

Mã Chấn Vũ: “Cậu từng kiểm thêm rắc rối cho nó, nó nói mấy chuyện lần trước là bịa đặt tào lao nên mới xóa. Ảnh chụp lần này là thật, nếu xóa thì chẳng khác gì có tật giật mình.”

“Móa, tại cậu ta nghĩ nhiều thôi. Nhưng... tấm hình này tui xấu quá..!”

Hoắc Chính tới gần, gõ bàn cắt ngang hai người họ: “Nghiêm Dịch đâu rồi? Hôm nay không tới công ty hả?”

Mã Chấn Vũ chẳng thèm ngẩng đầu tiên: “Không tới đây, đi bệnh viện rồi.”

Hoắc Chính hỏi: “Không phải cậu ta khỏe rồi sao? Sao phải đi bệnh viện nữa.”

Cung Húc bỗng cười rất đậm: “Không phải nó, là hệ điện tử, hình như bị té lộn cù mèo ở trường. Bây giờ có người chuyên đưa rước, Nghiêm Dịch nóng nảy...”

Giờ thì Hoắc Chính đã hiểu, lập tức thay đổi thái độ thành người đang xem kịch vui: “Stop, thằng nhóc này chẳng ra gì, mất công như vậy mà còn chưa tóm được hệ điện tử nữa?”

20. Chương 20

Sau khi Nghiêm Dịch trở lại học thì những tin tức bất quá, nghị luận về anh trên forum diễn ra không ngừng, nhưng sinh hoạt của Quan An Tĩnh thật giống như bình thường trở lại. Một mặt là cô không cần cách năm ba ngày chạy tới bệnh viện, mặt khác thì, Quan An Tĩnh dường như đã bị nam thần ảnh hưởng – trân quý tánh mạng, tránh xa bất quá. Nhất là những tin bất quá chẳng chút thật trên forum!

Thực ra loại những bài viết bất quá khiến người ta đau đầu ấy thì diễn đàn đại học F cũng rất hòa bình. Ví dụ như box “Học hải vô nhai” mà Quan An Tĩnh hồi trước hay xem là một nơi rất tốt. Trả lời câu hỏi, giải thích những chỗ thắc mắc, cùng nhau giúp đỡ lẫn nhau, có đôi khi còn lẹ hơn đi tìm giáo sư thỉnh giáo. Có điều bởi vì một nguyên nhân mà ai nấy đều biết, sau này cô từ từ rời xa chỗ đó...

Nhưng, khi chương trình học chuyên sâu hơn, tiết chuyên ngành của hệ điện tử hôm nay quả thực có thể dùng hai chữ tàn bạo để hình dung. Đối mặt với toán nâng cao cùng ngôn ngữ C+ tra tấn, vào một ngày nào đó, Quan An Tĩnh đang giải câu hỏi về mạch điện ăn quả bí thì chợt nhớ tới “Học hải vô nhai” từng khiến cô hiểu đề vô số lần...

Mở trang web, Quan An Tĩnh vui mừng phát hiện – những bài viết tò mò đã bị xóa, chỉ còn lại những bài viết xin giúp đỡ bài tập được xếp hàng chỉnh tề khiến người muốn vào đó học hỏi có cảm giác như gió mát úp vào mặt. Hay quá, “Học hải vô nhai” lại khôi phục lại trật tự khi xưa.

“Tàng Kinh các” là một box con của Học hải vô nhai, trong đó có không ít ghi chép cùng ví dụ điển hình của đàn anh đàn chị mấy năm trước lưu lại, Quan An Tĩnh nhanh chóng tìm được tài liệu mình muốn. Đang lúc hưng phấn click download thì lại phát hiện liên kết erros... Hài!

Câu hỏi về mạch điện ấy khiến cô sắp điên rồi, vất vả lắm mới có chút hi vọng thế mà... Quan An Tĩnh không cam lòng, vì vậy nhanh chóng đăng bài xin giúp đỡ: giang hồ cứu cấp! Liên kết erros, xin hỏi có ai có lòng tốt nén tài liệu gửi qua ỉnh không? ?

Lượng truy cập vào Học hải vô nhai không nhiều lắm, Quan An Tĩnh cũng không trực tuyến mà sau khi gửi bài viết xong thì lại gặm sách, một hồi lâu sau mới mò lên xem.

Nhưng khiến Quan An Tĩnh thất vọng đó là, bài viết của cô không có bất cứ câu trả lời nào cả mà trở thành chỗ tám nhảm —

Tầng 54: Hi! Quan MM, đã lâu không gặp.

Tầng 55: Có bá vương học tập rồi mà sao không chịu hấp diêm, lại tới Tàng Kinh các gửi bài viết xin giúp đỡ? Thiệt hay không vậy?

Tầng 56 trả lời tầng 55: LS, có câu nói chuyện như thế nào thì con người như thế đó...

Tầng 57 trả lời tầng 56: CAO, bà đây nói chuyện như vậy mà có ý kiến gì hả?

Tầng 58 trả lời tầng 55: Chó điên lại chạy ra nhảy nhót, không biết đã tìm vắc xin ngừa bệnh chưa nữa.

...

Quan An Tĩnh nhìn lướt rồi im lặng, vì tránh tâm trạng bị ảnh hưởng nên lập tức rời khỏi bài viết. Đang định rời khỏi forum thì góc trên bên phải trên màn hình chớp nháy “bạn có tin nanh mới”. Quan An Tĩnh may mắn mình không nhanh tay tắt web, nhưng khi mở tin nanh ra thì nó có nội dung như thế này —

Anh có một tập ghi chép tổng kết của bản thân. Tối mai rảnh không? Đến phòng 311 tìm anh.

Trái tim Quan An Tĩnh hơi run rẩy, ánh mắt chậm chạp nhìn lên phía trên. Quả nhiên, ba chữ “Hong ma quỷ” nằm im trên khung người gửi.

Là đại thần, anh ấy nhìn thấy bài viết của mình! Nghĩ vậy, chút ít khó chịu ban nãy lập tức tan biến, trong lòng Quan An Tĩnh chợt thấy chút ngọt ngào lạ thường: trong biển bài viết mênh mông như vậy mà bọn họ cũng có thể gặp gỡ nhau, như thế có được gọi là... cục cứt (*)? Chỉ nghĩ chút chút thôi mà chính Quan An Tĩnh cũng cảm thấy buồn nôn. Lời kịch máu chó gì vậy nè, đây là thế kỷ 21 đây!

(*) nguyên văn là viên phần, hài âm với duyên phận.

Ngồi trước bàn phím nghĩ ngợi cả buổi, thậm chí Quan An Tĩnh cũng không chú ý tới việc đã đến giờ tắt đèn. Châu Châu vừa đánh răng xong bước ra khỏi nhà vệ sinh, đúng lúc nhìn thấy ánh sáng máy tính trên giường.

Châu Châu thề, cô tuyệt đối không cố ý nhìn lên tin nhắn trên forum của Quan An Tĩnh! Có điều hiện tại máy tính là nguồn sáng duy nhất trong phòng nên cô mới không cẩn thận nhìn thấy — “Woa! Đàn chị, nam thần nanh...” Hong ma quỷ chính là nam thần, nam thần chính là Hong ma quỷ, đây là bí mật mà ai trong trường đại học F đều biết.

Ai ngờ Châu Châu vừa nói được nửa câu thì đã bị Quan An Tĩnh mới nãy còn ngẩn ngơ trước máy tính gấp laptop lại kêu vang “ba”!

Trong lòng có quỷ, trong long có quỷ nha!

“Ai ui! An Tĩnh! Cậu làm gì vậy?” Đến Phạm Di Đình nằm nửa tỉnh nửa mê trên giường cũng bị tiếng vang ấy làm giật mình.

Quan An Tĩnh ngồi im trong căn phòng tối hù, lúc này mới ý thức được đã tới thời gian tắt đèn nên có hơi quỳnh. Thành thật xin lỗi: “Thật xin lỗi... ngại quá...”

Châu Châu đang leo thang bị câu nói bất thành linh của An Tĩnh dọa không ít. Nhìn sàn nhà đen thui, Châu Châu hỏi khê: “Đàn chị... chị có thể mở laptop chút nữa được không? Hình như điện thoại của em rút xuống sàn rồi...”

O ( )o Quan An Tĩnh phi thân xuống giúp đỡ tìm điện thoại.

Ai bảo mày thích ăn cứt heo chứ, ai bảo mày có tật giật mình chứ! Khóc ròng!!

**

Tối ngày hôm sau, Quan An Tĩnh tới đây lâu 5 đúng giờ. Nhưng, cô lại phát hiện mình tìm không được phòng 311.

Thật lạ!

Vòng quanh một vòng, từ 301 tới 310 đều thấy nhưng lại chẳng thấy 311 đâu! Thấy thời gian ngày càng sát, bởi vì đây lâu 5 cách xa ký túc xá, thời tiết lại lạnh nên có rất ít sinh viên đến nên muốn tìm người hỏi cũng không được.

Bản thân từng có tiền sử thả bò câu nam thần nên Quan An Tĩnh đã có kinh nghiệm, chủ động gọi điện hỏi. Nghiêm Dịch chỉ đường qua điện thoại nên Quan An Tĩnh nhanh chóng tìm đúng hướng.

Đứng ở cửa ra vào phòng 311, Quan An Tĩnh đã hiểu tại sao mình không tìm được phòng học này. Bởi vì, phòng 311 đây lâu 5 không phải phòng học mà là phòng... giáo viên...

Nam thần, ngài làm chuyện gì cũng trâu bò như vậy hả...?

“Sư huynh.” Khi Quan An Tĩnh đẩy cửa đi vào thì Nghiêm Dịch đã có mặt ở đó. Văn phòng giáo viên quả nhiên vừa lớn vừa sang trọng, đầu này đặt một cái bàn làm việc, đầu kia chất một đồng dụng cụ cao cấp. Hiện tại nam thần đang đứng trước đồng dụng cụ cao cấp ấy, thấy Quan An Tĩnh thở dốc đi tới, thành thạo trả dụng cụ về chỗ cũ, sau đó nghiêng người mời cô vào.

Quan An Tĩnh nhìn tư thế của Nghiêm Dịch thì biết anh đợi đã lâu, vì thế vừa buông túi xách vừa áy náy: “Có phải em lại tới muộn nữa không...? Thực có lỗi, hình như em luôn trễ hẹn.” Để nam thần chờ cô, hơn nữa tới hai lần! Như thế thật không tốt lắm!

Nghiêm Dịch tới gần Quan An Tĩnh, nụ cười trên mặt vẫn đẹp trai ngời ngời: “Không có, do anh tới sớm, buổi chiều anh đã ở đây rồi.”

“Chiều?”

“Phải.” Nghiêm Dịch thấy cô không hiểu, kiên nhẫn giải thích: “Anh đang giúp giáo sư trong trường làm một chuyên đề. Ông ấy có một công ty trong thành phố nên không thể tới trường thường xuyên được, cho nên văn phòng này bây giờ do anh sử dụng.”

Giúp giáo sư làm chuyên đề không phải chuyện gì lạ, nhưng hình như không phải tới kỳ thực tập mới phải làm sao? Nam thần vừa phải học, vừa làm việc lại vừa giúp giáo sư làm chuyên đề... tinh thần đó, sức khỏe đó, trí thông minh đó... quả nhiên không phải người thường có thể sánh bằng.

Nghĩ tới đó, Quan An Tĩnh cất lại những quyển sách bài tập vừa lấy ra.

“Sao vậy?” Nam thần hơi hoảng, không ngờ Quan An Tĩnh cầm túi xách có vẻ muốn đi, “Sao vừa tới đã đi?”

“Sư huynh, anh đưa vở ghi chép cho em đi!”

“Buổi tối em bận việc gì hả?” Thấy dáng vẻ của cô như thế, Nghiêm Dịch hơi nóng nảy.

Quan An Tĩnh lắc đầu.

Nghiêm Dịch: “Vậy sao còn muốn đi?”

Quan An Tĩnh “khéo hiểu lòng người” nhìn anh: “Anh làm việc của anh đi! Em về tự nghiên cứu là được!”

Nam thần bận rộn như vậy, khổ cực như vậy! Sao cô có thể chai mặt chiếm dụng thời gian quý báu của anh được chứ? So với những việc mà Nghiêm Dịch đang làm thì dạy kiến thức toán cao cấp cho cô chẳng khác gì việc vật vãnh?! Không đúng, chuyện của cô căn bản không thể so sánh với chuyện của nam thần được!

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Quan An Tĩnh, Nghiêm Dịch im lặng, lặng lẽ thở dài.

Quan An Tĩnh lại thúc giục: “Sư huynh, mau đưa cho em! Anh tiếp tục làm việc của anh đi! Em không ảnh hưởng tới anh đâu!”

Lời nói của cô giống như từng cây phi đao vô hình ghim “bụp bụp” lên mình Nghiêm Dịch.

Vất vả lắm mới có cơ hội ở chung với nhau, nhưng cô lại... làm trái tim ai đó tan nát...

Nếu để cô rời khỏi như vậy thì anh cũng quá thất bại rồi.

Mặc kệ cô nói gì, Nghiêm Dịch đi qua đó, đưa tay giành lấy túi của Quan An Tĩnh. Chia ngón tay trở ra, tiêu sái chỉ vào đầu mình: “Vở ghi chép ở trong này, sao đưa cho em được?”

21. Chương 21

“Vở ghi chép ở trong này, sao đưa cho em được?” Nam thần chia ngón trở tiêu sái chỉ vào đầu mình.

Quan An Tĩnh dừng chân, cảm thấy ngoài ý muốn: Há...? Thì ra không có vở ghi chép...

“Khụ khụ —” Nghiêm Dịch thấy không tự nhiên nên ho khan vài tiếng, cúi đầu đi vào phòng. Sau khi đặt túi xách lên bàn làm việc thì đi vòng sang đối diện kéo ghế qua đặt song song với ghế bên này. Bàn làm việc của giáo sư lớn hơn bàn học bình thường một chút nhưng ngồi hai người vẫn thấy hơi chật chội.

Vốn là hai chiếc ghế bình thường nhưng khi nam thần đặt chúng chân liền chân, tay vịn liền tay vịn thì nhìn vào muốn có bao nhiêu “thân mật” thì có bấy nhiêu “thân mật”. Quan An Tĩnh nghĩ tới cảnh mình ngồi cùng với nam thần, nghĩ tới nghĩ lui... ánh mắt choáng váng...

Nam thần nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Quan An Tĩnh thì vừa bực mình vừa muốn cười. Vừa rồi vội vã muốn đi, giờ ở lại nhưng cũng đâu cần bí tráng như thế...?

Nghiêm Dịch coi như phục rồi, hết biết cách nào tóm được cô, cũng không thể giận, đành phải nhin nói giọng lạnh lùng: “Còn đứng đó làm gì? Mau tới đây ngồi.”

“Á ời!” Quan An Tĩnh kêu hai tiếng, bước nhanh tới. Hơi nghiêng mình sát với nam thần, cô nơm nớp lo sợ, vẫn chưa tỉnh táo lại hoàn toàn.

Sách giáo khoa cùng sách bài tập nhanh chóng trải đầy bàn.

Bá vương học tập quả là bá vương học tập, chỉ lật đại vài trang tài liệu chuyên ngành đã biết cô đang học chương nào.

Nghiêm Dịch: “Mới tiếp xúc mô phỏng mạch điện sẽ gặp khó khăn, nhưng nếu em có thể phân tích rõ từng sơ đồ mạch điện thì khi làm bài tập sẽ dễ lắm. Trước tiên anh sẽ giúp em củng cố kiến thức lại đã.”

Quan An Tĩnh gật mạnh. Sau đó đã thấy Nghiêm Dịch khoanh vòng những công thức quan trọng cùng ví dụ mẫu, rồi kiên nhẫn phân tích từng sơ đồ mạch điện cho Quan An Tĩnh thấy. Bạn học An Tĩnh của chúng ta hiển nhiên không phải kẻ đần, y theo chỉ dẫn đã hiểu ra được vài vấn đề, nhanh chóng nắm được trọng tâm.

“Sư huynh, câu hỏi này anh giảng, hình như em đã hiểu.” Quan An Tĩnh rất vui vẻ, ánh mắt nhìn chăm vào sách bài tập. Nói thật, lúc trước cô giải bài tập thường đều nửa hiểu nửa dốt. Thế nhưng lúc này có Nghiêm Dịch phân tích nên hình như có vẻ hiểu hết. Cô một bên làm bài tập một bên không ngừng tự nhắc nhở bản thân: may được nam thần phụ đạo miễn phí nên phải nhất định cố gắng hết mình!

Ánh trăng đêm nay dịu nhẹ, nhìn qua khung cửa kính là một vầng trăng tròn trĩnh yên tĩnh nhàn hạ.

Ánh mắt Nghiêm Dịch rơi lên người Quan An Tĩnh đang chuyên tâm làm bài tập, do ngồi gần nên dường như anh có thể nghe rõ hơi thở cùng nhịp tim của cô – mà bạn học Quan An Tĩnh lúc này, nét mặt rất chuyên cần. Đối chiếu đề bài tập với sơ đồ mạch điện một lượt, lông mi màu đen nhúc nhích theo ánh mắt, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Dịch nhìn cô gần như vậy. Khuôn mặt thanh tú của Quan An Tĩnh chưa tới mức xinh đẹp động lòng người nhưng nhìn rất đã mắt, khiến anh không nhin nổi mà muốn nhìn cô mãi.

Không biết trôi qua bao lâu — “Sư huynh...”

“Hả?” Nghe thấy tiếng nói của Quan An Tĩnh, nam thần đáp khẽ một tiếng, ánh mắt vẫn còn lưu luyến đọng lại trên gò má của nàng.

Lúc này Quan An Tĩnh đã làm xong bài tập, nhận thấy nam thần đang nhìn mình bằng ánh mắt sáng quắc, phản ứng đầu tiên đó là quay đầu lại, nhìn anh bằng cách y chang như thế. Vì vậy, khi ánh mắt sáng sủa trong veo cùng khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn trắng nõn của Quan An Tĩnh bất thành linh đập vào ánh mắt của nam thần, sự thiện lương của anh giống như bị thứ gì đó đánh cắp, cảm giác xa lạ lập tức lan tỏa khắp cả người.

Độ nóng bắn ra từ ánh mắt của Nghiêm Dịch ngày càng tăng.

Cơ hội hiếm có, bầu không khí cũng rất khéo, lúc này, có phải anh nên nói gì đó không?... Hay là, dứt khoát, làm chuyện gì gì đó luôn...?

Nhưng — “Sư huynh, anh đang nhìn gì vậy? Trên mặt em dính mực hả?”

Một chậu nước lạnh dội xuống.

Ai đó mất tự nhiên quay mặt sang chỗ khác: “Không có...”

Quan An Tĩnh dùng sức xoa xoa khuôn mặt, dường như không tin: “Không có thiệt hả?” Vậy nam thần vì sao nhìn cô như vậy?

Hu hu hu, trái tim ai đó đang rỉ máu...

Nghiêm Dịch không trả lời, liếc nhìn sách bài tập bị Quan An Tĩnh viết đầy kín liền đưa tay cầm lên, hắng giọng nói: “E hèm, để anh xem thử em làm mấy bài tập này đúng không!”

Động tác cầm sách của nam thần hơi mạnh, Quan An Tĩnh ngậy ra một chút, thế nhưng khi cô phát hiện Nghiêm Dịch thực sự đang kiểm tra bài tập giúp thì những nghi vấn vừa rồi lập tức biến mất mà đổi thành cảm kích cùng cảm động: nam thần không chỉ đẹp trai, học giỏi, tính tình cũng rất tốt!

Bị Quan An Tĩnh nhìn bằng cái nhìn sùng bái ấy, nam vương đại nhân không chịu đựng được lâu. Dòng máu chảy trong cơ thể vừa được làm lạnh bỗng sôi trào, màu hồng phấn nhàn nhạt lan tỏa từ cổ tiến dần lên khuôn mặt anh tuấn.

“Sư huynh, anh nóng lắm hả...?” Quan An Tĩnh quá “khéo hiểu lòng người” rồi!

“Ừ.” Nghiêm Dịch một tay lật sách bài tập kêu “ào ào ào”, một tay vớ đại một quyển sách nào đó quạt.

Quan An Tĩnh: “Có phải hâm quá không? Để em đi mở cửa —”

Ai đó mới chẳng chịu bị người qua đường A làm phiền, vì vậy khi Quan An Tĩnh vừa định đứng dậy thì đã bị Nghiêm Dịch cản lại: “Không cần, mở cửa sổ được rồi.”

Thế nhưng nam thần không ngờ tới: buổi tối tháng mười hai nha... cửa sổ vừa mở, từng cơn gió lạnh càn quét căn phòng vào hết như những con ngựa hoang. Vì vậy, nam thần đành phải lặng lẽ, âm thầm, im lặng, đóng cửa sổ lại.

“Đến, chúng ta làm đề khác đi.”

Nóng chết anh rồi! !!!

**

Hôm đó cứ vậy đã qua mấy tiếng, khi Quan An Tĩnh nhìn đồng hồ thì đã hơn mười giờ. Ký túc xá nữ 11 giờ khóa cửa tắt đèn mà từ đây lâu 5 đi về mất rất lâu nên Quan An Tĩnh cùng Nghiêm Dịch trao đổi một chút thì bắt đầu vội vàng thu dọn đồ đạc.

Chờ cô cất hết sách vào túi thì Nghiêm Dịch đã ra tới cửa đứng chờ, Quan An Tĩnh xách túi đi ra, lại bị Nghiêm Dịch chặn ở cửa.

“Cái này... em nhận đi.” Nam thần nói xong thì chìa tay đưa ra một đồ vật hình chữ nhật.

Đây là... nam thần... muốn tặng quà cho cô...?! Chẳng những tốt bụng!! Lại còn biết gây nhạc nhien...

Quan An Tĩnh đứng sững người, đang do dự nên nhận hay không nhận thì Nghiêm Dịch ở đối diện bổ sung: “Nhận đi, có ích cho việc làm bài tập mạch điện.”

Mạch điện...? Quan An Tĩnh nhận lấy, cầm lên xem xét — không ngờ là một con chip điện tử.

Thật... món quà thật đặc biệt ah

~“Hồi trước anh đi thi toàn nhờ có nó, nó có thể kết nối với puter mô phỏng ra đủ loại sơ đồ mạch điện, rất thực dụng.”

Thì ra là vật nam thần từng dùng lúc nhỏ, Quan An Tĩnh nghe xong thì lập tức phần chấn. Quan sát chip điện tử trong tay, quả nhiên tìm thấy dòng chữ International Physics Olympiad.

Quan An Tĩnh: Hic... chip dùng trong thi đấu Olympic Vật lý, cho cô dùng làm mô hình giải bài tập mạch điện, như thế này có được xem là dùng dao mổ trâu giết gà hay không nhỉ?!

Thôi không sao! Đây là đồ nam thần từng dùng, giữ làm kỷ niệm cũng hay.

Hồi nãy ở trong phòng giáo viên toàn thảo luận bài tập, bây giờ Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh đang tản bộ về nên rảnh rỗi nói với nhau vài câu chuyện phiếm.

Thực ra trước giờ Quan An Tĩnh chưa lần nào về ký túc xá muộn như vậy, thứ nhất là không an toàn, thứ hai là thời gian học tập và nghỉ ngơi của cô rất có quy luật, thông thường thì hơn mười giờ đã leo lên giường

ngủ. Thế nhưng hôm nay, cơn buồn ngủ biến mất. Nhưng trái lại nam thần ra ngoài trong trời lạnh như thế này mà chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh mà không hề thấy lạnh...

“Đình đình đình —” Tiếng chuông xe đạp thành linh vang lên từ phía sau. Không biết cậu nam sinh nào liều lĩnh tưởng tượng mình thành tay đua F1 chạy như bão táp trên sân trường.

“Cẩn thận!” Nghiêm Dịch khẽ giọng nhắc nhở, đưa tay ôm Quan An Tĩnh xích lại gần anh.

Chiếc xe đạp điên cuồng lướt qua vạt áo Quan An Tĩnh.

“Em đi trong này.” ‘nguy hiểm’ vừa được loại bỏ, Nghiêm Dịch lập tức nhích vài bước chân, nhanh chóng đưa Quan An Tĩnh đi ở mép trong.

“Em không sao.” Quan An Tĩnh cười ngọt ngào, trở nên nghịch ngợm đi trên vạch lề, chiều cao cũng ngang bằng với Nghiêm Dịch 1m83. Nghiêm Dịch cũng phối hợp với cô thả bước chậm lại.

Một trận gió thổi qua, vài sợi tóc nhẹ nhàng bay phất phới lướt nhẹ lên gò má Nghiêm Dịch... trái tim, chợt thấy ngứa.

Nhìn Quan An Tĩnh cười ngây ngô đi bên cạnh, sống hơn hai mươi nam, lần đầu tiên Nghiêm Dịch biết cảm giác rung động muốn ấy là gì.

22. Chương 22

Gần tới lễ Giáng Sinh, bầu không khí lễ tết trong sân trường ngày càng tăng.

Năm nay cũng vừa dịp tròn một năm forum trường F thành lập nên các xã trưởng bên bộ Internet dự tính muốn tổ chức party kết hợp với lễ Giáng Sinh. Một là tiết kiệm nhân lực vật lực, hai là có thể tập trung đông người tới, vừa để tuyên truyền cho forum luôn. Thế nhưng trong số bọn họ có hơn phân nửa là nam sinh khoa kỹ thuật chỉ biết cặm cuội phát triển chức năng mới cho forum. Biểu họ đi sửa lỗi bug trong forum thì còn được nhưng việc tổ chức party Giáng Sinh thì... mặt mày ai nấy đều như trái bưởi đắng.

Cũng may còn có Mập, vị lớp trưởng tiền nhiệm khoa điện tử này rất có sức hút. Được cậu nhờ cậy, Phạm Di Đình với năng lực hoạt động xuất sắc bị điểm tên tạm chuyển từ bộ tuyên truyền sang bộ Internet, hiệp trợ tổ chức đêm tiệc Giáng Sinh với họ.

Phạm Di Đình đang rầu lo ôn luyện môn chuyên ngành lại thêm một nhiệm vụ gian khó từ trên trời giáng xuống nên càng sút đầu mé trán. Mà người chịu ảnh hưởng trực quan nhất chính là Quan An Tĩnh, mỗi ngày hai người họ vốn đi học chung, tan học chung, ăn cơm chung, vào phòng tự học chung, nhưng hiện tại chỉ còn cô cô đơn lẻ bóng, tất cả đều từ hai thành còn một...

Nhưng bạn học Quan An Tĩnh hoàn toàn thông cảm về sự thay đổi này. Lễ chúc mừng tròn một năm là hoạt động lớn lao biết mấy, với Phạm Di Đình cũng là một cơ hội tốt để rèn luyện. Bạn tốt cả ngày thoát ần thoát hiện, cô chẳng hề oán trách mà trái lại còn cảm thấy hổ thẹn vì bản thân không giúp ích được gì.

Người trong lớp ai cũng biết Quan An Tĩnh với Phạm Di Đình thân nhau đã lâu, chợt một hôm phát hiện Quan An Tĩnh “lạc bầy” thì cũng thấy có chút không tự nhiên. Có điều, trong số đó tuyệt đối không có lớp trưởng mới Lưu Tuấn Hàm luôn yên lặng quan sát Quan An Tĩnh. Bởi vì cậu chờ ngày này lâu lắm rồi.

Thực ra lúc mới nhập học Lưu Tuấn Hàm cũng chẳng chú ý nhiều tới Quan An Tĩnh. Cậu là chủ lực của đội bóng rổ nên không hiếm lạ việc được bạn học nữ chú ý; còn cô chỉ là một người con gái bình thường trong ngàn vạn người, không có nét đặc sắc cũng chẳng chút nổi bật. Cho nên học xong một học kỳ, ấn tượng của Lưu Tuấn Hàm với cô chỉ gói gọn ôn nhu yên lặng, thành tích không tệ mà thôi. Thế nhưng tên của cô, Lưu Tuấn Hàm vẫn nhớ rõ, bởi vì hai chữ “An Tĩnh” dường như rất phù hợp với cá tính của cô.

Từ bạn học trở thành bạn thân với Quan An Tĩnh là ở tiết thí nghiệm năm hai.

Hồi trước khi giáo sư chia hai người chung một tổ thí nghiệm, Lưu Tuấn Hàm từng ma lanh nghĩ: cầu xin cô ấy đừng là partner xuẩn như heo dùm con... cũng may cậu nhanh chóng phát hiện cậu đã sai. Vốn cho rằng con gái không thạo việc tay chân nhưng trong quá trình hợp tác với Quan An Tĩnh, cô từng chút từng

chút chứng minh quan điểm của cậu là sai. Hơn nữa bạn học Quan An Tĩnh không chỉ chăm chỉ mà còn rất thích giúp đỡ người khác.

Qua nhiều lần tiếp xúc, Lưu Tuấn Hàm dần dần phát hiện Quan An Tĩnh là một cô gái rất nghiêm túc và chuyên chú trong công việc, hơn nữa rất dễ hòa đồng.

Có đôi khi sẽ cần rất nhiều lý do để thích ai đó. Nhưng thỉnh thoảng chỉ cần một mà thôi.

Khi tin Quan An Tĩnh tham gia thi đấu lễ nghi truyền về thì các bạn nam trong hệ điện tử đều kinh ngạc, Lưu Tuấn Hàm cũng không ngoại lệ. Có ai ngờ một cô gái lặng lẽ như vậy lại đứng trên sân khấu cao vợi vọi để mọi người bối mớ từ đầu đến chân chứ? Đó, hẳn cần rất nhiều can đảm.

Vì vậy, từ vòng loại, bán kết cho tới chung kết. Lưu Tuấn Hàm đều đi theo nam sinh trong lớp đến hiện trường trợ uy, gần như không bỏ bữa nào. Cuối cùng, Quan An Tĩnh không phụ sự mong đợi của mọi người mà giành lấy giải Á quân, đồng thời sáng tạo thành tích thi đấu tốt nhất của con gái hệ điện tử, trở thành người hùng của hệ điện tử chỉ trong một bữa tối.

Kể từ đó, tần suất nam sinh xuất hiện trước phòng ngủ Quan An Tĩnh ngày một cao. Mỗi lần cô lên lớp, sự chú ý của mọi người với cô cũng ngày một nhiều. Nhưng, Quan An Tĩnh vẫn là Quan An Tĩnh ngày trước, không hề thay đổi vì thứ hạng cuộc thi. Vẫn như hồi trước: đi học, tan học, làm thí nghiệm, sự đơn thuần gần của cô gần như trong suốt, Lưu Tuấn Hàm thậm chí có thể nhận thấy vẻ đạm bạc cùng thản nhiên khi trao đổi với cô.

Một cô gái như vậy, hẳn rất đáng để người khác yêu thích.

Chớp mắt lại sang một học kỳ mới. Biết Quan An Tĩnh âm thầm cự tuyệt không ít nam sinh xum xoe lại gần, Lưu Tuấn Hàm vừa cao hứng nhưng cũng hơi lo, sợ mình cũng thành một thành viên trong số họ cho nên vẫn luôn không dám đâm thủng lớp ngăn đó. Một buổi tối nọ, lần đầu tiên Quan An Tĩnh gọi vào di động của cậu, hỏi có thấy Mập không bằng giọng điệu ôn nhu. Lưu Tuấn Hàm nói không thấy, nhưng thực ra phản ứng đầu tiên không phải muốn trả lời câu hỏi tìm Mập của cô mà vui vẻ nghĩ — cuối cùng cũng biết số di động của em ấy rồi !

Lưu Tuấn Hàm chưa phải chưa từng được con gái thổ lộ, trong họ cũng có không ít người xinh đẹp, thời thượng, nhưng người mà cậu để ý lại chính là cô. Cậu cũng từng nghĩ, nhưng nghĩ mãi vẫn không rõ nguyên nhân. Mãi tới lần biết Quan An Tĩnh bị thương, Lưu Tuấn Hàm đã hiểu — nhìn em ấy đau đớn như thế, lòng cậu cũng đau, cậu rất muốn bảo vệ em ấy.

Tiết thí nghiệm hôm đó, hai người họ phối hợp không được ăn ý lắm, tuy thao tác thuận lợi nhưng Lưu Tuấn Hàm hơi chậm trễ ở bước cuối nên khiến toàn bộ thí nghiệm hỏng trong gang tấc, phải làm lại từ đầu. Là người phạm sai lầm, tuy Quan An Tĩnh dĩ nhiên không trách cứ cậu nhưng Lưu Tuấn Hàm thấy áy náy, lần thí nghiệm thứ hai gần như chỉ có một mình cậu làm hết mọi việc.

Chờ sau khi thí nghiệm hoàn tất, các bạn học khác đã đi từ sớm. Quan An Tĩnh thu xếp đồ đạc rồi nói chào tạm biệt với Lưu Tuấn Hàm, nhưng cô vừa rời đi chân trước thì chân sau Lưu Tuấn Hàm đã đuổi tới, chặn cô lại ở cửa ra vào.

Quan An Tĩnh: “Có chuyện gì hả?”

Lưu Tuấn Hàm: “Không, chỉ muốn hỏi em chủ nhật này có rảnh không?”

Làm xong thí nghiệm rồi mà, chẳng lẽ muốn làm thêm lần nữa hả? Quan An Tĩnh hơi nghi hoặc, nhìn Lưu Tuấn Hàm hỏi: “Anh còn trình tự nào đó chưa hiểu hả?”

Lưu Tuấn Hàm nhận ra Quan An Tĩnh hiểu lầm, tranh thủ giải thích: “Không phải làm thí nghiệm. Chỉ muốn hỏi em chủ nhật có rảnh... đi xem kịch không? Chỗ anh có một vé [Ý kiến sinh hoạt của hai con chó], anh nhớ lần trước em nói muốn xem tuồng này, bọn họ tới đây một tuần và chỉ diễn 10 lần.”

Kịch à... Từ nhỏ Quan An Tĩnh đã thích điện ảnh, sau khi vào đại học thì sở thích mở rộng tới kịch. Nghe Lưu Tuấn Hàm nói vậy, cô có nhớ một lần tán gẫu cô từng nhắc tới vở kịch tếu này, không nhớ anh ấy bây giờ vẫn nhớ.

Nhưng nghĩ lại thì thấy không ổn — “Vậy anh không định đi xem hả?”

“Đi, đương nhiên đi. Chỗ anh còn dư một vé, vốn để dành cho Trần Dịch Dương đi nhưng cậu ta tạm thời có chuyện không thể đi được. Phải xếp hàng vất vả mua vé nên anh không muốn lãng phí nó.”

Lưu Tuấn Hàm nói rất thuyết phục. Quan An Tĩnh hơi động lòng, nhưng suy nghĩ một lát thì hỏi lại: “Còn ai nữa không?” Nếu chỉ mình cô thì thôi vậy... để bạn học hiểu lầm thì không tốt lắm.

Lưu Tuấn Hàm thừa biết cô sẽ băn khoăn nên đã sớm tìm được có đánh lừa: “Có, còn có Trương Hiểu, Diêu Hải Dân, hôm đó chúng mình sẽ cùng đi.”

Quả thực Quan An Tĩnh rất hứng thú với tuồng kịch đó, hơn nữa chỉ diễn 10 lần ở thành phố A. Nếu như có nhiều người cùng đi xem thì không cần lo ngại nhiều, chỉ hy vọng giá vé nằm trong giới hạn mà cô có thể gánh: “Vậy một vé bao nhiêu tiền?”

Lưu Tuấn Hàm không ngờ cô lại hỏi giá vé, sau một hồi sững sốt thì khoát tay nói: “Không cần trả tiền. Nếu em không đi thì cũng để không thôi.”

“Em không đi, người khác cũng có thể đi mà. Nếu em muốn đi thì phải trả tiền vé lại cho anh, bao nhiêu vậy?” Quan An Tĩnh chân thành hỏi cậu.

“Thật sự không cần. Bọn anh mua vé tập thể nên không rõ giá lẻ bao nhiêu nữa.”

“Như vậy à, cứ lấy tổng chia bốn.” Rất đơn giản mà!

Lưu Tuấn Hàm: “... Tới lúc đó tính sau, thời gian là 7 giờ 30 cuối tuần. Đến lúc đó chúng ta cùng bắt xe tới nội thành nhé?”

“Ok.” Quan An Tĩnh gật đầu, vui vẻ đồng ý.

Bên này Lưu Tuấn Hàm cùng Quan An Tĩnh vẫn đang mặt đối mặt nói chuyện với nhau thì cửa lớn của phòng thí nghiệm ở dãy hành lang khác bị người ta đẩy mở. Hai người đàn ông bước ra từ bên trong, cao cao gầy gầy, thân hình cân đối. Người đàn ông đi đằng trước mặt áo phong màu đen, trên tay còn xách một chiếc áo vest, từ xa đã nhìn thấy Quan An Tĩnh.

“Úi cha! Đó chẳng phải là hệ điện tử sao?”

Người đàn ông mặc áo phong màu xanh ngọc nhanh chóng theo sát, đưa mắt nhìn theo, lông mày nhăn thành một đường, bước chân cũng nhanh hơn.

Cùng lúc đó, Quan An Tĩnh cùng Lưu Tuấn Hàm vẫn tiếp tục nói chuyện —

“Anh đưa vé cho em trước.” Lưu Tuấn Hàm vừa nói xong thì lấy ra vé kịch đã chuẩn bị từ trước.

Quan An Tĩnh mỉm cười tiếp nhận, nghĩ tới việc cô cũng có hẹn vào ngày chủ nhật, trong lòng đặc biệt vui vẻ: “Vậy thứ bảy liên lạc nhé, cảm ơn trước!”

Lưu Tuấn Hàm vốn chuẩn bị đánh một trận chiến ác liệt nhưng không ngờ Quan An Tĩnh lại đồng ý dễ như vậy, nét mặt nở lỏng, còn bạo dạn hỏi cô có muốn cùng xuống căn tin ăn cơm không. Nhưng Quan An Tĩnh sau khi lấy xong vé thì sức chú ý không hề đặt trên người cậu nữa, qua hồi lâu, cô vẫn chưa trả lời, nhưng lại nghe một giọng nói quen thuộc vang lên gần đó —

“Tiểu sư muội, thật trùng hợp, ở đây làm gì vậy?”

Lưu Tuấn Hàm với Quan An Tĩnh cùng nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy đàn anh Hoắc Chính cùng Nghiêm Dịch ở cách đó không xa đang bước tới.

“Sư huynh.” Khi bọn họ tới gần thì Quan An Tĩnh nhu thuận gọi, trong lòng cảm thấy bất ngờ vì sự xuất hiện của họ, “Em vừa làm thí nghiệm ở đây xong.” Nói xong, ánh mắt không tự chủ nhìn Nghiêm Dịch ở phía sau: “Sư huynh, sao các anh lại ở đây vậy?”

Hoắc Chính quay sang liếc nhìn Nghiêm Dịch, thấy anh không dự định mở miệng, vì vậy tiếp tục nói: “Há, bọn anh tới tìm giáo sư thỉnh giáo vài vấn đề. Đã xong, giờ định rời khỏi.”

“Là chuyện của công ty hả?” Quan An Tĩnh tò mò hỏi.

Hoắc Chính vừa định nói gì đó nhưng thấy Lưu Tuấn Hàm đứng cạnh đó thì lập tức trở giọng: “Bí mật.”

Lưu Tuấn Hàm vừa nghe thì đã biết cậu bị người ta “ghét bỏ” rồi, hơn nữa cậu thực sự không quá thân với hai đàn anh này, vì vậy thức thối đi trước.

Nghiêm Dịch đứng ở đằng sau im ỉm không nói chuyện, Quan An Tĩnh thấy anh mặt mày nghiêm túc, trong lòng có hơi bất an. Lẽ mà cả buổi, Quan An Tĩnh tỏ vẻ muốn đi, nhưng ai ngờ lúc đó Nghiêm Dịch lại bước lên.

23. Chương 23

Từ nhỏ Quan An Tĩnh đã là bé ngoan trong mắt thầy cô, thành tích tuy không phải đứng đầu nhưng luôn duy trì ở mức trung bình khá. Cô chưa từng làm ra những việc nghịch ngợm hay gây sự đánh nhau, số lần kiểm điểm có thể đếm bằng đầu ngón tay. Nhưng lúc này đứng trước mặt nam thần cao hơn cô một cái đầu, nhìn vẻ mặt nghiêm túc nhẵn mày của anh, Quan An Tĩnh chợt có ảo giác cô phạm lỗi rồi.

Những rõ ràng cô không làm chuyện gì sai mà...

Nam thần cũng không biết tại sao bản thân lại bức bối đến thế nhưng vừa mở miệng thì giọng nói lập tức trở nên cứng lạnh: “Bài tập sao rồi? Bài tập hôm đó cho em, làm hết chưa?”

“Á!” Quan An Tĩnh chợt dạ: “À... bài tập...” Đêm hôm đó nam thần cho gần mấy chục chương bài tập, bây giờ mới mấy ngày, cô cũng không phải là bá vương học tập nên sao nuốt trôi nổi? “Có, có xem qua một chút, nhưng chưa, chưa làm xong...” Ặc, sao cô lại cà lăm nhỉ.

Nghiêm Dịch tiếp tục đen mặt: “Hiện tại chỉ là giai đoạn lấy căn bản, nội dung sau này sẽ còn khó hơn nữa, chỉ khi làm nhiều bài tập thì em mới giải thuận tay được. Ngày thường nhất định phải nhỉnh thêm thời giờ trên phương diện này, nếu không thì không thể đề cao thành tích môn chuyên ngành được đâu.”

Quan An Tĩnh nghe xong sững sốt. Cô hiểu đạo lý cần cù bù thông minh, nhưng nam thần nghiêm nghị “giáo huấn” cô khiến cô chợt thấy ủy khuất... Cô cũng dành nhiều thời gian làm bài tập mà? Mỗi khi trời tối, trừ lúc ngẫu nhiên xem nam thần có nhắn tin cho cô không thì thời gian còn lại cô đều dụng tâm học tập!

Quan An Tĩnh lặng lẽ cúi đầu: “... sư huynh, em biết rồi! Em sẽ chăm chỉ.” Sắc mặt Nghiêm Dịch xấu như vậy, Quan An Tĩnh cho rằng công ty của họ xảy ra vấn đề nên không dám hỏi gì nhiều. Cô nhỏ giờ da mặt rất mỏng, là loại người dù nói chuyện với người khác cũng rủ rỉ không dám nói lớn, huống chi cô biết nam thần như vậy cũng vì muốn tốt cho cô.

Tâm trạng của Nghiêm Dịch thực sự rất tệ nhưng nhìn thấy dáng vẻ ủy khuất cúi đầu thê thê thảm thảm của Quan An Tĩnh lúc này, lửa giận lập tức bị dập tắt hơn phân nửa. Nghĩ nghĩ, mở khóa kéo ba lô, nhanh chóng lấy ra một USB.

“Cái này, cho em.”

Quan An Tĩnh ngẩng đầu, mở to đôi mắt tròn vô ngập nước nhìn Nghiêm Dịch, vẻ mặt khó hiểu: “Đây là... gì vậy?”

Ai đó hoàn toàn không hề có sức chống cự với dáng vẻ ngốc manh như vậy, lòng mềm nhũn, giọng nói cũng hòa hoãn hơn: “Đây là những bài tập anh tự soạn, nội dung bao gồm luôn cả toán cao cấp, mạch điện cùng ngôn ngữ C. Tất cả đều là những dạng đề hiếm, nếu như em hiểu hết những dạng đề trong này rồi thì muốn lấy điểm cao khóa này là chuyện không thành vấn đề.”

Quan An Tĩnh vẫn còn chìm trong bầu không khí lúc nãy nên vẫn còn chậm chạp không phản ứng. Lúc này nghe nam thần đích thân soạn bài tập thì càng thấy bất ngờ không biết phải làm sao luôn. Nam thần bạn bệu như vậy mà còn tốn thời gian giúp cô soạn đề, như vậy ngược quá! Quan An Tĩnh khó khăn — nàng thực sự không nên nhờ vả nam thần, nếu nhận thì khi không nhận ân huệ của người khác như này trong lòng thực sự thấy rất áy náy; không nhận thì anh ấy đã bỏ công bỏ sức vào việc này, như thế thì quá mất lịch sự rồi...

Tay cầm USB của Nghiêm Dịch giờ thật lâu, thấy vẻ mặt “khó xử” của cô, tâm trạng vừa tốt lại chợt cuộn cuộn mây đen.

“Trở về xem kĩ vào.” Nghiêm Dịch bất thành linh nắm tay Quan An Tĩnh, mặc kệ cô có muốn nhận hay không mà vẫn nhét USB vào tay cô, “Bên trong có hướng dẫn và đáp án chi tiết, nhớ tự mình suy nghĩ giải trước, bí quá hãy xem. Nếu như xem đáp án rồi mà vẫn không hiểu thì tới hỏi anh!”

Quan An Tĩnh nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay, cảm nhận độ ấm trên USB, giống như tiếp thu năng lượng của đại thần vậy — cô đang cầm USB của nam thần đó nha.

Bởi vì hưng phấn nên bạn học Quan An Tĩnh quên nói câu “cám ơn” tối thiểu trong phép lịch sự, Nghiêm Dịch thấy cô sững sốt thì không nhin nổi mà nhắc nhở thêm mấy câu, nhưng Quan An Tĩnh càng nghe thì càng thấy — sao nam thần giống như đang “giao phó trước lúc lâm chung” quá vậy, ngay cả kế hoạch học tập trong tuần này cũng định sẵn cho cô?

“Sư huynh, gần đây anh... bận nhiều việc lắm hả? Không thể đến trường?”

Cuối cùng Nghiêm Dịch cũng có chút vui vui: xả nhiều câu rác như vậy, cuối cùng cũng hỏi trọng điểm! “Ừ, hạng mục ở bệnh viện chính thức bắt đầu hoạt động, cho nên mấy tuần này có thể sẽ rất bận, không có thời gian đến trường.”

“Vậy việc học thì sao?”

“Học phần của anh không còn chênh lệch mấy nên đã tới phòng giáo viên xin miễn học, đang chờ phê duyệt nhưng không quá rắc rối lắm đâu.” Bá vương học tập quả là bá vương học tập, hai năm trước đã bỏ đầy học phần, người ta ngồi học bốn năm còn anh chỉ tốn ba năm, thậm chí là hai năm. Kỳ thực, Nghiêm Dịch lên năm tư thì có thể không cần tới trường học nữa nhưng dường như người ta ngày càng thích môn thường thức sản khẩu điện ảnh... (Ps Emi: Tiết tự chọn của Quan muội muội).

Lúc này Hoắc Chính vừa nghe xong điện thoại đi tới, giọng điệu có hơi nóng nảy: “Nghiêm Dịch, chúng ta đi thôi! Bên phía bệnh viện đang hỏi.”

Quan An Tĩnh thấy bọn họ đang có chuyện gấp nên cất kĩ USB rồi vội vã khoát tay chào tạm biệt: “Các anh về nhanh đi, trên đường cẩn thận!”

Nam thần với Hoắc Chính liếc nhìn nhau, cùng nói tạm biệt với Quan An Tĩnh rồi vội vã rời khỏi.

Vài ngày sau đó, Quan An Tĩnh quả nhiên không nhìn thấy nam thần trong trường học nữa.

Hồi trước thỉnh thoảng cô còn nhận được cuộc gọi hay tin nhắn của Nghiêm Dịch nhưng mấy hôm nay số lần ngày càng ít. Quan An Tĩnh nhớ lại tình huống lần cuối cùng cô gặp Nghiêm Dịch, nhớ tâm trạng khi đó của anh không mấy tốt, hơn nữa Kỳ Thuật, bệnh viện, phần mềm, bắt đầu xây dựng cơ sở hạng mục lần này... những chuyện nghe vô đã thấy đau đầu đó nhất định đã khiến nam thần bận tới tấp!

Ngẫm lại thì cuộc sống đại học của Nghiêm Dịch thật phong phú, nhưng còn cô?

Quan An Tĩnh không có bản lĩnh lớn như nam thần nên đành phải bắt đầu từ việc làm bài tập. Vừa vặn mấy hôm nay Phạm Di Đình bận rộn nên không tới giờ tắt đèn thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong phòng ký túc xá nên không ai làm phiền. Cho nên tiết mục mỗi tối ngoại trừ làm bài tập thì là làm bài tập — có điều, bài tập mà nam thần soạn cho An Tĩnh, mỗi một bài cô đều cần một hai giờ mới có thể hiểu rõ, đề ra như vậy có quá khó không nhỉ?

Nếu như xem đáp án không hiểu thì hãy tới hỏi anh!

— Câu nói đó của nam thần lúc nào cũng đảo quanh trong đầu Quan An Tĩnh. Bài tập quá khó làm bài nào cô cũng xúc động muốn thỉnh giáo, làm vậy có được không nhỉ?!

Không nên không nên, nhất định tại cô quá ngốc mà thôi! Nghiêm Dịch nói đây là bài tập lấy căn bản, đã thế thì sao khó được? Nhất định do đầu óc của cô có vấn đề! Không đúng, là có vấn đề trầm trọng mới phải!

Vì vậy, mấy ngày kế tiếp, Quan An Tĩnh rất chịu khó, rất chân thành bắt đầu nghiên cứu bài tập.

Nam thần bận nhiều chuyện như thế, nếu như đến cả những bài tập này mà cô cũng tìm anh làm phiền thì quá không ổn rồi. Không đến nước đường cùng, tuyệt đối không thể quấy rầy nam thần được!

Vì vậy, Nghiêm Dịch mỗi ngày đi sớm về trễ, sau khi tan sở về nhà đợi cả buổi tối mà điện thoại vẫn im im không chút động đậy thì thấy vô cùng đau đớn lòng, trái tim lạnh lạnh.

Đến cùng tại anh đánh giá mình quá cao hay đã đánh giá thấp Quan An Tĩnh? Chẳng lẽ do anh soạn vẫn chưa đủ khó hả?! Anh nhớ có mấy đề do anh cố ý lựa ra từ sách luyện thi Olympia mà!

Mới đó mà đã tới chủ nhật.

Quan An Tĩnh hẹn với nhóm Lưu Tuấn Hàm vào nội thành xem kịch, tuồng bắt đầu diễn lúc bảy giờ rưỡi nên buổi chiều bọn họ đã ngồi xe xuất phát. Cơm tối thì giải quyết ở quán cơm lề đường gần kịch trường, thời gian vừa đúng.

“Hai con chó” là một bộ kịch tếu, cả tuồng chỉ có hai diễn viên đi tới đi lui, diễn xuất rất tuyệt vời. Bọn họ đều bị tình tiết của kịch bản thu hút không rời mắt cùng bị lời kịch chọc cười ngả nghiêng, ai nấy đều không hối hận vì đã tới xem tuồng kịch này.

Khi tan tuồng thì đã hơn mười giờ, thời tiết lạnh buốt bên ngoài khiến con người ta không khỏi run rẩy. Tuy rằng Quan An Tĩnh mặc mấy lớp áo lông dày kín, cũng đeo đủ khăn quàng cổ cùng găng tay nhưng vẫn không tránh được cái lạnh.

Hai bạn học nam cùng đi xem kịch hôm nay là Trương Hiểu cùng Diêu Hải Bán đều là bạn cùng phòng với Lưu Tuấn Hàm, quan hệ của họ tốt khỏi bàn nên biết rõ tâm tư của cậu với Quan An Tĩnh. Vì vậy khi kịch chưa tan tuồng thì bọn họ viện cớ đã chuẩn bị sẵn rút lui một cách tự nhiên.

Điện thoại của Quan An Tĩnh để chế độ im lặng trong lúc xem. Vừa rời khỏi, cô lập tức phát hiện di động có rất nhiều cuộc gọi nhỡ. Tra ghi chép, trái tim của Quan An Tĩnh đập một cái thật mạnh — là nam thần... nam thần gọi cho cô, hơn nữa không chỉ một cuộc!

Quan An Tĩnh chợt thấy vui vẻ, nhưng nhìn kĩ thì không vui nổi nữa — thời gian báo gọi là 7:45 7:46 7:47 ... đã hơn hai giờ rồi...

Nam thần gọi cô nhiều cuộc như vậy, chắc chắn có việc gấp! Quan An Tĩnh không nghĩ ngợi gì nhiều mà báo trước với Lưu Tuấn Hàm một tiếng rồi đi nhanh ra một góc gọi lại.

Điện thoại nhanh chóng phát ra âm thanh chờ. Đã mấy ngày Quan An Tĩnh không nghe được tiếng của nam thần rồi, tiếng vang “tút tut — tut tut” trong điện thoại cứ như đang quấy rầy nhịp tim...

“A lô.”

Hic, cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà. “A lô...” Giọng nói nhỏ như cừu con, Quan AN Tĩnh thấy bản thân hết thuốc chữa rồi! “Sư huynh, ngại quá, vừa rồi em để chế độ im lặng, không biết anh gọi tới, anh tìm em có việc gì hả?”

Người trong rạp vẫn chưa ra hết, người tới kẻ lui tạo ra âm thanh ầm ĩ, Nghiêm Dịch lập tức nhận ra Quan An Tĩnh không ở trong phòng ngủ: “Bây giờ em đang ở đâu vậy?” Giọng của nam thần trầm hẳn.

“Ở trung tâm nghệ thuật kịch nói.” Quan An Tĩnh không nghe được điều gì bất thường, đáp khẽ: “Hôm nay em đi xem kịch nói với bạn, vừa xem xong.”

“Kịch nói?” Chẳng trách chủ nhật mà không chịu liên lạc với anh, cũng không hỏi anh bài tập, thì ra căn bản không có ở trong trường! Thiệt cho anh đã đợi, vậy mà...

“Dạ, ý kiến sinh hoạt của hai con chó, rất hay, em cười sắp chết luôn.” Quan An Tĩnh cầm chắc điện thoại, rất muốn chia sẻ hết những vui vẻ mà cô có, nhưng trình độ ngữ văn của cô... thật sự... thôi vậy, không đề cập tới việc này cũng thể.

Nghiêm Dịch: “Đi xem với ai?”

Quan An Tĩnh: “Với lớp trưởng của bọn em, còn có hai bạn nam, có tất cả bốn người.”

Nghiêm Dịch im lặng, trầm nghĩ: thì ra ngày đó Lưu Tuấn Hàm cho em ấy vé xem kịch! Sao anh không nghĩ tới điều đó nhỉ? Hơn nữa, lớp trưởng thì lớp trưởng, gì mà — “lớp trưởng của bọn em” !? Ai đó ngồi một mình trong phòng bị tổn thương nặng nề...

Giọng của Nghiêm Dịch trầm hơn lúc này: “Quan An Tĩnh.”

“Dạ?”

Nghiêm Dịch dừng một giây, sau đó thành linh cất cao giọng — “Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?!”

“... Hả?”

24. Chương 24

“Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?!”

“... Hả?”

Nghiêm Dịch không nói thêm, chờ cô tự thừa nhận “lỗi sai”.

Quan An Tĩnh nghĩ nửa ngày chợt nhớ ra: “Anh... anh đang ngủ hả?”

Phụt — đầu dây bên kia, Nghiêm Dịch tức hộc ba lít máu.

Nghe Nghiêm Dịch hỏi, phản ứng đầu tiên của bé ngoan Quan An Tĩnh đó là cô đã quấy rầy giấc ngủ của nam thần nên liên tục xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Em không biết anh đang...”

“Anh không ngủ.” Nghiêm Dịch lặng lẽ lau khô máu dính trên mép: “Ý anh không phải vậy!”

Không phải ý đó? “Vậy là... gì?” Cô thực sự không biết à nha...

Nghiêm Dịch khẽ thở dài: “Quan An Tĩnh, sao em thi đậu vào trường của chúng mình được nhỉ? Được cộng điểm môn năng khiếu hả?”

“Không, không có... em thi đề chung toàn thành phố...” Tuy Quan An Tĩnh hơi chậm hiểu trong chuyện tình cảm nhưng không đần độn đâu nhé nên nghe hiểu ẩn ý trong câu nói của nam thần. Quan An Tĩnh vừa rồi còn thấy mình mấy bay bổng, lúc này đang rơi tự do.

Quan An Tĩnh thấy rất ủy khuất, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy nam thần nói như vậy hẳn có lý lẽ của anh ấy. “Sư huynh, có phải em... làm sai gì rồi không?”

Giọng hỏi của cô rất thành khẩn, Nghiêm Dịch cũng hơi mất tự nhiên. Nhưng cuối cùng cũng lấy giọng điệu của một đàn anh nghiêm trang nói: “Em là con gái, trẻ thế này rồi mà còn ra ngoài với con trai, nếu trên đường gặp nguy hiểm thì tính sao giờ? Em có nghĩ tới không hả?”

Chỉ đi xem kịch thôi, lại đi với bạn học, Quan An Tĩnh đâu nghĩ nhiều như vậy?

Nghiêm Dịch chờ cả buổi không thấy Quan An Tĩnh trả lời, trong lòng thấy hơi sợ, sợ lời nói khí phách vừa rồi của anh khiến cô không vui, “Sau này muốn ra ngoài thì đừng đi trẻ thế này nữa. Em có biết quanh trường của chúng ta về đêm chẳng có một cột đèn, rất không an toàn.” Tuy vẫn nói cùng một chủ đề nhưng rõ ràng giọng của Nghiêm Dịch lúc này mềm mại hơn.

Quan An Tĩnh vừa nghe nam thần nói vừa suy nghĩ, thực ra cô không hề mất hứng mà trái lại còn nghiền ngẫm lời nói của đại thần, cô thấy rất đúng. Hồi này chỉ lo tập trung xem kịch nên thực sự không để ý nhiều tới vấn đề có an toàn hay không.

Đang lúc chuẩn bị tiếp nhận “phê bình” của nam thần thì đã thấy lớp trưởng Lưu Tuấn Hàm từ xa bước nhanh tới. Anh vừa đi vừa giơ tay vừa chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay mình. Quan An Tĩnh vô thức nhìn theo, bất ngờ phát hiện kim đồng hồ đã chỉ hướng 10 giờ 30.

“Yaaaa!” Cô thành linh thở dài, nhưng đồng thời cô cũng quên chuyện hồi nãy định nói lên chín tầng mây, “Sư huynh, em phải đi, chậm nữa thì đón không nổi chuyển xe cuối rồi!”

“...” Nghiêm Dịch không rõ tình huống nên không biết Quan An Tĩnh đi vội hay vì thái độ vừa rồi của anh nên mới không muốn nói chuyện nữa. Trong lòng tính toán, không biết nên làm gì tiếp nữa.

“Quan An Tĩnh, sắp không kịp rồi!”

Lưu Tuấn Hàm giục, Nghiêm Dịch lại không nói chuyện, Quan An Tĩnh rơi vào tình thế khó xử, đành phải vừa cầm điện thoại vừa ra khỏi rạp. Nghiêm Dịch ở bên kia điện thoại cũng mơ hồ nghe được giọng của Lưu Tuấn Hàm, cảm giác khó chịu đâu chỉ còn chun chút nữa. Làm cô không vui đủ lắm rồi, bây giờ còn phải trơ mắt nhìn Lưu Tuấn Hàm tiễn cô về trường...

Nghiêm Dịch quyết định liều mạng! — “Trung tâm nghệ thuật kịch nói ở đâu? Anh tới đón em!” Làm việc do xúc động nhất thời, cụm từ đó trước giờ chưa từng xuất hiện trong từ điển của nam thần, chuyện anh làm trước giờ có chuyện nào mà không có kế hoạch tốt chứ?

Quan An Tĩnh vừa lúc ra khỏi rạp, một cơn gió lạnh thổi tới hôn lên gương mặt nhỏ nhắn trắng mũm mĩm của cô.

Lạnh quá hà... lạnh tới sái quai hàm luôn.

Chỉ phân tâm một chút thôi, em gái Quan An Tĩnh gốc manh của chúng ta đã định trước là phải nuôi tiếc cả đời. Bỏ qua cái gì không bỏ? Cô thế mà lại bỏ qua câu nói đầy nhiệt huyết gắn với lời tỏ tình đó!

Tạo hóa trêu người mà, tạo hóa trêu người mà...

Nghiêm Dịch dùng vai kẹp điện thoại chờ Quan An Tĩnh trả lời, hai tay được rảnh bắt đầu tìm chìa khóa xe cùng áo khoác. Nhưng chờ cả buổi lại nhận được một câu —

“Sư huynh, bên ngoài lạnh lắm, ngày mai anh nhớ mặc nhiều áo hơn nhé! Tuyến xe cuối tới rồi, em lên xe trước, sau này nói tiếp!”

“Tút tut — tut tut —” Điện thoại tắt.

Nam thần một tay cầm áo khoác, một tay cầm chìa khóa đứng trước cửa, nghe âm báo điện thoại đã ngắt kết nối thì từ từ bỏ những thứ đó về chỗ cũ. Quay lại phòng khách, Nghiêm Dịch ngồi thiết mạnh xuống sofa, đắm tay nắm lại, rất khó chịu, tới nỗi muốn phát điên...

**

Quan An Tĩnh may mắn bắt được chuyến xe cuối ngày.

Bởi vì trễ giờ nên Lưu Tuấn Hàm đành bỏ những tiết mục khác đã chuẩn bị, cậu quyết định chọn ngày chỉ bằng làm ngay, dứt khoát thổ lộ. Nhưng sau khi thấy Quan An Tĩnh gọi điện thoại lâu như vậy, tuy không biết là ai nhưng trong lòng thấy hơi do dự. Tuy cậu rất có cảm tình với Quan An Tĩnh nhưng cậu cũng sợ mất mặt, lỡ như người ta đã có bạn trai, cả hai đều là bạn học với nhau, lại là partner thí nghiệm chung, sau này gặp nhau lại gượng thì sao. Vì vậy, lời nói vọt lên tới cổ họng vì vậy mà bị nuốt trở vô.

Buổi tối hôm nay, có hai chàng trai vì Quan MM mà lo trước lo sau, đắn đo rất nhiều, da đầu sắp rách, trái tim cũng bị hành hạ đến đau! Nhưng Quan An Tĩnh chậm nghĩ không hề hay biết. Thậm chí tâm trạng trên đường về của cô lại rất tốt: hôm nay xem kịch với bạn học, còn nói chuyện với nam thần nữa, ngày tháng này thật tốt!

Khi trở về phòng ký túc xá thì đã 12 giờ, do chủ nhật nên ký túc xá không tắt đèn, khi bọn họ về thì lâu ký túc xá vẫn sáng đèn. Nhà của Châu Châu ở thành phố A, mỗi lần tới chủ nhật đều trở về, lúc này chỉ có một mình Phạm Di Đình ở. Bởi vì bận rộn lo tiệc giáng sinh nên rất ít khi nói chuyện với Quan An Tĩnh. Vì vậy hôm nay Quan An Tĩnh về muộn đã khiến Phạm Di Đình hiếu kỳ.

“Thành thật khai báo, đi đâu vậy?” Phạm Di Đình mập mờ dò khám cô, giống như đã ngửi thấy mùi bất quải.

Quan An Tĩnh bình tĩnh, chẳng hề lo sợ: “Ánh mắt gì đó? Tổ đi xem kịch.”

Phạm Di Đình lập tức lẩn tới: “Kịch hả... với nam vương?”

Vừa nhắc tới Nghiêm Dịch, mặt của Quan An Tĩnh chợt đỏ bừng một cách khó hiểu. Híc, cô đâu phải đi với nam thần đâu, sao cô chợt dạ mẩn gì?

Quan An Tĩnh nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc: “Không phải, với lớp trưởng, còn có Trương Hiểu cùng Diêu Hải Dân.”

“Giỏi! Quan An Tĩnh!” Ai ngờ Phạm Di Đình sau khi nghe cô không phải đi ra ngoài với Nghiêm Dịch thì lập tức bày ra tư thế chính nghĩa ào ạt: “Con ả đàn bà này không tuân thủ nữ tắc, hồng hạnh xuất tường!”

Tuy là chủ nhật nhưng giờ này đã khuya, ký túc xá nữ rất yên lành. Cậu nói “không tuân thủ nữ tắc, hồng hạnh xuất tường” đầy trung khí giống như tia chớp xẹt ngang trời đêm yên ả, “tường tường tường...” Quan An Tĩnh như nghe được từng tiếng dội ngược rợn người!

– Quan An Tĩnh nhanh chóng giơ tay bịt miệng ai đó, “Phạm Di Đình!! Đừng nói bậy bạ!!!”

Phạm Di Đình nháy mắt xin hàng. Quan An Tĩnh vừa thả tay ra, cô lại cười he hé: “Coi nào, tớ cũng đâu nói cho nam thần biết, cậu khản trương như vậy làm gì? Thế nhưng, sau này phải tốt với tớ một chút đấy nhé!”

Lần này Quan An Tĩnh cười theo, thâm nghĩ không phải nam thần không biết cô đi xem kịch, cô mới không sợ bị ai đó đâm chích đâu nhé.

Lúc Phạm Di Đình nhắc tới Lưu Tuấn Hàm, nét mặt hơi nghiêm túc: “An Tĩnh, chuyện với Lưu Tuấn Hàm là như thế nào? Cậu có thấy, dạo gần đây anh ta hình như đặc biệt quan tâm tới cậu?”

“Bởi vì gần đây anh ấy trở thành lớp trưởng!” Quan An Tĩnh cũng biết gần đây Lưu Tuấn Hàm đã giúp cô rất nhiều, thế nhưng cô vẫn hiểu theo hướng này: đưa đón cô đang bị thương lên lớp, là nhiệm vụ lớp trưởng nên làm. Còn vé xem kịch thì...

“Vậy còn xem kịch thì sao? Đây không phải là điều cần lớp trưởng anh ta làm! Tớ chưa bao giờ nghe thấy lớp trưởng có nghĩa vụ phải mời đi xem kịch, nếu có thì sao anh ta không mời tớ chứ?”

“Việc này... là trùng hợp, bọn họ đã mua xong vé nhưng Trần Dịch tạm thời không đi được nên mới gọi tớ.”

“Có chuyện trùng hợp vậy sao?” Phạm Di Đình nửa tin nửa ngờ, “Lớp của chúng ta nhiều con trai như vậy, sao không rủ người khác?”

Quan An Tĩnh muốn nói bởi vì Lưu Tuấn Hàm biết cô thích “hai con chó”. Nhưng lời tới miệng thì chính cô cũng thấy lạ — sao có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy nhỉ? Cho nên, Lưu Tuấn Hàm tốt như vậy, là vì...

“Sau này tớ sẽ để ý.” Quan An Tĩnh kết luận, cũng không quên dặn Phạm Di Đình: “Thế nhưng khi chuyện vẫn chưa xác định thì cậu tuyệt đối không thể để người khác biết đó nha! Vẹn nhất anh ấy không phải có ý đó thì mắc cỡ biết mấy.”

Phạm Di Đình rất phóng khoáng vỗ vỗ vai An Tĩnh: “Yên tâm, tuyệt đối giữ bí mật.” Sau đó còn đổi giọng trêu đùa, “Như thế này mới phải! Đi theo hầu hạ nam thần cho tốt, đừng mang lòng dạ hai ngán, bây giờ mới là An Tĩnh nhà ta!”

Vừa rồi còn nói chuyện nghiêm túc nhưng sao mới chớp mắt đó mà lại chọc ghẹo cô nữa rồi. Quan An Tĩnh lườm mắt, mặc kệ Phạm Di Đình, trực tiếp đi vào nhà vệ sinh.

**

Nghiêm Dịch ngủ không an giấc, trời vừa sáng lại phải đến công ty.

Năm nay Kỳ Thuật khuếch trương rất dữ dội, nhận nhiều hạng mục mới, cũng chiêu mộ không ít lính mới. Hoắc Chính hi vọng bọn họ có thể nhanh chóng quen việc nên để Nghiêm Dịch dẫn dắt những sinh viên thực tập đó, bọn họ cũng giống Nghiêm Dịch, đều là sinh viên sắp sửa tốt nghiệp trong năm nay nhưng trình độ chuyên nghiệp thì kém rất xa.

Cũng may bọn họ đều rất chăm chỉ, công ty quy định 9 giờ đi làm, bọn họ đều đến lúc 8 giờ 30. Hôm nay Nghiêm Dịch đến công ty sớm, phát hiện bọn họ đang thảo luận một hạng mục nên cũng thấy yên tâm về họ.

Hôm qua anh định chờ Quan An Tĩnh quay về trường xong mới ngủ. Nên khi Quan An Tĩnh đi được nửa đường thì anh nhắn tin dặn cô khi nào trở về thì nhắn tin trả lời báo bình an. Ai ngờ Quan An Tĩnh vừa trở về thì đã bị Phạm Di Đình túm lấy hỏi này hỏi nọ, mãi tới lúc rửa mặt xong mới nhớ chuyện nhắn tin trả lời. Lúc này thì Nghiêm Dịch không còn thấy buồn ngủ nữa, tuy biết cô về trường an toàn thì có phần yên tâm nhưng làm sao cũng không ngủ được.

Nghiêm Dịch tới phòng giải khát, dự định tự pha cho bản thân một tách hồng trà. Không ngờ vừa đi tới cửa thì đã thấy Du Hiểu Hạm vừa vào công ty không lâu. Cô làm việc ở phòng nhân sự, ngày thường không tiếp xúc với nhau nhiều lắm, tính ra, đây là lần đầu tiên anh một mình gặp cô như thế này.

“Chào buổi sáng, Nghiêm Dịch.” Hoa hậu Du nhìn thấy nam thần thì mỉm cười tươi rói.

Nghiêm Dịch lễ phép cười đáp lễ: “Chào.”

Lại nói, Du Hiểu Hạm cùng Nghiêm Dịch học chung trường cấp ba, nhưng mỗi niên học có mười ~ hai mươi lớp, hơn nữa một người khoa Văn một người khoa Tự nhiên, hoàn toàn không thể chạm mặt nhau nên không hề quen biết nhau. Nhưng vì hai người treo tiếng hoa hậu với nam vương giảng đường, lại cùng đến từ một trường cấp ba nên mọi người thường bắt cặp họ với nhau.

Trên thực tế, ấn tượng của Nghiêm Dịch với Du Hiểu Hạm... thực ra, trên cơ bản thì hoàn toàn không có ấn tượng. Giả như Nghiêm Dịch không làm giám khảo cuộc thi lễ nghi, nếu như Nghiêm Dịch không cảm thấy người đoạt giải nhất còn tệ hơn cả Quan An Tĩnh, e rằng anh cũng chẳng biết Du Hiểu Hạm là con ma nào.

Chẳng qua lúc này là đồng nghiệp nên hai bên coi như quen nhau.

Du Hiểu Hạm rất xinh đẹp, gia cảnh cũng tốt, ngày đầu mới vào làm đã mời toàn thể nhân viên Kỳ Thuật đi uống trà chiều. Đám FA trong công ty suốt ngày nhìn toàn những gương mặt đàn ông IT hết như bản thân nên đã sớm ngán, bất thành linh được nữ thần đối xử tốt như vậy nên chưa đầy 1s đã trở thành fans hâm mộ của cô.

*FA: ai cũng biết rồi, forever alone. / IT: Information Technology.

“Anh uống gì?” Du Hiểu Hạm vừa chọn sữa đậu nành nóng nguyên chất, vừa hỏi Nghiêm Dịch.

Nam thần đứng gần đó phong độ chờ cô chọn xong nhưng không hề có ý định muốn cô giúp mình nên từ chối: “Cảm ơn, tự tôi lấy.”

“Cà phê?” Du Hiểu Hạm không chịu từ bỏ, nhìn thấy Nghiêm Dịch đứng gần cà phê thì cho rằng anh uống cà phê, “Hãng này uống không ngon lắm đâu, lát nữa em xuống COSTA dưới lầu mua sandwich, anh có muốn đi chung không?”

“Không.” Nghiêm Dịch trả lời xong thì đưa tay cầm một túi hồng trà, “Cà phê mạnh lắm, tôi thích uống trà hơn.” Sau đó lập tức xoay người rời khỏi phòng giải khát.

25. Chương 25

Phương pháp mừng forum hoạt động tròn một năm đã xác định.

Mấy ngày hôm nay Phạm Di Đình trầm tư suy nghĩ, cuối cùng quyết định tham khảo hình thức vote lưu hành nhất trên mọi diễn đàn hiện nay, đề nghị hoạt động mừng tròn một năm lần này triển khai theo hình thức “thống kê”. Mượn cơn gió đông là lễ Giáng Sinh, lần party này chắc chắn sẽ thu hút không ít sinh viên tới tham dự.

Biện pháp có tính xây dựng như thế này nhanh chóng được phần lớn thành viên bộ Internet tán thành, nhưng sau khi xác định chủ đề, một vấn đề khác nhanh chóng đặt ra trước mắt Phạm Di Đình – lượng bài viết trong năm trên forum lớn kinh người, muốn chọn ra 10 bài viết đứng đầu năm nay đâu phải là chuyện dễ? Thế nhưng cô đã quên người phòng Internet kiểm chén cơm bằng gì, add bầu chọn lên thẳng forum, còn chẳng phải chỉ là việc gõ vài ngón tay?

Quả nhiên, vote cuối năm tạo được tiếng vang rất lớn. Năm mới sắp tới, nơi nơi không báo cáo thành tích cuối năm thì cũng tổng kết học kỳ, sinh viên F cũng muốn qua lần này xem lại những chuyện bất quá xảy ra trong một năm nay. Cho nên, khi kết quả thống kê trình tới trước mặt mọi người trong phòng Internet, kết quả cuối cùng không nằm ngoài dự đoán —

Nam vương giảng đường trường đại học F, là nam thần, là bá vương học tập, là tình nhân trong mộng của vô số bạn gái — Nghiêm Dịch kết thúc cuộc sống độc thân! Một loạt bài viết bất quá như rơi vào bể tình với bạn nữ nào đó bên hệ điện tử hay ảnh chụp ngày nào được tôn vinh lên ngôi nhất.

Phạm Di Đình thề, hồi đầu khi cô đưa ra dự án này, tuyệt đối không có ý định cho cô bạn tốt Quan An Tĩnh ăn đạn! Nhưng tình huống hiện tại là: người phụ trách trực tiếp ở phòng Internet đã ghi tên Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh vào danh sách khách quý... trời ui !

Không cần điều tra gì nhiều, bọn họ nhanh chóng biết tin Phạm Di Đình với Quan An Tĩnh là bạn cùng phòng, vì vậy nhiệm vụ mời Quan An Tĩnh tham gia party cứ thế thuận lý thành chương rơi xuống đầu bạn Phạm Di Đình. Tuy ngày thường Phạm Di Đình thường hay rãnh rỗi sinh nông nổi thích “bắt nạt” Quan An Tĩnh nhưng tới lúc mấu chốt thì cũng biết không thể bán đứng bạn bè được. Chưa kể nam thần có tình cảm với Quan An Tĩnh hay không, ít nhất thì hai người vẫn chưa nói chuyện yêu đương, đây là sự thật không thể chối cãi. Nếu như bất thành linh kéo Quan An Tĩnh xuống nước, cậu ta có trở mặt không nhỉ? Nhất là Quan An Tĩnh là cô gái xưa nay ít giận nhưng một khi giận rồi thì sẽ bùng nổ rất kinh...

“Không chịu!” Ra khỏi phòng ký túc xá nữ trên lầu 5, Phạm Di Đình bị Mập giục đến nỗi càng ngày càng mất kiên nhẫn, “Mấy người còn nhân tính hay không? Tui đây vất vả suy nghĩ kế hoạch ấy người, cuối cùng còn muốn tui ra mặt làm người ác nữa?”

Mập: “Cái gì mà người ác? Thấy tui em quen thân nên mới nhờ em ra mặt.”

“Quen thân? Ông với cậu ấy không thân sao?”

“...” Mập bị cô nói cứng họng, đành phải kiên trì: “Ít nhất, không thân bằng em. Thực ra Quan An Tĩnh rất dễ nói chuyện, chẳng phải năm ngoái cậu ấy cũng chịu lên thi đấu lễ nghi đó sao, cậu thử một lần xem sao.”

Phạm Di Đình suýt nữa là muốn mắng bậy: Bà già nó! So sánh như vậy mà cũng được? Dùng thân phận nữ chính trong chuyện bát quái đi dự party thì cần phải có trái tim mạnh mẽ biết mấy!

“Muốn thử thì ông thử đi, tui không làm được chuyện bán đứng bạn bè như thế!” Phạm Di Đình nói năng đầy chính nghĩa, hơn nữa còn công kích Mập: “Ài, tui nói, ông đừng suốt ngày bám riết lấy tui! Ông nói hay quá, ông làm tốt quá, chuyện nhờ ông liên lạc với Nghiêm Dịch, làm xong chưa?”

Không nhắc thì thôi nhưng vừa nhắc tới chuyện mời nam thần dự party thì Mập lập tức ra vẻ bị phẫn: “Cậu đoán? Ngay cả Nghiêm Dịch ở đâu cũng kiếm không thấy, đi đâu mời anh ta chứ?”

...

Đến tối Quan An Tĩnh mới quay về sau giờ tự học, đang tiêu sái đi lên lầu bốn thì đã nghe thấy tiếng gào khóc thảm thương của Phạm Di Đình.

Cô biết gần đây áp lực của Phạm Di Đình rất lớn, tuy rất thương cậu ấy nhưng việc trù tính không phải điểm mạnh của cô nên căn bản không giúp ích được gì. Hôm nay nghe Mập với cô nói chuyện, tuy không hiểu tiền căn hậu quả nhưng Quan An Tĩnh vẫn nghe biết cậu ấy đang phiền não, hơn nữa còn liên quan tới cô, vì vậy vừa về phòng đã gọi cậu ấy.

Phạm Di Đình không chịu nổi việc hỏi liên hoàn nên đành phải nói ra tiền căn hậu quả. Quan An Tĩnh suy nghĩ một lát, không ngờ lại vui vẻ đồng ý tham gia party của forum!

Phạm Di Đình bị hành động xả thân cổ vũ của cô làm cảm động, chỉ kém việc không ngồi tại chỗ khóc như bão tố: “An Tĩnh của tớ, cậu yên tâm, việc khác thì tớ không chắc, nhưng tớ tuyệt đối sẽ không để bọn họ kéo cậu đi thị chúng! Tin tớ đi!”

Híc, dù nói như vậy cũng chả thấy tốt hơn bao nhiêu...

Thực ra Quan An Tĩnh một mặt thực sự muốn ủng hộ bạn thân, còn mặt còn lại thì, trong thâm tâm Quan An Tĩnh đã nhận định rằng — nam thần sẽ không tới những buổi party sôi nổi như thế! Vì vậy căn bản sẽ không có tình huống lúng túng.

**

Đêm giáng sinh hôm đó, tất cả đoàn thể lớn nhỏ trong trường tổ chức hơn mười mấy hoạt động, lễ ăn mừng forum hoạt động tròn một năm chỉ là một trong số đó nhưng lại thu hút không ít sinh viên tham dự. Tuy lúc tuyên truyền không ai để lộ ai là người được hoan nghênh nhất forum nhưng câu ám chỉ “Khách vip thần bí” đã đủ khiến nhiều người ngứa ngáy rồi.

Hôm nay Quan An Tĩnh tới sớm giúp Phạm Di Đình bày trí lớp học, đến tối cô thì cô lại xen lẫn vào nhóm nhân viên ngồi trong lớp học lớn cỡ này nên không khiến nhiều người chú ý. Chờ tới khâu trao giải, khi cô đứng xếp trong hàng gần mười mấy người chờ lên nhận giải thì bên dưới sân khấu mới có người bắt đầu xì xầm: kia chẳng phải là Quan MM trong tin đồn bạn gái của đại thần đó hay sao?

Đáng tiếc nhân vật nam chính không có mặt, hào hứng tám nhảm của mọi người lập tức giảm hơn phân nửa.

Mọi việc thay đổi từ lúc này.

Quan An Tĩnh đã hoàn thành nhiệm vụ mà Phạm Di Đình giao phó cho cô, đang lúc chuẩn bị xuống sân khấu thì cửa phòng học thành linh bị đẩy mở. Vốn chỉ là một việc nhỏ xen ngang câu chuyện nhưng khi ánh mắt của Quan An Tĩnh vô ý liếc nhìn về người mới tới thì cứng mình.

Ai cũng không ngờ Nghiêm Dịch tới thiệt.

Dưới sân khấu bắt đầu vang lên tiếng rì rầm.

Nghiêm Dịch trước sau vẫn ung dung bình tĩnh, cởi áo khoác lông, lớp áo len màu tro bên trong hiện ra, bên dưới là một chiếc quần jean. Thân hình của anh cao gọn nên dù ăn mặc đơn giản như vậy cũng khiến người ta nhìn thấy thích mắt. Bước chân nhanh nhẹn bước vào phòng học, đi xuyên qua tầm nhìn của mọi người, Nghiêm Dịch tới xếp cuối hàng.

“Nhìn lẹ nhìn lẹ! Nghiêm Dịch tới rồi!”

“Là nam thần thiệt đó

~”

“Đẹp chết người!”

Mập lập tức hưng phấn tới nghênh đón: “Sư huynh, cuối cùng anh cũng tới! Em thiệt sợ anh thả bỏ câu em!”

Vì dự án mới nên mấy hôm nay Nghiêm Dịch ngày đêm tăng ca, làm ngày làm đêm không biết nghỉ hết như một con lật đật, đến vóc người cũng gầy bớt. Mấy hôm trước khi Mập gọi điện nhờ anh giúp, anh vốn định từ chối, nhưng nghĩ đây là lễ giáng sinh, anh cũng biết Phạm Di Đình đang giúp tổ chức hoạt động này nên bồng dưng đổi ý. Điều kiện duy nhất đó là – Quan An Tĩnh phải tham gia. Bởi vì vậy nên Mập mới ngoạm chặt Phạm Di Đình không thả.

“Lâm thời có việc nên rời khỏi muộn một chút.” Nghiêm Dịch giải thích qua loa. Sau đó ánh mắt nhìn ai đó ở cách đó không xa.

Quan An Tĩnh đi xuống, toàn thân như rơi vào trạng thái không trọng lực. Đã thiệt nhiều ngày không gặp nam thần, bây giờ gặp anh, trái tim của cô đập loạn thành thịch. Sự xuất hiện của Nghiêm Dịch nằm ngoài dự đoán của cô. Nhưng mùa đông này, thực sự có rất nhiều việc khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn.

Giải thưởng mà Nghiêm Dịch nhận là “giải thưởng có cống hiến quan trọng cho forum”, khen anh có cống hiến trong việc thay đổi bộ mặt diễn đàn. Anh đứng trên đài, ăn nói vững vàng, tiêu sái y cũ. Cuối cùng, còn bị MC ép tặng một ca khúc. Vốn tưởng đùa giỡn cho vui nhưng bất ngờ nam vương đại nhân lại đồng ý chấp nhận yêu cầu “không an phận” đó!

Điều này không khoa học! Nam vương đại nhân có vẻ ngoài như ánh mặt trời nhưng khí chất lại như một tòa núi băng có khi nào lại hát trước mặt công chúng chứ?! Lại còn dùng ánh mắt dịu dàng thăm thiết và xẹt đầy điện hát một bản tình ca tặng cho con gái !!

You are my sunshine after the rain.

You are the cure against my fear and my pain.

Cause I'm losing my mind

When you are not around

It is all... It is alll...

It is all because of you

*Emily: This song is “Because of you” – link .youtube /watch?v=ggG2pmGPbXY

Khi tiếng nhạc đậm từ từ vang lên, giọng hát ôn nhu của nam thần bay vào lỗ tai, Quan An Tĩnh cảm thấy trái tim như bị người ta nâng lên. Nhút nhát cũng được, có chết không nhận cũng vậy, lúc này, Quan An Tĩnh đã không thể tự lừa mình dối người được nữa, cô đã luân hãm rồi... không còn thuốc chữa nữa, cô không thể nào chối bỏ việc mình thích anh nữa. Anh tài giỏi đến thế, hoàn mỹ đến thế, khiến cô lúc nào cũng hy vọng mình phải trở nên ưu tú thêm nữa.

Nghiêm Dịch đứng trên sân khấu, khuôn mặt trước sau vẫn nhìn về một hướng. Khán giả mới đầu chỉ lo mê say ngắm nhìn nam vương, càng về sau, ánh mắt của mọi người từ từ nhìn về một chỗ — bọn nữ sinh ca thán: nam vương đại nhân quá romantic rồi!! Couple Nghiêm Quan rất đáng yêu! Tối nay forum lại náo nhiệt rồi. Mấy tên không tới tham gia hoạt động, tìm góc nào đó khóc đi!!!

Trong tiếng hát của đại thần, Quan An Tĩnh đã hồn lìa khỏi xác: thật? Có phải cô đang nằm mơ không? Màu sắc trên khuôn mặt của cô không ngừng thay đổi như cái bóng đèn, từ trắng đổi thành hồng, từ hồng đổi sang đỏ, cuối cùng hoàn toàn biến thành màu đỏ bầm... nam thần nhìn cô, nam thần đang nhìn cô, nam thần thực sự đang nhìn cô? Nhưng tại sao? Tại sao nam thần... lại... cô...?

Khi Quan An Tĩnh bối rối tới tột đỉnh thì điện thoại reo lên, cô mở ra xem tin nhắn, sắc mặt lập tức nguội lại. Chờ nam thần hát hết ca khúc, không đến chào hỏi anh một tiếng mà vội vã rời khỏi.

**

Sau khi hoạt động kết thúc, Nghiêm Dịch không thể chờ nổi mà muốn biết phản ứng của Quan An Tĩnh, nhưng làm sao cũng không kiếm được cô.

Mới đầu còn cho rằng cô đi toilet hay bla bla... chút nữa sẽ quay lại, nhưng chờ khi mọi người rời khỏi gần hết mà Quan An Tĩnh vẫn chưa xuất hiện, Nghiêm Dịch có chút nôn nóng. Tìm hỏi Phạm Di Đình mới biết vừa rồi Lưu Tuấn Hàm thì cô, Quan An Tĩnh vừa nhận được tin nhắn thì ra ngoài ngay.

Sắc mặt của Nghiêm Dịch chớp cái lạnh lẽo.

Nghiêm Dịch: “Biết bọn họ đi đâu không?”

Phạm Di Đình bị hơi lạnh tỏa ra trên mình đối phương làm đông cứng, run rẩy há miệng: “Không rõ, cậu ấy đi gấp lắm, em không kịp hỏi. Hay là, anh gọi cho cậu ấy đi?”

KAO, nước tới chân rồi, còn gọi điện gì nữa?! Nghiêm Dịch quay người chạy vội ra ngoài.

Nhưng trường học lớn như vậy, chỉ lâu học thôi đã có hơn mười, cho dù nam thần thông minh, tài giỏi cách mấy thì vào lúc này cũng bắt đầu thấy đuối.

Đến tột cùng đã đi đâu vậy?

...

Khi Quan An Tĩnh cảm thấy ngoài trời gió lạnh, cuốn khăn quàng cổ đi về ký túc xá nữ thì từ xa đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Chắc là ảo giác, sao nam thần lại xuất hiện ở đây chứ? Quan An Tĩnh nghĩ thầm. Nhưng sau khi cô dụi mắt, đi tới gần hơn, người đó vẫn còn ở đó.

“Sư huynh... sao anh lại ở đây?” Đối mặt với nam thần, Quan An Tĩnh bất giác nhớ tới ánh mắt nam thần nhìn mình trong party, giọng nói cũng dịu dàng hơn, “Tìm em có việc gì hả?”

Nghiêm Dịch đứng trước cửa ký túc xá nữ rất lâu rồi, lạnh tới sắp cắn nát hai hàm răng: “Có rãnh không? Chúng ta nói chuyện một chút.”

“Nói chuyện...” Gì vậy? — rõ là một câu hỏi, nhưng Quan An Tĩnh còn chưa đáp ứng thì Nghiêm Dịch đã hồn dôi nắm chặt tay cô, không nói không rằng đã lôi cô đi. Anh im lặng suốt cả chặng đường, Quan An Tĩnh tuy không hiểu nhưng chỉ lo đuối kịp theo nhịp chân của anh nên không kịp hỏi han gì cả.

Sân thể thao trường F lúc này đen ngòm, chỉ có ánh trăng mờ lung soi sáng, là nguồn sáng duy nhất. Nương theo ánh trăng có thể lơ mơ nhìn thấy những đôi tình nhân đang ngồi dính sát với nhau đấu không phân thắng bại.

Nhưng, bầu không khí giữa Quan An Tĩnh với nam thần lại không được lãng mạn như thế.

Nhìn bóng lưng của anh, Quan An Tĩnh không nhìn rõ khuôn mặt của Nghiêm Dịch. Gió lạnh thổi vù vù, nam thần thả tay Quan An Tĩnh ra, chợt bạo dạn mở miệng: “Thằng đó nói gì với em rồi?”

Câu hỏi không đầu không đuôi như vậy, Quan An Tĩnh sao phản ứng kịp: “Hả... ai?”

Nghiêm Dịch tức muốn chết, giờ còn gặp vẻ mặt vô tội này của cô, nam thần thực sự sắp bị nội thương: “Thằng... là Lưu Tuấn Hàm!”

Không nhắc tới chuyện này thì thôi, nhắc tới, Quan An Tĩnh nhớ tới những lời mà Lưu Tuấn Hàm vừa nói với cô, mặt chợt đỏ — bất kể ra sao, từ lúc chào đời tới nay thì đây là lần đầu tiên có nam sinh bày tỏ với cô.

“Không, không có gì cả...” Quan An Tĩnh chợt dạ, cô không định nói chuyện này với nam thần...

“Không có gì là sao?!” Nghiêm Dịch nổi giận! Anh chờ trước ký túc xá bao lâu thì Lưu Tuấn Hàm nói chuyện với cô bấy lâu. Bây giờ lại nói với anh không có gì cả, anh không phải thằng ngu!

Quan An Tĩnh bị dọa. Nhưng, sao trong lòng lại thấy hơi vui vẻ nhỉ...?

Điểm giận của Nghiêm Dịch đã tới mức giới hạn. Dù là người không lộ cảm xúc ra ngoài nhưng nhịn lâu quá cũng phải bùng nổ! Nhất là vừa rồi anh vừa dùng sắc đẹp để quyến rũ cô, hát bài hát đó trước mặt mọi người mà mới chớp mắt đã đi tìm Lưu Tuấn Hàm rồi... Hu hu hu... ai đó thực sự rất thương tâm.

“Quan An Tĩnh, nói cho anh biết rốt cuộc em đang nghĩ gì?”

“Em đâu có nghĩ gì...” Nghiêm Dịch phản ứng mạnh như vậy, dù Quan An Tĩnh chậm hiểu cũng đoán được hơi hớ. Tuy ngoài miệng nói không nghĩ gì, nhưng trong lòng ngọt như mật. Phải nhịn, nhất định không thể cười!

Nam thần tiếp tục mặt lạnh, nói hết những thứ khó chịu trong lòng ra: “Anh rời khỏi trường học lâu như vậy mà em chưa từng một lần gửi tin nhắn hay gọi điện cho anh là sao? Bây giờ cũng không muốn hỏi anh bài tập nữa, là sao!? Đi xem kịch với Lưu Tuấn Hàm về muộn như vậy, tham gia party mừng tròn năm được một nửa thì biến mất với Lưu Tuấn Hàm, bây giờ em lại nói với anh em với thằng đó không có gì?! Chẳng lẽ em muốn...”

— “Nhưng người ta vừa cự tuyệt cậu ấy mà.” Quan An Tĩnh chợt nhỏ giọng cắt ngang.

26. Chương 26

“Nhưng người ta vừa cự tuyệt cậu ấy mà...”

Quan An Tĩnh vừa nói dứt, Nghiêm Dịch mới một giây trước còn tức điên tận trời lập tức yên lặng.

Cảnh đêm khuya không đẹp lắm, nền trời bị che phủ bởi lớp áo đen vô bờ vô tận, trên đó có điểm xuyến vài ánh sao lập lòe tỏa sáng. Nghiêm Dịch cúi đầu nhìn Quan An Tĩnh không nói không rằng ở đối diện, cảm thấy đến cả ngôi sao sáng nhất cũng không lộng lẫy bằng một nửa ánh mắt của cô.

Một thứ tên là lý trí bắt đầu quay trở lại với Nghiêm Dịch.

Nam thần che miệng ho khan một tiếng, có chút hối hận vì vừa rồi đã thất thố, sau khi tỉnh táo được một tí thì lại ra vẻ trấn định: “Em nói gì? Vừa rồi... làm gì?”

Vừa nãy do gấp quá nên Quan An Tĩnh mới nói, bây giờ muốn cô nói, cô không thể nào nói ra miệng được. “Không có gì...”

Lại không có gì?! Lần này Nghiêm Dịch quyết không chịu tha cho cô, duỗi cánh tay kéo cô tới gần trước mắt, hỏi cô trong khoảng cách cực gần: “Lưu Tuấn Hàm tìm em làm gì? Em có chịu nói cho anh biết hay không hả?”

Hơi thở vừa mát vừa nam tính phả đầy lên mặt Quan An Tĩnh, bởi vì áp sát quá gần nên cô vô thức đưa hai tay chống lên lồng ngực không quá cứng cũng không quá mềm của Nghiêm Dịch. Mình mẩy giống như bị điện giật, bé nai con trong lòng nhảy tung tung, khẩn trương không biết nói gì. “Em...”

“Hửm?” Nghiêm Dịch nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc, lúc này anh đã hoàn toàn phóng thích hết mị lực của nam thần ra ngoài, chỉ một tiếng “hửm” thôi cũng đủ khiến người ta mất hồn mất vía.

Quan An Tĩnh bị nam thần ôm gọn nên muốn trốn cũng trốn không thoát! Rõ ràng vừa rồi mọi chuyện vẫn còn chịu khống chế của cô, nhưng mới đó mà chút bình tĩnh của cô đã biến mất không còn tăm tí... nam vương đại nhân cũng triệt để đổi từ thế bị động sang chủ động!

Quan An Tĩnh nhìn dáng vẻ này của Nghiêm Dịch, biết hôm nay nếu không thành thật khai báo thì cô đừng hòng toàn thân trở về. Bắn khoả cả buổi, rốt cuộc mới lấy được can đảm. “Lưu Tuấn Hàm... cậu ấy vừa bày tỏ với em. Còn, còn hỏi em có chấp nhận làm bạn gái của cậu ấy hay không nữa, nhưng em đã từ chối.” Quan An Tĩnh lúng túng nói.

“Từ chối?”

“Dạ, từ chối...”

“Vì sao từ chối?”

Quan An Tĩnh chẳng hề suy nghĩ mà nói ngay: “Bởi vì em không có cảm giác đặc biệt với cậu ấy, em chỉ xem cậu ấy là bạn tốt.”

Vì một câu nói đó của cô, ánh trăng bỗng dưng trở nên dịu dàng, gió cũng không còn lạnh như trước nữa, khóe miệng Nghiêm Dịch từ từ vểnh lên, tạo ra một đường cong vô cùng tuần tú. “À, không có cảm giác đặc biệt với hân à?”

Quan An Tĩnh vẫn giữ nguyên tư thế quái lạ trước người Nghiêm Dịch, không dám nhúc nhích, trong lòng mơ hồ kỳ quái: sao nam thần luôn lặp lại câu nói của mình để hỏi nhỉ? Có phải mình nói chưa đủ rõ? Cần nhắc trình độ Ngữ văn của mình... Quan An Tĩnh quyết định nên giải thích rõ ràng hơn!

“Em không có ý đó với Lưu Tuấn Hàm, em không thích cậu ấy!” — Như vậy đủ rõ chưa nhỉ?

“À, em không thích hân?” Nụ cười trên mặt Nghiêm Dịch ngày càng tươi, sau đó thành linh nói, “Vậy em thích ai?”

“Em...” Chiến cuộc thay đổi bất ngờ, Quan An Tĩnh phát hiện mình hoàn toàn không bắt kịp tiết tấu của nam thần. Mới chớp mắt thôi, người vừa rồi giận dưng lông dựng căng lên không phải cô, nhưng sao bây giờ đổi lại thành cô bày tỏ với nam thần nhỉ? Buổi tối hôm nay quá kích thích rồi, vừa rồi còn được người ta bày tỏ, chẳng lẽ bây giờ tới lượt mình bày tỏ hay sao?!!

Trái tim của Quan An Tĩnh mới đó mà đã nhảy tót lên cổ họng, mà nhịp đập của một trái tim khác trong lòng bàn tay cũng ăn khớp một cách kỳ lạ. Quan An Tĩnh xấu hổ muốn ra máu, trong lòng nghĩ tới câu nói nọ nhưng chẳng biết nên nói ra như thế nào, cả buổi trời chỉ thốt được một câu: “Em... em... em thích... dù sao cũng không phải là cậu ấy!”

Tâm trạng của Nghiêm Dịch lập tức trở nên rất happy! Nhìn Quan An Tĩnh ngượng ngịu không chịu nổi trước mặt, cuối cùng anh cũng từ bi không hỏi tới. Nét mặt lúc này của cô chẳng phải đã nói rõ rồi sao? Trái tim nam thần lúc này mới ngọt ngào làm sao, trừ mỉm cười nhìn cô thì vẫn chỉ biết cười! Làm sao bây giờ? Quả thực càng nhìn càng thấy cô đáng yêu hơn.

Quan An Tĩnh đâu từng ứng phó tình huống như thế này? Tuy không thực sự nói ra miệng nhưng như vậy cũng chẳng khác gì tỏ tình à nha! Quan An Tĩnh da mặt mỏng, thời gian chưa lâu mà đã không chịu đựng nổi. Vừa muốn thối lui khỏi vòng tay nam thần vài bước thì phát hiện tay Nghiêm Dịch ôm cô không hề rời lỏng. Cô vừa lui, anh càng kéo cô tới gần hơn.

“Hừ, chó chạy! Anh còn có chuyện chưa nói xong.” Nghiêm Dịch thỏ thẻ bên tai cô, giọng nói dịu dàng hơn bao giờ hết.

Còn muốn nói gì nữa? Quan An Tĩnh sắp thở không nổi nữa rồi...

Nghiêm Dịch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của cô toát mồ hôi, nhất thời không cầm lòng nổi mà đưa tay vuốt ve một lát: “Vừa rồi còn tốt mà, sao bây giờ lại khản trương như vậy?”

Híc... cô thực sự khản trương sắp chết rồi! Nam thần ơi, anh kết liễu em nhanh chút cho thống khoái đi!

Nghiêm Dịch như biết thuật độc tâm, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô quan sát một chút, sau đó từ từ nhích lại gần... Trái tim Quan An Tĩnh đập thành thịch, khoảng cách với nam thần sắp tới con số 0 thì ngay lúc này — tiếng chuông điện thoại ác ôn réo lên !!

Quan An Tĩnh giống như kẻ đang làm chuyện xấu bị bắt tại trận, gấp gáp đẩy Nghiêm Dịch ra, sau đó lui về sau mấy bước: “... A lô.”

“Quan! An! Tĩnh!” Bên kia đầu dây, Phạm Di Đình dữ dằn gọi tên của cô, “Mau trở về! Nam thần chờ cậu ở dưới lầu! Vừa xong party không thấy cậu đâu, Nghiêm Dịch gấp tới mức sắp ăn thịt người luôn đó...” Phạm Di Đình bùm bùm chéo chéo xả một hơi, cuối cùng mới nói: “Ừ, phải rồi, cậu đang ở đâu?”

“... Sân thể thao.”

“Sân thể thao? ? ?” Phạm Di Đình thấy tò mò muốn chết, sao đêm hôm khuya khoác này mọi người đều tung tung là sao, “Trời lạnh như vậy, cậu đến sân thể thao để làm gì?”

Quan An Tĩnh hơi ngượng, lú lú trả lời: “Đi chung với nam... Nghiêm Dịch.”

Phạm Di Đình ở bên kia đầu dây bấm STOP một giây, sau đó gần như cúi gầm mình: “Thay tớ nói một tiếng xin lỗi với nam thần! Chúc các cậu thiên trường địa cửu, bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử !!” — “Tút ~

~” cúp máy.

Quan An Tĩnh ...

Nghiêm Dịch tò mò hỏi cô chuyện gì vậy, Quan An Tĩnh dĩ nhiên chỉ thuật lại phần trước. Ai ngờ nam thần nghe xong thì lắc đầu, nắm chặt tay oán thăm: mình đâu đến mức muốn ăn thịt người sau party chứ? Rõ ràng anh muốn ăn thịt người ngay lúc chuông điện thoại thành linh reo lên mới phải? ?!! (*Emily: cầu trời cho Phạm muội nhiều phước).

...

Nghiêm Dịch lễ mễ tiễn Quan An Tĩnh về ký túc xá, mất gấp hai lần thời gian so với lúc bình thường mới từ sân thể thao về tới dưới lầu ký túc xá nữ. Hai con rùa vất vả đi tới đích nhưng Nghiêm Dịch lại không chịu thả người.

“Chờ lát! Vừa rồi còn có một chuyện chưa làm xong.”

Vừa nghĩ “vừa rồi...” thì trái tim của Quan An Tĩnh lại bắt đầu đập loạn. Vừa rồi tối lửa tắt đèn, nếu không có cuộc gọi đó, chắc hẳn cô đã “lửng lơ con cá vàng” rồi. Nhưng bây giờ đang đứng trước ký túc xá nữ, thỉnh thoảng đón lấy những cặp mắt tò mò... Cô gái bảo thủ như Quan An Tĩnh, dù đánh chết thì cô cũng không dám làm chuyện đó với nam thần ở trước mặt mọi người đâu.

(*Emily: tớ dùng lửng lơ con cá vàng cho vui nhện tí. Chứ thực chất là ồm ờ từ chối cho có lệ, dịch thơ văn là tình trong như đã mặt ngoài còn e)

Quan An Tĩnh giả ngu: “Trẻ như vậy rồi, sư huynh anh mau về đi! Đi đường cẩn thận, gặp lại, ngủ ngon!”

Nghiêm Dịch tóm lấy ai đó đang muốn chạy. “Đừng đi mà, anh còn thứ này muốn cho em.” Lí do của nam thần rất hợp lí. Nói xong còn thực sự lấy ra một hộp quà xinh xắn khỏi ba lô, “Tặng em, quà giáng sinh.”

Quan An Tĩnh phát hiện thì ra cả buổi tối này mình mới là người luôn nghĩ sai người ta! Rất xấu hổ. Lâu lắm mới dám từ từ nhìn lên ánh mắt của Nghiêm Dịch, ngượng ngịu nói: “Em không có chuẩn bị quà cho anh...”

Nghiêm Dịch không bận tâm mà lắc đầu: “Không sao, sau này bù lại. Mau mở ra nhìn đi.”

Bởi vì hai chữ “sau này”, cánh tay đưa ra nhận quà của Quan An Tĩnh khựng lại giữa không trung — thấy rất khó tin, cô không ngờ được người trong lòng thích lại là một chuyện đẹp đến thế, hạnh phúc đến thế. Mà câu nói đó của nam thần ngụ ý là... anh muốn có “sau này” với cô?

Giọng của nam thần từ từ vang lên bên tai: “Lần đầu nói chuyện với em là ở thư viện, miệng vừa mở đã đòi mượn đồ của em, kết quả mượn mà chưa trả, như thế không tốt lắm.” Giọng của Nghiêm Dịch không cao không thấp, giống như có ma lực cuốn hút hồn phách con người, “Tuy có hơi chậm, nhưng anh đã chọn rất lâu, hy vọng em sẽ thích.”

Quan An Tĩnh vừa nhìn món quà là gì thì đã biết rõ tâm tư của Nghiêm Dịch. Trong hộp là một cây bút ký tên xinh xắn, không trang trí cầu kỳ khoa trương, vỏ ngoài rất đơn giản, là kiểu dáng mà cô thích.

Quà giáng sinh nam thần tặng đó, Quan An Tĩnh đâu chỉ thích mà còn thích tới mức không rời tay! Có điều — “Cây bút này so với cây bút bi của em xịn hơn nhiều...”

“Cứ coi đó là tiền lãi đi.” Nghiêm Dịch vô cùng vui vẻ. Nhìn gương mặt hơi ửng hồng của Quan An Tĩnh, hài lòng nghĩ: em cũng “xịn” hơn so với anh đã tưởng, chúng ta coi như huề vậy.

**

Vài ngày sau đó, người trên kẻ dưới ở Kỳ Thuật đều thấy rõ tâm trạng của Nghiêm Dịch rất happy!

Đám Hoắc Chính đang đẩy nhanh tiến độ hạng mục mới nên nhìn ai nấy cũng đều mệt như chó chết, đáng người tiêu tụy, còn mặt mày thì dùng từ tiêu tụy vẫn chưa đủ sức hình dung. Duy chỉ có Nghiêm Dịch, cả ngày mặt mày hồng hào, tinh thần tỏa sáng, ngay cả tăng ca cũng có tinh thần như mới cắn thuốc lắc!

Vua bát quái Mã Chấn Vũ dễ dàng ngửi thấy mùi lạ. Tranh thủ giờ nghỉ trưa rảnh tay, không nhịn được mà lên forum trường học tìm manh mối, không ngờ vừa tìm, anh thực sự tìm được nguyên nhân.

Mã Chấn Vũ: “Tin tức bự, tin tức bự!”

Cung Húc: “Mọi người đều đang bận rộn, có chuyện mau nói, có bom mau thả!”

“Ồ, chó mà cũng biết nói tiếng người nữa hả?!” Mã Chấn Vũ lườm anh ta một cái, sau đó báo cáo với Boss lớn Hoắc Chính, “A Chính, Kỳ Thuật của chúng ta sắp có hỉ sự rồi!”

Nghe có hỉ sự, Boss Hoắc Chính trở nên hào hứng, tò mò hỏi: “Hả? Là việc vui gì?”

Mã Chấn Vũ mặt mày hớn hở thuật lại những tin tức nho nhỏ anh vừa đọc được, lúc này nhân vật chính Nghiêm Dịch đang đẩy cửa đi vào. Lực chú ý của bọn họ lập tức chuyển tới người trong cuộc.

Nhưng bọn họ còn chưa hỏi thì nam vương đại nhân đã mở miệng trước: “A Chính, cho hỏi tí. Cuộc họp hàng năm vào cuối tuần này của công ty, em có thể dẫn theo một người không?”

Hoắc Chính: “Được, là ai?”

Nghiêm Dịch mặt không đổi sắc: “Người một nhà.”

Mã Chấn Vũ với Cung Húc nhìn nhau, yên lặng dùng khẩu hình phát âm — “Hệ điện tử”, sau đó bùng nổ một loạt tiếng động ồn ào: “Dẫn em ấy tới! Dẫn em ấy tới! Dẫn em ấy tới!”

27. Chương 27

Qua lễ Giáng Sinh, Phạm Di Đình phát hiện Quan An Tĩnh bắt đầu trở nên là lạ.

Rõ ràng không có chuyện gì quan trọng nhưng vẫn cầm điện thoại chờ thời suốt 24 tiếng không chịu rời tay. Trừ lúc tắm cùng đi WC thì nó luôn nằm trong tầm mắt của cậu ta! Như vậy cũng thôi, đang yêu mà,

muốn đánh nhau cũng phải. Nhưng mà, Quan An Tĩnh suốt ngày ngẩn người cười ngây ngô với USB cùng một cây viết ký tên! Còn cười cả tiếng đồng hồ! Thế này... Phạm Di Đình khó hiểu rồi! Không phải học riết diên rồi chứ?

Vốn tưởng Quan An Tĩnh xem chừng vài ngày thì sẽ hết, nhưng Phạm Di Đình phát hiện biểu hiện khác lạ của cô ngày càng có xu thế bành trướng... nhưng mà, ngày mai bọn họ phải thi môn Vật lý cao cấp rồi! — phải! Không lằm đàu, ba ngọn núi lớn của trường F: Vật lý cao cấp! Nhưng Quan An Tĩnh lại vừa đe dọa vừa dụ dỗ kéo cô vào nội thành mua quần áo!!

Quá bất bình thường rồi!

Phạm Di Đình: “Ngày mai tớ mà treo, có trở thành quỷ cũng không tha cho cậu đâu!”

Quan An Tĩnh không quan tâm lắm, vừa đi vừa an ủi: “Không đâu, cậu chỉ cần hiểu hết những đề mà tớ cho cậu xem thì chắc chắn sẽ không rớt tín chỉ.”

Phạm Di Đình nghiêng răng nghiêng lợi, “Ờ, tốt nhất là như thế!”

Nhưng tuy ngoài mặt Phạm Di Đình nói rất dửng dưng nhưng khi vừa tới trung tâm thương mại thì lập tức hoàn toàn thay đổi. Phấn khích dắt Quan An Tĩnh chạy tới chạy lui các shop, hoàn toàn quên mất cuộc thi ngày mai. Mãi tới khi bản thân phá sản thì mới tận hứng, lúc này mới nhớ hỏi Quan An Tĩnh vội như thế là định mua gì.

Quan An Tĩnh bị cô hỏi thì có hơi ngại, nhớ lại mấy ngày hôm trước nam thần ngàn dặm xa xôi chạy về trường phụ đạo cô bài tập Vật lý, còn hỏi cô có chịu tham gia tiệc thường niên Kỳ Thuật hay không. Quan An Tĩnh còn chưa thi xong nhưng lại vui vẻ hơn cả việc đạt 100 điểm.

“Tớ muốn mua một bộ đồ đi dự họp thường niên, cậu chọn giúp tớ đi.”

“Họp thường niên?” Phạm Di Đình quay đầu nhìn cô, “Kỳ Thuật hả?”

Sao cậu ấy biết? “Ừ...”

“Nghiêm Dịch mời cậu hả?”

Sao cái gì cậu ấy cũng biết vậy? “Ừ...”

“Đi!” Phạm Di Đình bỗng chui đầu ra khỏi đồng quần áo safe off, “Chúng ta đổi chỗ khác!”

Phạm Di Đình quả nhiên là người từng ra ngoài va chạm xã hội, cô dắt Quan An Tĩnh đi tới lui trên một con đường yên ắng, mỗi cửa hiệu trên đường đều có phong cách khác biệt, rất độc đáo. Mua quần áo ở đây chắc chắn sẽ không bị đụng hàng, hơn nữa giá cũng vừa túi.

Quan An Tĩnh nhanh chóng chọn trúng một bộ váy có tay, cổ tròn đơn giản, màu vàng nhạt, ở giữa còn có nịt lưng trang trí, vừa gọn vừa hào phóng. Tuy mặc vào thời điểm này có hơi lạnh nhưng cô vẫn mua mà không do dự. Quan An Tĩnh lén nghĩ: đi ra ngoài với nam thần, cô không thể khiến anh ấy mất mặt được!

Cuộc thi ngày hôm sau thuận lợi một cách kỳ lạ. Quan An Tĩnh không phải là loại sinh viên đợi nước tới chân mới nhảy, những kiến thức cần nắm cô đều nắm vững từ lâu. Hơn nữa có bá vương học tập kiên trì phụ đạo không lương nên cả cuộc thi cô làm bài rất suông sẻ.

Quan An Tĩnh sau khi thi xong thì quay về phòng ngủ. Hơn năm giờ chiều Nghiêm Dịch mới tới trường, lúc đó cô đã ngủ thẳng cẳng trong phòng 2 tầng. Ngày thường động tác của cô rõ ràng rất nhanh nhưng sao hôm nay lại đần độn không biết nên chọn đôi giày nào làm Phạm Di Đình cùng Châu Châu bực tức điên.

Nghiêm Dịch đứng ở nhà xe đối diện ký túc xá nữ, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ. Từ chỗ này vào nội thành cần ít nhất một tiếng, nếu giờ không đi thì sẽ tới trễ. Đang định lấy điện thoại gọi lên lầu thì Quan An Tĩnh đã mặc bộ váy màu vàng nọ đi xuống, vừa khoác lên mình áo khoác màu đen vừa vội vàng xuống lầu. “Ngại quá! Ngại quá!” Sao mỗi lần mình đều để nam thần chờ vậy nè!! “Anh chờ lâu lắm hả...?”

“Không, anh vừa tới.” Nghiêm Dịch nhìn thấy cô thì con mắt cũng cười híp nên đầu còn để ý chờ bao lâu chứ. Mà khi Quan An Tĩnh lại gần thì anh lập tức phát hiện cô ngày hôm nay khác với mọi ngày — đã

quen nhìn Quan An Tĩnh ăn mặc đơn giản, hôm nay nhìn cô mặc váy cùng đi giày cao gót, còn tỉ mỉ trang điểm, ánh mắt của nam thần lập tức bị cuốn hút — hôm nay em ấy thật xinh đẹp!

Quan An Tĩnh thấy rất vui sướng khi biết Nghiêm Dịch nhìn ra cô hôm nay khác với mọi ngày, nhưng cô vốn không tự tin mấy với cách ăn mặc này, bây giờ thì càng khấn trượng hơn. Lúc này xung quanh có sinh viên nhận ra cặp couple số một trường F, những ngón tay chỉ trỏ cùng tiếng xì xầm bàn tán càng nhiều hơn. Cuối cùng chỉ nghe thấy giọng vừa gấp vừa quăn của cô: “Sư huynh, em mặc như vậy có phải kỳ lạ lắm không? Nếu không... em đi lên thay ngay!”

“Lạ chỗ nào?” Nghiêm Dịch gấp gáp nắm chặt cô, “Không cho đổi, rất đẹp.” Ánh mắt của anh nhìn thẳng vào cô không rời! Không được đổi, tuyệt đối không nên đổi!

“Cám ơn...” Được nam thần khẳng định, cô hơi yên lòng, khẽ giọng: “Vây... chúng ta có thể đi được chưa?”

Mấy ngày không gặp, Nghiêm Dịch vốn định vừa đi vừa nói chuyện với cô nên cố ý đậu xe ở ngoài. Nhưng bây giờ nhìn thấy Quan An Tĩnh ăn mặc như thế này, trên bắp chân trắng như tuyết chỉ có một lớp tat rất mỏng, Nghiêm Dịch lập tức đổi ý.

“Em ở trong này đợi anh... anh lái xe tới!” Hừ, vẻ đẹp của cô, anh ứ thềm chia sẻ với mấy đứa con trai khác đâu nhé!

**

Hai năm qua Kỳ Thuật phát triển rất nhanh, chỉ riêng năm nay thôi đã đủ thấy, số lượng nhân viên chớp mắt đã tăng gấp hai. Do trên đường kẹt xe nên khi Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh tới thì bữa tiệc đã bắt đầu. Thế nhưng những thực tập sinh đi theo Nghiêm Dịch thấy anh ung dung dẫn “người nhà” tới thì lập tức gọi “lão đại, lão đại”.

Quan An Tĩnh nhìn thấy nhiều người lạ mặt như vậy, trong lòng hơi khấn trượng nên bám thật sát theo sau nam thần. Vất vả lắm mới ngồi xuống, lại phát hiện ánh mắt của mọi người đã nhìn xuống dưới sân khấu.

Có một người tới đưa nước chanh cho Quan An Tĩnh, hỏi khẽ Nghiêm Dịch: “Lão đại, vị này là...?”

Trái tim Quan An Tĩnh bộp chộp. Nhưng Nghiêm Dịch còn chưa trả lời thì bên cạnh đã có người lên tiếng: “Nhóc mày ngu học à? Rành rành ra đây mà còn cần giới thiệu nữa sao!” Sau đó tí tởn quay lại, cung kính nói với Quan An Tĩnh: “Xin chào chị dâu, em là Giang Nhất Phong, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn.”

Phụt — nước chanh vừa uống vào miệng đã bị Quan An Tĩnh phun hết phân nửa.

... chị dâu? ?!! Cô không nghe lầm chứ !!!

“Chào chị dâu!”

“Chị dâu, em là XXX.”

...

Giờ thì Quan An Tĩnh đã nghe rõ... thật vất vả mới nuốt ngược nước chanh vào miệng, sau đó là mắt hình tượng ho khan một trận! Đừng dọa người như vậy nha, khi nào cô đã biến thành chị dâu rồi...? Nam thần rõ ràng chưa tỏ vẻ gì mà...

Mọi người thấy Quan An Tĩnh thẹn thùng thì vui lây, không nhịn được mà cười lên ha hả. Nghiêm Dịch thì giống như người ngoài cuộc quan chiến, nét cười trên miệng ngày càng rõ. Anh một bên vuốt lưng giúp Quan An Tĩnh thuận khí, một bên đắc ý nghĩ: đám thực tập sinh này không hổ do chính tay anh dạy ra, ngộ tính quả nhiên rất cao! Trẻ con dễ dạy.

Tiết mục biểu diễn tối nay rất náo nhiệt. Tất cả mọi người đều còn trẻ, nói chuyện với nhau, Quan An Tĩnh cũng nhanh chóng không còn câu nệ.

Toàn bộ bữa tiệc thường niên năm nay của Kỳ Thuật do Du Hiểu Hàm xung phong tài trợ, nghe đồn là mẹ của cô buôn bán rượu vang. Mọi người trước sau đều nói: hoa hậu là người mới nhưng rất hiểu lí lẽ đối

nhân xử thế. Cả đám nam IT trong công ty thấy có rượu vang PORTO thì cười nức nở, giờ ly đi mời khắp nơi, tới Quan An Tĩnh cũng không buông tha.

Quan An Tĩnh hiền lành nhìn thấy đồng nghiệp của Nghiêm Dịch nhiệt tình như vậy, nếu từ chối thì rất thất lễ. Nên không coi bản thân có tử lượng nhiều như vậy không mà cứ ngửa cổ nhắm mắt nuốt hết. Nghiêm Dịch tới bàn khác dạo một vòng, mới không để ý một chút mà cô đã uống hết vài ly. Nam thần vừa rồi còn vui vẻ trò chuyện với đồng nghiệp chớp mắt đã không cười nổi nữa.

“Chết rồi nha!” Mã Chấn Vũ sợ thiên hạ không loạn ở bàn bên réo lên, “Chuốc say người ta, sau này mấy người xui xẻo rồi!”

Tuy chỉ là câu nói đùa nhưng nét mặt của Nghiêm Dịch thì rất nghiêm túc. Sau đó, không ai dám nâng chén tới mời rượu Quan An Tĩnh nữa rồi.

**

Sau khi cuộc họp thường niên kết thúc, Quan An Tĩnh trực tiếp leo lên xe của Nghiêm Dịch. Bởi vì vừa uống rượu nên cả người nhẹ bồng như bưng, khi không khí ấm áp của máy điều hòa phả lên người thì Quan An Tĩnh hồn nhiên đi vào giấc ngủ.

Khi cô tỉnh lại thì không biết đã qua bao lâu. Mê mang tròng to mắt, phát hiện nam thần đang ngồi ở ghế lái yên lặng nhìn cô. Quan An Tĩnh dụi mắt: “Sao em lại ngủ rồi... sư huynh, bây giờ là mấy giờ rồi?”

Nghiêm Dịch cúi đầu nhìn đồng hồ: “Mười một giờ.” Ngủ vừa đúng một tiếng.

“Mười một giờ?!” Quan An Tĩnh “vụt” mở mắt, thần trí nhanh chóng tỉnh táo một ít, “Đã trễ như vậy rồi à! Thật xin lỗi, ảnh hưởng anh về nhà nghỉ ngơi!” Quan An Tĩnh nói dứt lời thì nhìn thoáng qua cửa xe, phát hiện hoàn cảnh xung quanh rất lạ, cô hoàn toàn không biết mình đang ở chỗ nào, “Sư huynh... bây giờ chúng ta đang ở đâu vậy?”

Nghiêm Dịch ngồi trong xe đã một tiếng, có hơi mệt, giọng nói kiên cường: “Dưới lầu nhà anh.”

Nhà của nam thần... ?!

Quan An Tĩnh đang kinh ngạc thì lại nghe Nghiêm Dịch điềm tĩnh hỏi: “Có muốn lên đó ngồi một chút không?”

Lên nhà nam thần... ngồi một chút? Nếu như nét mặt của Nghiêm Dịch khi nói câu đó rất bình thản, ai đó suýt nữa đã hiểu lầm rồi...

Quan An Tĩnh không dám nghĩ ngợi lung tung, cười ngọt ngào từ chối: “Để hôm khác nha sư huynh. Trễ như vậy rồi, em phải về trường.”

Nghiêm Dịch lập tức nói: “Xe hỏng rồi.”

Hỏng rồi?... Sao sớm không hỏng muộn không hỏng, hết lần này tới lần khác hỏng ngay lúc này?

Quan An Tĩnh đơn thuần không hề nghi ngờ, cô cũng không định để nam thần tiễn mình về nhà. “Ừm, không sao. Địa chỉ ở đây là gì? Em lên baidu tra xem gần đây có tuyến xe buýt nào hay không.” Nói xong, cô thực sự móc điện thoại ra bắt đầu search.

Lúc này, Nghiêm Dịch đang ra vẻ bình tĩnh sắp chịu đựng hết nổi...

Màn hình di động phát ra ánh sáng dịu nhẹ, vừa vắn rọi lên khuôn mặt nhỏ nhắn có phản ứng đỏ của Quan An Tĩnh. Ánh sáng mờ nhạt tỏa khắp bốn phía, giống như một lớp da mềm mại bảo vệ cô.

“Sư huynh, địa chỉ ở đây là gì?” — cô giục!

Cánh môi nhìn có vẻ lạnh cứng, lại mềm nhũn như kẹo dẻo, hơi cong. Chút kiêu chế cuối cùng của Nghiêm Dịch bắt đầu tan dần. Khiêu khích anh cả buổi tối, nếu để cô đi như vậy, ai đó sẽ cảm thấy: Mình sẽ chết ngay tại chỗ mất...

“Bốp ~ ——” Một giây sau, điện thoại 24 tiếng không rời tay Quan An Tĩnh rớt mạnh xuống.

Quan An Tĩnh còn chưa kịp phản ứng thì đã giật mình phát hiện Nghiêm Dịch tựa như một ngọn núi đang đè về phía cô, mau chóng tiếp cận, mỗi lúc một gần... cuối cùng, cuối cùng nam thần chính xác cắn lên môi cô!!

Mùi hương mát lạnh trên người nam thần nhanh chóng chiếm đoạt hết hơi thở của cô.

Thời gian giống như đông kết.

Tuy chỉ là sự va chạm rất nhẹ nhưng cũng đủ khiến Quan An Tĩnh thấy cả người không còn sức lực. Nụ hôn của Nghiêm Dịch đến quá bất ngờ, cô gần như không kịp suy nghĩ, thậm chí không thể thở nổi! Nóng, nóng quá... máu khắp cơ thể sắp chảy ngược dòng rồi. Vốn đã thấy nóng vì cồn rượu, giờ phát hiện cả người như bị thiêu nướng, nóng sắp chín luôn rồi...

Trời đất quay cuồng, mặt đất đổi chỗ với nền trời. Trái tim giống như một đâm xuyên ngực vọt ra ngoài!

Quan An Tĩnh cảm thấy mình đã rời khỏi Trái Đất, đi ra ngoài hành tinh xa xôi rồi. Xung quanh yên ắng, cô chỉ nghe thấy tiếng lòng của bản thân cùng giọng nói thì thào của nam thần: “Đừng đi...”

Từng tiếng từng tiếng, không ngừng quanh quẩn...

28. Chương 28

Trải qua hành vi ngọt ngào đầy tính bất ngờ của nam thần, Quan An Tĩnh không biết bản thân đã lên lâu như thế nào nữa.

Trong phòng khách, ghế sofa màu xám mềm mại ngồi vào rất thoải mái, nhưng Quan An Tĩnh lại thấy mọi thứ cứ mờ ảo không thực. Nghĩ lại cảnh vừa xảy ra trong xe, trái tim bắt đầu đập thành thịch. Rõ ràng không mặc áo khoác nhưng tại sao cô lại thấy nóng nực như thế này nhỉ?

Tại sao nam thần đột nhiên lại...? Tuy chỉ lướt qua như chuồn chuồn lướt nước nhưng tới giờ cô vẫn có cảm giác không thực. Thì ra những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua không phải là “ảo giác” của cô, thì ra nam thần cũng thấy động lòng với cô. Trái tim, bỗng được lấp đầy. Vào lúc này, trừ người đó, hình như không thể chứa được thứ gì khác nữa.

Thực ra Quan An Tĩnh rất có nguyên tắc. Bố mẹ Quan đều là công nhân ăn lương bình thường nên suy nghĩ rất bảo thủ. Hàng năm khi về nhà nhân kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè thì họ dặn cô nhiều nhất đó là: vào đại học phải xem việc học là chính, không nên nói chuyện yêu đương. Trên thực tế thì cô cũng làm theo như vậy, sau cuộc thi lễ nghi, được các bạn nam lấy lòng nhưng cô đều lễ phép từ chối — mãi tới khi Nghiêm Dịch thành công xuất hiện. Quan An Tĩnh lớn từng tuổi này rồi mới có cảm xúc mãnh liệt đối với một bạn nam như thế; đứa con gái ngoan ngoãn hiền lành ngày nào cũng đã bắt đầu có suy nghĩ vi phạm lời bố mẹ dặn.

Tuy nhiên nụ hôn đầu tiên xảy ra dưới tình huống bất ngờ như thế nên cô vừa ngạc nhiên cũng vừa giật mình. Nhưng vì đối tượng là nam thần nên giờ ngồi ngẫm lại thì thấy tất cả lại trở nên ảm áp, ngọt ngào...

Lúc này Nghiêm Dịch đi ra khỏi phòng riêng, quần áo trên người đã đổi thành quần áo thể thao mặc ở nhà. Phong cách ăn mặc rất đơn giản nhưng mang tới một mỹ cảm khác lạ. Ánh mắt của anh lướt nhìn Quan An Tĩnh đang cúi đầu ngẩn người trong phòng khách, không nhìn được nên hỏi: “Đầu còn thấy choáng à?”

Vừa nghe được tiếng của Nghiêm Dịch, Quan An Tĩnh như bị ai đó khóa chặt, trong đầu lập tức nhớ lại câu nói mập mờ nọ: “Đừng đi... đừng đi nhé...” Vì vậy, màu đỏ vạt vả lấm mới xưa được từ từ quay trở lại hai bên má Quan An Tĩnh.

“Đỡ, đỡ hơn rồi...” Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhưng chỉ cần vừa nhìn tới khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của nam thần thì trái tim lại đập loạn nhịp — Quan An Tĩnh! Bình tĩnh coi nào!

“Vừa rồi uống nhiều rượu như vậy, lúc này nhất định không thoải mái đúng không?” Nghiêm Dịch thấy ánh mắt của cô bối rối, nét mặt lại đỏ hồng thì lập tức bước nhanh tới gần, ngồi xổm xuống trước chân của cô, dịu dàng hỏi: “Có muốn anh đi mua ít thuốc giải rượu cho em không?”

Híc... thì ra nam thần nói về rượu, cô còn tưởng...

“Không cần đâu sư huynh, em không thấy mệt.” Lúc này Quan An Tĩnh mới dám nhìn thẳng Nghiêm Dịch, “Em chỉ thấy hơi khát, có thể cho em một ly nước không?”

“Được.” Nghiêm Dịch nói xong bỗng đứng dậy, ngồi lên ghế sofa dính sát với cô, khiến Quan An Tĩnh lại bối rối, “Nhưng anh có hai điều kiện.”

Hả? Uống một ly nước cũng phải bàn điều kiện? — “Điều kiện gì?”

Nghiêm Dịch nhướn miệng. “Sau này khi nói chuyện với anh, có thể đừng khách sáo như vậy nữa được không? Còn nữa, em định gọi anh là sư huynh tới bao giờ?”

Quan An Tĩnh : cô vẫn luôn nói chuyện như vậy mà... không gọi sư huynh, chẳng lẽ muốn cô gọi thẳng tên của nam thần hay sao?

Nghiêm Dịch vừa mới nhắm nháp hương vị ngọt ngào của cô, bây giờ khoảng cách lại gần như thế mà cô bởi vì anh mà từ từ trở nên thẹn thùng nên tâm trạng của anh vô cùng tốt. Đưa tay vuốt cái mũi nhỏ nhắn của cô một lát, nam thần đứng dậy nói: “Em nghỉ kỹ đi, anh đi rót nước.”

“... Dạ.” Vì hành động thân mật đó của nam thần, Quan An Tĩnh vốn đang hoảng hốt lập tức ngậy người ra...

“Rìng rìng — rìng rìng —” Ngay lúc đó tiếng chuông cửa bỗng vang lên kịp thời đánh thức Quan An Tĩnh, cô bắn người dậy khỏi ghế sofa, hô lớn vào phòng bếp: “Sư huynh, có người tìm!”

“Em mở cửa trước đi.” Nghiêm Dịch trong phòng bếp nói ra: “Anh ra ngay.”

“A! Dạ!” Quan An Tĩnh nghe lời chạy ra mở cửa, vừa nghĩ giờ này rồi mà ai còn tới kiếm. Nhưng vừa mở cửa, trong phòng một người, ngoài phòng hai người, tổng cộng ba người nhìn nhau ngẩn người.

Quan An Tĩnh: sao lại có cảm giác như bị người ta bắt gian... gì gì đó... vậy nhỉ...

“Cô... sư tỷ... chào...” Kinh ngạc thì kinh ngạc, Quan An Tĩnh có lẽ giáo vẫn không quên chào hỏi. Tuy trong lòng không khỏi khấn nguyện nhưng bây giờ cô chỉ hy vọng đối phương đừng nghĩ loạn là được.

Nghiêm Khả Khiết cùng Du Hiểu Hạm ở bên cạnh hiển nhiên không ngờ tới người mở cửa không phải Nghiêm Dịch, trừ bất ngờ còn hơi xấu hổ. Nghiêm Khả Khiết đứng lặng tại chỗ vài giây mới tỉnh lại: “An Tĩnh, cháu cũng ở đây à. Nghiêm Dịch nhà cô đâu?”

Quan An Tĩnh không biết nên nói gì, đành phải tranh thủ mời hai người vào trong nhà, lúc này Nghiêm Dịch đang từ phòng bếp bước ra, sau khi đưa ly nước cho Quan An Tĩnh thì bắt đầu chào hỏi hai vị khách đêm khuya tới thăm.

Nghiêm Khả Khiết nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, oán trách: “Tiểu Dịch, cháu chở An Tĩnh đi đâu vậy? Sao về muộn như vậy? Hiểu Hạm với cô chờ ở đây hơn một tiếng đồng hồ đó.”

“Hôm nay công ty họp thường niên, An Tĩnh uống chút rượu nên ngủ trên xe một lát.”

Du Hiểu Hạm nhìn có vẻ rất bình tĩnh, mở túi xách, lấy một chiếc điện thoại di động ra, Nghiêm Dịch nhìn thấy nó rất quen: “Lúc dọn bàn của mấy anh thì phát hiện điện thoại của anh bị bỏ quên trên đó. Lúc đó anh đã đi rồi, em lại không biết cách liên lạc với anh nên dứt khoát tới chỗ của anh.”

Lúc này Nghiêm Dịch mới phát hiện điện thoại bị mất, lúc nhận lấy điện thoại từ tay Du Hiểu Hạm thì có chút băn khoăn: “Cảm ơn cô, phiền cô đi một chuyến, thật ngại.”

“Không có gì, em tiện đường thôi.” Du Hiểu Hạm mỉm cười, ánh mắt lại nhìn Nghiêm Dịch, “Em thấy anh còn chưa về nên đã đi lên lầu gõ cửa nhà dì Nghiêm, nói chuyện với nhau suýt nữa quên luôn thời gian.”

“May mà hôm nay cô không có ca trực.” Nghiêm Khả Khiết tiếp lời, “Bằng không thì trễ như vậy, để Hiểu Hạm đi một chuyến tay không thì quá bất nhân rồi.”

“Dì Nghiêm, dì đừng nói như vậy.” Hoa hậu Du mỉm cười, khí chất luôn luôn rộng lượng như thế, “Vốn định gửi điện thoại lại ở chỗ dì rồi về ngay nhưng nói chuyện với dì càng nói càng vui, cháu còn định sau này phải hẹn gặp dì nhiều hơn. Ba của cháu cũng thường nói phải học tập dì đó.”

Nghiêm Khả Khiết bị một câu nói của cô lấy lòng, nét cười trên mặt càng rạng rỡ, nói gì mà cháu ưu tú như vậy, tiền đồ tương lai tuyệt đối bùng sáng.

Tán gẫu đôi câu với nhau, Du Hiểu Hạm nhanh chóng cáo từ. “Trong nhà em có quy định phải về trước 12 giờ, đi xem đã trễ như vậy rồi, ba của cháu khẳng định đang nhắc cháu đó!”

Thời gian quả thực không còn sớm, nghe cô nói như thế, Nghiêm Khả Khiết cũng không tiện lưu cô lại. Quan An Tĩnh ở bên cạnh cũng nhìn đồng hồ đeo tay theo bản năng, nhắc tới chuyện gia giáo, nếu không phải đi xa học tập nên cha mẹ không quản được thì lúc này mà chưa về nhà... theo lí cô sẽ phải bị mắng cầu huyết đầy đầu luôn...

“Muộn như thế, thực ra em cũng phải về...” Tuy ngốc ngốc hồ hồ vào trong nhà nam thần nhưng Quan An Tĩnh thực sự không muốn qua đêm ở nhà nam thần. Cho dù cô tin tưởng nhân phẩm của nam thần nhưng dù không xảy ra chuyện gì, nếu chuyện này đồn đãi ra bên ngoài thì người khác sẽ nhìn nam thần ra sao...? Nhìn cô ra sao...?

Nghiêm Khả Khiết vừa rồi còn đang lo lắng chuyện an toàn của Du Hiểu Hạm thành thử đã nhờ Nghiêm Dịch tiễn cô ta về nhà thì bây giờ Quan An Tĩnh bất chợt nói muốn về nên nhất thời không biết nên làm thế nào.

Lúc này Nghiêm Dịch đang ở trong phòng lấy áo khoác thì nghe được tiếng của Quan An Tĩnh, cô dịu dàng nói mình cũng phải về nên lập tức khẩn trương chạy ra: “Trễ như vậy rồi sao còn xe về chứ?”

Quan An Tĩnh đã có dự định trước: “Hình như trong nội thành có tuyến xe đêm, lần trước em với bạn từng đón rồi.”

Nghiêm Dịch nhìn nét mặt kiên định của Quan An Tĩnh, cảm thấy cô rất nghiêm túc nên bước qua đó đưa tay kéo cô lại gần, không vui nói: “Tuyến xe khuya gì chứ? Một mình em về trường học muộn như vậy, còn phải đi xe hơn một tiếng, coi sao được?!”

Nghiêm Dịch cũng không chờ Quan An Tĩnh trả lời, lỗ tai lập tức nghe được cuộc nói chuyện của Nghiêm Khả Khiết —

Du Hiểu Hạm: “Cháu tự lái xe về được mà, cháu phải đi ngay đây!”

Nghiêm Khả Khiết: “Được rồi! Tiểu Dịch đã ra rồi, cháu nó sẽ tiễn cháu về ngay.”

Du Hiểu Hạm: “Không sao đâu, cháu có thể tự về.”

...

Nghiêm Dịch khẽ giọng thở dài một tiếng. Bất kể nói như thế nào thì Du Hiểu Hạm cũng vì đưa điện thoại cho anh nên mới phải về trễ như vậy, về tình về lý thì anh đều khó lòng từ chối việc đưa người ta về nhà.

Nghiêm Dịch: “Du Hiểu Hạm, tôi sẽ đưa cô về ngay!”

Bởi vì đi vội nên Nghiêm Dịch không kịp nói gì thêm. Song khi anh xoay đầu lại, Quan An Tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, bất ngờ thấy trong đó chợt có vài loại cảm xúc phức tạp. Lúc gần đi, Nghiêm Dịch gần như gần từng chữ một: “Không cho phép em đi! Chờ anh trở lại.” Sau đó lập tức cầm áo khoác ra cửa.

Trên đường đi, Nghiêm Dịch rất không nữ.

Anh thực sự lo Quan An Tĩnh sẽ ngây ngốc đi đón tuyến xe đêm, một mình trở về trường học. Nhưng đồng thời cũng lo lắng anh mạnh mẽ giữ cô ở lại, cô sẽ tức giận, sẽ không vui... Nhưng vương bạn Du Hiểu Hạm ngồi ở bên cạnh nên Nghiêm Dịch không tiện gọi điện hỏi thăm tình hình. Mãi tới khi an toàn tiễn người ta về thì anh mới gấp gấp gọi vào điện thoại của Quan An Tĩnh. Nhưng tuy điện thoại kết nối được nhưng chỉ có âm báo “tút TUT—”, trước sau không ai nghe máy. Chờ thêm vài phút nữa gọi lại, điện thoại của Quan An Tĩnh trực tiếp khóa máy!

Nghiêm Dịch cầm di động, ngồi ngẩn người trong xe: cái đồ ngốc không hiểu phong tình đó, chẳng lẽ thực sự đi rồi sao! ? ?

29. Chương 29

“An Tĩnh ở chỗ của cô, có lẽ bây giờ đã ngủ rồi.” Khi Nghiêm Dịch gọi vào máy Nghiêm Khả Khiết thì nghe cô nhẹ giọng cho anh đáp án.

Nghe cô vẫn còn ở, chưa đi, Nghiêm Dịch đang lái xe chợt nhẹ lòng. Hai cô cháu người ở lầu trên kẻ ở lầu dưới trong cùng một cao ốc, mục đích là để chăm sóc lẫn nhau, không ngờ lần này cô thực sự giúp được anh một việc khó. Giọng điệu Nghiêm Dịch nhu hòa lại: “Cô ấy có uống chút rượu trong tiệc thường niên, cháu sợ nửa đêm cô ấy sẽ khó chịu, cô giúp cháu để ý một chút.”

Nghiêm Khả Khiết nghe xong thì thoáng mỉm cười, thằng cháu trai luôn lạnh như băng với con gái này cũng biết quan tâm người khác? Vừa rồi Du Hiểu Hạm bất ngờ tìm tới nhà đã khiến cô cảm thấy nghi hoặc, sợ người làm cô này đứng sai đội. Nhưng bây giờ nghe khẩu khí này của Nghiêm Dịch, cái gì nên hiểu thì cô đều hiểu rồi.

“Nè, cô đây là bác sĩ đấy nhé, xin đừng hoài nghi công tác mọi ngày của cô được không?” Nghiêm Khả Khiết vừa cười vừa nói.

Hôm sau là thứ bảy, Nghiêm Dịch không cần lên lớp, nhưng ai đó tận 2 3 giờ sáng mới chợp mắt, rạng sáng chưa được 7 giờ đã tỉnh lại. Nghiêm Dịch lặn lội qua lại trên giường, sau khi tỉnh lại thì không thể ngủ được nữa. Một mình lặng người đưa mắt nhìn trần nhà, nhìn được một lát thì nghĩ: chắc ai đó còn đang ngủ nhí, muốn chọc một lỗ trên trần nhà quá đi mất...

Hôm nay Nghiêm Khả Khiết có ca trực, phải tới bệnh viện sớm. Khi gần đi thì cô tròn trách nhiệm nhắn tin cho cháu trai, báo cáo tình huống mới nhất của Quan An Tĩnh: nửa đêm có nôn tháo một lần, ói xong chắc đã dễ chịu hơn. Bây giờ đang ngủ say.

Nôn tháo à... Nghiêm Dịch chỉ đọc tin nhắn thôi mà đã thấy đau lòng, rất muốn lên xem thử Quan An Tĩnh như thế nào, nhưng lại không đành lòng đánh thức cô, trong lòng mâu thuẫn. Do đó, nam thần càng mất ngủ, dứt khoát dậy thật sớm, sờ sờ chỗ này, mó mó chỗ nọ, sốt ruột đi vòng tới vòng lui trong phòng.

Bé ngoan Quan An Tĩnh lần đầu say xin ngủ một giấc tới tận 11 giờ sáng mới mê một tỉnh dậy. Vừa rời giường, cô theo thói quen tìm điện thoại, nhưng lướt lướt ngón tay mà điện thoại vẫn không sáng đèn. May mà cô có thói quen mang theo một cục pin dự phòng, bây giờ đã có đất dụng võ rồi. Vừa mở máy, một vài tin nhắn lập tức gửi vào máy —

22:21 từ Phạm Di Đình: Xin chào, bạn học bé bỏng, tiệc thường niên ở Kỳ Thuật vui chứ?

22:52 từ Phạm Di Đình: mình cá với Châu Châu hôm nay cậu không về, đừng làm mình thất vọng nhé!

23:32 từ Phạm Di Đình: mình... không quấy rầy chứ? Mình muốn nhắc nhở cậu, vạn nhất cậu với nam thần có cái gì cái gì đó, nhất định phải chú ý an toàn! Coi chừng xảy ra tai nạn chết người. Không cần trả lời tin nhắn này.

Chú ý an toàn...? tai nạn chết người...?

Bởi vì tiếng Trung bác đại tinh thâm, hay tại ai đó có trình độ ngữ văn khiến người choáng váng. Quan An Tĩnh nhìn màn hình điện thoại cân nhắc vắn vắn nửa phút mới đoán được ý của Phạm Di Đình, đầu óc vốn còn mơ hồ lập tức bị tin nhắn đó dội tỉnh tỉnh thần. Cô biết mà! Cho dù không có gì thì cũng bị người ta nói thành có gì. Cô rõ ràng không phải ở trong nhà nam thần, nhưng Phạm Di Đình đến cả câu “tai nạn chết người” cũng nói ra miệng luôn. Khóc...

Nhưng Quan An Tĩnh còn chưa đau lòng xong thì lại có mấy tin nhắn gửi tới. Quan An Tĩnh tranh thủ thoát khỏi mấy lời bầy bạ từ con quỷ Phạm Di Đình, quay về inbox thì thấy một chuỗi dài do nam thần gửi tới nằm yên trong đó.

8 giờ 32 từ sư huynh Nghiêm Dịch: tỉnh chưa?

9 giờ 02 từ sư huynh Nghiêm Dịch: thân thể còn không khỏe hả? Tỉnh rồi thì xuống tìm anh.

9 giờ 32 từ sư huynh Nghiêm Dịch: anh ở dưới lầu, tỉnh rồi thì xuống tìm anh.

...

Nội dung gần như giống hệt nhau, Quan An Tĩnh dứt khoát không đọc mấy tin sau nữa mà trực tiếp kéo đến khung trả lời, gõ: sư huynh... nhưng nghĩ nghĩ thì xóa bỏ hai chữ “sư huynh” mà gõ: em tỉnh rồi, hình như ngủ hơi lâu... hi hi...

Ấn vào [gửi tin nhắn], tin nhắn lập tức truyền đi.

“Reng reng —”

Rõ ràng còn chưa đầy một phút mà chuông cửa đã bị người ta nhấn! Quan An Tĩnh ngồi trong phòng hơi sợ: sao, sao nhanh như vậy?!

Quan An Tĩnh hoàn toàn không ý thức được mình vừa tỉnh, đến rằng cũng chưa đánh! Mặt chưa tẩy! Cứ như một con thỏ nhỏ chạy ra ngoài trong chiếc áo ngủ màu hồng mượn từ Nghiêm Khả Khiết.

Cửa vừa mở, quả nhiên nam vương đại nhân vô địch thiên hạ, vũ trụ vô song đang dùng nụ cười mê chết con người ta nghênh đón cô. Ánh mặt trời ngày đông xuyên thấu qua khung cửa thủy tinh, Quan An Tĩnh cảm thấy hình ảnh trước mắt rất ảo... cả người giống như bị điện giật, xẹt xẹt ~ chạy thẳng vào tim.

“Chào, sư...”

“Hà?”

Quan An Tĩnh lập tức đổi giọng: “Nghiêm Dịch...”

“Chào!” Nụ cười trên mặt Nghiêm Dịch còn tươi hơn hồi nãy, đỡ Quan An Tĩnh mắt còn mông lung đi vào phòng, “Ngủ ngon không? Giờ có chỗ nào thấy không thoải mái hay không?”

Quan An Tĩnh cảm nhận hơi ấm từ ngón tay của Nghiêm Dịch trên vai. Đột nhiên cảm thấy thứ bảy này rất đẹp, vừa ngủ dậy đã có thể nhìn thấy người mình muốn thấy thì ra là một chuyện rất vui sướng.

Quan An Tĩnh: “Không, ngủ một giấc đã thấy khỏe hơn nhiều rồi.”

“Để anh xem.” Nghiêm Dịch như còn chưa tin, đột nhiên vịn cô lại, cúi đầu mặt đối mặt nhìn cô, hồi lâu mới nói, “Sao mặt lại đỏ như vậy?”

Híc... lần này không phải vì say rượu mà là vì nam thần đại nhân anh đó biết không...?

Quan An Tĩnh bị anh nhìn chằm chằm nhanh chóng chịu không nổi, đẩy anh, hai tay úp lên mặt mình, yếu đuối cãi lại: “Có lẽ má tôi quá lớn, hơi nóng...”

Nghiêm Dịch thấy cô vẫn chưa “phóng túng” với mình thì thấy hơi mất mát — hôn cũng hôn rồi, sao em ấy vẫn còn e thẹn với mình như vậy...?

**

Cơm trưa ăn ở trong nhà Nghiêm Dịch.

Quan An Tĩnh nhanh chóng rửa mặt xong, thay vào quần áo hôm qua rồi đi xuống lầu dưới. Hiện tại Nghiêm Dịch đang bận bịu trong phòng bếp, sau khi cha mẹ đi sang Mỹ làm việc thì anh ở một mình, do ngày thường bề bộn công việc nên mỗi ngày đều gọi đồ ăn, không muốn làm đồ ăn, nhưng hôm nay nhiều hơn một Quan An Tĩnh nên cách nghĩ của nam thần hiển nhiên không giống như trước nữa.

Quan An Tĩnh vừa vào nhà bếp đã thấy một đống lớn nguyên liệu tươi mới, rau, hoa quả, gà vịt thịt cá... cô nhìn vài lần nghĩ: “Nhiều thức ăn như vậy, có ăn ba ngày chắc cũng không hết.”

“Không biết khẩu vị của em như thế nào cho nên mua hơi nhiều.” Nam thần xắn tay áo tới gần, nét mặt bình tĩnh đọc tên một vài món ăn rồi hỏi, “Em muốn ăn món nào?”

Quan An Tĩnh cũng không kén ăn, cũng “khéo hiểu lòng người” chọn vài món ăn đơn giản. Nam thần lập tức nói tốt, còn mở lửa làm nóng chảo rất có tướng. Quan An Tĩnh không đi xa, ghé mình lên khung cửa nhìn ngắm nam thần đang tập trung làm đồ ăn, trong lòng trừ ngọt ngào thì chẳng thấy gì nữa — trên thế giới này, tại sao lại có một người con trai hoàn mỹ đến như vậy nhỉ? Chẳng lẽ, đây là bạn trai... nhị thập tứ hiếu trong truyền thuyết đó sao?

Cơm nước xong xuôi, Quan An Tĩnh tiếp tục ngồi trong nhà nam thần một lát.

Phòng của Nghiêm Dịch nhỏ hơn Nghiêm Khả Khiết một chút, lấy màu vàng nhạt làm chủ đạo, kết hợp với cách bài trí trong nhà khiến cho người ta thấy ấm cúng. Trong góc phòng khách còn đặt một chiếc tủ kiếng, bên trong đựng các cúp vàng do bá vương học tập nhận thưởng từ nhỏ tới lớn. Mỗi khi ánh mắt của Quan An Tĩnh lướt nhìn tới nơi đó thì dường như có một giọng nói không ngừng quanh quẩn bên tai cô, nhắc nhở cô, người con trai đang ngồi cạnh cô ưu tú biết mấy, hiếm thấy biết mấy.

Nghiêm Dịch rất ít khi phấn khởi như bây giờ, anh trông như một cậu nhóc không ngừng đưa hết những vật mình sưu tầm được cho Quan An Tĩnh xem: có album ảnh, DVD tự quay, thậm chí còn có các loại giấy chứng nhận anh ra nước ngoài thi đấu. Tóm lại đây đưa cả buổi nhưng không hề lên tiếng muốn tiến cô về.

Quan An Tĩnh thấy mặt trời từ từ hạ xuống, thầm nghĩ mình ăn chùa cơm trưa rồi, không thể tiếp tục ăn chùa cơm tối! Nhưng mấy lần cô ám chỉ, Nghiêm Dịch đều mắt diếc tai ngơ, cuối cùng còn dắt cô vào trong phòng, giới thiệu cho cô chiếc laptop Alien anh yêu thích nhất.

Máy laptop này rất cao cấp, là sinh viên hệ điện tử nhưng Quan An Tĩnh chỉ mới nghe chứ chưa thấy ai mua. Giờ biết đại thần không ngờ lại dùng nó, chợt thấy hứng thú! Tùy tiện ngồi xuống bàn học của nam thần, không kịp chờ mà nhấn nút mở máy.

Nghiêm Dịch nhường ghế cho Quan An Tĩnh, còn mình thì vào phòng khách đẩy một cái vào trong. Nhưng khi anh quay trở lại bên cạnh Quan An Tĩnh thì phát hiện ánh mắt của cô hơi lạ...

“Sao vậy?” Nghiêm Dịch khó hiểu hỏi.

Quan An Tĩnh máy móc quay đầu lại, một ngón tay chậm chậm chỉ lên màn hình laptop: “Anh... sao anh có được tấm hình này?”

“Tấm hình nào?” Nghiêm Dịch càng khó hiểu, bước nhanh tới. Hít hà — một giây sau, ai đó nhìn thấy ảnh desktop trên laptop, lập tức hít một hơi lạnh! Không ngờ anh lại quên, quên mất mình lấy hình của cô làm ảnh desktop.

Trên màn hình là tấm hình chụp Quan An Tĩnh đang múa, không mặc quần áo biểu diễn hoa lệ mà chỉ là một chiếc áo thun trắng phối cùng quần jean. Mà hình chụp này là cảnh chào cuối cùng của điệu múa Khổng Tước, tư thế vô cùng uy mỹ.

“Em cũng chưa từng nhìn thấy tấm hình này...” Quan An Tĩnh nhìn màn hình, lầu bầu. Đây chẳng phải là lúc tập luyện thi đấu hay sao, bởi vì trong hình cô không mặc quần áo biểu diễn, cũng không trang điểm. Nhưng chụp lúc nào nhỉ...? Sao cô không nhớ nổi.

Nét mặt của nam vương đại nhân đặc sắc hơn bao giờ hết, mới đầu là khiếp sợ sau thành hối hận, lại từ hối hận từ từ chuyển thành... e hèm... thẹn thùng.

Quan An Tĩnh: “Hình này chụp lúc nào nhỉ?”

“À... chắc là lúc em tập.” Lúc này Nghiêm Dịch không hề có hứng thú muốn đi ngược dòng thời gian tìm hiểu nguồn gốc của tấm hình này, thậm chí phải nhanh chóng tắt máy! Thoát khỏi bầu không khí lúng túng này, nhưng bạn học Quan An Tĩnh không chịu —

“À, là lúc tập.” Quan An Tĩnh gắng nhịn lắm mới không bật cười, học khẩu khí của Nghiêm Dịch lặp lại, rồi hỏi tiếp, “Tại sao muốn chụp hình lúc tập?”

Nghiêm Dịch có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ có ngày hôm nay. Đường đường là một nam thần lại bị Quan An Tĩnh vô độ vô hại bức quẫn!

“Khổng Tước vũ rất đẹp, cho nên chụp...”

“Khổng Tước vũ đẹp hả?” Quan An Tĩnh biết mình hoàn toàn nắm chủ động nên tự đắc hếch cái cằm nhỏ, cố ý kéo dài giọng hỏi anh.

Nghiêm Dịch bị giọng nói mềm mại dễ nghe hỏi từng câu một làm huyết áp tăng cao, đến bản thân cũng muốn tự đánh mình — ai bảo nhà người chụp hình của người ta cơ chứ! Ai bảo người lấy hình chụp của

người ta làm ảnh desktop! Ai bảo người khoe laptop với người ta! Giờ hay rồi, bây giờ bị người ta vạch trần! Bị chê người!... Đáng đời!

30. Chương 30

Khoảng một năm trước, khi đó Nghiêm Dịch còn đảm nhiệm trọng trách phát triển forum trường học. Vừa dịp thi đấu lễ nghi mỗi năm một lần ở trường F khai mạc, bộ Internet nhận được chỉ thị phải chọn ra một đại biểu làm giám khảo. Hồi đó, lúc giáo viên phụ trách bộ giao nhiệm vụ này cho Nghiêm Dịch thực sự cảm thấy đây là một điều vô cùng tuyệt vời, rất tiện nghi cho thằng oắt này! Nhưng không ngờ, nam vương đại nhân khi được giao nhiệm vụ có vẻ rất miễn cưỡng, dường như chẳng chút cảm kích.

Ai cũng biết Nghiêm Dịch chỉ hứng thú với những trận thi đấu dùng đầu óc, cũng vì vậy mà anh bỏ hết từ vòng loại tới vòng bán kết. Mãi tới vòng chung kết, với tư cách là người đại diện của bộ Internet không thể không xuất hiện thì anh mới như người lính muốn hoàn thành nhiệm vụ, hứng thú ngồi lên ghế giám khảo.

Nhưng duyên phận giữa người với người đã được an bày từ trước, tuy Nghiêm Dịch không cam tâm tình nguyện quan sát cuộc thi, nhưng cũng nhờ vậy anh mới gặp được Quan An Tĩnh mà ngày sau sắm một vai rất quan trọng trong đời anh.

Lần đầu gặp cô đã có ấn tượng, tuy ngũ quan của Quan An Tĩnh không hoàn mỹ xuất chúng nhưng lại mang tới một cảm giác thoải mái cho người ngắm. Da của cô rất trắng, tóc vừa dài vừa mượt. Dáng người không cao nhưng cân xứng. Hiếm thấy hơn đó là, tuy Quan An Tĩnh trên sân khấu thỉnh thoảng có biểu hiện xấu hổ vì khẩn trương nhưng lúc nào cũng toát ra khí chất thẳng thắn điềm tĩnh và thấu triệt khiến người ngồi dưới đài tưởng nhầm cô chẳng hề có áp lực.

Cuộc gặp gỡ của hai người càng trùng hợp hơn. Vườn trường lớn như vậy, Nghiêm Dịch tan học đang đi dọc qua các lớp học trống không thì bất ngờ phát hiện thấy cô. Quan An Tĩnh dưới sân khấu chỉ buộc tóc đuôi ngựa, quần áo đơn giản. Khi đó, cô đang tập trung tập luyện tài năng chuẩn bị biểu diễn trong cuộc thi — Khổng Tước vũ. Thực chất Nghiêm Dịch được người người ca tụng là bá vương học tập chẳng có nhiều tế bào văn nghệ, nhưng lúc đó, nhìn dáng múa nhẹ nhàng của Quan An Tĩnh, nam thần ma xui quỷ khiến thả chậm bước chân lại... cuối cùng thì, ngừng lại.

Đứng lặng ở đó, thường thức, không nhin nổi mà lấy di động muốn lưu mãi dáng vẻ đó. Không chỉ vì dáng vẻ linh lung cùng kỹ thuật nhảy duyên dáng của Quan An Tĩnh, mà càng vì thái độ quên mình, nghiêm túc của cô — không có sân khấu hoa lệ, không có khán giả chờ xem nhưng Quan An Tĩnh vẫn gắng hết sức mình nhảy một lần rồi lại một lần. Giống như trận đấu chỉ là thứ phụ, điều mà cô muốn cảm nhận chính là cảm giác từng ngón tay cử động theo điệu múa. Tất cả thuần túy, đơn giản như thế.

“Còn... hình nào khác không? Cho em xem đi.”

— Giọng treu gheo kéo dài của Quan An Tĩnh kéo Nghiêm Dịch từ hồi ức quay trở về thực tại. Thừa dịp nam thần mất thần, Quan An Tĩnh đã nhanh tay mở “My Documents” — đương nhiên, cô chỉ muốn dọa dẫm nam vương đại nhân mà thôi.

Nghiêm Dịch quả nhiên trúng chiêu, sau khi tỉnh táo lại thì đưa tay ngăn ai đó đang rà loạn trên bàn phím. Quan An Tĩnh khó lắm mới thấy được một mặt ngây thơ như thế này của nam thần nên tự nhiên chiếm Alien laptop không chịu buông. Một căn một trốn, hai người cứ tới tới lui lui, đại chiến suốt mười tám hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Cuối cùng Nghiêm Dịch thấy “đấu trí” không được, dứt khoát “dùng võ trấn áp”. Chỉ dùng chút sức lực, anh đã nhấc laptop lên cao. Do thân hình của anh cao ráo nên Quan An Tĩnh với tay chạm không tới, cứ vung vung móng vuốt nhỏ trong không khí một lát, thấy vô ích thì nhanh chóng tuyên bố từ bỏ.

Quan An Tĩnh: “Cho em nhìn một tí nữa thôi.”

Hiện giờ Nghiêm Dịch không còn can đảm để tiếp tục mặt mặt nữa, không tự nhiên nói: “Có gì đẹp mà nhìn chứ? Hay là... chúng ta ra ngoài ăn trái cây nhé! Hồi sáng anh có mua...”

“... Không muốn.” Cô mới không thèm ăn trái cây, cô muốn xem nét mặt xấu hổ của nam thần...

Nghiêm Dịch thấy Quan An Tĩnh ngửa đầu trừng mắt, dáng vẻ như đang giận dữ thì trái tim nhũn ra – thích ai đó, không phải là chuyện mất mặt lắm...? Thích ai đó lâu hơn người đó thích mình, càng không phải là chuyện mất mặt... nhỉ?

“Chỉ nhìn một tí...” Lúc này Nghiêm Dịch đã bắt giắc nhích người lại gần, khi Quan An Tĩnh phát hiện thì áo sơ mi của nam thần cọ qua chóp mũi của cô khiến cô vô thức dừng lại một lát, “rồi... thôi... không sao đâu mà.”

Ừm, không sao... lúc này Nghiêm Dịch cũng bắt đầu dứt khỏi suy nghĩ, phát hiện khoảng cách lúc này của anh và Quan An Tĩnh gần như bằng 0 thì huyết dịch toàn thân sôi trào.

Quan An Tĩnh bị anh ép sát, gần như muốn dán mình vào vách tường, còn Nghiêm Dịch thì chiếm lợi thế địa hình nên hành động vẫn tự nhiên như trước.

Đáng chết! Tư thế tốt như này nhưng quên mất cách hồi nãy mình phải làm gì mới được!

Hô hấp từ từ trở nên khó khăn, tiếng tim đập của cả hai được phóng đại...

“Lúc mượn em viết ở thư viện, anh đã biết em là Quan An Tĩnh.” Nghiêm Dịch cố kiềm nén trái tim gần như muốn xé rách lồng ngực để chui ra ngoài, dán chặt cơ thể vào đối phương, nói khe bên tai cô: “Từ nhỏ tới lớn, học tập, thi đấu với anh không phải là chuyện gì to tát hay khó khăn, mọi người nói anh giỏi tất cả, biết tất cả, nhưng... nhưng lúc đó, anh thực sự không biết nên mở miệng chào hỏi em như thế nào nữa.”

Trái tim Quan An Tĩnh đập như búa nện, không hiểu vì sao họ chuyển từ đề tài ảnh chụp sang vấn đề này, lòng nghĩ: câu kế tiếp của nam thần sẽ rất – quan – trọng!

Thấy cô cúi đầu không tiếp lời, Nghiêm Dịch lập tức cả gan nhích gần thêm bước nữa, trán của Quan An Tĩnh lập tức in lên lồng ngực anh.

“Anh cũng không rõ vì sao khi đó muốn chụp hình em. Giống như bị ma nhập, thấy em đang múa, nghĩ không chụp không được. Trước giờ anh chưa từng chụp hình cô gái nào cả, đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất. Anh vẫn luôn lưu bức hình đó trong máy tính, thỉnh thoảng sẽ lấy ra xem. Mãi tới sau này quen em, hiểu rõ em hơn, anh... anh muốn nhìn thấy em mỗi ngày. Sau lần nằm viện nọ thì anh phải tăng ca nên không có thời gian về trường gặp mặt em, lại không thể luôn viện cớ kêu em ra. Không gặp được em nên anh quyết định cài tấm hình đó làm hình nền. Như vậy mỗi lần dùng laptop thì sẽ có thể nhìn thấy em.”

Nghiêm Dịch nói dứt thì than thở ngay: “Anh biết con người của anh trừ học hành ra thì chẳng có ưu điểm gì hết. Không biết lãng mạn, cũng không biết dỗ ngọt con gái, nhưng anh sẽ cố gắng học. Chẳng phải em hay gọi anh là học phách sao, cho anh một cơ hội, để anh học tập, có được không?”

Lời nói của Nghiêm Dịch vừa thành khẩn vừa thật thà, Quan An Tĩnh nghe xong giựt mình, hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Cô chưa bao giờ thấy Nghiêm Dịch như thế. Trong mắt của cô, Nghiêm Dịch bao giờ cũng tài giỏi mạnh mẽ. Quan An Tĩnh nói không đầu không đuôi: “Nhưng... nhưng anh là Nghiêm Dịch... mà...” — anh là Nghiêm Dịch, anh là nam vương nổi tiếng nhất trường F, là nam thần trong tâm tưởng của biết bao nữ sinh, sao lại “trừ học hành ra thì không có ưu điểm gì” chứ? Sao lại không hiểu cái này, không hiểu cái nọ chứ? Sao lại phải để cô cho anh cơ hội...

Anh rõ ràng cũng gần hoàn mỹ rồi mà.. không! Anh rõ ràng đã hoàn mỹ mới phải!

“Nhưng em là Quan An Tĩnh!” Nghiêm Dịch không nghĩ ngợi gì mà nói ngay — phải, anh là Nghiêm Dịch. Nhưng khi Nghiêm Dịch gặp Quan An Tĩnh, anh muốn gỡ bỏ hết hào quang để được đi sánh vai với cô. Bởi vì trong mắt anh, cô, là người đặc biệt nhất.

“Nhưng mà... nhưng mà...” Đầu óc Quan An Tĩnh lúc này đã hoàn toàn rối ren, “nhưng mà” cả buổi chiều vẫn không thể biểu đạt ra cảm nhận của mình. Biết được Nghiêm Dịch biết đến cô từ rất sớm, thậm chí chú ý tới cô, cảm giác hạnh phúc vô biên ập tới! Mạnh tới nỗi khiến cô sắp không rõ mình là ai luôn!

Nhưng Nghiêm Dịch nhìn Quan An Tĩnh mặt mày khó xử nhưng mà tới nhưng mà lui, trong lòng từ từ cảm thấy bất an... máu trong cơ thể cũng bắt đầu chảy ngược, một cảm giác xúc động nảy sinh — vì vậy, nam

vương đại nhân trước giờ luôn được người ta bày tỏ cuối cùng cũng lần đầu tiên hoàn thành một việc quan trọng trong tuổi trẻ học đường: “Anh thích em.”

Ba chữ ngắn ngủn khiến Quan An Tĩnh vừa rồi còn “nhưng mà nhưng mà” im lặng.

“An Tĩnh, anh thích em.” Nghiêm Dịch lặp lại, giọng nói vừa khăng định vừa dịu dàng — không nhưng mà nữa, anh là ai chẳng là gì cả, anh chỉ biết, anh thích em, cũng mê muội vì em từ rất lâu rồi.

Vì câu tỏ tình đó, Quan An Tĩnh gục mặt cả nửa ngày rồi cuộc cũng chậm rãi ngược đầu lên. Nghiêm Dịch nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, nhưng hồn phách của cô đã bay lên tí chín tầng mây.

Chuyện này... là thật...?

“Hừm?” Nghiêm Dịch đợi lâu mà vẫn chưa thấy trả lời, vốn đứng trước mặt cô đã không mấy tự tin, giờ thì càng sốt vó, “VẬY em, có thích anh không?”

Quan An Tĩnh bị câu hỏi thẳng thừng của nam thần làm mặt đỏ bừng, “Em...” em thích anh, không, thích hơn như thế nữa...

“Nói đi.” Nghiêm Dịch khề giọng giục.

“Em...” Tiêu rồi tiêu rồi, sao cô không nói thành lời được vậy nè trời?!

Con người tỏa sáng lấp lờ của nam thần vì cô do dự mà từ từ vụt tắt, Quan An Tĩnh chẳng biết lấy can đảm từ đâu — được rồi! Đã không nói ra lời, vậy thì để cô dùng hành động bày tỏ!

Một giây sau, Nghiêm Dịch chỉ thấy Quan An Tĩnh đột ngột đưa hai tay vịn chặt anh, nhón chân lên để giảm sự chênh lệch chiều cao của hai người xuống mức thấp nhất. Sau đó, rất bất ngờ, khoe miệng của anh bị một thứ mềm mại nhưng nóng hừng hực dán chặt...

31. Chương 31

Nghiêm Dịch thờ người, thân thể cứng đờ đứng nguyên tại chỗ, nhất thời không biết nên làm gì cho phải. Khung cảnh trước mắt bỗng như trắng xóa, khiến anh giật mình không kịp trở tay.

Quan An Tĩnh gắng sức nhón chân, lỗ chân lông toàn thân dường như mở rộng. Có một thứ gì đó trong cơ thể lan khắp tay chân mình mảy của cô, một cảm giác xa lạ trước nay chưa từng có.

Cô làm vậy hoàn toàn xuất phát từ bản năng — thậm chí cô còn chưa rõ hiện tại cô rất dũng cảm, rất kiên định. Quan An Tĩnh chỉ nghĩ đơn thuần: trả lời như thế này, có lẽ nam thần sẽ hiểu... chẳng?

Nhận thấy độ ẩm trên môi mất dần, nam thần như người vừa choàng tỉnh. Nghiêm Dịch gần đây luôn ôn tồn có lẽ ngay tại thời khắc mấu chốt đã trở nên anh dũng: anh đưa một tay nâng khuôn mặt đỏ bừng như trứng gà luộc của Quan An Tĩnh, tay còn lại xiết chặt vòng eo thon thả. Nhìn về kính ngọc cùng thẹn thùng trên mặt đối phương, não của Nghiêm Dịch càng thấy ngứa. Không cho Quan An Tĩnh lên tiếng phản đối, nam thần đã nhanh chóng cúi thấp đầu, chính xác ngậm lấy môi cô.

Khác với lần đầu tiên, lần này cả hai đều tỉnh táo, cảm giác khi va chạm xác thịt vô cùng mãnh liệt.

Bắt đầu từ khoe môi, nụ hôn của Nghiêm Dịch nhanh chóng lan rộng, dịu dàng khắc lại dấu ấn đánh dấu lãnh địa trên mặt Quan An Tĩnh. Cô thậm chí có thể cảm nhận được sự thay đổi của lực ngón tay ở phần hông cùng từng vết ấn trên môi. Bắt theo tiết tấu của nam vương đại nhân, tay chân Quan An Tĩnh dần dần yên tĩnh lại, từ khấn trường bất ngờ đến chậm chạp học cách đáp trả... tuy không lưu loát, tuy không thuần thục nhưng cảm giác rất chân thật. Lúc thì ngựa ngửa, lúc thì tê tái — trái tim như đang nhào lộn giữa không trung.

Ngoài cửa sổ, mùa Đông tươi đẹp năm nay đang nghênh đón trận tuyết đầu tiên, nhưng lúc này trong phòng lại ấm áp như ngày xuân. Trong lúc vuốt ve vỗ về nhau, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Khi toàn bộ thế giới bình tĩnh trở lại, Quan An Tĩnh cảm thấy buổi trưa hôm nay dường như rất dài, rất dài... Bởi vì tinh thần bền bỉ cùng sức dai siêu mạnh của nam thần nên Quan An Tĩnh lúc này cảm thấy đầu óc mụ mị thiếu dưỡng khí, mất cả nửa ngày mới toát ra được một câu hoàn chỉnh: “Em phải về trường...”

Lúc này tuyết đã ngừng rơi, cảnh đêm đang lặng lẽ buông xuống. Đã tới lúc phải về, tuy rằng cái ôm của nam thần thực sự rất ấm áp.

Nghiêm Dịch ôm cô vào lòng, khoang miệng vẫn còn thoảng lại mùi hương của cô. Chính lúc đó nghe Quan An Tĩnh muốn đi, lòng anh rất không tình nguyện — “Trời lạnh như vậy, hãy ở lại đi... ý anh là, em có thể tiếp tục ngủ ở nhà cô anh.”

Cô đã ra ngoài hai ngày rồi, dù cô anh không chê cô làm phiền nhưng cô cũng muốn trở về đổi quần áo. “Không cần đâu...” Quan An Tĩnh chui rút trong lòng ngực nam thần, muốn tìm một lý do nào thực thích hợp để từ chối khéo, nhưng đến cùng vẫn thành thật đáp: “Phải về đi học nữa.”

“Ngài mai là chủ nhật!” Nghiêm Dịch nhanh chóng đón lời.

Oách... nam thần phản ứng nhanh quá — “Nhưng, tuần sau là tuần thi cử, em còn nhiều thứ chưa ôn lắm.” Khi cô đi mua quần áo, Phạm Di Đình đã thấy cô bất thường rồi. Nếu hai đêm liền không về ngủ mà chạy thẳng tới trường thi, Phạm Di Đình nhất định sẽ phát điên với cô mất thôi!

Lần này Nghiêm Dịch phản ứng còn nhanh hơn hồi nãy, bất thành linh ôm cô lên trước mắt, nhìn cô vui vẻ nói: “Vậy thì hãy ôn tập ở đây đi. Anh có thể phụ đạo miễn phí cho em!” — cái khác Nghiêm Dịch không dám nói chứ thi cử thì anh quá rành!

Quan An Tĩnh quỳnh rồi, không phải cô không muốn nam thần phụ đạo nhưng chiếu theo tình huống hiện tại thì nếu như có Nghiêm Dịch ở bên cạnh, đừng nói tới những công thức khô khan, ngay cả bìa sách cô cũng chẳng muốn chạm vào...

Quan An Tĩnh: “Hay là... cho em về đi. Đã hai ngày rồi, nếu không về, Phạm Di Đình sẽ lo lắng cho em đó.”

Nghiêm Dịch nghe xong, nhìn cô thất thần, hồi lâu sau mới khe khẽ thở dài: “Được rồi, vậy để anh chở em về.” Nói xong, lại ôm Quan An Tĩnh vào lòng, xiết thật chặt. Thân hình gầy yếu mềm mại của cô dựa hết vào người anh, cảm giác thỏa mãn ở sinh vật giống đực cứ thế tự nhiên nảy sinh trong lòng Nghiêm Dịch.

Ài, tiền em ấy về thôi. Nếu em ấy không về thì chắc... anh cũng hơi lo năng lực tự kiểm chế của bản thân...

*****

Sau khi trở về trường học, cảm xúc của Quan An Tĩnh tăng vọt. Tuy đã tới tuần lễ thi cử cuối kỳ khiến người ta đau đầu nhưng cô vẫn tươi cười cả ngày. Thậm chí, còn dễ nói chuyện hơn cả lúc bình thường. Đến những việc “trời đất khó dung” như xếp hàng mua cơm ở căn tin bị chen ngang, bị chiếm ghế ở thư viện cô đều khoát tay không truy cứu, cuối cùng thành công rước tới một trận sói tru heo hú của Phạm Di Đình: đàn bà khi yêu sẽ khiến chỉ số thông minh bằng không!

Qua vài ngày nữa, lệnh xin miễn học của Nghiêm Dịch sẽ được phê duyệt. Học kỳ này anh chỉ lên lớp một môn tự chọn, bây giờ còn đỡ hơn, hoàn toàn không cần tới trường nữa.

Lúc cuối tháng, diễn đàn nghề nghiệp được tổ chức ở thành phố Y. Kỳ Thuật là một công ty trẻ đang phát triển nhanh chóng nên lần đầu được ban tổ chức mời dự. Có thể tham gia diễn đàn không chỉ là cơ hội để học tập mà càng là một lời khẳng định về việc vận hành của công ty trong hai năm qua với bên ngoài. Hoắc Chính cảm thấy rất vui mừng vì chuyện này nên đã triệu tập hết những nguyên lão trong công ty đi dự.

Bởi vì thành phố Y là thành phố nổi tiếng nhờ ngành du lịch nên lần đi này cũng kèm luôn việc phải trả công cho các nhân viên đã cần cù làm việc vì Kỳ Thuật. Vì vậy khi lên danh sách xuất hành, ông chủ lớn Hoắc Chính nghĩ tới Du Hiểu Hạm.

Tuy Du Hiểu Hạm là thực tập sinh đến công ty chưa được bao lâu, tuy cô làm ở bộ nhân sự, chẳng dính líu gì tới bộ phận kỹ thuật quan trọng, nhưng có một số việc Hoắc Chính không thể phủ nhận được — nếu như không có cô ta, chuyện Kỳ Thuật giành được thầu ở bệnh viện thành công hay không vẫn rất khó nói. Tuy kỹ thuật quan trọng nhưng nhân mạch cũng quan trọng không kém.

Nghiêm Dịch nhanh chóng báo chuyện phải chuẩn bị đi thành phố Y với Quan An Tĩnh, đồng hành còn có Hoắc Chính, Mã Chấn Vũ cùng Du Hiểu Hạm. Quan An Tĩnh hơi bất ngờ với việc hoa hậu Du cùng tham gia so tài cũng đi dự diễn đàn nghề nghiệp, thế nhưng, nghĩ trái nghĩ phải — tất cả mọi người đều là bạn

đồng nghiệp, cùng đi đến chỗ khác làm việc là chuyện rất bình thường! Huống chi, cô 100% tin tưởng nhân phẩm của nam thần!

Ngày Nghiêm Dịch xuất phát lên máy bay đi thành phố Y, Quan An Tĩnh đang ngồi vật lộn với Toán nâng cao trong phòng thi lạnh lẽo như băng nên hiển nhiên không thể ra sân bay đưa tiễn. Tuy sau đó trong lòng Quan An Tĩnh hơi mất mát nhưng tới tối, khi cô nhận được điện thoại của Nghiêm Dịch thì tất cả những cảm xúc trái chiều đều biến mất không còn bóng dáng đâu hết.

Vài ngày sau, lịch trình của hai người cách nhau thiên sơn vạn thủy đều kín. Mỗi ngày Nghiêm Dịch phải đi cùng với Hoắc Chính tham gia các hội chợ mạng lớn nhỏ, thảo luận phương hướng phát triển diễn đàn với những diễn đàn khác. Còn Quan An Tĩnh thì ngâm mình trong núi sách chất cao ngất, làm bài tập, nhai công thức, đánh từng trận từng trận, bận bịu tới mày tới mặt.

Chỉ khi tới tối, hai người mới có chút ít thời gian nói chuyện.

Vì cuộc gọi quý giá này, có mấy lần Quan An Tĩnh không ngại trời lạnh mà đi tới đi lui trong hành lang, ngốc nghếch cười một mình. Còn nam thần ở thành phố Y thì sao, chẳng hề có bất cứ hứng thú gì với những hoạt động đặc sắc do ủy ban tổ chức mà khi vừa ăn cơm tối xong thì gấp gấp vào phòng ngồi ngốc cả buổi trời.

Sau vài ngày quan sát, Mã Chấn Vũ nghiêm túc tổng kết: “Xem ra, hệ điện tử quản lý rất chặt...”

Hoắc Chính nghe xong thì sửa lại: “Theo anh thấy là do Nghiêm Dịch tự giác cao.”

*****

Một tuần nhanh chóng trôi qua.

Khi Quan An Tĩnh hoàn thành cuộc thi chuyên ngành, thoải mái bước ra phòng thi thì cảm thấy trải qua một tuần đen tối, con đường ở tương lai trừ sáng sửa thì là sáng chói — sắp nghỉ đông rồi! Quan trọng hơn nữa là, Nghiêm Dịch sắp về!

Nhưng, tuy Nghiêm Dịch đặt đúng chuyến bay đó về thành phố A nhưng cuối cùng Nghiêm Dịch cũng không đặt chân lên chuyến bay đó. Trong bốn người cùng nhau xuất hành với anh, chỉ có một mình Mã Chấn Vũ trở về.

Sau khi Quan An Tĩnh nhận được tin nhắn phải về muộn từ Nghiêm Dịch, trước tiên là gọi điện thoại đường dài cho anh. Nhưng sau vài tiếng chuông điện thoại thì bên kia đầu dây truyền tới giọng của một cô gái: “A lô, chào bạn.”

Quan An Tĩnh sửng sốt một lát, lập tức gờ điện thoại lên kiểm tra lại số điện thoại, nhưng trên màn hình hiện rõ bốn chữ “Sư huynh Nghiêm Dịch”, cô tuyệt đối không gọi sai! Lại cầm điện thoại lên, Quan An Tĩnh đành dùng giọng điệu rất kỳ cục hỏi: “Xin chào... cho hỏi, Nghiêm Dịch có ở đó không?”

“Anh ấy đang bận, có chuyện gì không?” Đối phương nói chuyện rất không hề khách khí.

Cô có chuyện gì không... hả? Quan An Tĩnh tự hỏi, thực ra cô cũng không có chuyện gì, chỉ muốn nghe giọng của nam thần một lát thôi. Thuận tiện nhắn cho anh biết, cô đã thi xong, muốn hỏi anh khi nào trở về...?

“A lô?” Người con gái nọ giục.

“... Tôi có thể nói chuyện với Nghiêm Dịch được không?”

“Bây giờ anh ấy rất bận, không có thời gian nghe điện thoại. Nếu có chuyện thì tối gọi lại!”

“Nhưng...” Quan An Tĩnh còn chưa dứt lời thì đối phương đã vội vàng cúp máy, “Nè? A lô...”

Quan An Tĩnh trong lòng thấy rất lạ, mấy hôm trước còn nói chuyện với nhau vui vẻ mà, còn nói khi trở về muốn đi vào nội thành ăn lẩu, sao bây giờ nói không về thì không về. Để Mã Chấn Vũ tới nhắn một câu, cô cũng không có ý tứ bám theo người ta hỏi này hỏi nọ nên tình hình hiện tại của Nghiêm Dịch ở thành phố Y ra sao cô cũng chẳng biết.

Không được, cô phải nhắn tin cho anh ấy! Quan An Tĩnh nghĩ như vậy, liền nhắn: xong việc gọi cho em. Nhưng, tối tối, Quan An Tĩnh đợi trái đợi phải cũng chẳng đợi được tin nhắn trả lời của Nghiêm Dịch.

Quan An Tĩnh không rõ có phải Nghiêm Dịch thật sự bận tới nỗi không có thời gian nhìn điện thoại nên không dám gọi lung tung quấy rầy anh. Nhưng chờ mãi, đầu óc bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Nghĩ anh có phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nghĩ anh có phải đã mất liên lạc hay không... đã trễ như vậy rồi mà vẫn chưa trả lời, không biết có phải xảy ra chuyện gì bất trắc rồi không nữa? Quan An Tĩnh rất lo lắng, nghĩ tới nghĩ lui, cân nhắc đắn đo, cuối cùng vẫn gọi cho người duy nhất biết chuyện ở chỗ đó là Mã Chấn Vũ.

Hỏi ra mới biết, Kỳ Thuật được một vài xí nghiệp coi trọng nên có một vài công ty cố ý bàn bạc chuyện làm ăn với Kỳ Thuật. Hiện tại, có một nhà đầu tư rất có thành ý đưa ra điều kiện rất động lòng mong muốn hợp tác với họ. Vì bàn bạc vụ làm ăn này, ông chủ lớn mới tạm thời quyết định cùng Nghiêm Dịch nán lại thành phố Y thêm hai ngày.

Nghe tin tốt, Quan An Tĩnh lúc này mới nhẹ lòng. Nhưng nhớ lại cú điện thoại buổi trưa, cô không nhịn được mà suy đoán: “Điện thoại của sư huynh mất rồi hả? Hồi trưa em gọi cho anh ấy thì có cô gái nào đó nhận.”

“Con gái?” Mã Chấn Vũ ở bên kia đầu dây dừng lại một lát, sau đó mới lên tiếng: “Không biết có phải là Du Hiểu Hạm hay không nữa?”

“Hả? Du Hiểu Hạm cũng ở lại đó sao?” Quan An Tĩnh vốn tưởng rằng chị ta cũng trở về với Mã Chấn Vũ.

“Phải, Du Hiểu Hạm vẫn còn ở thành phố Y.”

“Chị ấy... cũng bàn chuyện làm ăn hả?” Chị ta không phải là sinh viên khoa Nhân văn hay sao...

“Ài, không phải bàn chuyện làm ăn. Em không biết đó thôi, lần này cô ta rất thảm, hôm trước vừa rơi xuống nước hôm sau đã phát sốt. Nhiệt độ tới gần 40, phải đi bệnh viện truyền nước biển. Hoắc Chính thấy tình trạng của cô ta không tốt lắm nên dứt khoát để cô ta ở lại nuôi bệnh mấy ngày, sau đó trở về chung với họ luôn.” Mã Chấn Vũ nói.

“Là như vậy à...” Quan An Tĩnh bắt đầu nhớ lại giọng nói trong điện thoại — được Mã Chấn Vũ nhắc, bây giờ nghĩ lại, giọng nói đó hình như có phần giống Du Hiểu Hạm...

32. Chương 32

Quan An Tĩnh vẫn chưa nhận được tin tức của Nghiêm Dịch.

Về tình hình của Nghiêm Dịch ở thành phố Y, Quan An Tĩnh đã biết được từ chỗ Mã Chấn Vũ. Nghe nói công ty hai bên bàn bạc rất thuận lợi, đã bắt đầu ký hợp đồng ; nghe nói công ty của đối phương rất hài lòng với suy nghĩ của Nghiêm Dịch, hy vọng anh có thể đảm nhiệm bộ phận tổng thanh tra ; nghe nói Nghiêm Dịch bận rộn rất nhiều chuyện, mỗi ngày trừ ngủ thì là đi công tác ; nghe nói...

Thực ra đối với chuyện của Kỳ Thuật, Quan An Tĩnh biết rất ít. Về chuyện làm ăn buôn bán thì cô còn biết ít hơn. Có đôi khi Nghiêm Dịch sẽ kể cho cô một vài chuyện trong dự án, cô cũng lắng nghe chút ít, nhưng thực tế cũng chẳng phí nhiều thời gian để phân tích, suy tư về nó. Dù sao, làm một sinh viên, hai chữ “xã hội” nói gần rất gần, nói xa rất xa. Lúc này, Quan An Tĩnh thấy mình chẳng giúp gì được cho nam thần. Nhưng ít nhất, cô có thể không trở thành gánh nặng cho anh.

Nghiêm Dịch, phóng tay làm chuyện của anh đi, em sẽ chờ anh, em ở chỗ này, yên lặng chờ anh.

Nhưng, vài ngày sau, Quan An Tĩnh vẫn chưa đợi được tin tức của nam thần mà đợi được Hoắc Chính phong trần mặt một...

Điện thoại của Mã Chấn Vũ reo lên: “Sư huynh...”

Quan An Tĩnh còn chưa kịp mở miệng thì Mã Chấn Vũ đã biết rõ cô gọi tới là để làm gì rồi. “Sư muội, em đừng gấp, Nghiêm Dịch sắp về rồi.”

“Sắp?” Nhanh nhĩ...?

“Dự án chỗ bọn anh xảy ra chút vấn đề nên Hoắc Chính đã gấp rút trở về cứu hỏa. Nghiêm Dịch vẫn còn ở thành phố Y thảo luận với công ty đối phương một vài vấn đề chi tiết, chờ sau khi xác định xong xuôi thì cậu ta có thể về rồi.”

“Như vậy... Du Hiểu Hạm đã về chưa?”

Mã Chấn Vũ hiển nhiên không muốn trả lời vấn đề này nhưng nhìn trái nhìn phải cả buổi trời cuối cùng cũng khai ra trong sự giục giã của Quan An Tĩnh: “Hoắc Chính nói cô ta vẫn còn đang truyền dịch, có lẽ phải chờ về chung với Nghiêm Dịch...” — Nghiêm Dịch ơi, đừng trách người anh em này nhé! Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi!

Quan An Tĩnh “à” nhẹ một tiếng, nhanh chóng cúp máy.

Sau khi cuộc thi kết thúc, bạn trong lớp đều lục đục mua vé xe lửa trở về nhà. Quan An Tĩnh nhìn sân trường ngày càng trống trải, chịu đựng câu hỏi “chừng nào thì về nhà” của cha mẹ, một mình lặng lẽ thủ vưng trong trường. Cô không muốn cứ về nhà như vậy. Kỳ nghỉ đông dài như thế, ít nhất cũng phải gặp mặt Nghiêm Dịch một lần, mặt đối mặt chào tạm biệt với anh rồi mới đi.

*****

Hai ngày sau Nghiêm Dịch trở về.

Vừa về tới, anh ôm đồm một đồng hợp đồng về văn phòng công ty tăng ca, làm việc suốt ngày đêm. Trong khoảng thời gian đó anh từng gọi điện cho Quan An Tĩnh, một lần Quan An Tĩnh đang ăn cơm, một lần đang tắm nên không nhận được. Chờ khi cô gọi lại thì đã không có ai nghe máy...

Cường độ làm việc nhiều như vậy, dù người sắt cũng chẳng chống cự được bao lâu huống chi người trần mắt thịt như Nghiêm Dịch. Mấy hôm nay Quan An Tĩnh nán lại trường học giặt tất cả quần áo, chăn đệm, cái gì cần giặt đều giặt, không cần giặt cũng đã giặt, giặt hết mọi thứ một lần. Giặt xong hết vẫn chưa giặt đủ thời gian, lại giúp Phạm Di Đình cùng Châu Châu giặt...

Chờ đợi, là một chuyện dày vò nhất; muốn gặp người đó nhưng lại không thể gặp được càng là một chuyện tra tấn gần chết.

Nghiêm Dịch nhanh chóng bị bệnh, giống với Du Hiểu Hạm, lên cơn sốt, 40 độ.

Khi Quan An Tĩnh nhận được tin nhắn của anh, cô đang lật đọc tạp chí trong thư viện. Chỉ có ba chữ “anh bệnh rồi” ngăn ngắn nhưng chẳng biết Nghiêm Dịch đang mơ màng cần mất bao nhiêu sức lực mới nhắn được. Khi Quan An Tĩnh nhận được tin nhắn thì bỏ sách đi về. Khi chạy tới cửa phòng ký túc xá thì mới nhớ để quên túi ở thư viện, lại đành phải quay trở về.

Đường đến thành phố vẫn xóc nảy như ngày thường, Quan An Tĩnh lòng nóng như lửa đốt, vốn đường đã không ngắn, hôm nay thoát nhìn càng xa xôi hơn. Cô chỉ hy vọng bác tài lái xe nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút nữa! Cô thực sự rất mong được nhìn thấy nam thần.

Mua cháo trứng muối thịt nạt Nghiêm Dịch thích ăn nhất, Quan An Tĩnh noi theo trí nhớ cuối cùng đã mò được đến nhà của nam thần. Vốn mỗi lần thấy Nghiêm Dịch cô đều khẩn trương, thậm chí hơi sợ, nhưng lần này, chắc hẳn bởi vì quá lo lắng cho Nghiêm Dịch, lo tới nỗi không hề cảm thấy khẩn trương nữa.

“Tính tong —” Đứng ngoài cửa, Quan An Tĩnh nhấn chuông không chút do dự.

Trong nhà nhanh chóng truyền tới một loạt tiếng chân, cửa được mở ra.

Nhưng mà, khi Quan An Tĩnh nhìn thấy người nọ thì toàn thân cứng đờ.

Tại, tại sao lại là chị ta...?

“Xin chào, em tới thăm Nghiêm Dịch hả? Mau vào đi.” Người ra mở cửa là Du Hiểu Hạm.

“Xin... xin chào...” Quan An Tĩnh gần như lên tiếng chào hỏi theo bản năng, suy nghĩ toàn bộ trống không. Tại sao lại là chị ta? Tại sao Du Hiểu Hạm lại ở đây?

“Bóp —” Du Hiểu Hạm đặt một đôi dép lê xuống sàn, cô giống như nữ chủ nhân tìm dép lê đưa cho khách, “Mang vào đi, có lẽ vừa size.”

Lúc này Quan An Tĩnh đứng trước cửa, chỉ cách nhà của Nghiêm Dịch một tí xíu... nhưng cô nhìn đôi dép lê trước mắt, trong lòng chẳng hiểu vì sao lại thấy chút ủy khuất, thậm chí rất muốn khóc — chuyện này là sao...?

“Đây là cháo trứng muối thịt nạt, còn nóng.” Quan An Tĩnh dường như không có ý định muốn đi vào mà chỉ đưa cháo vừa mua lên.

“Không đi vào ngồi một chút hả?” Du Hiểu Hạm hỏi thăm.

“Tôi...”

Chính ngay lúc này, khi Quan An Tĩnh đang chần chờ, cửa phòng thình lình bị mở, Quan An Tĩnh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, nam vương đại nhân đang mặc đồ ngủ cứ vậy bước ra.

Anh liếc mắt nhìn người đứng trước cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió thổi lạnh tái, mở to cặp mắt xinh xắn đứng nhìn anh từ xa, hốc mắt hơi ửng hồng.

Nghiêm Dịch lập tức biết — tiêu rồi! Nhưng vẻ ngoài vẫn trấn định như thường.

Mặc đồ ngủ rộng thùng thình, Nghiêm Dịch mặt mày tái nhợt bước tới, ánh mắt lướt qua Du Hiểu Hạm, nhìn thẳng vào ai đó đang đứng ngơ ngác ngoài cửa, bình tĩnh nói: “Mau vào đi, còn đứng đó làm gì?”

Hai chân của Quan An Tĩnh như cục chì, lúc này, cho dù cô cố gắng thế nào cũng không động đậy được.

“Ngoài trời rất lạnh, mau vào đi!” Nghiêm Dịch thấy cô cả buổi trời vẫn chưa động đậy, dứt khoát đi tới dìu cô. Vừa đi vừa nói: “Khách tới thăm anh, em còn không mau vào rót cho người ta một ly nước. Nói như vậy rồi, còn đứng ngoài cửa làm gì nữa?”

Giọng của Nghiêm Dịch nhìn như trách cứ nhưng Quan An Tĩnh vẫn hiểu ngay ý nghĩa của câu nói đó. Lúc này hơi nghi hoặc quay đầu lại, muốn nhìn rõ vẻ mặt lúc này của nam thần.

“Không nhọc.” Du Hiểu Hạm cũng chẳng phải kẻ ngu, tình huống này, tự nhiên hết sức khó xử, nhất là vài phút trước cô vẫn còn đứng trong phòng bếp làm ra vẻ nữ chủ nhân gọt trái cây cho Nghiêm Dịch, “Em không khát.”

Nghiêm Dịch quay đầu lại, nhìn Du Hiểu Hạm, lập tức lễ độ mỉm cười: “Đừng khách sáo như thế, qua cửa là khách. Em mua nhiều đồ như vậy, nếu ngay cả một ly nước cũng không chịu uống, sao anh chịu nhận chứ?”

Sắc mặt của Du Hiểu Hạm bắt đầu khó coi, nhưng vẫn gắng sức giữ lại dáng cười bình tĩnh trước sau như một: “Em tự đi rót được rồi, không cần khách sáo.”

Quan An Tĩnh không bối vì câu nói đó của Nghiêm Dịch mà vui vẻ hơn bao nhiêu, trái lại, cô còn nỗ lực thử thoát khỏi bàn tay nắm chặt cô của Nghiêm Dịch. Nhưng Nghiêm Dịch thực sự nắm quá chặt, cô thử mấy lần mà vẫn không thành công.

“Không cần, không cần.” Nghiêm Dịch nói ngay, bỗng quay đầu lại, nhìn Quan An Tĩnh cau mày nói: “An Tĩnh, mau đi rót nước cho người ta. Để khách tự làm còn ra thể thống gì nữa?”

Nét mặt của Du Hiểu Hạm hoàn toàn sụp đổ...

Quan An Tĩnh không cam tâm tình nguyện đi vào nhà bếp rót nước, Du Hiểu Hạm kiên cường uống một hớp, không ngờ Nghiêm Dịch còn chưa chịu bỏ qua. Hoa hậu Du thấy rõ anh ở ngay trước mặt cô lại thoải mái nắm tay Quan An Tĩnh, mười ngón tay đan xen vào nhau, thân mật quấn quýt lấy nhau.

“Vẫn chưa chính thức giới thiệu nhỉ.” Nghiêm Dịch hình như đã sớm muốn làm như vậy rồi, anh bình tĩnh nói với Du Hiểu Hạm: “Đây là Quan An Tĩnh, bạn gái của tôi, học hệ điện tử ở trường chúng ta đó.”

Anh vừa dứt lời, hai người con gái trong phòng đều lập tức sững sờ.

Nghiêm Dịch tiếp tục: “Đây là Du Hiểu Hạm, là đàn chị lớn hơn em một năm, bây giờ đang thực tập ở công ty bọn anh.”

Trong đầu Quan An Tĩnh ngoặc một vòng mới đột ngột nhận ra — nam thần đang xác nhận thân phận của cô trước mặt Du Hiểu Hạm... “Đàn chị, chào chị...” Được rồi, cô thừa nhận, tình cảnh này thiệt là sung sướng quá đi thôi.

“Mấy em từng tham gia thi đấu lễ nghi, có lẽ gặp qua rồi nhỉ?”

“Phải... gặp qua, gặp qua rồi...” Du Hiểu Hạm cũng tiến vào hình thức phản xạ có điều kiện.

“Như vậy sau này mọi người đều là bạn bè, đến lúc công ty có liên hoan hay mấy trường hợp đại loại như vậy, cô nhớ phải giúp tôi chiếu cố em ấy nhé.”

Hiển nhiên Nghiêm Dịch không muốn người ta thay thế anh chăm sóc Quan An Tĩnh, nhưng Du Hiểu Hạm cứ bám riết, từng hành động của cô ta với anh đã đến mức khiến anh không thể nào làm ngơ cho qua. Nhất là chuyến đi công tác lần này, Du Hiểu Hạm bị bệnh, anh với tư cách là bạn bè cùng bạn đồng nghiệp, xuất phát từ đạo nghĩa nên giúp đỡ cô một chút. Nhưng, Nghiêm Dịch nhanh chóng phát hiện, sự trợ giúp đó trong mắt Du Hiểu Hạm nhanh chóng được giải nghĩa thành ý nghĩa khác.

Đổi ngược lại là hồi trước thì Nghiêm Dịch sẽ không phiền não về chuyện này, trước giờ anh luôn có thói quen xử lý lạnh. Nhưng bây giờ có Nghiêm Dịch, mọi chuyện sẽ khác. Nghiêm Dịch không hy vọng bị người khác hiểu lầm, càng không hy vọng Quan An Tĩnh sẽ hiểu lầm anh.

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên... tất cả đều là bạn...” Du Hiểu Hạm nói xong thì lập tức cúi đầu tìm túi xách, một bên vừa thu thập vài thứ, một bên cáo biệt với Nghiêm Dịch: “Em ra ngoài lâu rồi, phải về nhà. Nghiêm Dịch, hy vọng anh sớm ngày bình phục. Em, em không quấy rầy nữa. Gặp lại!”

Nghiêm Dịch mỉm cười phát tay: “Cám ơn trái cây của cô, có rảnh tới nhà ngồi chơi.”

Hoa hậu Du cứ thế mà rời đi. Quan An Tĩnh nhìn bóng lưng chạy trốn chết của cô ta, nhất thời không biết bản thân có cảm nhận gì nữa. Điều duy nhất cô rõ đó là: muốn làm bạn gái của Nghiêm Dịch, những cô gái như Du Hiểu Hạm, có lẽ sau này xuất hiện ngày càng nhiều... thậm chí đẹp hơn chị ta, ưu tú hơn chị ta...

Mình đã chuẩn bị tốt để ghềnh chiến chưa?

Nghiêm Dịch ở bên cạnh chờ cả buổi vẫn thấy Quan An Tĩnh dờ dẫm nhìn cửa, nghĩ cô vẫn đang giận, tâm trạng lập tức đỡ hơn.

Nam thần cúi người, đưa mắt đối mắt với cô, nhéo nhéo cái mũi của cô, “Sao vậy? Còn giận hả?”

Quan An Tĩnh: “... Ai giận chứ?”

“Bạn gái của anh chứ ai.” Nét cười ẩn dưới đáy mắt Nghiêm Dịch càng rõ — đáng vẻ khi ghen của cô thực sự quá đáng yêu.

Quan An Tĩnh đẩy anh, hơi mất tự nhiên nói: “Ai là bạn gái của anh chứ...”

33. Chương 33

“Ai là bạn gái anh chứ...”

Nghiêm Dịch khẽ giọng cười, cố ý dùng giọng mũi hỏi: “Vậy em cho rằng là ai?”

Quan An Tĩnh không trả lời mà bản năng lui về sau một bước giữ khoảng cách với Nghiêm Dịch. Nhớ lại đáng vẻ “nữ chủ nhân” quen của quen nẻo mới nây của Du Hiểu Hạm, lòng cô hoảng loạn... bây giờ, đến cả nụ cười mê muội chúng sinh cũng không chữa lành giúp cô.

Cô gái như Quan An Tĩnh là người tuyệt đối không hề khó chịu với loại con trai chất đầy quần áo ra cả tuần chưa giặt, hay không hề tặng quà cho cô, hoặc chỉ mời cô đến căn tin ăn cơm — mà khó chịu với tình huống hiện tại. Tuy Nghiêm Dịch kịp thời tỏ rõ thái độ nhưng đến người chậm nghĩ như Quan An Tĩnh cũng cảm thấy mùi vị gọi là “phản bội”...

Nghiêm Dịch ở đối diện thấy hốc mắt Quan An Tĩnh từ từ ửng đỏ, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngấm.

“Sao vậy?” Giờ anh mới nhận thấy từ đầu chí cuối Quan An Tĩnh không hề nhìn tới mình, Nghiêm Dịch bỗng thấy lo lắng, vẻ ung dung bình tĩnh khi đối mặt với Du Hiểu Hạm hồi nãy lập tức mất hẳn, lúc này mới nhớ cần phải giải thích với cô, “Anh không biết cô ta tới nhà! Trước đó anh không có nói chuyện gì với cô ta nhưng lại thỉnh thoảng xuất hiện nhấn chuông cửa. Mọi người đều là đồng nghiệp, anh chỉ dành cho cô ta vào nhà. Ai ngờ cô ta lại nấu cháo còn gọt trái cây nữa...”

— “Ồ, Du Hiểu Hạm còn nấu cháo nữa...” Quan An Tĩnh miễn cảm hơn bao giờ hết. Trong lòng ê ẩm: Du Hiểu Hạm thực sự rất có lòng, còn cô chỉ mua một chén cháo không đáng xu nào.

Bên này đang nghĩ ngợi, bên kia giọng của Nghiêm Dịch bỗng cao hơn: “Anh không húp! Anh không hề húp một ngụm nào cả! Anh có cháo trứng muối thịt nạc của bạn gái, anh đâu cần húp cháo của cô ta làm gì?!”

Nam thần vội vã phủi sạch quan hệ, càng nói càng kích động, Quan An Tĩnh bị anh nắm chặt không buông nên tay thấy hơi đau. Lúc này Nghiêm Dịch chỉ mặc áo ngủ thật mỏng, tuy trong phòng đã mở máy điều hòa nhưng nam thần đang sốt cao dĩ nhiên rất yếu ớt. Lúc anh nói chuyện, Quan An Tĩnh đã để ý thấy mặt anh trắng nhách cùng bờ môi tái đi.

Mình... có phải đã keo kiệt quá rồi không...? Nam thần nói giữa bọn họ không có gì, còn ình danh phận trước mặt Du Hiểu Hạm. Mình như vậy, hình như có chút cố tình gây sự...

Quan An Tĩnh vừa “đề tỉnh” vừa đưa mắt nhìn chén cháo trứng muối thịt nạc bị Du Hiểu Hạm vớt đại trên bàn khách. Cháo vốn nóng hổi đã trở nên nguội lạnh, bước chân của Quan An Tĩnh vô thức bước về hướng đó.

Cô vừa cử động, Nghiêm Dịch cho rằng dù anh đã nói nhiều như thế rồi mà cô vẫn muốn đi, đầu óc vốn mơ hồ càng choáng váng hơn.

Nghiêm Dịch nhào tới, dùng chút sức lực cuối cùng kéo cô vào ngực: “Là anh không đúng, nghe anh giải thích! Em đừng đi mà!”

Cả người anh nóng hổi như bếp lửa. Quan An Tĩnh chỉ mới ỷ nhẹ vào người anh mà thân thể nóng bừng: “Em... không phải em muốn đi, anh buông em ra trước đã...”

“Thật...?” Nghe Quan An Tĩnh chịu nói chuyện với mình, giọng nói vẫn dịu dàng như trước, Nghiêm Dịch bán tin bán nghi thả lỏng cái ôm: “Anh buông em ra... em thực sự không đi chứ?”

“Thực sự không đi.” Quan An Tĩnh lúc này vô cùng xoắn xuýt, một bên lo lắng tình trạng sức khỏe của Nghiêm Dịch, một bên xấu hổ vì tình cảnh hiện giờ, đỏ mặt giải thích: “Em chỉ muốn đi lấy cháo hâm nóng lại cho anh ăn, anh sốt cao như vậy, mau về phòng nằm nghỉ đi.”

Nghe Quan An Tĩnh nói thế, Nghiêm Dịch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Một giây sau, cả người như trái bóng khí bị đâm thủng, thoáng cái xụi lơ, khó khăn lắm mới trọng tải sức nặng lên người Quan An Tĩnh. Lúc này nam thần mới thấy: đầu... đau như ngàn cân chì đè lên.

Nghiêm Dịch dựa trên người Quan An Tĩnh, lè mề cả buổi mới ngoan ngoãn nghe lời lên giường đắp chăn. Quan An Tĩnh lẹ tay hâm nóng cháo, khi trở lại phòng thì nam thần không chút sức lực vẫn nhìn cô với biểu cảm cún con, cả tay chân cũng không cử động nổi... Dĩ nhiên kỹ thuật chẳng chút cân nặng này chỉ có Quan An Tĩnh thực thà mới trúng chiêu thôi. Nhìn thấy Nghiêm Dịch khó chịu như vậy, cô thực sự đã mức từng muốn từng muốn, tận tâm tận sức bắt đầu dứt anh ăn.

Khi húp được phân nửa chén cháo, Nghiêm Dịch bỗng cúi đầu hỏi một câu: “Sau đó... sao không tìm anh?”

“Hả?” Quan An Tĩnh bị anh hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy nên không hiểu. Vòng vo một hồi mới biết nam thần hỏi là trong thời gian trễ hẹn trở về sao cô không chịu liên lạc với anh. “Em có gọi điện, cũng gửi tin nhắn cho anh...” Cô rõ ràng có liên lạc mà, nhưng anh lại không thèm trả lời...

Nghiêm Dịch ngược đầu nghi ngờ nhìn cô: “Khi nào?” Ai đó ở thành phố Y đã từng mong ngóng tin nhắn hay cuộc gọi của Quan An Tĩnh, muốn biết chút cảm giác được người khác quan tâm, được người khác nhưng nhớ chút xíu. Nhưng mấy ngày liền, Quan An Tĩnh ở bên này chẳng hề có chút động tĩnh nào... Anh

vốn bận bịu đến sức đầu mẻ trán, còn ngày qua ngày cảm thấy mất mát, tính trẻ con sâu trong lòng anh bùng nổ.

Lúc đó, Nghiêm Dịch hờn dỗi nghĩ rằng: làm bạn gái thì phải rặn hỏi vị trí của anh mới phải, nhưng sao người bạn gái này lại yên tâm với anh như thế chứ...?

Vì vậy, anh ban ngày bận việc, ban đêm giận dỗi, lại có ai đó cố tình cản trở nên trực tiếp khiến hai người mất liên lạc suốt hai ngày.

Quan An Tĩnh thấy rất ủy khuất, cô rõ ràng có liên lạc với Nghiêm Dịch, thậm chí còn dày mặt tìm Mã Chấn Vũ nghe ngóng tin tức. Những chuyện đó hồi trước vốn không thể nào xảy ra, bây giờ vì nam thần, cô đều thử hết. “Em có gửi tin nhắn, nhắn anh rãnh thì gọi lại cho em, nhưng hôm đó đợi tới khuya anh cũng không gọi lại...”

“Anh không nhận được tin nhắn! Nếu anh nhận được, sao anh có thể không gọi lại chứ?!” Nhìn cô cúi đầu nói giọng ủy khuất, Nghiêm Dịch bỗng nhiên thấy mình thật thối tha. Cho dù em ấy không gọi ỉn... mình chủ động gọi bộ chết hả?!

Lúc này Quan An Tĩnh cũng không che giấu lòng mình nữa, nhìn Nghiêm Dịch nói tiếp: “Lúc thi xong, bạn bè trong trường đi hết, em một mình ở lại ký túc xá, tuy đồ đạc đã thu dọn xong cả, ba mẹ cũng hỏi thúc em về, nhưng em vẫn không chịu đi mua vé xe, là vì muốn...”

“Muốn cái gì?”

Hai má Quan An Tĩnh đỏ hồng: “Vì muốn... chờ anh về.”

Lúc này Nghiêm Dịch đã có phán đoán mơ hồ về chuyện tin nhắn, nhưng khi nghe Quan An Tĩnh đỏ mặt nói luôn chờ anh trở về thì chút khó chịu trong lòng thoáng cái mất hết. Anh vịn giường, cố sức ngồi dậy, giành lấy chén cháo trong tay Quan An Tĩnh rồi đặt lên kệ tủ đầu giường, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: “Ài —” Anh thở dài, nói: “Là anh không đúng. Lẽ ra phải chủ động liên lạc với em, sau này sẽ không như thế nữa, sau này mặc kệ anh ở đâu, nhất định mỗi ngày đều gọi cho em, có được không?”

Quan An Tĩnh ỷ vào cơ thể nóng hổi của nam thần, cảm thấy an tâm hơn bao giờ hết, nhắm mắt lại, gật nhẹ đầu. Nghiêm Dịch vừa muốn khen cô nhưng không ngờ cái cô ngốc này lại thỉnh linh mở miệng nói: “Nếu bạn quá... thì không cần mỗi ngày mỗi gọi...”

Nam thần suýt nữa học máu chết. Ài — sau cô ngốc này lại không hiểu phong tình đến như vậy chứ?! “Không được! Mỗi ngày đều phải gọi!”

“Ừ —” Bộ cô nói sai gì à? Gọi thì gọi, làm gì dữ vậy...

Nghiêm Dịch: “Còn nữa.”

Quan An Tĩnh: “... Còn gì nữa?”

Nghiêm Dịch hắng giọng, trịnh trọng nói: “Sau này nếu có con gái tới nhà, nhất định sẽ báo cáo với bạn gái trước để chuẩn bị, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống như ngày hôm nay nữa.”

Nghe Nghiêm Dịch nói thế, lòng Quan An Tĩnh càng ngọt... thực ra cô đã thấy ngọt ngào khi Nghiêm Dịch như trẻ con phàn nàn hỏi cô sao không chịu liên lạc với anh.

Quan An Tĩnh then thùng: “Ừ...”

“Bây giờ đã chịu thừa nhận rồi hả?” Nghiêm Dịch kéo dài giọng, tuy cơ thể vẫn thấy không khỏe nhưng nụ cười lại không tự chủ mà trở nên tươi tắn hơn.

Thừa nhận...? Quan An Tĩnh lại bất không kịp tiết tấu của nam thần: “Thừa nhận gì?”

Nghiêm Dịch nhìn dáng vẻ mơ hồ của cô, không kiềm nổi mà cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, nói bổ sung: “Giờ cuối cùng cũng chịu thừa nhận là bạn gái của anh.”

Oạch... Quan An Tĩnh chỉ cảm thấy chỗ Nghiêm Dịch hôn lên nóng rần.

Nam thần, nụ cười của anh có thể dùng mê người như vậy được không... ánh mắt có thể dùng luôn xẹt điện như vậy được không...?

Vì che dấu hành vi hoa si của mình, Quan An Tĩnh luống cuống tay chân lẩy chén cháo trên kệ tủ đầu giường, muốn làm như thế để phân tán sự chú ý của bản thân. Không ngờ trong lúc bối rối đã làm rơi đồng hồ báo thức cùng kệ lịch để bàn... gặp chết người rồi... sao khi cô khẩn trương thì tay chân luôn vụng về như thế này?!

Nghiêm Dịch ở đối diện nhìn Quan An Tĩnh tự dập lửa, bị cô chọc cười “ha ha” không ngừng, dường như bệnh của anh cũng vì sự tồn tại của cô mà đỡ hơn phân nửa.

*****

Vốn tưởng rằng chuyện của Du Hiểu Hạm cứ như vậy mà êm để không uống ai đó phí công sức giải quyết, không ngờ hôm sau Nghiêm Khả Khiết lại hung hăng tìm tới cửa. Nghiêm Dịch rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ đáng sợ thế này của cô nên tranh thủ hỏi đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Dịch, cháu làm gì thiên kim của viện trưởng Du rồi?”

“Làm gì là làm gì?” Nghiêm Dịch không nghĩ ra, trừ vì tình bạn nên giúp đỡ cô ta lúc ở thành phố Y thì đến nửa đầu ngón tay của cô ta anh cũng chưa từng chạm qua.

Hôm nay Nghiêm Khả Khiết trực ban, vừa ra khỏi bệnh viện thì giết thẳng vào nhà Nghiêm Dịch, đến nhà mình cũng chưa vào. Bây giờ nhìn về mặt “cháu rất vô tội” của cháu trai, cô bắt đầu kể lại đầu đuôi chuyện trong bệnh viện cho anh biết.

Du Hiểu Hạm không tìm Nghiêm Khả Khiết cáo trạng, cô không có cái quyền lợi đó. Trên thực tế, cô chỉ là một nhân vật râu ria luôn chạy quanh giới hạn của Nghiêm Dịch, nếu như không có tin đồn trên forum trường F, cô với Nghiêm Dịch thậm chí còn chả là bạn. Khi Nghiêm Khả Khiết trực ban ở bệnh viện thì “ngẫu nhiên” phát hiện Du Hiểu Hạm đang núp trong phòng nghỉ cầm điện thoại khóc. Trong phòng, Du Hiểu Hạm khóc như hoa lê hết mưa, Nghiêm Khả Khiết đứng ở cửa ra vào tiến thoái lưỡng nan, lại còn “vừa lúc” nghe được tên thằng cháu trai Nghiêm Dịch của mình. Du Hiểu Hạm thích Nghiêm Dịch, người từng trải như Nghiêm Khả Khiết thấy rất rõ. Không ngờ chưa được bao lâu, Nghiêm Dịch đã khiến thiên kim của viện trưởng Du đau lòng đến như vậy rồi...

Nghiêm Dịch vốn tưởng chuyện nghiêm trọng lắm, giờ nghe Nghiêm Khả Khiết nói như thế thì lòng thấy yên tâm. “Cô, cháu thấy chuyện này không phải do cháu đã làm gì mà bởi vì cháu không hề làm gì hết...”

“Úi! Nói vậy là ý gì?”

Nghiêm Dịch chợt cười: “Có chuyện quên nói với cô, con đang yêu đương.”

Giờ thì Nghiêm Khả Khiết cuối cùng cũng hiểu, mừng rỡ nhảy phắt khỏi ghế sofa, vỗ vai Nghiêm Dịch nói: “Thằng nhóc này được lắm nhé!! Cuối cùng cũng cướp được An Tĩnh vào tay?!”

Nghiêm Dịch thẹn thùng gãi gãi đầu, tuy không trả lời khẳng định nhưng về mặt đã đủ trở thành câu trả lời.

Hồi trước, Nghiêm Khả Khiết vẫn luôn cho rằng: người quá ưu tú, bình thường chỉ có hai kết cục: yêu cầu quá cao, thấy ai cũng chẳng tốt, cuối cùng độc cô cầu thọt, sống cô độc suốt quãng đời còn lại; yêu cầu không cao, cảm thấy ai cũng được, cuối cùng trở thành dạng đàn ông cận bã, ai cũng muốn đập.

May mà Nghiêm Dịch không thuộc một trong hai loại đó.

Tiểu kịch trường: I will never change, no matter how you change

Chuyện kể rằng vào ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh ngồi trong phòng tự học.

Quan muội lấy bài tập Vật lý cao cấp ra làm, gần đây khi cô học thường rất nhập tâm nên hoàn toàn quên mất ai đó rất ghét bị ngó lơ ở bên cạnh. Vì vậy nam vương đại nhân có lòng làm loạn muốn chọc ghẹo cô.

Quan An Tĩnh: gì vậy?

Nghiêm Dịch (đưa tới một tờ giấy): tự em xem.

Quan An Tĩnh mở tờ giấy ra, lớn tiếng đọc chậm: I will never change, no matter how you change. (Tôi sẽ không bao giờ thay đổi, dù người có thay đổi đi chăng nữa)

Nghiêm Dịch then thùng quay mặt đi chỗ khác.

Cái này có gì xấu hổ đâu chứ? Quan An Tĩnh thấy lạ, sau đó bình tĩnh phiên dịch: dòng điện sẽ không thay đổi theo chiều biến thiên của điện áp.

Móa!! Thần phiên dịch luôn rồi !!!

Nghiêm Dịch trào máu cầu cứu: tác giả ơi, dạo gần đây tôi khó sống quá đi! !!! HELP HELP HELP, dạy tôi cách yêu đương với nữ sinh ngành điện máy với!!

34. Chương 34

Mùa đông chính thức tới, ở ký túc xá trường F, người lưu lại cuối cùng là bạn học Quan An Tĩnh cũng danh chính ngôn thuận “bị mời” ra khỏi phòng trọ nữ. Vốn kỳ nghỉ đông một tháng là điều may mắn, có biết bao nhiêu người cầu mà không được. Nhưng lúc này với đôi tình nhân nhỏ Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh thì lại dẫn vật khác người...

Ài, tận một tháng không thể gặp mặt.

Nghiêm Dịch vì vậy mà mắt hờn mắt vía, hết lần này tới lần khác mấy tay bạn xấu trong Kỳ Thuật còn nhảy ra bỏ đá xuống giếng —

Cung Húc: “Một tháng trời, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn nhé!”

Cơ hội thế này, sao Mã Chấn Vũ không trở tài chứ: “Đúng vậy! Nghiêm Dịch, cậu có biết trong một tháng có thể xảy ra bao nhiêu là chuyện không? Nói không chừng hệ điện tử về quê, gặp lại trúc mã, thay lòng đổi dạ là chuyện chỉ trong 1 phút chóng vánh, cậu đừng để người ta nửa đường chặn ngang nhé.”

“Nói bậy.” Hoắc Chính nghe xong ngồi tại chỗ chậm rãi phản bác. Nghiêm Dịch bị đâm thọt cả buổi trời, thấy cuối cùng cũng có người nói câu công đạo, lập tức cảm kích tràn lan, ai ngờ BOSS lại đổi giọng — “Trường hợp đó gọi là tình cũ quay về, ai chặn ngang ai cũng chưa biết.”

Nghiêm Dịch: được rồi, coi như anh đã suy nghĩ nhiều! !

Nhưng nháo thì nháo, sau đó Nghiêm Dịch ngẫm lại, thấy bọn họ nói không phải không có đạo lý. Xã hội này nhiều cám dỗ như vậy mà Quan An Tĩnh lại ngây thơ dễ bị lừa gạt... rời khỏi mình, thật lo không biết có xảy ra chuyện gì không nữa, quả nhiên giữ dính bên người là quan trọng nhất.

Nhưng Quan An Tĩnh chỉ ở lại thành phố A vài ngày, mị lực vô địch của nam vương Nghiêm cuối cùng cũng không thể vượt qua thúc giục của cha mẹ Quan. Khi nam thần cầm bao lớn bao nhỏ bắt đắc đi tiễn Quan An Tĩnh ra xe lửa, trạng thái tinh thần cứ căng thẳng như anh bộ đội dẫn tù nhân ra pháp trường xử quyết vậy...

“Hay là nói với ba mẹ em... nói em tìm được đơn vị thực tập ở trên này?” Dù tới thời khắc cuối cùng, Nghiêm Dịch vẫn còn vắt hết đầu óc để kéo dài thời gian — tốt nhất là ở thêm vài ngày nữa! Không, dứt khoát ở lại đây luôn!

Quan An Tĩnh sao lại không muốn ở gần nam thần chứ, nhưng lý do đi thực tập chẳng hề thuyết phục chút nào... nghỉ hè năm ngoái cô vừa thực tập trong một công ty điện tử, mà đơn vị đó là do ba cô nhờ quan hệ tìm giúp. Hồi mới nghỉ đông kỳ này, công ty đó tới tìm, Quan An Tĩnh không muốn về nhà sớm nên đành phải tặc trách nói không muốn đi thực tập. Nếu bây giờ nói ngược tìm được đơn vị thực tập ở thành phố A thì chẳng khác nào làm mất mặt mũi của ba cô.

“Thực ra... cũng chỉ vài ngày thôi.” Quan An Tĩnh cố gắng nặn ra một nụ cười, an ủi Nghiêm Dịch: “Hết năm em sẽ về, nhanh lắm!”

Nhanh mới lạ... giờ này cách tết còn lâu lắm. Nghiêm Dịch buồn bực nghĩ, không tình nguyện nói: "... khi đó lúc đi mua vé xe nhớ báo cho anh biết, hôm đó anh sẽ tới đón em."

"Ừm, một lời đã định!" Quan An Tĩnh vui vẻ nói, sau đó hỏi ngược: "Vậy anh ăn tết ở đâu? Phải qua Mỹ hả?" Ba mẹ Nghiêm Dịch đều đang làm việc ở Mỹ, nam thần cũng không thường nhắc tới bọn họ. Nhưng năm mới âm lịch là ngày lễ quan trọng nhất của người Trung Quốc, ra sao thì cả nhà cũng phải đoàn tụ.

Nghiêm Dịch vừa lấy hành lý ra kiểm tra thêm lần nữa, vừa hỏi trả lời: "Năm nay không đi. Lần này họ về nước ăn tết." Nghiêm Dịch nói xong lại suy nghĩ, rồi chợt ngược mắt nhìn Quan An Tĩnh, thăm dò: "Sao hả? Em muốn trở lại đây sớm để gặp họ?"

Quan An Tĩnh đang vác ba lô trên lưng, đồ đạc rất nặng, thêm câu nói đó của Nghiêm Dịch khiến cô sợ suýt nữa ngã bẹp ra đất.

"Đâu, đâu có..." Cô đâu có ý đó !?

Nam thần nhìn dáng vẻ khấn trương của cô thì thấy thú vị, không nhịn nổi mà ghẹo tiếp: "Gặp mặt sớm cũng tốt, nếu em đã có ý đó, chờ họ trở lại anh sẽ sắp xếp cho."

Quan An Tĩnh quả nhiên trúng chiêu, lắc đầu như lật đật: "Đừng! Em thực sự không có suy nghĩ đó!" Không, vậy, chứ! Ngắm nam thần thôi cũng đủ khiến cô khấn trương, giờ còn muốn cô tay trong tay đến bồi dưỡng tình cảm với gia trưởng nhà nam thần, vậy chẳng phải muốn ép cô mắc bệnh tim sao!

"Sợ gì chứ." Nghiêm Dịch xách hành lý dắt cô đến cổng xoát vé: "Con dâu xấu mấy cũng phải gặp mẹ chồng."

Mặt Quan An Tĩnh "bùng" một tí bùng đỏ, bước chân chậm lại.

Nghiêm Dịch đi tới trước vài bước, chợt thấy người bên cạnh mất tiêu, quay lại. "Sao vậy? Sao mặt đỏ thế này? Đi nhiều nên mệt rồi hả?"

"Không sao..." Hành lý nặng có anh vác, đâu tới lượt cô mệt.

"Vậy tại sao đang yên lành lại dừng bất chợt?"

Quan An Tĩnh bị anh hỏi á khẩu, thầm nghĩ nam thần ngày thường thông minh như vậy, sao lúc này lại không đoán được tâm tư của cô chứ. Câu nói nọ, sao cô dám lặp lại chứ... Ài, coi như — "Không có gì cả... đi thôi."

Lúc này Nghiêm Dịch mới thông suốt, khẽ nắm tay Quan An Tĩnh, vừa đi vừa nói: "À... phải gặp ba mẹ chồng nên khấn trương chứ gì?"

Giọng điệu của nam thần vừa dắc ý vừa lưu manh, làm hại Quan An Tĩnh mắc cỡ nhéo tay anh, khẽ giọng phản bác: "Đâu có!"

"Tới lúc đó thì sẽ biết có hay không liền."

Nghe xong câu đó, Quan An Tĩnh lập tức trở nên khấn trương: "Không muốn, không muốn! Em đâu có nói muốn gặp họ, chỉ hỏi thế thôi, anh đừng nghĩ nhiều quá."

Cuối cùng Nghiêm Dịch cũng cười rộ, như một đứa trẻ vừa làm trò phá hoại thành công: "Anh nói giỡn thôi, xem em gặp chưa kìa. Nhưng tố chất tâm lý của em như vậy cần phải tăng cường, chẳng lẽ muốn cả đời không gặp mặt hả?"

Quan An Tĩnh yên lòng, sợ hãi nhìn Nghiêm Dịch nói: "Việc đó... sau này hẵng nói..."

*****

Sau khi về tới nhà, ba mẹ lâu ngày không gặp mặt con gái nên dĩ nhiên phải ân cần hỏi thăm một trận, lại còn chuẩn bị đủ thức ăn ngon phục vụ. Nhưng cũng may, về chuyện vì sao Quan An Tĩnh về muộn, mẹ Quan chỉ hỏi vài câu đơn giản rồi qua, không truy đuổi tới cùng. Quan An Tĩnh sợ chuyện yêu đương bị lộ, thực ra trên đường về cô đã lo lắng về chuyện này rất nhiều, hiện tại cuối cùng đã có thể thở phào.

Do ở khác thành phố nên Nghiêm Dịch với Quan An Tĩnh chỉ có thể liên lạc với nhau qua điện thoại. Nam thần thực sự nghiêm túc dùng thực tế để thể hiện lời hứa của mình — "Sau này bất kể chúng ta đi đâu,

nhất định mỗi ngày đều phải gọi cho nhau nhé.” Cho nên sau khi Quan An Tĩnh về nhà không lâu, mỗi khi trời tối thì gọi cho nhau là luật bất thành văn giữa hai người.

Có điều gọi đường dài rất đắt, chưa được mấy ngày, khi Nghiêm Dịch gọi dãy số quen thuộc thì nhận được câu trả lời: xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi...

Nghiêm Dịch không nói hai lời đã lên mạng nạp tiền cho cô, nạp một lần hơn 100 tệ! Vốn dự tính ban đầu của anh là dễ liên lạc, không ngờ hành động của anh lại lọt vào sự kháng nghị trẻ con của Quan An Tĩnh — trước đó cũng có một lần rồi! Cho dù thủ thỉ với nam thần nhưng đâu có gì bắt anh phải thanh toán tiền chứ! Quá không thích hợp rồi!

Nghiêm Dịch nghe xong kháng nghị chẳng mang tính lo-gic của Quan An Tĩnh, cảm thấy vừa bực mình vừa muốn cười, bạn gái của người khác đều đòi bạn trai mua túi xách hàng hiệu hay đại loại. Còn cô thì trái lại, chỉ nạp tiền vào điện thoại của cô thôi mà cô đã gửi tin nhắn trả lời dọa dẫm! Anh chỉ muốn mỗi ngày được nghe giọng của cô thôi mà...?

Chớp mắt sắp tới tết âm lịch, Quan An Tĩnh cũng từ từ bận rộn.

Thân thích trong nhà Quan An Tĩnh không nhiều, thế hệ trước đều mất, ba cô lại là con trai độc, chỉ có vài người cậu bên nhà mẹ. Cho nên khi đãi tiệc mừng năm mới, nhà nào cũng náo nhiệt, còn nhà cô thì chỉ ngồi quanh ăn cơm tất niên với nhà cậu. Mẹ Quan đứng ra lãnh trách nhiệm nấu bếp nên trước lúc tết âm lịch Quan An Tĩnh đã phải theo bà đi đặt đồ dùng ngày tết, ra chợ mua thức ăn, cuộc sống rất phong phú.

Cùng lúc đó, Nghiêm Dịch ở thành phố A từ từ nhàn rỗi. Gần cuối năm, các công ty lớn nhỏ đều lần lượt nghỉ ngơi, công việc ở Kỳ Thuật cũng vì vậy ít hơn rất nhiều. Lúc rảnh, anh thường xuyên nhớ tới ai đó đang ở thành phố B xa xôi. Từ sau khi bắt đầu hẹn hò, Nghiêm Dịch ngày càng cảm thấy, chỉ xem hình chụp trên màn desktop thôi dường như không đủ...

Nghiêm Dịch: đang làm gì vậy?

Anh không biết mình đã dùng cái cách mở đầu rất tốt này bao nhiêu lần rồi. Nhưng, dạo gần đây Nghiêm Dịch chú ý thấy Quan An Tĩnh vốn trả lời rất nhanh bắt đầu có xu thế chậm dần. Có đôi khi buổi sáng nhắn một tin, mãi tới xế chiều cô mới trả lời, thực muốn tra tấn Nghiêm Dịch ám ức thành bệnh nhân, hại anh thỉnh thoảng móc điện thoại ra xem có phải đã hỏng rồi hay không nữa!

Hôm mừng năm mới rất náo nhiệt. Tuy hương vị ngày tết trong thành phố ngày càng giảm dần nhưng ít nhiều gì vẫn có thể cảm nhận được đôi chút bầu không khí náo nhiệt. Quan An Tĩnh dùng xong cơm tất niên thì trở về cái giường nhỏ ấm áp của mình, lập tức gọi điện thoại cho nam thần. Hai người thay phiên nói với nhau những việc thú vị trên bàn ăn ngày tết qua điện thoại, nội dung bình thản không lạ, nhưng lại có cảm giác ấm áp mềm mại như nước.

Chớp mắt đã tới nửa đêm, ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo nổ.

Quan An Tĩnh cầm điện thoại trong tay, vui vẻ lớn tiếng: “Năm mới vui vẻ!”

Nghiêm Dịch: “Năm mới vui vẻ.”

Quan An Tĩnh: “Năm mới đến, em hy vọng môn chuyên ngành của em đạt loại A! Còn nữa, hy vọng Kỳ Thuật phát triển ngày càng lớn!”

Nghiêm Dịch ở đầu kia điện thoại cười “ha ha”, nói chuyện suốt đêm với Quan An Tĩnh khiến anh có cảm giác khoảng cách giữa hai người rất gần nên tâm trạng vô cùng tốt.

“Trong năm mới, anh có nguyện vọng gì không?”

“Nguyện vọng của em chính là nguyện vọng của anh, em nói sao thì anh hi vọng như vậy.”

Quan An Tĩnh cầm điện thoại lặng lẽ cười ngây ngô, nghĩ nam thần biết nói ngọt như vậy từ lúc nào nhỉ...? “Đừng dừng, đó là nguyện vọng của em, anh phải ước một điều ình!”

Nghiêm Dịch suy nghĩ, so với bạn cùng lứa, thứ cần có anh đều đã có, thứ người khác không có anh cũng có, thực sự không biết nên ước nguyện vọng gì nữa. Nhưng nghe Quan An Tĩnh ở đầu bên kia giục, anh phải thành thực nói ra một nguyện vọng: “Nguyện vọng lớn nhất của anh là... có thể lập tức nhìn thấy em.”

“...” Xong rồi xong rồi! Nam thần thực sự ngày càng hoa ngôn xảo ngữ mất rồi! Vì sao cách xa như vậy mà vẫn có thể khiến mặt người ta đỏ tim người ta hoảng như thế này? Quan An Tĩnh ngọt ngào nghĩ.

35. Chương 35

Mùng một đầu năm trôi qua, Quan An Tĩnh bắt đầu giúp mẹ Quan chuẩn bị liên hoan.

Gia đình của Quan An Tĩnh hiện vẫn còn ở chung cư do đơn vị cũ mà ba Quan công tác mấy năm trước phân phối, lầu trên lầu dưới đều là đồng nghiệp cho nên quan hệ hàng xóm gần bó hơn hẳn nhiều nơi, thường xuyên tổ chức các buổi liên hoan. Nhân dịp lễ tết, con cháu trong nhà đi học, đi làm ở nơi khác đều gấp rút trở về đoàn tụ, bầu không khí trong chung cư trở nên sinh động hơn, náo nhiệt hơn.

Năm nay mẹ Quan phụ trách đi chợ. Bởi vì trước đó ước lượng không đủ, tới trước ngày liên hoan một ngày mới phát hiện những thứ mua về còn thiếu nhiều nên gấp gấp đi mua bù. Vừa dịp thím Trương dưới lầu bắt gặp, lập tức nhiệt tình gọi con trai nhà mình qua giúp, trực tiếp lái xe chở Quan An Tĩnh cùng mẹ Quan đi siêu thị.

Con trai của thím Trương tên là Thẩm Lang, lớn hơn Quan An Tĩnh ba bốn tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học thì tới thành phố C làm việc đã được mấy năm. Nghe nói rất được ông chủ công ty thưởng thức, cho nên năm ngoái đã có thể mua xe. Khi còn nhỏ, hắn thường xuyên đi chơi chung với mấy hàng xóm nhỏ như Quan An Tĩnh, đến khi lớn lên, mỗi người đều lo học, lo làm việc nên đường ai nấy đi, cũng mất liên lạc dần.

Thế nhưng Quan An Tĩnh vẫn thấy rất thân thiết với Thẩm Lang, mở miệng toàn gọi hắn là “Anh Thẩm Lang”, khiến Thẩm Lang lâu lắm rồi chưa được nghe người khác gọi mình là “anh” vui nở hoa trong bụng, cảm thấy đứa em gái nhỏ hàng xóm này, tuy đã lên đại học rồi nhưng nhìn sao cũng đơn thuần như trước.

Hôm nay siêu thị không có quá nhiều người, mẹ Quan vừa xuống xe đã đi thẳng tới quầy chuyên bán thực phẩm. Quan An Tĩnh cùng Thẩm Lang đi theo sau, một người đẩy một xe, rất tự giác. Bởi vì mua rất nhiều thức ăn cho nên quá trình mua sắm khá lâu... mẹ Quan tập trung nhìn danh sách chọn mua nguyên liệu nấu ăn, hai bạn nhỏ phía sau thì thân thiện nói chuyện với nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng chuông quen thuộc vang lên, là tiếng chuông điện thoại. Quan An Tĩnh móc điện thoại ra, nhìn thấy cái tên quen thuộc chớp nháy trên màn hình, khóe miệng bắt gặp nhoen cười.

“A lô.” Quan An Tĩnh tuy rất mừng nhưng liếc nhìn bóng lưng của mẹ Quan cách đó không xa nên có hơi giật mình. Ánh mắt thoáng nhìn qua Thẩm Lang báo cáo, sau đó cầm điện thoại trốn sang một bên: “Sao anh lại gọi lúc này...?” Quan An Tĩnh làm nũng hỏi — không ngờ nam thần lại gọi cho cô ngay lúc này, trừ vui vẻ có... ừ, thì là rất vui vẻ.

“Sao? Bây giờ không tiện nghe điện thoại hả?” Giọng của Nghiêm Dịch bên kia đầu dây hơi cứng lại.

“Không có, không phải.” Quan An Tĩnh lập tức giải thích, “Em đang ra ngoài mua đồ, có mặt mẹ, có chuyện gì không?”

Quan An Tĩnh từng nói với Nghiêm Dịch về chuyện ba mẹ cô không hy vọng cô yêu đương trong trường, cho nên cô nói như vậy chắc nam thần sẽ nhanh chóng lý giải được tình cảnh hiện giờ của mình. Nhưng không ngờ, giọng của Nghiêm Dịch lại càng cứng hơn: “Không có việc gì thì không thể gọi hay sao?”

Híc... “Không phải...” Sao cô càng giải thích càng loạn nhĩ.

Quan An Tĩnh bị nam thần hỏi nghẹn không thốt thành tiếng, chút kinh hỉ vừa rồi hóa thành nghi hoặc: xảy ra chuyện gì nhĩ? Tâm trạng hôm nay của nam thần hình như không được tốt... giống như ăn thuốc nổ vậy... không đúng, nhất định là cách nói chuyện điện thoại của cô không đúng!... có thể cho nói lại được không nhĩ?

“Bây giờ anh đang làm gì?” Quan An Tĩnh tích cực biểu hiện thái độ.

“Mua đồ.” Giọng Nghiêm Dịch lạnh lùng.

“Á! Trùng hợp vậy?!” Nghe nam thần cũng đang mua đồ, Quan An Tĩnh bỗng cười ngây ngô, bọn họ thực sự có duyên phận, trong thời gian như nhau làm chuyện giống nhau: “Em đang cùng mẹ mua thức ăn, còn anh?”

Nghiêm Dịch: “Anh cũng đang mua thức ăn.”

“Hà? Mua gì?”

Nghiêm Dịch lập tức nói tiếp: “Mì ăn liền, xúc xích, nước khoáng.”

“Hà?” Giọng của Quan An Tĩnh bỗng cao vút: “Tết mà anh mua mấy thứ đó làm gì?” Chẳng phải ba mẹ Nghiêm Dịch từ Mỹ trở về hay sao? Chẳng phải họ mừng năm mới ở thành phố A sao? Cho dù gia đình đã hoàn toàn Tây hóa nhưng năm mới mà để nam thần ăn mì với xúc xích thì hơi quá rồi! Tuy đó điển hình là người Mỹ nhưng đến Trung Quốc rồi thì phải nhập gia tùy tục chứ.

Nghiêm Dịch không ngờ Quan An Tĩnh lại có phản ứng lớn như vậy, dừng một lát mới nói tiếp: “Anh chỉ thuận tiện mua thôi.”

“Thuận tiện gì chứ...” Quan An Tĩnh nghe mà tim nhói đau, trong đầu bất giác hiện ra hình ảnh nam thần một mình ở nhà ăn mì ăn liền. Cô thực sự rất muốn khóc...

Giọng nam vương đại nhân lập tức mềm lại: “Thật sự, không lừa em đâu. Nếu em...”

— Nhưng Nghiêm Dịch còn chưa nói hết câu thì đã nghe ở bên kia đầu dây điện thoại có người gọi “An Tĩnh, An Tĩnh”.

Hồng rồi! Quan An Tĩnh cầm điện thoại, nghe giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa kia, quay người lại phát hiện mẹ Quan cách đó không xa đã mua xong đồ, nhanh chóng đi về phía mình!

Híc... cô tuyệt đối không thể để lộ ah ah ah!

Một giây sau, Quan An Tĩnh đưa tay che miệng, gần như nói với Nghiêm Dịch bằng tốc độ nhanh nhất: “Mẹ tìm em, tối nay gọi lại cho anh! Cụp ~ tút — tút —”

Nghiêm Dịch bị ai đó cắt máy, nghe tiếng nhắc nhở quen thuộc, lập tức rất tiêu sái cùng bình tĩnh bỏ đi động vào túi áo.

Hừ hừ, trò hay còn ở phía sau.

*****

Mua xong thức ăn liên hoan, Quan An Tĩnh lại bị mẹ túm lên khu bách hóa trên lầu hai. Hình như mẹ Quan đã có tính toán trước rồi, vừa vặn hôm nay có Thẩm Lang miễn phí đưa rước, có xe không muốn là đầu heo, dứt khoát mua đủ vật dụng hàng ngày dùng trong nhà luôn! Vì vậy, lại đi dạo một tiếng, cuối cùng mẹ Quan thấy Thẩm Lang thực sự mệt không ra hơi, lúc này mới lưu luyến cầm chiến lợi phẩm đi xuống lầu.

Mà Quan An Tĩnh sau khi nói chuyện điện thoại với Nghiêm Dịch thì hơi mất hồn mất vía. Một mặt do thái độ trong điện thoại của Nghiêm Dịch quá bất thường, mặt khác, chỉ cần nghĩ tới cảnh anh ở nhà một mình ăn mì ăn liền, trái tim nhỏ bé của cô rung động dữ dội... nam thần thật đáng thương! Năm mới này anh thật đáng thương ah!

Có mẹ ở bên cạnh, Quan An Tĩnh nhát như vậy nên dĩ nhiên không dám gửi tin nhắn cho Nghiêm Dịch trước mặt bà. Đứng trên thang cuộn xuống lầu, Quan An Tĩnh đành phải nhẫn nại, trong lòng nghĩ chờ sau khi về nhà phải chạy như bay vào phòng gọi điện cho nam thần, hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Con dốc rất dài, thang cuộn chạy rất chậm. Quan An Tĩnh đứng trên đó, kiên nhẫn mất từ từ... đúng lúc này, ở đầu thang cuộn khác xuất hiện một bóng người quen thuộc...

Tuy có hơi khó nhận rõ mặt mũi của đối phương trong ánh sáng mạnh, nhưng tác phong cực kỳ giống ai đó.

Quan An Tĩnh lập tức ngây người, hai mắt đăm đăm nhìn chàng trai từ từ tới gần — không, phải, chứ! Tuy mọi người hay nói ban ngày nhớ quá thì tối sẽ mơ thấy, nhưng bây giờ vẫn chưa tới tối, sao cô có thể nằm mơ giữa ban ngày được chứ? ?!!

Thang may vẫn tiếp tục chuyển động, Quan An Tĩnh cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Người đó, quá giống nam thần rồi! Cũng có vóc người cao ráo, cũng là thân hình cân đối, cũng là áo len màu xanh da trời, ngay cả khuôn mặt cũng giống nhau... nhưng, nhưng, sao nam thần lại ở đây được chứ? Anh giờ lẽ ra nên ở thành phố A mà!

Đầu óc Quan An Tĩnh rối bời, khoảng cách với “nam thần” ngày càng gần. Cuối cùng... hai chiếc thang cuộn sau khi giao nhau sẽ đi rẽ sang hướng khác, mà khoảng cách hai người đứng gần nhau chỉ vền vền không quá mấy giây!

Khi Quan An Tĩnh nhìn rõ đối phương thì mặt mày cứng đờ, sau một phút, tâm trạng của bé Quan khó mà hình dung nổi rồi, bởi vì — người, đó, thực, sự, là, nam, thần!!!!

36. Chương 36

Đáng tiếc, nam thần dường như không chú ý đến Quan An Tĩnh.

Trong nháy mắt lướt qua nhau, Nghiêm Dịch một tay vịn xe đẩy, một tay đút vào túi áo, ánh mắt chậm rãi nhìn phía trước. Quan An Tĩnh ở bên cạnh lặng lẽ nhìn chăm chú, tuy rất ngạc nhiên nhưng từ đầu chí cuối không có can đảm gọi tên Nghiêm Dịch vì ngại có mặt mẹ Quan.

Sau khi về tới nhà, Quan An Tĩnh đắm chìm trong sợ hãi đến quên cởi giày mà chạy thẳng vào phòng mình! Rước tới một trận cản nhằn của ba Quan vừa làm tổng vệ sinh xong. Bị ba Quan bức bách, Quan An Tĩnh đành phải ngoan ngoãn quay lại cởi giày, đến khi cô chạy tọt vào phòng ngủ thì ba Quan cảm thấy đáng vẽ của con gái lúc này có thể dùng bốn chữ “gấp đi đầu thai” để hình dung.

Quan An Tĩnh nhanh chóng bấm số điện thoại của Nghiêm Dịch, giọng nam quen thuộc vang lên: “A lô.”

“Giờ anh đang ở đâu vậy?!” Ai đó vừa mở miệng đã không nhận được mà hỏi thăm.

Bên kia đầu dây, Nghiêm Dịch giờ rất bình tĩnh, chậm chạp hỏi lại: “Em mua đồ xong rồi hả?”

“Mua xong rồi! Bây giờ anh đang ở đâu? ”

Nghiêm Dịch: “À... anh cũng mua xong.”

Ai nha nha!! Quan An Tĩnh sắp nổi khùng rồi!! Đã tới lúc này rồi, ai còn quan tâm chuyện mua sắm nữa?! Quan An Tĩnh cảm thấy tim gan phèo phổi của mình bắn loạn, thậm chí phải mau chóng có được đáp án, vì vậy mở miệng giành nói: “Em vừa gặp anh!”

“Ừm.”

“...!!!” Ừm là câu trả lời kiểu gì vậy trời? ?!! Vài chục phút nước giặt mình bắt gặp nam vương đại nhân giờ lẽ ra nên ở thành phố A cách đây mấy trăm cây số, sự ngạc nhiên khi đó có thể dùng bốn chữ “sấm đánh trúng đầu” để hình dung. Nhưng bây giờ nam thần chỉ hỏi hột “ừm” một tiếng? ?!! Quan An Tĩnh cảm thấy thế giới của mình sụp đổ mất rồi, nhưng sao anh lại còn bình tĩnh như vậy chứ!

Quan An Tĩnh nhận cả buổi mới tìm lại được giọng nói: “Anh... anh tới thành phố B lúc nào vậy?”

“Sáng nay.” Lần này Nghiêm Dịch trả lời rất thẳng thắn. Giọng điệu tự nhiên như đã chuẩn bị từ trước, khiến Quan An Tĩnh hoài nghi cô có mất trí nhớ hay không!

Quan An Tĩnh: “Vậy sao... anh không chịu báo với em trước một tiếng?”

Nghiêm Dịch cuối cùng cũng có chút thành tựu từ giọng nói lộn xộn của Quan An Tĩnh, không muốn đánh đổ cô nữa. Nhưng vừa mở miệng thì lại bắt đầu thấy mất tự nhiên: “Vốn... muốn cho em một sự kinh hi(*).”

Quan An Tĩnh thực sự sợ rồi! “Hi” dĩ nhiên có, nhưng hoàn toàn bị chữ “kinh” cân não che dấu hết...

(*) kinh hi: ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.

Vừa qua mừng một Nghiêm Dịch đã mua vé máy bay. Đêm đón giao thừa hôm nọ, hai người họ nói chuyện điện thoại suốt mấy giờ liền. Nghiêm Dịch nghe giọng nói ôn nhu của Quan An Tĩnh, nghĩ tới ánh mắt long lanh của cô, trong lòng cảm thấy như có một trăm con mèo đang cào cào khó chịu.

Năm mới vừa qua, cách hôm hết ngày nghỉ còn rất xa. Ài, vốn nghĩ kỳ nghỉ đông sẽ nhanh chóng qua mau, nhưng ai ngờ giờ mới phát hiện — 1 tháng dường như rất dài, thực sự quá khó chịu rồi!!

Vì vậy, nam vương đại nhân IQ 180 của chúng ta đã nghĩ ra một biện pháp vừa đơn giản vừa trực tiếp — đi tìm cô! Anh nhất định phải tìm thấy cô!

Suy nghĩ đó vừa xuất hiện trong đầu, Nghiêm Dịch lập tức đứng ngồi không yên. May mà, đã qua giờ cao điểm xuân vận nên không khó để mua vé máy bay đi thành phố B.

Ngày Nghiêm Dịch đi, cả nhà hết sức tò mò, duy chỉ có Nghiêm Khả Khiết là biết được tâm tư của cháu trai, len lén cười “ha ha” — thực không hổ là thanh niên nhiệt huyết, đã không yêu đương thì thôi, đã yêu thì phải nhiệt tình như lửa, muốn cản cũng không cản nổi!

Sau đó ba Nghiêm cùng mẹ Nghiêm biết được sự tồn tại của cô bé Quan An Tĩnh.

Từ nhỏ bọn họ đã giáo dục Nghiêm Dịch rất thoáng, hơn nữa sống lâu ở nước ngoài nên tư tưởng cởi mở. Giờ biết con trai ngàn dặm xa xôi đi tìm bạn gái, chẳng những không mất hứng mà còn yên lòng — Tuy lúc nhỏ Nghiêm Dịch học hành rất ngoan nhưng không thấy anh dặt con gái về nhà chơi. Khi đó hai người còn sợ con trai sau khi lớn sẽ trở thành một sách chỉ biết học hành, bây giờ nghe em chồng sinh động kể lại sự tích “oanh oanh liệt liệt” của con trai, nên đã bị sự cẩn trọng trong từng bước đi tâm huyết của Nghiêm Dịch làm cảm động...

Lại nói cũng thật trùng hợp, khách sạn Nghiêm Dịch đặt trên mạng gần với siêu thị. Vì Nghiêm Dịch đi rất gấp nên không mang nhiều hành lý nên sau khi hoàn tất thủ tục nhập cư thì anh lập tức vào siêu thị mua đồ. Ai ngờ vừa vận gặp Quan An Tĩnh cùng Thẩm Lang! Lại còn nhân nhà đẩy xe, vừa đi vừa cười...

Chuyện đó rất bình thường, nam vương Nghiêm tuy có tiền ăn ăn dấm chua nhưng bình thường không tới mức mất bình tĩnh như vậy. Nhưng mấy lời nói của đám bạn xấu trong Kỳ Thuật vẫn còn dăng dăng bên tai... bây giờ chỉ cần vừa nghĩ tới mấy chữ như thanh mai trúc mã, tình cũ nổi lại thì nam vương Nghiêm đáng thương bắt đầu lo được lo mất.

Mất nhìn bạn gái mà mình mong nhớ ngày đêm giờ đang sánh vai đi chung với trúc mã hừ hừ thực thực, lại còn cười tươi rói như vậy, nam thần thực sự tức điên! Đó vốn nên là vị trí của anh!

Cho nên vốn định chờ tới tối cho Quan An Tĩnh kinh hãi, nhưng giờ không nghĩ được nhiều như thế nữa. Biết rõ khi cô nhìn thấy mình nhất định sẽ giật mình, nhưng lại cứ muốn nhắm lúc cô đi xuống thì anh đi lên, còn viết “anh không vui, mau tới đây an ủi anh...” lên trên mặt.

Đó là chuyện cần biết bao sự ngây thơ mới làm được? Xem ra tình yêu không chỉ khiến con gái thay đổi mà con trai cũng bị như vậy.

Khi Quan An Tĩnh nghe Nghiêm Dịch đơn giản tự thuật lại — đương nhiên, mấy tâm trạng cùng hành động xấu hổ bị nam thần bớt đi — chỉ thiếu điều cảm động không nói ra lời: Nghiêm Dịch từ bỏ cơ hội đoàn tụ với người nhà, ngàn dặm xa xôi tới thành phố B, không vì điều gì khác, mà vì cô... chuyện này thực sự... thực sự rất lãng mạn! Trước kia ai nói với cô con trai ngành Vật lý không biết lãng mạn? So với mấy việc nho nhỏ như ngâm thơ vẽ tranh, cô thích hành động như thế này hơn!

Nghiêm Dịch chờ cả buổi, thấy Quan An Tĩnh không phản ứng, trong lòng hơi lo, lại buồn bực hỏi: “... Không muốn gặp anh?”

“Đương nhiên không phải.” Quan An Tĩnh lập tức phủ nhận. Nghĩ thầm nếu như nam thần có thể nhìn nét mặt bây giờ của mình thì chắc chắn sẽ không hỏi như thế.

Nghiêm Dịch: “Vậy sao không nói chuyện?”

Quan An Tĩnh hơi đỏ mặt: tại vì vui quá... cô thực sự không biết nên nói gì nữa... ập a ập ứng cả buổi, mới ngượng ngừng hỏi: “Bây giờ anh đang ở đâu? Em... buổi chiều em qua đó tìm anh.”

Nghiêm Dịch nghe xong thì lòng mừng như điên, nhảy khỏi ghế như vừa cắn phải thuốc lắc: “Chờ chút! Em chờ chút!”

Chạy quanh một vòng, căn phòng loạn lên, Nghiêm Dịch cầm tấm thiệp ghi địa chỉ khách sạn cười sáng lạn, “Đang ở đường XX! Gần quảng trường Trung Sơn, em biết không?”

“Ừ, biết.” Quan An Tĩnh ở bên kia đầu dây cười chẳng khác gì nam thần, “Anh chờ em nhé.”

*****

Hơn hai giờ trưa Quan An Tĩnh mới tới nơi, Nghiêm Dịch phải chờ dài cổ. Vừa gấp gấp đảo quanh phòng khách sạn, vừa nghĩ: lát nữa thấy em ấy phải hỏi tại sao lại tới muộn như vậy!

Nhưng khi Quan An Tĩnh tới nơi, Nghiêm Dịch vừa thấy người, cơn tức trong lòng lập tức biến mất.

“Em tới rồi!” Ngoài trời rất lạnh, Quan An Tĩnh xuất hiện với một chiếc áo lạnh dài, còn mang khăn quàng cổ cùng bao tay, nhưng nụ cười trên mặt lại ấm áp hơn bất kỳ tổ ấm nào.

Nghiêm Dịch vừa rồi lao nhanh ra ngoài, nhưng trước khi mở cửa đã hít sâu hai cái nên hiện giờ coi như bình tĩnh: “Tới rồi à.” Nói dứt lập tức mời Quan An Tĩnh vào phòng.

An Tĩnh nhìn thấy nam thần, tâm trạng cực kì tốt, nhảy nhót vào phòng. Nhưng khi cửa đóng lại, biến thành tình huống cô nam quả nữ ở chung một mình, cô ngốc này lại khấn trương...

Thật lạ... cảm giác của cô với nam thần, chẳng những không nhạt nhẽo theo thời gian mà lại như thói quen, ngày càng mãnh liệt là sao nhỉ?

“Nhà xa lắm hả?” May mà lúc này nam thần lên tiếng, kịp thời cản ai đó không suy nghĩ lung tung nữa.

Thực ra rất xa, nhưng do buổi trưa Thẩm Lang có việc phải ra ngoài nên cho cô đi ké một đoạn. “May nhờ có xe hàng xóm đưa.”

“Hàng xóm?” Nghiêm Dịch lập tức nhạy cảm, “... người hồi sáng?”

Quan An Tĩnh khó hiểu hỏi: “Hả! Hồi sáng ở siêu thị, anh thấy em?”

Nam vương đại nhân tự đào hố nhảy, mua dây trói mình, quả thực hết thuốc chữa rồi! Muốn cứu vãn dĩ nhiên là chuyện không thể rồi: “A! Không... anh chỉ... vừa vặn... đi ngang qua...”

Nghiêm Dịch á khẩu, Quan An Tĩnh kết hợp với giọng điệu khác thường hồi sáng của anh, thoáng cái đã đoán được xảy ra chuyện gì.

Ma hẹp hòi.

Nghiêm Dịch vẫn phí công giải thích: “Anh chỉ đoán, vừa rồi chẳng phải em nói... em... em cười gì vậy?”

“Ha ha —” Quan An Tĩnh nhin cười quá cực khổ rồi! Bị Nghiêm Dịch hỏi thì hoàn toàn mất kiểm soát, dứt khoát cười run vai “ha ha ha” — rõ ràng nhìn thấy cô, rõ ràng đang ghen, còn mạnh miệng nói không...

“Không có... không có gì...” Quan An Tĩnh vừa nói vừa cười.

Anh không tin! Không có gì mà lại cười vui như thế?!

“Ha ha ha... Thẩm Lang, anh Thẩm Lang trưa nay đi đón bạn gái về nhà ăn cơm... ha ha ha... anh đừng suy nghĩ nhiều.”

Nghiêm Dịch “bùm” một tiếng đỏ mặt. Thực sự hết cứu, vốn làm ra chuyện ghen tuông như thế này đã rất không “Nghiêm Dịch”, bây giờ sự thực chứng minh chỉ tại anh quá nhạy cảm thôi...

“Anh không nghĩ nhiều.” Ai đó vô sỉ phản bác, lặng lẽ quay mặt đi chỗ khác, “Chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi...”

Câu nói đó thực sự chẳng có chút sức lực nào...

Quan An Tĩnh cũng cười gằn xong, khi cô ngược đầu nhìn người trước mắt, cảm giác hạnh phúc chốc chốc nảy sinh.

Lúc này, cô thực sự rất cảm ơn thần phật đã đưa Nghiêm Dịch tới bên cạnh của mình. Tuy cô không ưu tú, không hoàn mỹ, nhưng có tình yêu 100% của Nghiêm Dịch, cô cảm thấy như vậy đủ rồi, thậm chí còn hơn cả đủ. Cô hồi trước có lẽ chưa bao giờ chủ động tranh thủ cảm giác hạnh phúc này, nhưng từ nay về sau, cô quyết định, nhất định phải dốc hết sức để nắm chặt lấy anh, bảo vệ anh.

Nghĩ như vậy, Quan An Tĩnh lấy hết dũng khí bước tới trước, hai tay ôm hông Nghiêm Dịch, sau đó nhẹ nhàng dựa vào lòng anh. Cái ôm quen thuộc ấm áp này, đã lâu rồi không cảm nhận được.

“Đừng lo.” Quan An Tĩnh dịu dàng nói, “Anh không biết đó thôi, mấy ngày này, em phải liều mạng phân tán sự chú ý của mình mới có thể thôi không nhớ về anh...”

37. Chương 37

Nóng... nóng quá...

Khách sạn Nghiêm Dịch trọ là loại hình kinh tế, phòng không xa hoa nhưng nhiệt độ vừa phải. Tháng chạp trời còn lạnh, Nghiêm Dịch chỉ mặc hai lớp áo thun cùng sơ mi, nhưng lại thấy nóng không sao chịu nổi.

Còn Quan An Tĩnh thì càng đòi mạng, cô không chỉ thấy nóng không thôi...

Không biết câu nói đầy cảm xúc vừa rồi của mình đã làm xúc động sợi thần kinh nào của Nghiêm Dịch khiến ánh mắt của nam vương đại nhân lập tức thay đổi như mắt sói! Nghiêm Dịch bỗng trở thành một người lạ, nhanh nhẹn đề Quan An Tĩnh té nhào ra giường.

Híc... sớm biết như thế này, cô nhất định chọn cách nói uyển chuyển hơn.

May mà, giường rất mềm.

Có điều, không chờ Quan An Tĩnh tỉnh lại, cặp môi mềm mại như lông ngỗng kết hợp với mùi hương nhẹ chỉ có ở trên người nam thần không nặng không nhẹ đặt lên môi cô.

Có câu, nắng hạn lâu ngày gặp mưa rơi... hôm nay nam thần đã đợi rất lâu, trong tích tắc nhìn thấy Quan An Tĩnh xuất hiện trước cửa đã thấy mừng rỡ không thôi, giờ lại nghe cô nói luôn nhớ về mình... là thanh niên từ tình thần tới thể xác đều khỏe mạnh, đối mặt với người con gái mình thích, tình huống này, nếu anh không làm ra chút chuyện gì đó khác người, đến Nghiêm Dịch cũng phải tự hoài nghi bản thân có phải là đàn ông hay không!

Còn kết quả “khác người” đó là —

Tuy không phải là lần đầu tiên hôn nhau. Bọn họ đã từng hôn trong nhà, hôn trong xe, nhưng hôn trong tư thế nam trên nữ dưới, “con nít không được nhìn” thế này thì lại là lần đầu tiên...

Nghiêm Dịch chủ động hơn bao giờ hết, một lần rồi lại một lần tái diễn thuần thực các động tác. Quan An Tĩnh bị anh hôn đến mất hồn, cả người cứng nhắc, tay siết chặt ga giường trắng xóa... trong lúc thở dốc, vừa nghĩ tới những chuyện đang làm... nhiệt độ toàn thân tăng vọt! Bởi vì xấu hổ gần chết nên Quan An Tĩnh đến mắt cũng không dám mở. Tuy nhiên sức nặng của nam thần lại chân thật đến thế, khiến cô cảm thấy ngọt ngào cũng khản trương không kém... hoàn toàn không biết nên đáp trả sự nhiệt tình như lửa này thế nào.

Cứu mạng với... cô nóng sắp chết rồi!

Mặc áo lạnh dày, Quan An Tĩnh nhanh chóng chịu không nổi nữa, máu nóng trong người sôi trào, cô đỏ mặt cầu cứu: “Em... em nóng quá...”

“Anh cũng vậy...”

Hô hấp của Nghiêm Dịch đã rối loạn từ lâu, lúc này thở hổn hển dừng động tác lại, chóng tay nhắc mình trên Quan An Tĩnh, khiến cô cảm thấy nhẹ người.

Nghiêm Dịch nhìn cô, bình tĩnh đề nghị: “Cởi đồ đi.”

Hả?! Trái tim Quan An Tĩnh đập mạnh, đưa tay đẩy nam thần theo phản xạ có điều kiện — cô không nghe lắm chứ!! Nam thần nói... cời? ?!!

Nghiêm Dịch không hề chuẩn bị tâm lý nên tuy Quan An Tĩnh không dùng nhiều sức nhưng vẫn bị đẩy văng. Quan An Tĩnh thuận thế ngồi dậy: “... như vậy không hay lắm!!”

“Hả? Không phải em nói nóng hả?” Thực ra Nghiêm Dịch cũng nóng sắp chết rồi, nói dứt đã cời áo sơ mi ra.

“Ừ... nóng thiệt...” Máu dồn lên hết trên đầu Quan An Tĩnh, “Nhưng, nhưng chúng ta làm như vậy thì hơi nhanh!!”

“Hả...?” Nghiêm Dịch càng nghe càng cảm thấy dường như bọn họ đang thảo luận không cùng một đề tài.

Quan An Tĩnh cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn thẳng Nghiêm Dịch: “Anh... anh đừng như vậy...”

Nghiêm Dịch càng nghi ngờ hơn: mình như thế nào?!

“... Anh mặc áo vào trước đã, em... em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng!”

Chuẩn bị...? Cởi đồ cũng cần chuẩn bị?

Chẳng lẽ em ấy... nam vương đại nhân rốt cuộc cũng bình tĩnh! Nhìn dáng vẻ sợ sệt của Quan An Tĩnh, cảm thấy cô thực sự quá dễ thương rồi!

Một giây sau, bưng gương mặt đỏ hồng của Quan An Tĩnh, Nghiêm Dịch cố ý nghiêm mặt nói: “Bạn học này, xin hỏi nào bạn đang nghĩ gì vậy? Đàn anh này chỉ đơn thuần cảm thấy bạn mặt quá dày, đề nghị cởi áo khoát ra thôi. Bạn muốn chuẩn bị điều gì?”

Hả...? Một giây sau, Quan An Tĩnh quỳnh quáng nhận ra — hình như, có lẽ... cô tự mình đa tình thì phải!!

Trời! Cô, không, muốn, sống, nữa!

Nghiêm Dịch nhìn ai đó mắc cỡ tới nước hận không thể tìm lỗ chui xuống, tâm trạng vô cùng tốt — quả nhiên, ở cạnh nhau mới tuyệt vời nhất. Nghiêm Dịch nhoen miệng ôm Quan An Tĩnh vào lòng, dịu dàng nói: “Yên tâm, về chuyện đó, trước khi em chưa chuẩn bị sẵn sàng, anh tuyệt đối không miễn cưỡng em, biết chưa?”

“Ừm...” Quan An Tĩnh vừa quẩn bách vừa ngọt ngào.

“Được rồi! Hiểu lắm giải trừ. Vậy... chúng ta tiếp tục được chứ?”

Quan An Tĩnh đỏ mặt dựa vào lòng Nghiêm Dịch, bẹn ngón tay ngây ngốc hỏi: “Tiếp tục gì?”

Nghiêm Dịch đường đường chính chính nói: “Chuyện vừa nãy.”

... vừa nãy? Không nhắc thì thôi, vừa nhắc — mặt Quan An Tĩnh càng đỏ hơn.

*****

Buổi trưa tiêu hao quá nhiều sức (* Tác giả chú thích: mọi người đừng nghĩ lệch! Hôn môi cũng tiêu hao rất nhiều sức đó nhé ~), Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh đều thấy đói.

Với tư cách là dân bản địa ở thành phố B, Quan An Tĩnh tự nhiên gánh nhiệm vụ dẫn đường, vô cùng phần khởi đòi dẫn nam thần đi đây đi đó, ăn này ăn nọ, chỉ hận không thể phô bày hết đặc sản ở thành phố B đến trước mắt nam thần.

Nhưng, khi bọn họ thực sự ra đường, không thể không đối mặt với một sự thật tàn khốc — đang tết âm lịch, rất nhiều cửa hàng đóng cửa. Đừng nói đặc sản thành phố B, đến tiệm cơm cũng không dễ tìm... đi vòng vo cả buổi trời, Quan An Tĩnh bất đắc dĩ đành phải dẫn nam thần vào tiệm ăn nhanh.

Vì vậy, bữa tối đầu tiên của Nghiêm Dịch ở thành phố B phải ăn thức ăn nhanh...

Quan An Tĩnh bởi vì vậy mà cảm thấy rất có lỗi, không ngừng nói xin lỗi. Thực ra cô không biết, chỉ cần có cô ở bên cạnh thì Nghiêm Dịch ăn gì cũng thấy ngon, thậm chí thức ăn nhanh trước mắt cũng nhanh hơn ở thành phố A.

Hoạt động hôm nay của Quan An Tĩnh là đi với ba mẹ đến chúc tết từng nhà, nhưng có nam thần, cô vừa ra cửa đã quên thời gian, cho đến khi mẹ Quan gọi điện tới, cô mới phát hiện mình cho bà leo cây...

“Quan, An, Tĩnh! Con ở đâu?!”

“Mẹ...” Vừa nghe giọng hỏi dữ dội của mẹ, Quan An Tĩnh lập tức im re.

“Muộn vậy còn ở ngoài, con nhóc con trở nên ham chơi như vậy từ lúc nào vậy?”

Quan An Tĩnh hơi ủy khuất: “Con không có...”

Mẹ Quan lại giận, tiếng rất lớn, đến Nghiêm Dịch ngồi ở bên cạnh cũng nghe rõ. Nam thần không đành lòng nhìn Quan An Tĩnh bị mắng, muốn thay cô giải thích nhưng ai ngờ Quan An Tĩnh phát hiện Nghiêm Dịch muốn giúp cô thì lập tức tránh như tránh dịch.

Quan An Tĩnh dùng ánh mắt khẩn cầu: nam thần, van anh đừng làm loạn thêm. Nếu như bị mẹ viết chúng mình hẹn hò thì thảm đó! Nếu như bị mẹ phát hiện, cô chẳng những yêu, mà đối tượng còn từ thành phố A chạy tới B... như vậy... hậu quả không thể lường được!

Mẹ Quan ở đầu bên kia vẫn tiếp tục: “Chẳng lẽ đang ở cùng với Thẩm Lang?”

“Không có, anh Thẩm Lang đi tới nhà bạn gái, con không muốn làm bóng đèn!”

Mẹ Quan giờ chân: “Vậy rốt cuộc một mình con chạy tới đâu rồi hả !!?”

“Con... đi gặp bạn...”

“Bạn gì?”

“Bạn đại học...” Quan An Tĩnh không biết nói dối, nhưng nói nửa giả nửa thật như vậy cũng dư xài.

Lúc này đầu bên kia điện thoại vang lên vài tiếng “tin tin”, Quan An Tĩnh nghe mẹ ra cửa, lúc này mới thả lỏng. Quả nhiên, mẹ Quan nói: “Không nói với con nữa, ba mẹ đi đây. Con về sớm một chút, chuyện này để lát nữa về nhà truy cứu tiếp!”

Cúp máy, Quan An Tĩnh thở phào. Nghĩ thầm, may mà không bị lộ. Nếu như để ba mẹ biết cô vì Nghiêm Dịch không chịu quay về, nhất định sẽ nghĩ cô yêu đương nên hư hỏng, như thế sẽ không đồng ý cô yêu đương nữa.

Nghiêm Dịch cắn cọng khoai tây, thỉnh thoảng nhỏ giọng hỏi: “Bạn đại học?”

Quan An Tĩnh vẫn còn thấy lo: “Nói đi chung với bạn học, mẹ em mới không nghi ngờ.” Hơn nữa, nam thần thực sự là bạn đại học của cô mà, không tính nói dối.

Quan An Tĩnh rất hài lòng với biểu hiện của mình, cảm thấy đã tránh được một kiếp, nhưng Nghiêm Dịch vừa nghe, trong lòng lại chua chua: yêu cả rồi mà còn không chịu nhận, ghét quá!

Thực ra anh đã sớm biết ba mẹ Quan An Tĩnh không tán thành việc con gái yêu đương khi còn đang đi học, nhưng anh luôn cho rằng đó chỉ là sở thích thích ra vẻ với con cái. Đến khi bọn họ thực sự yêu nhau, thân làm cha mẹ cũng không biết phải làm gì mới đúng.

“Tên hàng xóm nọ là anh Thẩm Lang. Vậy còn anh là gì...?” Trầm mặc một lát, Nghiêm Dịch thỉnh thoảng hỏi.

Quan An Tĩnh không bắt kịp nhịp suy nghĩ của nam thần, nhưng cảm thấy lời này có chỗ không đúng.

“Anh là... sư huynh?” Quan An Tĩnh dò xét.

Nghiêm Dịch lắc đầu: “Trả lời sai.”

Hả? Như vậy... “Đàn anh?”

Nè, cho hỏi đàn anh với sư huynh có gì khác nhau không?

Là gì? Là gì nhỉ? Quan An Tĩnh bị phủ nhận hai lần, trong lòng bắt đầu sôi ruột. Vất óc suy nghĩ nửa ngày, sau đó bỗng nhiên thông suốt —

“Là bạn trai...”

“Bingo, cuối cùng cũng đoán đúng!” Ba chữ đó vừa vang lên, nét mặt Nghiêm Dịch quả nhiên khác hẳn.

Quan An Tĩnh nhìn vẻ hài lòng của anh, không nhịn được mà đưa tay nện anh một cú. Nghiêm Dịch thuận thế nắm bàn tay bé nhỏ của cô lại, nghiêm túc hỏi: “Chuyện của chúng ta, em định chừng nào nói cho ba mẹ hay?”

Quan An Tĩnh bị nam thần xoa xấn đầm tay, trái tim nhảy thình thịch. Nhưng vừa nhắc tới chuyện ba mẹ, cô rút tay lại: “Chờ một thời gian nữa.”

“... bao lâu?” Nghiêm Dịch hỏi tiếp, một ngày hay hai ngày, một năm hay hai năm?

Quan An Tĩnh: “Chờ tốt nghiệp xong.”

Nghiêm Dịch: “Chờ em tốt nghiệp hay anh tốt nghiệp?” Nếu chờ cô tốt nghiệp thì quá lâu rồi!

Quan An Tĩnh chợt thấy mình rất hổ thẹn với nam thần, thực sự không muốn khiến anh thất vọng, đành phải chờ cho anh chút hi vọng: “Để xem thái độ của ba mẹ em đã, được không?”

Suy nghĩ của Nghiêm Dịch rất đơn giản, đã yêu nhau rồi, vậy thì phải danh chính ngôn thuận. Anh gấp gấp muốn giới thiệu Quan An Tĩnh với người nhà cùng bạn bè của mình, nhưng khiến anh buồn bực đó là, Quan An Tĩnh dường như không nghĩ vậy.

“Đừng như vậy nha.” Quan An Tĩnh nhìn thấy Nghiêm Dịch không vui, chu môi nịnh: “Em chỉ không hi vọng chúng ta vừa mới bắt đầu đã gặp phải sự phản đối của ba mẹ, chờ thêm thời gian nữa, chờ em biết suy nghĩ của họ thì lập tức nói cho họ biết, được không?”

“Được...” Nghiêm Dịch bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải cắn răng chấp nhận.

*****

Mấy ngày sau đó, hai người đi chơi quanh quần thành phố B rất vui vẻ.

Mỗi ngày Quan An Tĩnh đều viện cớ ra ngoài, Thẩm Lang đưa cô mấy lần, thân là người từng trải nên anh nhanh chóng nhìn ra sơ hở. Quan An Tĩnh cũng không giấu diếm hẳn, sau khi Thẩm Lang biết bé con hàng xóm này cũng bắt đầu hẹn hò thì trừ vui vẻ vì cô còn nghĩa khí yểm trợ.

Sau này Nghiêm Dịch biết chuyện đã tỏ lòng cảm kích với Thẩm Lang, lại còn tự kiểm điểm lại hành động ghen tuông vô cớ của mình...

Đường vào lúc đầu nằm ở thành phố B, nơi nơi đều đầy ắp không khí ngày tết, nét mặt mọi người cũng vui vẻ. Thời tiết vẫn lạnh, nhưng Nghiêm Dịch với Quan An Tĩnh vẫn dắt tay nhau, tuy chỉ đi dạo nhưng hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, cả không khí cũng trở nên ngọt ngào cùng ấm áp.

Hạnh phúc có đôi khi chỉ đơn giản như thế, không cần thề non hẹn biển, không cần oanh oanh liệt liệt, mà chỉ cần một ánh mắt lơ đãng, một cái nắm tay thầm lặng, sóng vai với nhau tiến về phía trước. Khi người ta ở bên nhau, câu đẹp nhất không phải là “anh yêu em hay em yêu anh”, mà là “ở bên nhau nhé” đầy thành thực.

Trước chín giờ mỗi tối Nghiêm Dịch đều đưa Quan An Tĩnh tới trước cửa nhà, sau đó một mình ngồi xe buýt hơn một tiếng trở lại khách sạn. Có hơi cực nhưng anh không thấy mệt.

Quan An Tĩnh: “Tối rồi, anh mau về đi.”

“Ừ...” Tuy Nghiêm Dịch đáp ứng nhưng lại lè mề không chịu đi.

Giữa trời lạnh, hai người đứng trong gió, khuôn mặt bị gió thổi đỏ bừng, nhưng không ai để ý.

Quan An Tĩnh cười khúc khích đuổi anh: “Mau đi, mau về đi!” — cô biết Nghiêm Dịch đang chờ điều gì, nhưng bây giờ đang ở dưới mí mắt của ba mẹ, hàng xóm tới lui nhiều như vậy, cô thực sự không dám.

“Ài... được rồi.” Nghiêm Dịch lễ mễ cả buổi, cuối cùng vẫn đầu hàng, “Trời rất lạnh, em lên đi. Ngày mai anh lại tới tìm em.”

Quan An Tĩnh mỉm cười nói bye bye với anh, lúc này xung quanh vắng lặng, nên nghịch ngợm bước tới hôn trộm anh, sau đó đi chậm chậm lên lầu.

Nghiêm Dịch không kịp chuẩn bị, đưa tay sờ lên lớp da vừa được cô hôn, trong bụng nở hoa — yêu đương thật tốt! Có bạn gái thật tốt! Cảm giác đẹp đẽ này khó có thể hình dung bằng từ ngữ... nếu như đòi anh phải hình dung, thì điều này còn vui vẻ hơn nhận được 100 giải Olympic Vật lý nha! !!

Nghiêm Dịch chìm trong vui mừng bay bổng quay về, nhưng vừa đi chưa được bao lâu thì Quan An Tĩnh đã gọi tới.

“A lô?”

“Anh đi xa chưa?”

“Sao? Mới đó mà đã nhớ anh rồi hả?” Nghiêm Dịch cười hỏi.

“Không... không phải...” Giọng của Quan An Tĩnh có vẻ khẩn trương: “Anh lên xe chưa?”

“Chưa, có chuyện gì vậy?”

Nghiêm Dịch dừng chân lại, lúc này nghe thấy Quan An Tĩnh ở đầu bên kia hít một hơi sâu, nói: “Không có gì, chỉ là ba mẹ em muốn mời anh lên lầu ngồi tí xíu...”

38. Chương 38

Ba Quan không thích Nghiêm Dịch.

Từ giây phút Nghiêm Dịch bước vào cửa nhà, nhìn hai mắt của con gái sáng lên thì ông đã bắt đầu không ưa — ra là thằng nhóc này hả, không phải vóc người hơi cao, khuôn mặt hơi ưa nhìn thôi sao? Ba Quan thực sự không nhìn ra anh có chỗ nào tốt.

Ông mặc kệ thằng nhóc trước mắt này có là nam thần trường F, nam vương giảng đường, học phách hay là thứ gì khác, bất kể tên nhóc nào chỉ cần tó mớ muốn bắt cóc đứa con gái ông nâng niu như trứng từ tấm bé, vậy thì cho dù ông trời có xuống ông cũng không thấy vui!

Mà bên nọ, Nghiêm Dịch lần đầu tiên tới nhà Quan An Tĩnh cũng sắp hỏng mất rồi.

Vừa rồi nhận điện thoại xong trong lòng anh đã nổ vang. Phải, Nghiêm Dịch thực sự hi vọng Quan An Tĩnh có thể nhanh chóng nói chuyện bọn họ yêu nhau với ba mẹ cô, cũng hi vọng bọn họ chấp nhận mình, chúc phúc cho họ. Nhưng... khi anh thực sự có cơ hội thì Nghiêm Dịch gần đây luôn tự tin có hơi lo lắng...

Càng quan tâm thì càng sợ nó mất, câu nói đó rất đúng. Huống chi còn dưới tình huống bất ngờ, Nghiêm Dịch hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý. Con rể tương lai tay không tới thăm, chuyện này nhìn sao cũng quá mất hình tượng!

Nhưng bất kể bất ngờ thế nào, trong lòng do dự thế nào, vì Quan An Tĩnh, nam vương đại nhân vẫn ôm ý niệm tất thắng vào nhà, mang theo nụ cười ôn nhuận nho nhã cùng cử chỉ ổn trọng đối mặt. Nhưng, Nghiêm Dịch từ trước tới nay già trẻ đều ưa, lớn nhỏ đều ăn, bây giờ đối mặt với ba vợ tương lai, dường như... khí thế yếu hơn một phần thì phải.

Ba Quan: “Cậu bạn, cậu...”

Nghiêm Dịch: “Chú gọi cháu Nghiêm Dịch là được.”

Ba Quan hớp một ngụm trà, tiếp tục: “Cậu bạn, cậu là bạn cùng lớp với An Tĩnh nhà chúng tôi hả?”

Àch...

Quan An Tĩnh giành trả lời trước: “Không phải, sư huynh học Vật lý!”

“Ba hỏi con hả?” Ba Quan nói, quăng tới một cái lườm, sắc bén tới mức khiến cô không dám nhìn thẳng, Quan An Tĩnh giúp không thành, đành phải hậm hực im miệng.

Nghiêm Dịch sững sờ, thầm nghĩ lai giả bất thiện... nhưng chỉ sau một phút, nam thần đại nhân đã điều chỉnh cảm xúc lại, dựng tinh thần, tự động bước vào “hình thức tác chiến”: “Cháu cũng học ở đại học F, nhưng không phải hệ điện tử, mà là vật lý, năm nay học năm tư.”

Nét mặt của ba Quan hòa hoãn chút ít, sau đó tiếp tục hỏi: “Không cùng chuyên ngành, không cùng niên cấp, sao hai đứa lại quen nhau?”

Nghiêm Dịch thành thật trả lời: “Cháu với An Tĩnh quen nhau trên diễn đàn.”

“Diễn đàn là gì?”

“Ba, là trên mạng...” Quan An Tĩnh nhỏ giọng giải thích.

Vốn nghe Nghiêm Dịch cũng là sinh viên trường F, tâm trạng ba Quan tốt ra được chút ít. Nhưng giờ nghe Quan An Tĩnh nói hai chữ “trên mạng” thì ba Quan thấy không đáng tin! Trò của những người trẻ tuổi ông không hiểu, nhưng báo chí thường đưa những tin viết về mặt trái của việc kết bạn trên mạng. Trong quan niệm của lớp người bọn ông, mạng thường tương đương với việc không đảng hoàng. Con cái nhà đảng hoàng ai lại suốt ngày lên mạng chứ? Quen nhau qua mạng, có ai tốt lành chứ?!

Lòng ba Quan lập tức nặng trĩu, nhưng ngoài mặt vẫn giữ tỉnh táo: “Cậu bạn, thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, lần này cậu tới thành phố B là vì chuyện gì? Nhà của cậu ở đâu, mới sang năm đã chạy tới đây, người nhà không nói gì hả?”

Nghiêm Dịch hoàn toàn không đọc được bất cứ tin gì từ nét mặt của ba Quan, trong lòng sợ hãi... sự bình tĩnh ung dung khi đối mặt với giáo sư cùng khách hàng ngày trước không biết đã bay đi đâu, vừa định đường đường chính chính nói mình vì Quan An Tĩnh nên mới từ thành phố A tới đây, nhưng bên hông lại bị ai đó ngồi cạnh néo mạnh.

Quan An Tĩnh dùng ánh mắt cầu khẩn: đừng nói, chưa tới thời điểm mấu chốt đừng nói chúng mình hẹn hò! Em sẽ chết thảm lắm đấy!

Nghiêm Dịch nhin đau nói: “Cháu là người thành phố A, đến thành phố B... để du lịch... người nhà rất ít khi quản thúc cháu nên lần này cháu đi họ cũng không nói gì.”

Ba Quan tiếp tục bình tĩnh, nhìn hai đứa nhỏ như có suy nghĩ, gật đầu.

Mẹ Quan ngồi nãy giờ không lên tiếng đã sớm nhìn ra mánh khóe, từ đầu tới cuối Nghiêm Dịch luôn khẩn trương, còn con gái thì viết đầy chữ lên mặt, như thế còn không có vấn đề được sao? Huống chi, Trung Quốc lớn như vậy, đi đâu du lịch không đi, lại tới thành phố B không phải là thành phố du lịch của họ? Còn đi một mình? Không phải vì Quan An Tĩnh nhà họ thì vì cái gì?

Có mờ ám, hai đứa nhỏ này có điều mờ ám!

Ba Quan căn cứ theo tinh thần tra hỏi kỹ càng, hỏi Nghiêm Dịch từng câu một, cuối cùng đào móc tổ tiên 18 đời của nhà người ta ra nghe qua, gặp Quan An Tĩnh mạnh mẽ phản đối mới dừng lại.

Nghiêm Dịch đoan chính ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhà họ Quan, bị “khảo vấn” đến lưng đổ đầy mồ hôi, vừa thấy bầu không khí hòa hoãn lại, chuẩn bị nói vài câu khách sáo nịnh nọt cha chồng, mẹ vợ tương lai thì ba Quan lại bùng chén trà đi vào phòng... sau đó... không thấy ra nữa...

Ai đó sắp phát điên rồi!!!

“Không còn sớm, cháu ăn hết trái cây rồi nên về sớm nghỉ ngơi.”

Sau khi mẹ Quan cắt một vài quả trái cây thì cũng trở về phòng theo chồng, Nghiêm Dịch với Quan An Tĩnh ngồi trong phòng máy móc cần tảo, nhưng miệng lại nhặt nhèo không vị.

Vừa bước ra cửa nhà họ Quan, mặt mày Nghiêm Dịch nhăn nhó như trái khổ qua, nhìn Quan An Tĩnh cần thận hỏi: “Ba của em không định chia cắt uyên ương chứ?”

“Có lẽ không...” Quan An Tĩnh yếu ớt nói. Rồi cô nhường mảy, trong lòng lo lắng muốn chết: lần này bị nắm thóp, mình vừa rồi không thẳng thắn để xin khoan hồng, không biết ba mẹ định giáo huấn mình như thế nào nữa. Nhưng... vừa thấy tinh thần nam thần thấp như vậy, Quan An Tĩnh không đành lòng: Nghiêm Dịch làm chuyện gì cũng đầy lòng tin, đâu có bao giờ có vẻ mặt đó chứ? Tất cả, đều vì mình...

Nghĩ như vậy, Quan An Tĩnh lập tức dựng tinh thần, an ủi anh: “Cùng lắm chỉ bị mắng một trận, không có gì đâu!”

“... em chắc chứ?” Nghiêm Dịch hoài nghi, “Em xác định ba của em không phải không hài lòng với anh?”

Lúc này Quan An Tĩnh chủ động nắm lấy tay Nghiêm Dịch, ngược đầu hỏi lại: “Anh tốt như vậy, có gì không hài lòng chứ?”

“Nói năng ngọt xớt.” Nghiêm Dịch biệt khuất cả một buổi tối cuối cùng cũng cười, dịu dàng nheo mắt cô, “Miệng ngọt như vậy, ai dạy em vậy?”

Quan An Tĩnh cười càng ngọt hơn: “Anh đó.”

“Ai —” Nghiêm Dịch thở dài một hơi, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Tuy phải thông qua bề trên Quan gia, tuy sau này có lẽ sẽ xảy ra nhiều phiền toái hơn, nhưng có cô ở bên cạnh, làm gì cũng thấy đáng. Anh thực sự rất thích cô.

“Nếu... ba mẹ em thực sự không chấp nhận thì làm sao bây giờ?”

“Chúng ta không công bố yêu nhau, đánh chết cũng không nhận.”

Trần Nghiêm Dịch đổ ba giọt mồ hôi: “Chẳng lẽ muốn giấu mãi? Sau này chúng ta kết hôn thì tính sao?”

Quan An Tĩnh thuận miệng nói: “Có câu trên có chính sách dưới có đối sách...” Nhưng nói được một nửa thì chợt thấy chỗ nào không đúng, nghĩ lại lời Nghiêm Dịch vừa rồi... chớp mắt đã đỏ mặt.

“Sao vậy?” Nghiêm Dịch không rõ, “Sao không nói nữa.”

“Ai... ai nói muốn gả cho anh chứ...” Quan An Tĩnh nói trái lương tâm, trái tim đập thành thịch, cảm giác vô cùng tuyệt diệu.

Hôn nhân, đối với Quan An Tĩnh bây giờ là một vấn đề rất xa xôi, nhưng khi nó được nói ra từ miệng của nam thần thì lại đương nhiên như thế. Lúc này, cô ở cạnh anh, cảm thấy rất tự nhiên.

Nghiêm Dịch thích nhất là nhìn dáng vẻ xấu hổ của Quan An Tĩnh. Nghe câu nói khẩu phật tâm phi của cô, phiền muộn lúc này cũng bớt dần...

“Yên tâm.” Nam thần lên tiếng, giọng điệu rất thành khẩn: “Anh sẽ không để em ủy khuất gả cho anh, ít nhất chờ khi việc làm của anh ổn định, có khả năng nuôi em mới được. À, còn nữa, nghi thức cầu hôn cũng không thể qua loa.”

Quan An Tĩnh cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm: “Càng nói càng lạc đề...”

Đêm đã khuya, hành lang yên lặng, trái tim của thiếu nữ như bị thứ gì đó chạm vào. Chỉ một câu nói đơn giản, nhưng được thốt ra từ miệng của chàng trai này, sao lại cảm động đến thế. Có lẽ bởi vì anh chân thành, cũng có lẽ vì anh chấp nhất, quan trọng hơn đó là, lúc này cô biết rõ: anh yêu cô.

Quan An Tĩnh ngẩng đầu lên, thấy Nghiêm Dịch đang cười, nụ cười đó dưới ánh sao vô cùng đẹp. Vẻ đẹp đó, tất cả đều thuộc về cô. Nam thần hỏi cô có nguyện ý không? Cô muốn hỏi lại: sao em có thể không nguyện ý được chứ?!

Nhưng, Quan MM then thùng bảo thủ không có khả năng nhiệt tình quá trớn... cho nên Nghiêm Dịch chờ mong cả buổi cuối cùng chỉ chờ được năm chữ: “Xem biểu hiện của anh.”

Ngất! Không phải trước giờ chưa từng hẹn hò hay sao? Sao trong việc đánh Thái Cực này, cô luôn rành như vậy nhỉ?! — Nghiêm Dịch buồn bực nghĩ.

****

Nghỉ kỳ dài dài cuối cùng cũng kết thúc. Mấy ngày trước đó Nghiêm Dịch đã về thành phố A đi làm, Quan An Tĩnh cũng gấp rút mua vé tuyến sớm nhất để quay về trường học.

Ngày đó Nghiêm Dịch đúng giờ tới nhà ga đón người, bởi vì buổi chiều còn có một cuộc họp quan trọng nên hai người chỉ vào thành phố ăn một vài thứ đơn giản rồi đi thẳng về trường.

Nghiêm Dịch với An Tĩnh không phải là người thích chơi trội, từ khi bắt đầu chính thức xác định quan hệ yêu đương, Nghiêm Dịch thường xuyên không có mặt trong trường, cho dù đến thì cũng gặp nhau trong phòng giáo sư, vì vậy chuyện của hai người chưa được công khai. Bởi vậy lúc này, khi Nghiêm Dịch và Quan An Tĩnh ngồi chung với nhau trong xe, cùng nhau “phô trương” xuất hiện dưới lầu ký túc xá nữ thì lập tức thu hút sự chú ý của không ít sinh viên —

Người qua đường Giáp: “Hướng chín giờ, bạn nam kia lẽ nào là Nghiêm Dịch?”

Người qua đường Ất: “Ai đâu ai đâu? Á, hình như thực sự là Nghiêm Dịch đó!!!”

Người qua đường Giáp: “Ta thực sự... mà cái cô gái bên cạnh là ai nhỉ?”

Người qua đường Bính: “Á!!! Là couple Nghiêm Quan đây mà! Thực sự đi chung với nhau kìa!”

Người qua đường Ất (ngạc nhiên): “Hai người họ là một đôi? ? ?”

Người qua đường Bính (khinh thường): “Phải đó, không thì người cho là gì? Không bỏ bịch với nhau thì nam vương cần gì tiễn bạn ấy về trường, còn phí công vác hành lý giúp bạn ấy nữa? Lại còn ả ý đưa tình nhìn bạn ấy nữa chứ?”

Người qua đường Ất: “Không thể nào...!! Đây là lần đầu tiên ta thấy nam vương, nhưng anh ấy đã có bạn gái?! Sao ta chịu đựng nổi chứ?!”

Người qua đường Giáp: “Người ta có bạn gái hay không thì mặc mớ gì tới người! Được rồi, đừng nằm mơ ban ngày nữa, tranh thủ thời gian giúp ta chuyển mấy cái hòm này lên lầu đi, bên kia còn hai hòm khá nặng đấy!”

Người qua đường Ất: “...” Lệ tuân ~o (>_<)o=“” ~~=“” cùng=“” là=“” người=“” nhưng=“” không=“” cùng=“” số=“” mệnh=“” là=“” vậy=“”>

Chương trình học nửa học kỳ sau vẫn căng thẳng như trước, sau khi khai giảng không lâu thì sinh viên hệ điện tử được an bày tới xưởng gia công kim loại thực tập. Quan An Tĩnh vừa vội vàng chuẩn bị kỳ thi cấp sáu, vừa ứng phó các bài tập chuyên ngành, đến chủ nhật còn phải tranh thủ thời gian gặp mặt nam thần, sinh hoạt bận rộn phong phú.

Lúc này Quan An Tĩnh đơn thuần nghĩ rằng, sinh hoạt bình thần nhưng ngọt ngào thế này sẽ kéo dài, nhưng không lâu sau đó một tin tức truyền tới khiến cô không buồn không lo đột ngột trở nên tâm sự nặng nề...

Hôm đó là một ngày rất đổi bình thường, Quan An Tĩnh vẫn như thường ngày đi học, tan học, ăn cơm, nói chuyện điện thoại với nam thần, sau đó tự học. Phạm Di Đình do phải hoạt động xã đoàn nên không đi chung với cô. Song khi Quan An Tĩnh vội vàng tắt đèn đi ngủ thì lại phát hiện ánh mắt của hai cô bạn cùng phòng nhìn cô khác lạ... hỏi đã xảy ra chuyện gì, hai người lại ấp úng không chịu nói. Mãi tới khi rửa mặt xong, ba cô gái nằm lên giường, Phạm Di Đình rốt cuộc nhịn không nổi nữa.

Phạm Di Đình: “Quan, An, Tĩnh!”

Quan An Tĩnh: “Có...”

“Chúng ta có phải là bạn thân không?”

“Đương nhiên...”

“Vậy cậu định giấu diếm bọn này tới khi nào?”

Quan An Tĩnh nghe xong khó hiểu hỏi lại: “Giấu diếm gì?... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô vừa nghe đã phát hiện hai người có chỗ lạ, quả nhiên có vấn đề.

Châu Châu nhìn Phạm Di Đình hơi giận, tranh thủ thời gian giảng hòa: “Đàn chị, thật ra không có gì cả, là... hôm nay bọn em đọc được một bài viết trên diễn đàn... là về nam thần...”

Hả? Lại là bài viết diễn đàn gây họa? Học kỳ trước trải qua đủ kiểu công kích, Quan An Tĩnh đã sớm miễn dịch: “Mấy cậu còn tin diễn đàn nữa hả? Đừng tin mấy tin vịt đó. Lần này lại là chuyện vịt gì nữa? Nói, tớ sẽ làm sáng tỏ.”

Châu Châu: “Đàn chị... lần này không phải tin vịt.”

Không phải tin vịt? “Vậy là gì?”

Châu Châu muốn mở miệng nói, lúc này Phạm Di Đình nôn nóng chợt giành nói: “Không phải tin vịt, là thông báo chính thức của trường. Cậu định trước ngày đi mới chịu nói cho bọn này biết hả?”

“Đi? Đi đâu?” Quan An Tĩnh chăm hỏi.

Phạm Di Đình xoay người ngồi dậy, hỏi liên thanh; “Nam thần nhà cậu nhận được học bổng toàn phần của trường D nước Mỹ, cậu thân là ‘người nhà’ nhất định cũng qua đó học đúng không? Chuyện lớn như vậy, mà cậu, tới giờ vẫn không chịu nói, thực không định nói cho bọn này biết luôn hả?!”

Đại học D? Học bổng toàn phần? Trúng tuyển? — Mỹ? ?!!

Quan An Tĩnh chỉ thấy mặt mày tối sầm...

Không biết qua bao lâu, Phạm Di Đình cùng Châu Châu chỉ nghe thấy tiếng ai đó vừa nhỏ vừa run lấy bầy: “... Tớ không biết anh ấy trúng tuyển đại học D.”

Phòng ngủ chợt yên lặng, sau đó lập tức bùng nổ —

“Cậu không biết? ?!!” Phạm Di Đình với Châu Châu đồng thanh hỏi, giọng điệu muốn kinh ngạc bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thân là bạn gái nam thần, chuyện lớn như ra nước ngoài tại sao lại không biết?

Trong bóng tối, ánh mắt Quan An Tĩnh dờ dẫm, lắc đầu: “Tớ thật sự không biết...”

Một giây sau, ba cô gái đều trầm mặc.

39. Chương 39

Đại học D, trường đại học tiếng tăm. Theo học thạc sĩ ở đó, lại còn được học bổng toàn phần! Cơ hội lớn như vậy, biết bao người cầu cũng không cầu được.

Quả nhiên, chuyện ra nước ngoài vừa đăng một ngày, diễn đàn trường học đã sôi sùng sục.

Lầu 1: đừng mà!!! Đừng đưa nam vương đại nhân tới để quốc vận ác đó được không!!! (o) á, hình như tui là người xé tem thì phải...

Lầu 2: làm cách nào để có được học bổng toàn phần trường D vậy? Quỳ xuống cầu cao nhân chỉ điểm!!!

Lầu 3: chuyện nhỏ như cọng lông ấy mà, học phách đại nhân quả nhiên không phụ lòng trông mong của mọi người, hằm mộ ing.

Lầu 4 trả lời lầu 2: cũng hỏi câu này, làm sao để có được thứ đó vậy?! Sao ông đây chưa bao giờ nghe nhắc tới chuyện này nhỉ, không phải có mớ ám đấy chứ?

Lầu 5 trả lời lầu 4: you học ngành thể chất đầu óc ngu si tứ chi phát triển hỏi cái bướm? Chẳng lẽ you muốn nhận học bổng sang Mỹ học Vật lý?

Lầu 6: LS, đại ca lầu 4, xin hỏi đại ca có nghe qua định luật Ôm bao giờ chưa?

Lầu 7: nói như vậy... couple số 1 đại học F chúng ta sắp chia tay rồi hả?

Lầu 8 trả lời lầu 7: Trời ạ! Có gì để vui chứ? Ta tình nguyện để nam vương với Quan MM ở cùng nhau chứ không muốn anh ấy bị gái Tây lừa đảo đầu hu hu hu

~Lầu 9 trả lời lầu 8: +1

Lầu 10 trả lời lầu 8: +10086

Thực ra Quan An Tĩnh nhằm lúc nửa đêm lên diễn đàn xem qua thông báo. Nhưng sáng ngày thứ hai tỉnh lại, chuyện đầu tiên cô làm là mở laptop, đọc lại thông báo nọ không sót một chữ.

Tuy Quan An Tĩnh chưa từng có ý định du học, nhưng trong nhà có vài thân thích đã ra nước ngoài du học. Vì vậy cô có một vài kiến thức cơ bản trong chuyện này, muốn du học cũng không phải là chuyện hôm nay nghĩ ngày mai được. Nếu như không có ý định ra nước ngoài, đại học D cũng không thể nào chọn người. Huống chi học thạc sĩ, đoán chừng phải mất năm tám năm mới về nước!

Lựa chọn quan trọng như thế, nam thần lại chưa từng đề cập với cô... lúc nghỉ đông, bọn họ ở thành phố B có rất nhiều cơ hội gặp mặt, nhưng anh lại không một lần nói muốn đi nước Mỹ, không một lần...

Thân là bạn gái, cuối cùng lại biết tin Nghiêm Dịch rời nước từ miệng người khác. Quan An Tĩnh muốn không tức giận cũng không được. Nhưng, tiềm thức cô lại nhắc nhở, nam thần không nói cho cô biết, nhất định có đạo lý của anh.

Vì vậy, Quan An Tĩnh vừa tự khuyên, vừa mở thông báo đăng trên diễn đàn lần thứ 38. Ánh mắt đảo qua những hàng chữ đã nằm lòng, cuối cùng lại ngoài ý muốn nhìn thấy dòng chữ dưới thông báo, là bài viết trả lời được cộng đồng mạng đẩy lên trang đầu.

Lầu 276: tặng trường bốn chữ — không, còn, thuốc, chữa! Không giữ được nhân tài thì thôi, giờ đến cả nam vương hoa hậu giảng đường cũng không giữ lại được. Ài...

Lần đầu nhìn, Quan An Tĩnh không phát hiện điều gì lạ. Nhưng khi đọc kĩ thì hình như có chỗ không đúng...

“Giờ đến cả nam vương hoa hậu giảng đường cũng không giữ lại được.”

... “Nam vương” thì cô hiểu, nhưng “hoa hậu” từ đâu tới? ?!!

Vì bài viết trả lời đó nên Quan An Tĩnh đã lâu không vào diễn đàn kiên nhẫn lướt nhìn hết những bài viết trả lời phía dưới.

Từ những bài viết trả lời, cuối cùng Quan An Tĩnh chấp vớ được một tin tức lớn: Du Hiểu Hạm khoa Nhân văn gần đây có ý định chờ sau khi tốt nghiệp sẽ đến Mỹ du học, hơn nữa có người còn tiếc lộ hoa hậu Du đã nhận được giấy báo trúng tuyển đại học D!

Đại học D, tại sao lại là đại học D?! Quan An Tĩnh tim đập thành thịch.

Tin đồn của Nghiêm Dịch và Du Hiểu Hạm vừa được dẹp yên trên diễn đàn trường F, bây giờ lại bay qua nước Mỹ “nói lại tình xưa”? Căn cứ theo tinh thần bát quái, tin tức mang tính bùng nổ như vậy sao lại không được đưa ra thảo luận cơ chứ?

Vì vậy, ai cũng không ngờ, chỉ một thông báo đầy công thức, chỉ vì nhắc tới nam thần mà chỉ trong thời gian ngắn lại vọt lên đứng đầu bảng trả lời nhiều nhất trong vòng 24 tiếng. May mà sau đó nhân viên quản lí kịp thời khóa bài viết, chuyện mới yên lại đôi chút.

Đóng laptop lại, Quan An Tĩnh lập tức gọi cho Nghiêm Dịch, nhưng điện thoại tuy kết nối nhưng nam thần lại không nhận.

Quan An Tĩnh biết cô không thể nào đi theo nam thần sang Mỹ học, không chỉ vì điều kiện trong nhà không đủ mà ba Quan nhất định là người đầu tiên nhảy ra phản đối. Hai người ở riêng, xã hội lại nhiều cám dỗ, có quá nhiều thực tế chứng minh, tình yêu chưa chắc địch nổi lại sự tàn khốc của thời gian...

Nghĩ tới đây, Quan An Tĩnh không dám nghĩ tiếp nữa. Lần đầu tiên, cô cảm thấy, thì ra, tình yêu không chỉ ngọt ngào.

Buổi chiều Nghiêm Dịch gọi lại, dự án ở bệnh viện đang trong giai đoạn chạy nước rút hoàn thành. Tất cả mọi người đều dốc hết sức lực, mỗi ngày đều phải làm việc rất trễ. Nghiêm Dịch là trung tâm của bộ phận

kỹ thuật, tự nhiên không ngoại lệ, trong điện thoại nói với Quan An Tĩnh trước rằng anh sẽ phải tăng ca rất nhiều ngày.

Quan An Tĩnh vốn định hỏi chuyện anh ra nước ngoài nhưng khi nghe giọng nói mệt mỏi của nam thần, bên cạnh lại có người giục, cô suy nghĩ một chút lại thôi. Dù sao ngày mốt là cuối tuần, tới lúc đó hỏi cũng chưa muộn.

*****g

Hệ thống tự động chẩn bệnh chính thức tung ra, viện trưởng Du vì vậy nên đã cử hành một bữa party vô cùng long trọng. Những nhân viên nòng cốt ở Kỳ Thuật đều được mời tới dự, còn Quan An Tĩnh với tư cách là “người nhà” tự nhiên không thể vắng mặt.

Chiều tối thứ bảy, Nghiêm Dịch xuất hiện đúng giờ dưới ký túc xá nữ. Chắc hẳn vừa hoàn thành một hạng mục lớn bất kể với riêng anh hay với Kỳ Thuật, nên hôm đó nam thần có vẻ sáng láng hơn ngày thường.

Quan An Tĩnh nhanh chóng xuống lầu vào ngồi trong xe.

Trên đường đi, Nghiêm Dịch đều hưng phấn nói những chuyện thú vị xảy ra trong lúc làm hạng mục. Thỉnh thoảng còn hỏi sinh hoạt của cô, nhưng lại không hề nhắc tới đại học D dù chỉ một chữ. Quan An Tĩnh chỉ “ừ ừ ừ” hòa theo, trong lòng vô cùng gút mắc: rốt cuộc nên hỏi hay không, đây là một vấn đề lớn.

Bởi vì ngày thường Quan An Tĩnh không nói nhiều, là một người lắng nghe rất chuyên tâm nên Nghiêm Dịch không cảm thấy lạ, chỉ cho rằng mấy hôm nay cô học bài nhiều lên mệt. Mãi tới khi anh vô tình nhắc tới chuyện Du Hiểu Hạm từ chức, Quan An Tĩnh ngồi ở ghế phụ lái mới có chút phản ứng.

Quan An Tĩnh: “Anh nói Du Hiểu Hạm đã từ chức?”

Nghiêm Dịch: “Cũng không tính là từ chức, kỳ hạn thực tập của cô ta sắp hết, không muốn tiếp tục làm nữa thôi.”

“Chị ấy đi rồi có ảnh hưởng gì tới hạng mục của mấy anh không?”

“Không, hạng mục đã hoàn thành, trừ phi phía bệnh viện cố ý đào bới. Nhưng, dù đào bới cũng chẳng sao, anh rất có lòng tin với thiết kế của bọn anh.” Nghiêm Dịch tự tin nói.

Liên tưởng đến những lời bàn tán trên diễn đàn, Quan An Tĩnh suy nghĩ, thăm dò hỏi: “Chị ấy vất vả lắm mới vào Kỳ Thuật được, sao giờ lại muốn đi?”

Nghiêm Dịch nghiêng đầu nhìn cô, chợt cười nhẹ: “Anh thấy... chắc hẳn có hơn phân nửa là vì anh. Em biết đó, cô ta có ý với anh, nhưng anh lại thích bạn gái của mình tới như vậy, cô ta chịu không nổi nên phải rút.”

“Đừng giỡn...” Nếu lời này nói sớm hơn, Quan An Tĩnh vui vẻ còn không kịp, nhưng giờ nghe sao mà có hơi... giả dối.

Nghiêm Dịch đang tập trung lái xe nên bỏ lỡ nét mặt của Quan An Tĩnh, nhưng vẫn nghe được chút ít cảm xúc trong giọng nói của Quan An Tĩnh, đoán chắc cô vẫn còn kiêng kị với Du Hiểu Hạm, vì vậy nghiêm mặt nói: “Nghe nói muốn ra nước ngoài du học nên không làm tiếp, không có liên quan gì tới anh.”

Ai đó ngây thơ cho rằng chỉ cần nói rõ là có thể phủ sạch quan hệ. Ai ngờ Quan An Tĩnh khi nghe được hai chữ “du học” thì sắc mặt lập tức thay đổi. Vốn đã khó chịu vì Nghiêm Dịch giấu diếm cô, hôm nay cô rất mất cảm, nhìn suốt mấy ngày, Nghiêm Dịch lại không hề tự giác chút nào, hơn nữa còn nói chuyện về Du Hiểu Hạm rất nhẹ nhàng.

Mỗi người đều có giới hạn, dù là bé thỏ trắng ngoan ngoan cũng biết bùng nổ!

Quan An Tĩnh một tay nín chặt dây an toàn, một tay nắm góc áo của mình, cắn răng gằn hỏi từng chữ: “Du Hiểu Hạm muốn ra nước ngoài, không có liên quan gì tới anh. Vậy anh muốn ra nước ngoài, có liên quan với em không?!”

40. Chương 40

Buổi họp báo rất long trọng, phía bệnh viện đã đặt một nhà hàng cao cấp có sao ở trung tâm thành phố.

Bữa tiệc đêm diễn ra trong một căn phòng được trang trí cầu kỳ, đèn chùm thủy tinh mang phong cách cổ kính tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm, khách khứa bên dưới ăn mặc lịch thiệp tùm ba tùm bốn trò chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng còn chậm nhẹ ly rượu trong tay với nhau. Giai điệu du dương chậm rãi vang lên từ những món nhạc cụ trong tay người nhạc sĩ, lan tỏa khắp mọi góc ngách, càng tôn thêm sự hoàn hảo của buổi tối nay.

Khi Nghiêm Khả Khiết vội vàng rời bệnh viện đến hiện trường họp báo thì đập vào mắt là hình ảnh đẹp đẽ ấy.

Đương nhiên, với cô mà nói thì hình ảnh đẹp đẽ này có hơn phân nửa công lao thuộc về đứa cháu trai mà cô vẫn lấy làm kiêu ngạo — Nghiêm Dịch. Nghiêm Dịch thông minh, làm việc nhiều năm ở bệnh viện, trừ đầu đá tài chữa bệnh ra, bản thân cô cũng trở nên tỏa sáng vì đứa cháu trai bảo bối này. Nhưng rất không may, buổi chiều trong bệnh viện có một sản phụ cần mổ, đến khi Nghiêm Khả Khiết rời khỏi bàn mổ thì trời đã tối đen. Khi đuổi tới hội trường thì buổi họp báo đã chấm dứt. May mà khách khứa vẫn còn.

Nghiêm Khả Khiết đi giày cao gót vừa thay vào, ánh mắt vừa lướt đã thấy Nghiêm Dịch: áo sơ mi trắng thơm phới với quần tây, cách ăn mặc không quá mức phô trương, đứng cạnh những lãnh đạo, cử chỉ vừa phải, không hề bối rối.

“Tôi tới chậm, xin lỗi.” Nghiêm Khả Khiết nhanh chân đi tới, cũng nhanh chóng gia nhập vào cuộc trò chuyện của bọn họ.

Viện trưởng Du với tư cách là người phụ trách bệnh viện ở thành phố A, ngay từ lúc mới bắt đầu đã rất xem trọng hạng mục này. Cho nên bây giờ, trừ những lãnh đạo trong bệnh viện cùng vài nhân viên cốt cán Kỳ Thuật ra thì buổi họp báo hôm nay còn mới không ít lãnh đạo thành phố tham gia.

Hạng mục lớn như vậy, diễn viên chính lại là những chàng trai trẻ tuổi, điều này khiến cho đám lãnh đạo không khỏi tấm tắc, “Người trẻ tuổi bây giờ thực sự rất tốt, tự gầy dựng sự nghiệp mới mấy năm đã phát triển công ty tiếng tăm như vậy rồi, hậu sinh khả úy mà!”

Ông chủ Hoắc Chính nghe xong thì khiêm tốn mấy câu, cũng nhanh chóng dồn công lao lên trên mình Nghiêm Dịch, còn nói không ít lời ca tụng, khiến mấy vị lãnh đạo càng thưởng thức Nghiêm Dịch hơn. Khi biết Nghiêm Dịch vẫn còn là sinh viên đại học F, càng tò mò với sự phát triển về sau của anh.

Nghiêm Dịch đã sớm quen không quan tâm tới lời bình luận bên ngoài, ứng đối rất tự nhiên: “Hôm nay Kỳ Thuật phát triển nhanh, gần như mỗi ngày đều có sự thay đổi, cháu còn có rất nhiều thứ phải học hỏi.”

“Tiểu Nghiêm quá khiêm tốn rồi.” Lúc này Du viện trưởng dường như chợt nhớ ra điều gì đó, vỗ vỗ vai anh, mở miệng cười nói: “Chú nghe cháu nhận được học bổng toàn phần của đại học D. Trưởng phòng Phương bọn chú năm đó cũng tốt nghiệp ở trường D.”

“Hả? Cháu cũng vào đại học D?” Nghe thế, vị trưởng phòng Phương lập tức hào hứng: “Chàng trai trẻ, rất được! Chuẩn bị khi nào sang Mỹ?” Ông vừa hỏi, vừa liếc mắt nhìn viện trưởng Du: “Ài, tôi nói lão Du nè, chẳng phải con gái của ông trước đó có tìm tới tôi sao, thư thông báo trúng tuyển trường D ra sao rồi?”

Nghe được tin tức cháu trai muốn đi Mỹ du học từ người khác, điều này khiến người cô như Nghiêm Khả Khiết cũng kinh ngạc không thôi. Nhớ lại ngày đó ba mẹ Nghiêm Dịch đi Mỹ có ý định muốn dẫn anh theo, nhưng Nghiêm Dịch lại đòi học ở trong nước. Không ngờ mới chớp mắt đó, anh lại tự mình xin đi đại học D! Nghiêm Khả Khiết cảm thấy rất bất ngờ.

Nhân lúc viện trưởng trò chuyện thân mật với trưởng phòng Phương, Nghiêm Khả Khiết đi nhanh tới gần Nghiêm Dịch, bình tĩnh đẩy anh, nhỏ giọng hỏi: “Nhóc con, chuyện đi Mỹ lớn như vậy sao không nói cho cô biết trước một tiếng? Cháu bây giờ càng ngày càng coi cô không ra gì rồi đúng không!”

Nghiêm Dịch vẫn giữ nguyên nụ cười lễ phép, nghiêng người nhỏ giọng: “Cô, cháu đâu dám! Thực ra...”

Nghiêm Dịch đang định giải thích thì không ngờ ngay lúc này thành linh có một nhân viên phục vụ chạy tới, hỏi mọi người ai là viện trưởng Du. Mọi người tạm dừng nói chuyện với nhau, chỉ thấy người đó đi tới trước mặt viện trưởng Du. Nói với nhau mấy câu, viện trưởng Du lập tức khẩn trương đi theo cô ta. “Thật có lỗi, tôi không tiếp tục được nữa.”

Viện trưởng Du vừa rời khỏi, Nghiêm Khả Khiết mới chú ý vừa rồi cô chỉ lo nói chuyện, quên mất hình như chưa gặp Quan An Tĩnh. “Tiểu Dịch, An Tĩnh không tới cùng cháu sao?”

Nhắc tới Quan An Tĩnh, mặt Nghiêm Dịch bất giác vui sướng: “Có tới, đi rửa tay rồi.” Anh nhìn đồng hồ. Có điều không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã thấy không đúng: đã đi lâu như vậy rồi, sao vẫn chưa trở lại?

“Đi bao lâu rồi?” Nghiêm Khả Khiết nhìn về mặt của cháu trai thì đoán được chút chút, ân cần hỏi.

“Gần 20 phút rồi.”

Nghiêm Khả Khiết: “Chẳng lẽ thân thể không khỏe? Để cô qua đó xem thử.”

Nghiêm Dịch nghe xong phụ họa: “Cháu cũng đi!”

Lúc này trước cửa phòng rửa tay tụ tập không ít người.

“**, cô mở cửa trước đi!”

“Hiếu Hạm! Hiếu Hạm! Con không sao chứ? Mở cửa đi!”

Bên hành lang toilet, Nghiêm Dịch cùng Nghiêm Khả Khiết bước ra khỏi phòng đãi tiệc, chưa đi tới bên này đã nghe thấy tiếng kêu gào như thế. Nghiêm Dịch vừa nghe thấy tên Du Hiếu Hạm, trong lòng chợt xuất hiện một dự cảm xấu, không biết vì sao lại hơi bận tâm, bước chân cũng nhanh hơn.

“Cô Du, cô có bị thương không? Có thể mở cửa ra được không?”

Bên trong không phản ứng.

“Hiếu Hạm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con ra ngoài nói cho ba biết đi.”

Bên trong vẫn không phản ứng.

Kêu vài lần liên tục, Du Hiếu Hạm khóa mình trong nhà vệ sinh không chịu lên tiếng. Viện trưởng Du đứng ngoài cửa sốt ruột, uy nghiêm hỏi: “Ai có thể nói cho tôi rõ đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Lúc này nhân viên vệ sinh mở miệng: “Vừa rồi tôi chuẩn bị vệ sinh nhà vệ sinh thì chạm phải cô này, chính cô ta nói có người tự nhốt mình ở trong đó.”

Vừa dứt lời, ánh mắt của viện trưởng Du lập tức nhìn người con gái nọ. Cô đứng nghiêm ở đó lâu lắm rồi, mặt mày cũng thanh tú, nhìn khá quen, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Viện trưởng Du hỏi: “Cô bé, cháu có quen với Hiếu Hạm không? Rốt cuộc nó bị gì vậy?”

“Cháu...”

— “An Tĩnh!” Đúng lúc này, Nghiêm Dịch chạy tới. Quan An Tĩnh từ xa đã nhìn thấy anh gấp rút chạy tới bên cạnh mình, mặc kệ ánh mắt dò xét của mọi người, chau mày nhìn cô, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Quan An Tĩnh vì lo cho Du Hiếu Hạm trong nhà vệ sinh nên sắc mặt hơi khó coi. Lúc này thấy Nghiêm Dịch xuất hiện, trong lòng hết sức vui mừng, sau đó vô cùng bất đắc dĩ.

Ài... kêu cô giải thích như thế nào đây? Nam thần ơi nam thần, anh có biết không, trái tim thiếu nữ của hoa hậu Du đã bể nát vì cô... nhưng, cô thực sự không cố ý!

Quay ngược trở về 20 phút trước.

Khách sạn cấp sao quả nhiên là khách sạn cấp sao, vật dụng phô trương không chỉ bày biện cho đẹp. Quan An Tĩnh lần đầu mặc đầm tây, đường đường chính chính đến buổi họp báo, tự nhiên nhìn gì cũng lạ. Lúc chạy vào toilet, phát hiện nhà vệ sinh không phải sa hoa bình thường thôi đâu, thiết bị hoa lệ không nói, còn rộng giống như phòng học vậy!

Nhưng, lần đầu tới chỗ cao cấp như thế này, bé con Quan An Tĩnh cũng không tránh khỏi chút phiền toái — nhìn vòi nước cao cấp hết sức xa xỉ trước mắt, ai có thể nói cho cô biết cách để nước chảy ra không?! á... câu hỏi ngu ngốc như vậy, Quan An Tĩnh thực sự ngại mở miệng hỏi người khác. Nhưng cô nghiên cứu cả buổi, vẫn thủy chung không vịn ra được tí nước nào...

“Sao? Không biết dùng?” — Đúng lúc này thì Du Hiểu Hạm xuất hiện.

Quan An Tĩnh nghe thấy giọng nói đó thì quay mạnh đầu lại, phát hiện không ngờ là đàn chị, vì vậy lễ phép chào: “Đàn chị, chào chị!” Nói xong, lại hơi ngượng ngùng gật đầu.

“Đây là loại cảm biến.” Du Hiểu Hạm lả lướt đi tới, bộ đầm màu xanh nhạt càng làm nổi bật dáng người xinh đẹp của cô, “Chạm ở đây là được.”

Quan An Tĩnh nghe lời chạm nhẹ thử, lập tức vòi nước “ào ào” phun nước. “Thì ra là như thế... cảm ơn đàn chị!” Tuy hơi không muốn, nhưng Quan An Tĩnh vẫn chân thành cảm ơn, nói xong còn vỗ đầu mình tự giễu: “Em thực sự ngốc nghếch.”

Không ngờ Du Hiểu Hạm lại cười khẩy: “Đây là lần đầu tiên em tới chỗ này à?”

“Phải, lần đầu tiên.” Quan An Tĩnh trung thực đáp thành thật.

“Nhìn là biết.” Du Hiểu Hạm liếc Quan An Tĩnh trong tấm gương, nói bằng giọng điệu kỳ quái, “Thực ra, biết em tới dự buổi họp báo, chị rất bất ngờ. Hoàn cảnh này, e rằng em không thích ứng được nhỉ. Cũng khó trách, loại người gì thì nên đi chung với loại người đó, em nói có đúng không?”

Du Hiểu Hạm nói năng bất thiện, dù Quan An Tĩnh đơn thuần cũng nghe rõ sự trào phúng trong giọng nói của cô ta. Tuy Quan An Tĩnh biết rõ tình cảm đặc biệt của cô ta với Nghiêm Dịch, nhưng cô vẫn kính trọng đàn chị này. Quan An Tĩnh nằm mơ cũng không ngờ Du Hiểu Hạm lại nói như thế, nên sững người ra tại chỗ.

Du Hiểu Hạm thấy hỏa lực của đối thủ yếu, trong lòng càng thấy ưu việt: “Nói thật, lúc trước Nghiêm Dịch chọn em, chị đây rất bất ngờ. Bên cạnh anh ấy có nhiều người ưu tú, xinh đẹp hơn em lận mà, vì sao lại chọn em?” Du Hiểu Hạm cao giọng: “Nhưng giờ đã hiểu, có lẽ vì cảm giác mới mẻ thôi. Cô gái như mày, cần bản không cùng chung thể giới với Nghiêm Dịch, anh ấy nhất thời tò mò, muốn nhìn ra thể giới bên ngoài cũng bình thường.”

Quan An Tĩnh khó tin nhìn Du Hiểu Hạm, cảm thấy người trước mắt vô cùng lạ lẫm: “Đàn chị, lời này của chị là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ. Tao thấy khuyết điểm duy nhất của Nghiêm Dịch là quá tốt, anh ấy sắp đi rồi còn mang mày tới tham gia những hoạt động cón con này nữa. Nếu như tao là mày, chắc chắn sẽ không tới.” Du Hiểu Hạm vừa nói, vừa dờ người nhìn Quan An Tĩnh, lạnh lùng hỏi: “Chẳng lẽ lựa chọn hiện tại của anh ấy còn chưa đủ rõ hay sao? Đã như vậy rồi mà còn mặt dày bám theo, thú vị lắm hả?”

“Tôi nghĩ chị hiểu lầm rồi.” Nụ cười trên mặt Quan An Tĩnh hoàn toàn biến mất. Từ nhỏ tới lớn, cuộc sống của cô vẫn rất đơn thuần, vẫn chưa bao giờ trải qua chuyện như thế này. Lúc này, cảm giác tức giận chậm rãi nhóm lên trong lòng cô.

Quan An Tĩnh suy nghĩ lời nói trong lòng một lần, sự giáo dưỡng mà cô tiếp thu không cho phép cô cậy giận nói mạnh, trật tự đáp trả: “Trước tiên, tôi tới buổi họp báo là vì được sư huynh mời, không phải ‘mặt dày bám theo’. Thứ hai, Nghiêm Dịch quả thật là người tốt, điều này chị không cần nói tôi cũng biết. Nhưng, tôi cho rằng đây là ưu điểm lớn nhất của anh ấy, chứ không phải khuyết điểm. Thứ ba, tôi không biết chị nói Nghiêm Dịch muốn đi, là muốn đi đâu chứ?”

“A, sao? Đến chuyện ra nước ngoài Nghiêm Dịch cũng không nói ày biết?” Du Hiểu Hạm khoanh tay trước ngực, đắc ý nói: “Xem ra tao đã quá xem nặng mày rồi.” Nói xong, lập tức xoay người muốn rời khỏi.

“Tôi đương nhiên biết Nghiêm Dịch trúng tuyển đại học D. Nhưng, khi nào Nghiêm Dịch nói muốn qua đó?”

Quan An Tĩnh vừa dứt lời, Du Hiểu Hạm ở đằng trước khó tin dừng lại. Cô quay người, khó tin hỏi: “Mày nói gì?”

“Trúng tuyển vào đại học D là do nhân viên nhà trường đề cử, thông báo công khai trên website cũng do nhà trường tự chủ trương. Nhưng, thông báo công khai không có nghĩa Nghiêm Dịch nhất định phải nhận OFFER này, đúng không?” Lúc này, trong lòng Quan An Tĩnh vô cùng trấn định cùng yên lòng, rành rẽ nói từng câu từng chữ. Bởi vì vừa rồi trên đường tới nhà hàng, Nghiêm Dịch đã chính miệng giải thích với cô sự thật về chuyện du học.

Đại học D cùng đại học F đều là đại học đứng đầu trong mỗi nước nên có quan hệ rất gần bó. Mỗi năm đại học F đều có một phần học bổng du học. Chủ nhiệm hệ Vật lý vẫn luôn thích Nghiêm Dịch, có một lần vô ý nhắc tới, muốn đề cử anh đi nước Mỹ học tập. Khi đó, Nghiêm Dịch vẫn còn học năm ba, lại không phải là thông báo chính thức nên nghe qua cho biết chứ không đặt nặng trong lòng. Sau này có Quan An Tĩnh, nam thần chỉ hy vọng có thể luôn ở bên cạnh cô, nên tự nhiên không hề cân nhắc tới chuyện ra nước ngoài nữa.

Nhưng ai ngờ, tuy Nghiêm Dịch không coi danh sách đề cử ra gì nhưng chủ nhiệm hệ lại luôn đeo đuổi việc này. Cho nên, khi Nghiêm Dịch nhận được điện thoại của chủ nhiệm, thông báo anh được học bổng toàn phần của đại học D, nam thần cũng vô cùng bất ngờ.

Chuyện sau đó, mọi người đều biết.

“Cho nên... ý của mày... Nghiêm Dịch cự tuyệt OFFER đi đại học D? Sao có thể chứ?”

“Chị tin cũng được, không tin cũng không sao. Nghiêm Dịch sẽ phát triển trong nước.” Quan An Tĩnh khẳng định.

Du Hiểu Hạm đứng sững ra đó, bởi vì câu cuối cùng, sắc mặt dần ảm đạm. Cô vốn cho rằng Nghiêm Dịch trúng tuyển đại học D là cơ hội mà ông trời ban tặng ình; cô vốn cho rằng, tình yêu của Nghiêm Dịch với Quan An Tĩnh chỉ thường thường thôi, sẽ không chịu nổi thử thách; cô vốn cho rằng...

Thì ra cô sai rồi, còn sai hoàn toàn. Trước mặt Quan An Tĩnh, thiên chi kiêu nữ được nuông chiều từ nhỏ là cô thất bại thảm hại.

Du Hiểu Hạm từ từ đỏ mặt, cho dù trong toilet không có ai nhưng cô vẫn thấy áp lực.

Không được! Cô phải nhanh chóng rời khỏi đây!

Nhà vệ sinh quá lớn, Du Hiểu Hạm hoảng hốt chạy gấp nên đi nhầm hướng, lúc quay người, vừa khéo dẫm lên một ô gạch men trơn ướt.

Sau đó Quan An Tĩnh chưa nhận ra mình vừa thắng đẹp một trận, đang ngơ ngác điều chỉnh hô hấp ở bậu rửa tay thì bên tai truyền tới một tiếng “bốp ~” vang dội.

Quan An Tĩnh nhìn lại theo tiếng vang — bất ngờ phát hiện Du Hiểu Hạm không may té nhào, còn trong tư thế chó gặm phân rất chuẩn!

41. Chương 41

Du Hiểu Hạm bị té không nhẹ, ghé mặt vào nền gạch lạnh như băng hơn nửa ngày trời mới phản ứng.

Đến khi Quan An Tĩnh vất vả đỡ cô ta dậy, cúi đầu dò xét, phát hiện không chỉ quần áo của hoa hậu Du bị dính bẩn mà khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ấy... không ngờ... nứt phấn... nứt phấn thì cũng thôi, hoa hậu Du xinh đẹp động lòng người thế mà chảy máu mũi mất hình tượng...

Nhìn qua, Quan An Tĩnh trong lòng chợt xuất hiện bốn chữ: vô cùng thảm hại !!

Lần này Du Hiểu Hạm là điển hình tự làm bậy không thể sống rồi, té ngã vô cùng thê thảm. Hết lần này tới lần khác, nhà vệ sinh khách sạn sa hoa thứ khác không nhiều, duy chỉ có kiếng thì rất nhiều. Du Hiểu Hạm vừa chậm rãi bò dậy khỏi mặt đất đã thấy dáng vẻ chật vật của mình trong gương.

“Ah—” Một giây sau, Quan An Tĩnh chỉ nghe người bên cạnh hét to một tiếng, đột ngột đẩy mạnh tay của cô ra, vọt vào buồng vệ sinh, bất kể khuyên như thế nào cũng không chịu ra.

Mất mặt! Mất mũi mất hết luôn rồi!

Khi Nghiêm Dịch cùng Nghiêm Khả Khiết tới, thấy dáng vẻ lo lắng của mọi người, cộng thêm tình huống buồn cười là người người xếp hàng gõ cửa buồng vệ sinh.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nam thần trực tiếp đi tới bên cạnh Quan An Tĩnh, nhìn dáng vẻ lo lắng của cô thì mặt mày trở nên nghiêm túc.

Quan An Tĩnh thấy mình như vừa nằm một giấc mơ dài, bởi vì bất kể thế nào cô cũng không ngờ đàn chị luôn tỏ ra thân thiện với mọi người lại nói ra những lời đả thương người khác như thế? Cho dù mình không ưu tú, vẫn còn nhiều thiếu sót, nhưng Nghiêm Dịch lựa chọn cô, Du Hiểu Hạm dựa vào cái gì mà nói này nói nọ về tình cảm của bọn họ chứ?!

Quan An Tĩnh vừa rồi bị cách nói năng lỗ mãng của hoa hậu Du chọc giận, nhưng giờ này nhìn thấy nam thần đứng trước mắt, lại khẩn trương hỏi mình có chuyện gì. Kết hợp với việc thị uy bất thành của Du Hiểu Hạm, còn bị té thảm như thế, bạn học Quan An Tĩnh phát hiện mình không còn tức giận nữa. Đến chính cô cũng thấy khó mà tin...

Tuy không tán thành hành động của Du Hiểu Hạm, nhưng Quan An Tĩnh vẫn có thể đoán được ít nhiều nguyên nhân hoa hậu Du trở thành người như hiện nay. Nếu như không phải vì không chiếm được Nghiêm Dịch, cô ta cũng không thành ra nông nổi này. Nếu cô đã giành được toàn thắng trong trận đánh này, thế thì sao cô còn phải tức giận vì đối thủ đã bị đánh bại?

Hai chữ tình yêu đẹp đẽ là vì nó có thể khiến cho con người ta trở nên bao dung hơn, ưu tú hơn. Nếu như một người vì tình yêu mà ngày càng hẹp hòi xấu xa, vậy thì trong chuyện tình cảm nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Mọi người đứng ở phòng vệ sinh chốc lát, Du Hiểu Hạm vẫn chưa có ý ra. Quan An Tĩnh dần nhận ra, lúc này, cô với nam thần chẳng giúp ích được gì, trái lại Du Hiểu Hạm sẽ vì sự xuất hiện của Nghiêm Dịch mà mất mặt, càng lẩn tránh.

Đứng bên cạnh nam thần, Quan An Tĩnh nhỏ giọng đề nghị: “Nghiêm Dịch, em thấy chúng ta nên đi trước thì hơn.”

Nghe Quan An Tĩnh đòi đi, Nghiêm Dịch không rõ xảy ra chuyện gì thấy bất ngờ. Nhưng Quan An Tĩnh chưa bao giờ bốc đồng, cô làm như vậy chắc hẳn có lý do riêng của mình. Vì vậy, Nghiêm Dịch không hỏi gì thêm, nháy mắt ra hiệu với Nghiêm Khả Khiết ở gần, sau đó dẫn ngay Quan An Tĩnh rời đi gấp.

*****

Trên đường về, Quan An Tĩnh kể từ đầu tới cuối chuyện vừa xảy ra cho Nghiêm Dịch hay. Nam thần cầm tay lái cẩn thận lắng nghe, lòng may từ từ nhả lại.

“Lời cô ta nói, em đừng để bụng.” Ấn tượng của nam thần với Du Hiểu Hạm không tính tốt, cũng không tính xấu, nhưng hôm nay nghe kể lại hành động của cô ta, không khỏi thấy vô cùng phản cảm, “Vốn chỉ là đồng nghiệp quen biết sơ sơ, bây giờ đã rõ cách làm người của cô ta, càng khỏi quen thân. Hơn nữa cô ta cũng sắp phải đi Mỹ, sau này không gặp nữa.” Nghiêm Dịch vừa nói, vừa đưa mắt nhìn Quan An Tĩnh ngồi ở ghế phụ lái, tự trách nói: “Nhưng trong chuyện này anh cũng có vài phần trách nhiệm. Lần bệnh đó, nếu như nói rõ hơn một chút với cô ta thì không sao rồi.”

Quan An Tĩnh nghe xong lập tức phản bác: “Là vấn đề của chính chị ta, mắc mớ gì tới anh?” Vừa nói xong, cô lập tức nhận ra phản ứng của mình hơi quá trớn, vì vậy quăn bách bổ sung, “Con gái thích anh... cũng chẳng phải một hai cô... nếu như anh phải nói rõ với mỗi người thì biết nói tới chừng nào?” Dựa theo trình độ được hoan nghênh của nam thần, e rằng nói mấy ngày mấy đêm cũng không hết.

Nghiêm Dịch thấy Quan An Tĩnh cực lực che chở mình, dáng vẻ lại như ăn dấm chua, thoát nhìn vô cùng đáng yêu nên không nhịn được mà mỉm cười. “Ừ, bạn gái của anh nói đúng, không phải vấn đề của anh, mà là vấn đề của cô ta.”

“Thực sự không phải vấn đề của anh mà!!... anh cười gì vậy?”

Quan An Tĩnh bị Nghiêm Dịch cười phát ngượng, nhân lúc đèn đỏ đập anh một cú tỏ vẻ kháng nghị. Ai ngờ Nghiêm Dịch lại túm lấy tay cô, giơ lên miệng hôn cái chụt. Quan An Tĩnh không phòng bị nên nhất

thời trúng chiều, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng ửng đỏ.

Hai người náo loạn hồi lâu, Quan An Tĩnh mới nghiêm túc nói: “Chuyện Du Hiểu Hạm thích anh đồn trong trường, em chỉ nghĩ chị ta có hảo cảm với anh, nhưng không ngờ, chị ta lại thích anh đến như thế, thích tới mức có thể nói năng như vậy.”

Trong ánh mắt của nhiều người, hoa hậu Du Hiểu Hạm luôn là từ ngữ tượng trưng cho ưu tú cùng xinh đẹp, có vô số người theo đuổi cô. E rằng ai cũng không ngờ, vì Nghiêm Dịch, người được ví như là nữ thần cũng có ngày phải mất trí.

“Nhưng, đáng tiếc.” Nghiêm Dịch nghe xong thở dài, “Đáng tiếc, người anh thích không phải cô ta.”

“Ồ...?” Quan An Tĩnh cố ý gheo anh, “Sao nghe có vẻ anh đang tiếc nuối vậy?”

Ai ngờ Nghiêm Dịch nghe xong, nét mặt trở nên nghiêm túc: “Không phải tiếc nuối, mà là may mắn.

May mắn...

Trong ánh mắt dịu dàng của Nghiêm Dịch, Quan An Tĩnh bỗng cảm thấy ngọt ngào thấu ra từ tâm can. Nghe câu nói thành thật đó của nam thần, Quan An Tĩnh thấy vui sướng trong lòng, thậm chí còn có chút hả hê. Người khác công kích cô ra sao cũng kệ, nhưng nam thần thuộc về cô, ai cũng không đoạt được! Như vậy đã đủ rồi.

Nghiêm Dịch thấy Quan An Tĩnh cười ngây ngô, không nhin được mà cầm tay cô, nghiêm túc nói: “An Tĩnh, người khác nghĩ như thế nào, anh không khống chế nổi, nhưng trái tim của anh luôn rõ. Tuy anh rất ghét những chuyện như vậy, nhưng anh lại không thể bảo đảm sau này những chuyện đó sẽ không đến với em nữa, nhưng anh thực sự hi vọng em có thể tin tưởng anh. Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, nhất định phải tin tưởng, anh đối với em, mãi không thay đổi.”

Kể từ ngày qua lại với nam thần, Nghiêm Dịch luôn rất ít hứa hẹn với cô. Trước giờ anh luôn là người kiệm lời, chỉ biết dùng hành động chứ tuyệt đối không ba hoa trên mép. Nhưng bây giờ, khi Nghiêm Dịch thành khẩn bảo Quan An Tĩnh tin tưởng anh, Quan An Tĩnh chợt thấy, anh ấy nói, nhất định sẽ làm được.

Lúc này ngoài cửa xe, vầng minh nguyệt đã treo cao giữa bầu trời rộng lớn, chiếc xe chạy nhanh trên đường cao tốc, nhưng không gian nhỏ hẹp trong xe lại ngọt ngào và ấm áp.

Giọng nói rõ ràng của Nghiêm Dịch vẫn còn quanh quẩn bên tai: “Chuyện ra nước ngoài, anh không hề biết nó lại thông báo công khai. Khi đó anh cũng không đặt nặng chuyện này nên không nhắc qua với em, không ngờ em vì chuyện này mà buồn rầu mấy hôm. Sau này, gặp chuyện không vui thì đừng nên giấu trong lòng, nhất định phải nói cho anh biết, có được không?”

Đối mặt với sự giải thích thành khẩn của nam thần, Quan An Tĩnh nghe, dần dần cảm thấy mình hơi vô lý. Chưa rõ chuyện đã trách cứ nam thần, mà thật xấu xa.

“Em không phải không muốn anh ra nước ngoài du học, lúc đó em chỉ nghĩ anh lén gạt em chuyện ra nước ngoài nên mới không vui...”

Nghiêm Dịch cười khê, thuận miệng trả lời: “Có em ở đây, sao anh có thể ra nước ngoài du học chứ?”

Hả? Trái tim Quan An Tĩnh đập mạnh, sau khi cân nhắc tỉ mỉ câu nói của nam thần, hơi chần chờ hỏi: “... Anh quyết định ở lại trong nước phát triển là bởi vì em?”

Nghiêm Dịch còn đang chìm đắm trong mật ngọt, nên khi đối mặt với câu hỏi của Quan An Tĩnh anh trả lời mà không hề giấu diếm: “Không phải hoàn toàn. Nhưng, có một phần lớn.”

*****

Sau khi trở lại trường học, Quan An Tĩnh không chịu nổi sự oanh tạc của hai nhỏ bạn cùng phòng, kể rõ chuyện hôm nay cho bọn họ nghe. Sau khi Phạm Di Đình và Châu Châu tiến hành một loạt bình luận nhân phẩm của Du Hiểu Hạm cũng không quên sâu sắc khen ngợi nam vương đại nhân một trận.

Phạm Di Đình: “An Tĩnh, mọi người đều nói cậu may mắn, trước kia tớ không biết, bây giờ cảm thấy — sao cậu lại may mắn như vậy chứ!”

“Phải đó phải đó!” Mắt Châu Châu lóe lửa, “Nam vương đại nhân quá tuyệt! Vì chị mà đến Mỹ cũng không chịu đi. An Tĩnh, trừ lấy thân báo đáp ra, em thật sự không nghĩ ra chị có thể báo đáp anh ấy như thế nào nữa.”

Lấy thân báo đáp...? Quan An Tĩnh cực kỳ lúng túng: “Các cậu quá khoa trương rồi...”

Nghiêm Dịch ở trong nước, với anh mà nói, thực sự tốt sao?

Sau buổi họp báo không lâu, Nghiêm Dịch bị điều khỏi hạng mục bệnh viện mà anh đã bỏ ra nhiều tâm huyết nhường lại cho Hoắc Chính tự mình tọa trấn mà nhận hạng mục mới. Tuy nói giai đoạn nghiên cứu đã hoàn thành, nhưng hạng mục vốn do một người phụ trách từ đầu tới cuối là luật bất thành văn. Hôm nay Kỳ Thuật đột ngột đổi người, dẫn tới rất nhiều người trong ngành suy đoán.

Chuyện này rơi vào tai Quan An Tĩnh, cô lập tức liên tưởng tới chuyện của Du Hiểu Hạm. Nhưng khi cô hỏi Nghiêm Dịch thì nam thần lại không hề do dự mà phủ nhận sạch, còn cười nói cô suy nghĩ nhiều, giải thích rằng đây hoàn toàn do công ty điều động, chẳng dính líu gì tới Du Hiểu Hạm.

Nhưng tuy nói vậy, Quan An Tĩnh lần đầu tiên tiếp xúc với xã hội phức tạp vẫn không nhận được mà nghĩ ngợi lung tung: viện trưởng Du là nhân vật số một trong bệnh viện, nắm giữ quyền sinh sát, vì con gái bảo bối, yêu cầu Kỳ Thuật đổi người khác tới phụ trách hạng mục còn chẳng phải là chuyện động một ngón tay?

Bởi vì vậy, Quan An Tĩnh lại không nhận được nghĩ tới đại học D được tuyên truyền có môi trường học tập tốt lại công chính. Người có tài năng, có thực lực, lại sáng tạo như Nghiêm Dịch cần có một nền tảng lớn như thế. Nếu như cô ích kỷ giữ anh lại bên cạnh, trói buộc tay chân anh, hay sau này xảy ra chuyện tương tự như hạng mục bệnh viện, mình chẳng phải trở thành chứng ngại của Nghiêm Dịch hay sao?

Không, mình tuyệt đối không thể trở thành chứng ngại của Nghiêm Dịch. Quan An Tĩnh nghĩ.

Tuy lịch lãm của cô còn thấp, tuy trong tình yêu cô vẫn còn mơ hồ. Nhưng có một việc cô biết rất rõ, thích một người, nên để cho người đó sống thoải mái. Cô từng nói, mình không giúp nam thần được gì. Nhưng ít nhất, mình có thể không trở thành gánh nặng cho anh.

Như vậy, nếu như học tập ở đại học D, là chuyện có ích với nam thần. Cô nên ủng hộ anh, đúng không?

Có những đạo lý mà có người suy ngẫm cả đời vẫn chưa thông, Quan An Tĩnh lại chỉ mất mấy ngày đã rõ, hơn nữa nhanh chóng tìm cơ hội nói với nam thần.

Sau khi Nghiêm Dịch rời khỏi hạng mục bệnh viện thì việc làm không bận rộn như trước, cuộc sống thanh thoi hơn rất nhiều, những khi không có việc gì thì thường đến trường học.

Một bữa tối vừa ăn cơm xong, Quan An Tĩnh đã chủ động nhắc tới chuyện du học: “Hồi trước anh bận, em không có cơ hội nói với anh. Thực ra về chuyện du học, anh có nguyện ý nghe suy nghĩ của em không?”

Thấy Quan An Tĩnh nhắc lại chuyện cũ, Nghiêm Dịch hơi bất ngờ, thu lại nụ cười: “Suy nghĩ gì?”

“Thực ra đại học D là trường rất tốt, hơn nữa chuyên ngành Vật lý rất nổi tiếng, lần này là một cơ hội hiếm có...”

Quan An Tĩnh cũng không biết mình như thế nào nữa, ngày thường không thích nói nhiều nhưng lúc này lại bắt đầu lải nhải. Nhưng sau khi nói xong thì cô phát hiện, mỗi chữ cô nói ra miệng là tim lại nhói đau một lần.

Vòng vo cả buổi, Quan An Tĩnh khẩu thị tâm phi tổng kết: “Anh còn trẻ, có lẽ nên nhân cơ hội này mà đi đây đó một vòng. Hơn nữa với tài năng của anh, đi đại học D... sẽ có ích cho việc phát triển mai sau...”

“Khoan!” Cả quá trình Nghiêm Dịch đều khó hiểu nhìn Quan An Tĩnh, anh bị khúc đạo đầu của cô làm mơ hồ, hơn nửa ngày mới tỉnh lại, “Cho nên ý của em là...?”

“Ý của em là...” Quan An Tĩnh nhìn nam thần, trái lương tâm nói: “Chuyện đi nước Mỹ du học, anh nên suy nghĩ thêm một chút được không?”

... Suy nghĩ thêm một chút? ? ?!!! Anh không nghe lầm chứ!!

“Em đã nghĩ thông rồi, em thấy anh nên nhận OFFER vào đại học D.”

Ầm ầm — một giây sau, ai đó nhìn Quan MM cười ngọt ngào, chợt nghe tiếng trái tim bể nát.

42. Chương 42

Bạn Quan An Tĩnh quả nhiên không hổ là người bạn gái khéo hiểu lòng người siêu cấp vô địch khắp vũ trụ. Từ sau khi nói ra suy nghĩ của mình cho Nghiêm Dịch hay, bày tỏ hoàn toàn ủng hộ nam thần đến đại học D học tập, Quan An Tĩnh thực sự bắt đầu chân thành, nghiêm túc giúp anh chuẩn bị ra nước ngoài.

Trước đó Nghiêm Dịch từng có kinh nghiệm nhiều lần ra nước ngoài nên không cần ai giúp. Nhưng Quan An Tĩnh vẫn ân cần nghĩ: một mình bay đến ở nơi hoàn toàn xa lạ, bắt đầu quen cuộc sống mới, có lẽ cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

Vì vậy, giờ thành phố A chỉ vừa đón mùa xuân về hoa nở, cách thời gian đại học D tựu trường tận mấy tháng nhưng Quan An Tĩnh đã bắt đầu sưu tầm các tin tức lớn nhỏ về đại học D trên mạng.

Híc, có cần gấp gáp như vậy không...? Quả nhiên khéo hiểu tới thấy ghét!

Quan An Tĩnh luôn tập trung làm việc, giờ lại là chuyện của nam thần nên cô càng không dám qua loa, còn cố ý mua một quyển tập ghi hết những tin tức sưu tập được vào đó. Có thời gian các chuyến bay, có thời tiết ở thành phố D, tóm lại những gì có liên quan tới cuộc sống hằng ngày đều được ghi vào đó hết. Cứ vậy mỗi ngày hai mặt, quyển tập mới mua đã đầy nhóc 10 trang chữ.

Có lần Phạm Di Đình vô tình lật thấy quyển tập ghi chép cặn kẽ này nên không nhịn được mà tò mò nghe ngóng: “An Tĩnh, nam vương đại nhân đã quyết định vào đại học D theo học thạc sĩ rồi hả?” Phòng ngủ của bọn họ gần đây không có bí mật, việc Nghiêm Dịch rời khỏi hạng mục bệnh viện, việc Quan An Tĩnh khuyên nam thần đi du học, Phạm Di Đình cùng Châu Châu đều biết từ lâu. Nhưng bọn họ vẫn không biết, quyết định của nam thần rốt cuộc là gì.

Quan An Tĩnh nghe họ hỏi, ánh mắt dời khỏi sách bài tập, lặng lẽ lắc đầu. “Anh ấy chỉ nói sẽ suy nghĩ, không biết đã suy nghĩ sao rồi nữa.” Tuy mấy hôm nay cô cực lực khuyên bảo nhưng Nghiêm Dịch vẫn luôn không đưa ra ý kiến.

Phạm Di Đình nhú mày: “Anh ta đi, cậu nữ không?”

“Tớ...” Quan An Tĩnh mới nói ra miệng đã thở dài trong lòng: không nữ... nhưng biết làm sao giờ?

Thực ra trong lòng Quan An Tĩnh rất mâu thuẫn, tình cảm của cô đối với Nghiêm Dịch tuyệt đối không hề ít hơn Nghiêm Dịch đối với cô. Cô cũng như bao người con gái khác trong thiên hạ, hi vọng có bạn trai chăm sóc yêu thương mình. Khi muốn gặp anh, gọi một cú điện thoại, anh ta lập tức xuất hiện ngay trước mắt chứ không phải cách nhau thiên sơn vạn thủy, nhìn nhau qua bầu trời.

Nhưng — Nghiêm Dịch không phải chàng trai bình thường, anh ấy là Nghiêm Dịch.

Trong suy nghĩ của Quan An Tĩnh, anh là Nghiêm Dịch ưu tú nhất, là nam vương đại nhân sáng chói ở đại học F. Cuộc sống sau này của anh sẽ bùng sáng vô hạn, mà anh giờ rất cần cơ hội cùng một môi trường công chính.

Ai bảo cô thích một chàng trai xuất sắc đến thế chứ?

Quan An Tĩnh ghen lời làm Phạm Di Đình nhìn biết cô đang do dự. Nhưng lời an ủi vừa tới miệng thì cửa phòng thình lình bị ai đó đẩy ra — là Châu Châu.

“Đàn chị, chị có một lá thư.” Châu Châu cầm phong thư màu trắng trong tay, trực tiếp đi tới trước mặt hai người họ.

Phạm Di Đình nghe xong, lơ đãng, cầm thư xong thì đuổi người: “Châu Châu, bọn chị có chuyện quan trọng cần bàn, em đi học một rồi nên nghỉ sớm đi!”

“Nhưng...” Thái độ của Châu Châu rất lạ, đứng im không nhúc nhích: “Chị không đọc thư sao?”

Một lá thư mà thôi, làm gì Châu Châu lại để ý tới vậy. Quan An Tĩnh cùng Phạm Di Đình thấy lạ, ăn ý liếc nhìn nhau, nhao nhao đưa mắt nhìn lá thư.

Quan An Tĩnh nhận lấy lá thư từ tay Phạm Di Đình, vừa quan sát đã khó hiểu: không có dấu bưu điện, không có tem, chỉ viết bốn chữ lớn gửi Quan An Tĩnh, ngay cả tên người gửi cũng không — không ngờ lại là thư nặc danh trong truyền thuyết.

*****

Về chuyện hạng mục bệnh viện, người trong cuộc là Nghiêm Dịch rất thân nhiên đón nhận. Trái lại Mã Chấn Vũ cùng Cung Húc – hai vị nguyên lão ở Kỳ Thuật cảm thấy mọi người đều là anh em cùng chung hoạn nạn, nói sao thì nói cũng không bênh người ngoài mà bỏ mặc người nhà được.

Nhưng Mã Chấn Vũ cùng Cung Húc đều không phải là người giỏi che giấu, sự phiền muộn đó làm cả hai suốt ngày giả Bao công mặt đen đi công ty, hại đám sinh viên thực tập dưới trướng bàng hoàng. Trong lòng có khúc mắc, khi làm việc cũng không quá để tâm. Hoắc Chính nhanh chóng nhìn ra chuyện đó nên ngay ngày hôm đó đã mời mọi người đi ăn cơm để khai thông.

Kết quả chưa ăn được bao lâu, Cung Húc chân trước hờ hết phải đòi lại công bằng thay Nghiêm Dịch, chân sau đã say bí tỉ. Nhưng như vậy cũng hay, mượn men say đó, Cung Húc thẳng thắn nói ra bất mãn của mình với hành động của Hoắc Chính.

Hoắc Chính đã đoán trước được những lời này. Thật ra là người cầm đầu công ty, vấn đề hần phải suy xét không đơn giản như những vấn đề về kỹ thuật. Phải phát lương, phải xã giao, phải cân nhắc nặng nhẹ, xử lý việc lớn việc nhỏ, kinh doanh thực sự không phải là chuyện đùa của con nít. Mượn chuyện lần này để nói, xen việc cá nhân vào việc công, thực sự rất đau đầu. May mà Nghiêm Dịch chủ động đề nghị thay đổi vị trí, lúc này mới tránh được tình huống khó xử, còn về đối ngoại thì tuyên bố đây là sắp xếp của công ty.

Sau một hồi giải thích, Mã Chấn Vũ cùng Cung Húc mới hiểu được Hoắc Chính cũng bất đắc dĩ. Hai người đều có hơi hay, phản ứng chậm chạp hơn ngày thường không ít, nhất thời không biết nên nói gì làm gì. Trái lại người trong cuộc là Nghiêm Dịch chạy tới làm người hòa giải: “Em nói hai anh này, ngày thường ông ọ, giờ thì nghiêm túc quá. Được rồi được rồi, nói cũng nói xong, các anh đừng nghĩ nhiều nữa, đây là ý của em, không có liên quan tới Hoắc Chính.”

“Kỳ Thuật có hôm nay, không thể bỏ qua công lao của bất kỳ ai, việc này anh mày tuyệt đối không quên.” Hoắc Chính gờ ly bổ sung, “Bây giờ Nghiêm Dịch đã rút khỏi hạng mục bệnh viện, anh đang cân nhắc để chú nó sang Mỹ nhận hạng mục vừa nhận. Mọi người có ý kiến không?”

Hiểu lầm được hóa giải, Mã Chấn Vũ lập tức sinh long hoạt hổ: “Ai ui!!!! Đây là công việc béo bở à nha, tên oắt Cung Húc đã thêm nhỏ dãi lâu lắm rồi. Nếu cậu ta không có ý kiến, tôi cũng không.”

“Tôi có ý kiến gì chứ? Nghe theo sự chỉ huy của xếp lớn.” Cung Húc cũng là người thẳng tính, đã không còn chuyện gì thì cũng mau vui vẻ trở lại. Cụng ly với bọn họ, rồi uống cạn, “Trước giờ tôi chưa từng ra nước ngoài, muốn đi cho biết chút thôi! Hơn nữa, theo tôi phân tích, đến tuổi này rồi mà vẫn chưa thoát khỏi kiếp độc thân, đoán chừng do không hợp khẩu vị của mấy em trong nước, có khi kiểu mẫu của tôi lại được hoan nghênh ở nước Mỹ không chừng!”

“Phụt —” Mã Chấn Vũ phun một ngụm bia, “Với dáng vẻ của ông ư? Ông như một cây gậy trúc ấy, kiểu mẫu gì chứ?”

“Gi hử?” Cung Húc trưng ra cái mặt tím như gan heo phản kích, “Chẳng phải ông cũng độc thân sao? Đừng có chê mèo nhiều lông! À, không đúng, ai 50 ai 100 còn chưa biết chừng.”

“Ông muốn ăn đập hử?” Mã Chấn Vũ làm bộ muốn quăng đĩa qua đó, họ là vậy, một khi đã khai chiến thì đây mùi thuốc súng, “Chỉ bằng chút tình cảm ở đại học P mà cũng không biết xấu hổ lấy ra khoe?”

“Xem đi! Tôi biết ngay ông không hiểu mà.” Cung Húc vô sỉ ra vẻ người từng trải, “Tình yêu nha, có nói ông cũng không hiểu...”

Hoắc Chính vừa rồi còn đang gấp tôm chiên vàng ăn như gió, giờ nghe hai người nói chuyện vui vẻ thì dừng tay, hảo tâm nhắc nhở một câu: “Chuyện này, chẳng phải chúng ta có sẵn một chuyện gia ở đây hay sao.

Con gái thích Nghiêm Dịch có thể xếp hàng ra tới ngoại thành, còn không mau tranh thủ lãnh giáo một chút đi?”

“Ai —” Lần này Mã Chấn Vũ cùng Cung Húc thống nhất đồng thời thở dài, buông tay tỏ vẻ: “Ưu thế trời sinh, bọn tôi muốn học cũng học không được...”

Bọn họ càng nói càng hăng, đã trở lại là anh em tốt không giấu nhau chuyện gì như ngày xưa, nhưng không ai chú ý rằng, Nghiêm Dịch thỉnh thoảng lại trầm mặc.

Vừa nhắc tới chuyện tình cảm, nam thần tự nhiên nhớ tới Quan An Tĩnh mấy hôm nay cực lực khích lệ mình đi nước Mỹ du học. Tuy Nghiêm Dịch ít nhiều có thể đoán được tâm trạng cùng nguyên nhân khiến Quan An Tĩnh làm như thế. Nhưng mỗi khi nhớ lại giọng điệu “kiên quyết” lại “vui vẻ” của Quan An Tĩnh khi khuyên mình đi đại học D, trong lòng Nghiêm Dịch vẫn thấy rất khó chịu.

Rõ ràng mấy ngày trước vẫn rất để ý chuyện anh muốn đi du học, nhưng tại sao hôm sau lại như bị người khác tẩy não. Cô làm như vậy là muốn anh đi học học? Hay muốn anh không đi du học? Chẳng lẽ thực sự muốn anh đi du học sao?

Nghiêm Dịch không hề nắm chắc...

*****

Gió mùa xuân khiến tinh thần con người ta sảng khoái, nhiệt độ ở thành phố A cũng tăng dần, Quan An Tĩnh tiếp tục cuộc sống đại học năm ba vừa bận rộn vừa vướng mắc đủ điều.

Một ngày sau khi học xong tiết chuyên ngành, Quan An Tĩnh cùng Phạm Di Đình thu dọn tập vở, vừa rời khỏi phòng học thì bất ngờ bị ai đó ở đằng sau gọi lại.

“Quan An Tĩnh, xin chờ một chút.”

Nhìn lại, Quan An Tĩnh càng bất ngờ hơn — không ngờ là Lưu Tuấn Hàm.

Sâu lần bày tỏ dịp lễ Giáng Sinh, hai người đều ngầm hiểu không nhắc lại chuyện đó nữa. Quan An Tĩnh vẫn giữ mối quan hệ bạn bè với hắn, làm như vậy, thứ nhất là miễn cả hai cùng xấu hổ, thứ hai Quan An Tĩnh cũng biết không thể trở thành người yêu thì mọi người vẫn có thể là bạn. Ít nhất trong lòng cô, Lưu Tuấn Hàm là một người rất đáng kết bạn.

Có điều, bọn họ đều hạn chế chỉ tiếp xúc trên lớp, tính ra, Quan An Tĩnh đã không gặp một mình với Lưu Tuấn Hàm nữa.

“Giờ có rãnh không?” Ngay lúc Quan An Tĩnh đang nghĩ nên mở miệng thế nào thì Lưu Tuấn Hàm đã xách túi đuổi theo sát.

“... Bây giờ?” Quan An Tĩnh nhìn hắn, giọng điệu hơi kinh ngạc.

Lưu Tuấn Hàm cười nói: “Chỉ một lát thôi, sẽ không mất nhiều thời gian của em.”

Hắn đã nói vậy, Quan An Tĩnh cũng không tiện từ chối, đưa mắt báo cáo với Phạm Di Đình, rồi gật đầu: “Được.”

Đang giờ nghỉ trưa, người trên lầu học không nhiều.

“Tôi tìm em, là có một chuyện muốn hỏi em. Giấu trong lòng lâu rồi, bây giờ không khỏi... tôi sợ tương lai sẽ hối hận.” Đã thổ lộ một lần nên Lưu Tuấn Hàm khi đối mặt với Quan An Tĩnh rất bình thản, không quanh co mà đi thẳng vào vấn đề, “Nghiêm Dịch nhận được giấy trúng tuyển đại học D, tôi có thấy qua trên diễn đàn.”

“Ừ, phải.” Quan An Tĩnh không rõ Lưu Tuấn Hàm vì sao lại tìm mình, nhưng khi nhắc tới nam thần, cô hình như đã đoán được một hai...

Lưu Tuấn Hàm nhìn dáng vẻ cẩn thận của cô, dịu dàng mỉm cười: “Em đừng căng thẳng như vậy, đừng khí cự tuyệt tôi lần trước đâu rồi?”

Hả...? Nghe hần nói chuyện thoải mái như vậy, cô hơi bất ngờ, bấy giờ mới dám ngược đầu lên nhìn hần, hơi áy náy nói: “Chẳng qua em thấy chuyện đó phải nói rõ mới tốt, tuyệt đối không có ý định khiến anh khó chịu.”

“Tôi biết.” Lưu Tuấn Hàm dường như không để ý về chuyện đó, “Tôi thích em như thế, lẽ mà lẽ mề, người ta đã chạy mà em còn chưa xuất phát. Cho nên tôi rất muốn biết, nếu như Nghiêm Dịch xuất ngoại... có phải tôi có cơ hội hay không?”

Lưu Tuấn Hàm nói trực tiếp như vậy khiến mặt Quan An Tĩnh lập tức đỏ ửng.

Tình huống này hơi quái... cho dù cô chỉ coi Lưu Tuấn Hàm là bạn bè, nhưng Lưu Tuấn Hàm có coi cô chỉ là bạn bè hay không thì rất khó nói. Hơn nữa còn không hề cố kỵ nói thích cô, đối với một người đã có bạn trai, thực sự... Tuy cô tuyệt đối toàn tâm toàn ý với nam thần, nhưng lúc này, sao cô lại chợt thấy cảm giác tội lỗi vì đã “phản bội” nam thần vậy nè!

Chính ngay lúc đó, trên hành lang trống trải vang lên tiếng bước chân “lộp bộp lộp bộp”, cuộc trò chuyện của hai người bị gián đoạn. Mà tiếng bước chân ấy lại cứ quanh quẩn bên tai, cuối cùng, dừng ngay phía sau Quan An Tĩnh...

Đối lưng với người mới tới, Quan An Tĩnh chỉ cảm thấy cả người ép ra máu...

Con người, quả nhiên không nên làm chuyện xấu... khóc...

“An Tĩnh.”

Giọng nam mạnh mẽ trong veo ấy thực sự quá quen rồi, Quan An Tĩnh chậm rãi xoay người — quả nhiên, nam vương đại nhân đã mặt không đổi sắc đứng ngay ra đó.

43. Chương 43

Nghiêm... Nghiêm Dịch...

Tình huống này quả thực xấu hổ, đầu óc Quan An Tĩnh đang không ngừng đảo loạn. Nam thần sẽ không hiểu lầm chứ... mở miệng muốn giải thích, nhưng sợ càng nói càng rối, kết quả không nói gì cả.

Trái lại, vẻ mặt của Nghiêm Dịch nhẹ nhõm hơn nhiều. Trên người vẫn mặc áo thun cùng quần jean như mọi ngày, tóc mái rũ nhẹ quá phần trán, khí chất nhẹ nhàng và điển trai. Nhưng, nụ cười âm ỉ trước sau như một của nam vương đại nhân tắt hẳn. Sau khi gọi Quan An Tĩnh xong thì trực tiếp đi thẳng tới Lưu Tuấn Hàm.

Ai đó có tật giật mình, không biết Nghiêm Dịch muốn làm gì, sau nhìn thoáng qua, thấy Nghiêm Dịch không thèm nhìn mình, trong đầu chợt lóe lên một cảnh tượng, thoáng hoảng hốt, quay người lại muốn ngăn nam thần lại để giải thích. Tuy nhiên Quan An Tĩnh không cần nhắc tới bước chân dài của nam thần, mới đó anh đã bỏ cô một bước đi nhanh tới gần Lưu Tuấn Hàm.

Xong rồi xong rồi! Quan An Tĩnh có miệng nhưng khó nói, quả thực không đành lòng nhìn thẳng vào hình ảnh trước mắt: hai người đó sẽ không đánh nhau chứ, ông trời của con ơi!

Đương nhiên, Nghiêm Dịch là ai? Nam thần luôn làm việc bao giờ cũng luôn đúng mực, suy nghĩ làm sao cùng cấp bậc với Quan An Tĩnh được chứ. Chỉ thấy Nghiêm Dịch khi thu hẹp khoảng cách rất gần với Lưu Tuấn Hàm thì chậm rãi dừng lại, khi Quan An Tĩnh cho rằng thăm kịch nhân gian sắp xảy ra thì nam thần chợt mở miệng nói: “Có nhớ tôi không?”

Lưu Tuấn Hàm ở đối diện vốn cũng sờ cũng sờ cũng nở nụ cười: “Nghiêm Dịch, tôi đương nhiên nhớ.” Đối thủ trên sân bóng cộng thêm tình địch trong hiện thực, sao hần không nhớ được chứ?

Nghiêm Dịch: “Gần đây còn đập bóng chứ? Có cơ hội lại đấu một hiệp.”

Vừa nghe như vậy, Lưu Tuấn Hàm nhớ lại cuộc thi bóng rổ năm ngoái tổ chức. Khi đó hần với tư cách là đội trưởng dẫn dắt sinh viên hệ điện tử đánh đấu thắng đó, không gì cản nổi, một đường trăm tướng, cuối cùng đánh bại Nghiêm Dịch đoạt giải quán quân, cũng qua một trận chiến đó hần trở nên nổi tiếng.

Nhưng, chiến thắng lần đó với Lưu Tuấn Hàm chẳng qua chỉ được một cái cúp, một vinh dự, chính hắn cũng không có cảm giác gì đặc biệt khi đánh bại nam thần. Nhưng giờ, hai chàng trai rất ưu tú vì Quan An Tĩnh nên dính dáng với nhau, hiện giờ Lưu Tuấn Hàm nhìn thấy Nghiêm Dịch xuất hiện, tuy mặt ngoài bình tĩnh như không, nhưng trong lòng nảy sinh một cảm giác thù địch.

Hôm nay Lưu Tuấn Hàm biết cái mình muốn thắng Nghiêm Dịch, không chỉ là bóng rổ.

“Có thể, tôi tùy thời phụng bồi.” Lưu Tuấn Hàm mỉm cười gật đầu, trong ánh mắt nhiều hơn vài phần đề phòng, “Chỉ sợ sư huynh bận quá, không rảnh quay về trường.”

“Sao có chuyện đó?” Nghiêm Dịch hoài nghi hỏi lại, rồi nói ngay: “Thời gian trước có nhiều việc trong tay. Nhưng bây giờ, nên để đôi chân đi qua lại một chút.”

Lưu Tuấn Hàm: “Hả? Nghe nói sư huynh đủ học phần rồi, chạy tới chạy lui như vậy chẳng phải uổng thời gian lắm sao?”

“Uổng hay không uổng còn tùy thuộc vào chuyện gì. Đáng tốn thì tôi nhất định sẽ tốn.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ...” Nói tới đây Nghiêm Dịch dừng lại một chút, ánh mắt sáng như đuốc nhìn Lưu Tuấn Hàm. Trước giờ nam vương đại nhân đều không xem nặng gì cả, nhưng lúc này từ ánh mắt của anh toát ra tín niệm mãnh liệt. Không nhượng bộ, bởi vì trong lòng đã có người muốn bảo vệ. Im lặng so đấu một hồi, thật lâu sau Nghiêm Dịch mới nói lỏng, cuối cùng hơi hột nói: “Ví dụ như bóng rổ.”

“...” Lưu Tuấn Hàm nghe xong liền chảy ba giọt mồ hôi trên trán.

Hai chàng trai người đánh ta đỡ, Quan An Tĩnh đứng một bên nghe trái lại vì cảm giác bối rối mà thấy mình trở thành người dư thừa. Bởi vì đây là trận chiến không có khói súng, Nghiêm Dịch cùng Lưu Tuấn Hàm đều nói lời ẩn ý, mà Quan An Tĩnh lại ngốc nghếch, hơn nữa vẫn còn bị dọa cảnh quay lại thấy Nghiêm Dịch ban nãy nên làm cô không cân nhắc tới ẩn ý trong câu nói của họ. Chỉ hy vọng cuộc trò chuyện này mau mau chấm dứt, sau đó rời khỏi mảnh đất thị phi này với nam thần ngay.

Dưới tình huống này rồi mà họ còn thảo luận chuyện bóng rổ nữa hả?! Quan An Tĩnh cảm thấy cô sắp xong rồi.

Lưu Tuấn Hàm: “Sư huynh, quyết định vậy đi, tìm dịp nào đó độ sức một ván.”

“Nhất định.” Nghiêm Dịch sáng khoái đáp ứng.

Quan An Tĩnh nghe vậy liền biết kết thúc nói chuyện, tảng đá trong lòng chậm rãi buông xuống — nguy thật, nếu để nam thần nghe được lời hồi nãy thì... nhưng nói lại, sao Lưu Tuấn Hàm tới giờ mà vẫn... với mình... nhỉ?

Aiii, được rồi được rồi! Chuyện vừa rồi coi như bị ma nhất đi, không nhắc tới cũng được!

“Lớp trưởng, nếu không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước.” Quan An Tĩnh vội vã muốn lui, không chỉ nói năng rất trật tự mà còn chủ động hiềm thấy, vừa nói vừa kéo nam thần đi.

Nghiêm Dịch không phản đối, chỉ nói tiếng gấp lại, sau đó mặc Quan An Tĩnh dẫn đi về phía cầu thang. Quan An Tĩnh lễ phép quay đầu lại mỉm cười, nói tạm biệt với Lưu Tuấn Hàm, có điều nụ cười đó sao mà thấy miễn cưỡng quá.

Đi tới gần cầu thang không xa, Quan An Tĩnh nói thầm, ra khỏi lầu học thì sẽ an toàn. Không có mặt Lưu Tuấn Hàm, giải thích với nam thần cũng không phải xấu hổ. Tất cả dường như rất thuận lợi.

Nhưng, ngay khi Quan An Tĩnh cho rằng đã thoát khỏi cảnh hiểm thì giọng nói của Lưu Tuấn Hàm đột ngột vang lên ở sau lưng: “Quan An Tĩnh, vấn đề tôi vừa hỏi em, em vẫn chưa trả lời tôi!”

Vấn đề... vừa rồi... em vẫn chưa trả lời tôi?!

Quan An Tĩnh chỉ thấy da đầu tê dại, bước chân đột ngột dừng lại. Ngay sau đó trong đầu lập tức vang lên câu hỏi Lưu Tuấn Hàm vừa hỏi: “Nếu như Nghiêm Dịch xuất ngoại... có phải tôi có cơ hội không?”

Quan An Tĩnh ngây người.

Thấy ai đó không tiền đồ đứng thờ người cả buổi, thông minh như Nghiêm Dịch đã sớm đoán được một hai, nhưng vẫn thấp giọng hỏi: “Hắn hỏi gì?”

Đến kẻ ngốc cũng biết, nam thần nhất định không muốn biết câu hỏi của Lưu Tuấn Hàm! Quan An Tĩnh lập tức lắc đầu.

“Vậy sao không trả lời hắn?”

Từ giọng điệu của Nghiêm Dịch, Quan An Tĩnh mơ hồ đoán được anh hơi giận. Nhưng... không phải cô không muốn trả lời, mà thực ra...

“Nếu như quên, tôi có thể nhắc lại cho em nhớ!” Lưu Tuấn Hàm ở phía sau ra sức dồn ép, thấy Quan An Tĩnh không phản ứng, giọng nói ngày càng vang. “Thực ra...”

“Không cần!” Quan An Tĩnh lập tức dùng giọng nói kiên quyết chặn Lưu Tuấn Hàm lại.

Sắc mặt của Nghiêm Dịch càng khó coi hơn.

Quan An Tĩnh gấp tới mức muốn đập vào tường, Lưu Tuấn Hàm nhất định là cố ý! Nhất định là cố ý!

“Tôi cảm thấy chuyện này nên nói cho rõ ràng, tuyệt đối không muốn khiến em khó xử.” Lưu Tuấn Hàm cố ý bắt chước giọng điệu của Quan An Tĩnh.

Lời này càng làm mập mờ hơn, bầu không khí giữa ba người lập tức trở nên căng thẳng.

Nghiêm Dịch đưa lưng quay về phía Lưu Tuấn Hàm, lạnh lùng hỏi Quan An Tĩnh: “Như vậy còn nói không có việc gì?”

Nhưng kể ra cũng lạ, Quan An Tĩnh vốn đang lo lắng không biết nam thần có hiểu lầm hay không, giờ nghe Lưu Tuấn Hàm truy hỏi thì bắt đầu bình tĩnh lại. Mới đầu có băn khoăn, sợ gặp nhau sẽ xấu hổ. Nhưng nếu Lưu Tuấn Hàm đã chấp nhất như vậy, thế thì không còn lý do nào để không tiếp tục nói rõ chuyện này.

Quan An Tĩnh đứng tại chỗ hít một hơi sâu, lúc mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời của nam thần lọt vào tầm mắt của cô. Tuy mặt của nam vương đại nhân có hơi đen... tuy nam thần hình như có vẻ tức giận... nhưng vẫn đẹp trai như cũ. Nhìn đôi mắt ấy, Quan An Tĩnh cảm thấy trái tim như bị giật điện, tràn ngập năng lượng, dùng thuật ngữ game thì là hồi sinh tại chỗ.

Ánh mắt tuy không ẩn chứa ngôn ngữ, nhưng lại truyền tới một năng lực mạnh mẽ, Quan An Tĩnh nhận được sự cổ vũ lớn lao từ nam thần — cho dù đó là ảo giác, cô cũng quyết định dám lao phải theo lao — điều chỉnh hô hấp, quay người, đối mặt với Lưu Tuấn Hàm, cô nói một hơi: “Xin lỗi lớp trưởng, không phải em trốn tránh vấn đề của anh mà là vấn đề đó vốn không thành lập! Nghiêm Dịch có đi hay không, không hề liên quan tới chuyện em có tiếp nhận anh hay không. Anh ấy ở đây, em với anh là bạn bè. Anh ấy rời khỏi, anh với em vẫn là bạn bè. Trong lòng em, anh vĩnh viễn vẫn là lớp trưởng, là bạn, không có ý nào khác. Có lẽ lần trước em nói chưa đủ rõ, nhưng xin anh hiểu giúp, suy nghĩ của em tới nay vẫn không hề thay đổi. Em không phải vì muốn ai đó chăm sóc mình mới yêu, để trở thành bạn trai của em, thực ra chỉ cần một điều kiện, đó là em thích người đó, người đó cũng thích em. Như vậy đủ rồi, cảm ơn sự yêu mến mà anh dành cho em, nhưng câu trả lời của em vẫn là: thật xin lỗi.”

Quan An Tĩnh nói liên tục, Lưu Tuấn Hàm mấy lần muốn chen vào nhưng không tìm được chỗ cắt ngang.

Quan An Tĩnh hôm nay phát huy vượt xa bình thường, cảm phiền đứa con gái ngành kỹ thuật có thể biểu đạt trôi chảy như vậy trong tình huống ngẫu nhiên, cuối cùng còn bổ sung: “Điều muốn nói em đã nói, hy vọng anh hiểu cho. Sau này, em không hy vọng xảy ra chuyện như hôm nay nữa!”

Lưu Tuấn Hàm: “Đừng khờ, chẳng lẽ em muốn chờ hắn ta từ Mỹ về sao? Em cho rằng hắn không thay đổi hay sao?”

Chuyện tình cảm, ghét nhất là người khác nói này nói nọ. Nên câu nói đó của Lưu Tuấn Hàm khiến Quan An Tĩnh rất khó chịu, không tự giác mà đề cao dB: “Thay đổi hay không là chuyện của anh ấy, chờ hay không là chuyện của em!”

Lần này Lưu Tuấn Hàm bị hết sững người, đứng lại không được mà rời đi cũng không xong. Nhìn Quan An Tĩnh ở trước mặt bởi vì kích động nên mặt đỏ tới tai, nghĩ thầm cô gái dịu dàng nhu nhược từ khi nào lại bá khí như vậy nhỉ?

Chờ khi hần phản ứng lại, trong hành lang không có một bóng người, Quan An Tĩnh cùng Nghiêm Dịch chẳng biết đã đi đâu...

*****

Quan An Tĩnh bị Nghiêm Dịch kéo ra khỏi lầu học.

Từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng to tiếng với người khác như ngày hôm nay. Cho dù lần trước đối mặt với sự vô lý của Du Hiểu Hạm, cô vẫn khắc chế nhường nhịn ba phần. Giờ tỉnh táo nghĩ lại thái độ vừa rồi với Lưu Tuấn Hàm, dường như... có hơi nóng giận thì phải.

“Vừa rồi em có dữ lắm hay không...?” Quan An Tĩnh vừa ra khỏi lầu học đã bắt đầu tỉnh táo lại, “Thực ra anh ta không làm gì sai, chỉ muốn để em tỏ thái độ mà thôi. Không biết em bị gì nữa, đầu óc nóng bừng, giống như không bị mình khống chế vậy. Thái độ vừa rồi của em, có phải đã khiến anh ta xấu hổ không...?”

“Tiêu rồi tiêu rồi...” Quan An Tĩnh bắt đầu lẩm bẩm quở trách bản thân, “Em quá vọng động rồi, vốn không nên như vậy... rõ ràng có thể nói chuyện tử tế được mà...”

Ai đó hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình nên tự nhiên không hề chú ý tới sắc mặt của Nghiêm Dịch. Thực ra, câu nói “thay đổi hay không là chuyện của anh ấy, chờ hay không là chuyện của em” vừa rồi của Quan An Tĩnh đã khiến ánh mắt của Nghiêm Dịch dịu lại. Nghiêm Dịch phát hiện, ngày hôm nay, tất cả những quấy nhiễu bên ngoài không còn quan trọng nữa, chỉ cần anh biết, cô vẫn luôn chờ anh, đã đủ rồi. Nụ cười của cô, sự tốt bụng của cô, luôn đáng để nhớ nhung là thế. Tâm trạng của cô, thậm chí chút giận dỗi vừa rồi của cô, ở trong mắt Nghiêm Dịch vô cùng đáng yêu.

Bé con Quan An Tĩnh đang xoắn xuýt trong thế giới của mình, nam thần cũng lặng lẽ đứng đối diện cô, ắp ý đưa tình.

“Lẽ ra em nên uyển chuyển một chút...”

Mùa hè chói chang, ánh mặt trời xuyên qua những tán lá cây bên đường phả lên mình họ, Nghiêm Dịch như khoác lên một tầng sáng, nhìn cô bé trước mắt, bỗng nhiên cảm xúc dâng trào. Sau một giây, Nghiêm Dịch cúi đầu, đẩy kín bờ môi của Quan An Tĩnh.

Thế giới chớp mắt trở nên yên lặng.

44. Chương 44

Tin nam vương đại nhân ôm hôn bạn gái giữa sân lan truyền khắp trường như sấm chớp.

“Couple số 1 khó qua nổi chữ tình, chính thức công khai tình cảm yêu đương” — trên diễn đàn, những hình ảnh, tin tức bất quá vừa xuất hiện lập tức thu hút phần lớn thành viên cùng thảo luận. Hơn nữa Nghiêm Dịch vốn đã có fans ủng hộ nay lại thêm số fans ít ỏi của Quan An Tĩnh, sau một hồi tuyên truyền, từ khóa đứng đầu diễn đàn trường chỉ có thể là hai cái tên Nghiêm Dịch cùng Quan An Tĩnh quá quen thuộc.

Couple số 1 khiêm tốn nhất đại học F từ trước tới nay, sau một thời gian im hơi lặng tiếng lại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người bằng phương thức phô trương như thế, thật sự khiến người khác giật mình không ít.

Dĩ nhiên, không chỉ thành viên diễn đàn giật mình.

KISS — với — nam thần — ở trước mặt mọi người! Điều này khiến Quan An Tĩnh trước giờ luôn truyền thống chỉ cần nghĩ tới đã kích động muốn phụt máu mũi là vì sao?!

Máy điều hòa trong nhà Nghiêm Dịch phả hơi lạnh “vù vù”, tuy nhiệt độ trong nhà thấp hơn bên ngoài mấy độ nhưng tại sao Quan An Tĩnh đang ngồi trên sofa trong phòng khách lại có hơi nóng rần rần?

“Không sao chứ?” Nghiêm Dịch rót một ly nước đá rồi đi ra phòng khách, vừa đi vừa cau mày hỏi: “Đang yên lành sao lại choáng váng hả, không phải trúng gió đấy chứ?” Sau khi ra khỏi trường thì Quan An Tĩnh có hơi bất thường, cân nhắc tới khí trời nóng bức, Nghiêm Dịch tự nhiên cho rằng cô bị cảm nắng.

Quan An Tĩnh uống một hơi hơn nửa ly nước, trái tim vẫn đập thình thịch thình thịch. Vừa trải qua chuyện mới này, yên lành được mới là lạ! Cô không ngắt xiu đã rất mạnh mẽ rồi!

“Không có gì...” Quan An Tĩnh lầu bầu, giọng nói rất yếu.

“Vậy thì là chuyện gì?” Nghiêm Dịch sau khi làm “chuyện tốt” lại còn hỏi ép. Quan An Tĩnh bị anh hỏi vừa gấp vừa khó nghĩ: nên trả lời như thế nào mới đúng? Chẳng lẽ nói: còn không phải tại anh sao? Híc... quá buồn nôn rồi. Nhưng nếu không nói, Nghiêm Dịch tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

Rối rắm hồi lâu, Quan An Tĩnh mới dè dặt trả lời: “Em không sao, anh để em yên lặng một chút là được...”

“... yên lặng?”

“Vừa rồi... vừa rồi em chẳng hề chuẩn bị tí nào cả.” Quan An Tĩnh bắt đầu nói năng lộn xộn, “Em cũng không ngờ, anh... anh lại như vậy! Em vốn không ngờ anh lại làm như vậy... có nhiều người thấy lắm.”

Nét mặt Nghiêm Dịch càng khó hiểu hơn: “Thấy gì?”

Xiu... còn hỏi nữa?! Quan An Tĩnh im lặng, chỉ cần nhớ lại chuyện vừa xảy ra, máu chảy khắp người bắt đầu xông lên đầu, cô vô thức đưa tay quạt.

Cứu mạng! Toàn thân cô nóng bốc lửa rồi!

Dáng vẻ mất tự nhiên lúc này của Quan An Tĩnh vừa khả ái vừa buồn cười, lại thêm vừa mới thành công đánh lui đối thủ cạnh tranh Lưu Tuấn Hàm nên tâm trạng của nam thần tốt lên hẳn. Đường như rất đặc ý với “chuyện tốt” mà mình đã làm, Nghiêm Dịch giả ngốc mãi, cuối cùng nhịn không được, dắt theo nụ cười vui vẻ trên môi, Nghiêm Dịch cúi đầu xuống hỏi: “Xấu hổ hả?”

“Ai xấu hổ chứ...” Ai đó mạnh miệng, đến khi dứt lời mới từ từ nhận ra Nghiêm Dịch vẫn luôn giả ngây! Nhìn nam thần nhoẻn miệng cười, Quan An Tĩnh bưng tỉnh, mở to hai mắt im lặng khiển trách anh.

Nam thần không hề đỡ được ánh mắt ủy khuất của Quan An Tĩnh, không được bao lâu đã đầu hàng, một bên mỉm cười làm động tác xin hàng, một bên thở dài: “Aiii – là anh không đúng, đừng giận nhé?”

Quan An Tĩnh vốn chỉ phô trương thanh thế thôi, giờ nghe nam thần nhận sai, lòng mềm hẳn. Nhưng khi cô vừa muốn lên tiếng thì Nghiêm Dịch lại nói: “Tối giờ mà vẫn chưa quen nữa, xem ra sau này phải luyện tập nhiều hơn.”

Choáng, còn muốn luyện tập?! Quan An Tĩnh quýnh quýng — “Nghiêm Dịch! !!”

*****

Lúc hai người đang đấu khẩu thì điện thoại của Nghiêm Dịch reo lên. Nam thần đang thưởng thụ thời gian ngọt ngào, ngồi ỉ ra trên ghế không chịu đi. Quan An Tĩnh mỉm cười giục anh mấy lần, lúc này Nghiêm Dịch mới lưu luyến đứng lên đi nghe điện thoại.

“A lô?”

“Nghiêm Dịch, là tôi.” Trong điện thoại truyền đến tiếng oang oang của Mã Chấn Vũ, “Buổi tối phòng 309, mang theo ai đó của cậu tới sớm đấy nhé!”

Nghiêm Dịch mỉm cười nói ừ.

Hôm nay bộ phận kỹ thuật Kỳ Thuật tổ chức liên hoan, trước đó Nghiêm Dịch có nói muốn dẫn Quan An Tĩnh cùng đến. Buổi chiều hôm đó Quan An Tĩnh chỉ có hai tiết học, cho nên bạn trai nhị thập tứ hiếu là Nghiêm Dịch tranh tốt thời gian tới trường đón cô. Không ngờ lại trùng hợp gặp Lưu Tuấn Hàm đi ra...

E là trời muốn tiêu diệt lớp trưởng đại nhân. Thiên thời địa lợi nhân hòa, Lưu Tuấn Hàm không có thứ nào, bại hoàn toàn là nằm trong dự kiến, hợp tình hợp lý.

Bây giờ Quan An Tĩnh đã quen thân với đồng nghiệp của Nghiêm Dịch. Vốn toàn là những người dễ gần, sau vài tháng gần gũi, khoảng cách giữa họ rút xuống số âm, thậm chí có một vài đàn anh khóa trên còn gọi cô là chị dâu, Quan An Tĩnh từ mất tự nhiên tới quen dần.

Bầu không khí liên hoan đêm nay rất vui vẻ. Ngày thường đều bận rộn lo làm hạng mục, hôm nay hiếm lắm mọi người mới có thể tề tựu lại với nhau hưởng thụ thời gian rảnh rỗi. Cả đám mở máy karaoke, chơi rất vui vẻ.

Mọi người trò chuyện với nhau một chút, chủ đề chuyển dần tới hạng mục trọng điểm của Kỳ Thuật trong sáu tháng cuối năm.

Hoắc Chính: “Bên Mỹ hi vọng chúng ta mau chóng bắt tay vào làm việc. Tôi muốn điều mấy người từ tổ ba, Cung Húc, bên cậu có vấn đề gì không?”

“Cần cứ nói.” Cung Húc gọt ly rượu lên, phóng khoáng nói, “Anh em bên tôi tùy anh phân công!”

“Vậy được, cuối tuần này phái một số người không có chuyện quan trọng trên tay theo giúp Nghiêm Dịch xây dựng kho dữ liệu đi.”

“Dễ như ăn cháo!” Cung Húc đáp ứng, nói xong thì chợt nhớ, “À, đúng rồi, không nói thì suýt quên. Nghiêm Dịch, hôm nay hộ chiếu của cậu được đưa tới công ty, tôi đã ký nhận thay cậu. Chút nữa nhớ đòi tôi đó.”

Bàn ăn rất ồn ào, câu nói thuận miệng đó của Cung Húc không khiến nhiều người để tâm. Nhưng cũng vì vậy nên không ai nói hùa, còn Quan An Tĩnh vốn đang vừa nói vừa cười thì lại trở nên mất hồn mất vía.

Nghiêm Dịch nhận hạng mục nước ngoài, Hoắc Chính cố ý phái anh đi qua đó xem xét, cô biết những việc ấy. Nhưng vừa đúng đó là công ty Mỹ, cho nên cũng đồng nghĩa vô hình đẩy nhanh thời gian xuất ngoại của Nghiêm Dịch... khảo sát kết hợp du học, như vậy thì thời gian rời khỏi của Nghiêm Dịch chẳng phải càng dài hơn sao?

Không dám nói gì trước mặt mọi người, Quan An Tĩnh nhịn suốt một buổi, mãi tới lúc trên đường về mới có cơ hội hỏi Nghiêm Dịch chuyện hộ chiếu.

“Hạng mục mới ở Mỹ hơi gấp, cho nên Hoắc Chính giúp anh làm hộ chiếu trước, để tránh đến lúc đó chậm trễ thời gian. Nhưng, anh không ngờ lại nhanh đến vậy...” Nghiêm Dịch vừa lái xe vừa giải thích, câu nói cuối cùng rất nhỏ, giống như đang lẩm bẩm.

Quan An Tĩnh ngồi ở ghế phụ lái, nghe nam thần nói, vẻ mặt từ từ nghiêm túc.

Tuy cô luôn biểu hiện ra sức ủng hộ Nghiêm Dịch đào tạo sâu ở đại học D nhưng trong lòng Quan An Tĩnh rất rõ, gạt được người khác nhưng không gạt được chính bản thân mình, những lời nói trái lương tâm từng nói, dù nói nghìn lần vạn lần cũng chỉ là nói dối.

Cô hy vọng Nghiêm Dịch xuất ngoại ư? Đáp án quá rõ.

Trước đó cô luôn tự an ủi mình rằng bây giờ thông tin kỹ thuật phát triển như vậy, cho dù ngăn cách hai nơi cũng không sao. Nhưng giờ khi phải đối mặt với sự chia ly, Quan An Tĩnh thực sự cảm thấy rất khổ sở cùng thất lạc. Cô như vậy, thực sự rất hư hỏng đúng không? Cô phải toàn lực ủng hộ Nghiêm Dịch mới phải.

“Khi nào thì đi?”

“Cũng nhanh, có lẽ tháng sau.”

“Tháng sau?” Nhanh như vậy ?!

“Sao, không nữ à?”

“Không... không phải...” Quan An Tĩnh tiếp tục liều mạng, “Em chỉ hỏi qua thôi, dù sao sớm muộn gì cũng phải đi, một tháng hay hai tháng cũng không khác biệt mấy, ha ha —” Nhưng vì sao trái tim cô lại nhức nhối đến vậy?

“Thật?”

“Thật mà...” Không chỉ đau lòng một chút thôi đâu! Ô ô ô...

*****

Nghiêm Dịch không đưa Quan An Tĩnh về trường mà chở thẳng cô về nhà mình. Quan An Tĩnh vốn không chịu nhưng Nghiêm Dịch lại nghiêm túc chỉ thị cô phải dọn dẹp hành lý giúp anh. Quan An Tĩnh nghĩ cơ hội ở chung của mình với nam thần cũng không còn nhiều, tuy tâm trạng sa sút tới đáy cốc nhưng cũng vẫn theo anh vào nhà.

Trên đường đi, Quan An Tĩnh luôn cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, nhưng khi va li xuất hiện trước mắt, Quan An Tĩnh vẫn suýt nữa rơi lệ.

Đừng tàn nhẫn như thế...

Hồi trước thì không thấy sao cả, nhưng giờ cảm giác trong lòng ngày càng mãnh liệt: Nghiêm Dịch sắp đi, thật sự sắp đi rồi! Làm sao bây giờ! Thật không nỡ xa anh... Không phải không tin tưởng nam thần, cũng không phải không chịu được cô đơn. Nhưng tương lai còn dài như vậy, chuyện sau này ai dám nói biết rõ được đây? Về tương lai, cô không nghĩ ngợi nhiều. Không phải cô không cân nhắc tới, mà là không dám... sợ kết cục đoán được không phải là cái kết mà cô mong đợi.

Giờ cô hối hận vẫn còn kịp chứ...?

Quan An Tĩnh nghĩ ngợi lung tung trong đầu, nhưng vẻ ngoài vẫn đưa mắt yên lặng nhìn va li. Nghiêm Dịch nhanh chóng phát hiện cô bất thường, khi tới gần xem xét thì kinh sợ: “Sao lại khóc?”

Quan An Tĩnh quay đầu đi chỗ khác, né tránh hai tay Nghiêm Dịch đưa tới. Anh không hỏi thì còn may, vừa rồi hốc mắt chỉ đỏ thôi, giờ Nghiêm Dịch vừa hỏi, cảm giác không nỡ phun trào khắp lòng Quan An Tĩnh. Nước mắt cứ thế cãi lời, từng giọt từng giọt rơi lên va li màu đen.

Nghiêm Dịch ngậm ngẩn, “Đừng khóc! Sao vậy hả?” Cô vừa khóc, cả thế giới cũng mờ mịt hẳn.

Nhưng Quan An Tĩnh nghe nam thần khuyên thì càng khóc dữ hơn, ngay cả hô hấp cũng dồn dập. “Không, không có việc gì... là em vô dụng. Em cho rằng mình sẽ không đau khổ, nhưng, nhưng giờ biết anh thực sự phải đi Mỹ, trái tim cứ...” Nghĩ tới chuyện sau này phải đối mặt, Quan An Tĩnh dường như không khống chế nổi nước mắt nữa. Giờ này khắc này, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại sợ nói sai.

“Anh đi học là chuyện tốt, em phải vui vẻ mới đúng. Nhưng thấy sau này không thể gặp anh được nữa nên có hơi khó chịu thôi, chỉ một chút thôi...” Quan An Tĩnh vừa nói vừa huơ tay ra hiệu, cố gắng gượng nở một nụ cười nhưng chỉ khiến người xem càng xót thương.

Nước mắt nhỏ xuống sàn nhà như đắm vào tim Nghiêm Dịch.

“Em luôn khuyên anh nhận OFFER đại học D, là sợ anh phát triển ở trong nước không thuận lợi?” Nghiêm Dịch vừa giúp Quan An Tĩnh lau nước mắt, vừa đau lòng hỏi.

Quan An Tĩnh chưa bao giờ hoài nghi thực lực của nam thần, nghe nói như vậy thì ngược đầu lên, giọng nói kiên định lạ thường: “Không phải! Anh lợi hại như vậy, ở đâu cũng phát triển tốt cả.”

“Vậy em cảm thấy em chậm trễ anh?”

“Không phải...”

“Không cho phép nói dối!”

Được rồi... “Có một chút...”

Nghiêm Dịch dùng ngón tay lau nhẹ vệt nước mắt trên mặt Quan An Tĩnh, “Không phải đã nói tin anh sao?”

“... em vẫn luôn tin anh.”

“Vậy sao luôn nói muốn anh xuất ngoại? Chẳng lẽ anh ở trong nước thì không phát triển tốt được sao?”

“Không phải... em chỉ không muốn anh bỏ lỡ cơ hội.”

“Không muốn anh bỏ lỡ cơ hội, cho nên muốn anh bỏ lỡ em sao? Em biết học thạc sĩ mất bao lâu không? Chẳng lẽ em muốn đến Mỹ tìm anh?” Nói tới đây, Nghiêm Dịch rốt cuộc không nhịn được mà nói hết ra những suy nghĩ mấy ngày nay. Tuy anh có thể đoán được nguyên nhân Quan An Tĩnh làm như thế, nhưng mỗi khi nhìn cô tích cực sưu tầm tài liệu về đại học D, lại cực lực khuyên anh xuất ngoại, là bạn trai nên anh cảm thấy trong lòng có cảm giác rất khó nói.

“Còn nữa.”

“... còn nữa gì?” Quan An Tĩnh giống như học sinh tiểu học đang được răn dạy. Tuy đã nhận sai nhưng thầy giáo vẫn không chịu tha, trong lòng hơi ủy khuất, cũng hơi sợ hãi.

“Mấy hôm trước, không nhận được lá thư nào sao?” Nghiêm Dịch đổi chủ đề.

Hả? Thư?

Nhắc tới thư, Quan An Tĩnh vừa nghĩ đã nhớ ra. Lá thư nặc danh đó tới giờ vẫn còn nằm im trong ngăn tủ, tới giờ vẫn chưa tìm được xuất xứ. Có điều, lá thư nặc danh ấy có liên quan xu nào tới vấn đề bọn họ đang thảo luận hả? Còn nữa — “Tại sao anh biết em nhận được một lá thư?” Chẳng lẽ...

Nghiêm Dịch hoàn toàn cho qua câu hỏi của Quan An Tĩnh, thản nhiên nói: “Trong thư viết gì?”

“... Một bài hát.”

“Bài hát gì?”

Quan An Tĩnh nhớ lại, trả lời: “Chắc là [yêu em thì đừng bỏ đi].”

Xem ra cũng không quá đần.

Nghiêm Dịch gật đầu, hiển nhiên rất hài lòng với câu trả lời này. Sau đó bỗng nhiên nghiêng người đưa lỗ tai của mình sát tới: “Bài hát gì, lặp lại lần nữa.”

Lặp lại lần nữa? Đầu óc Quan An Tĩnh gián đoạn 1s, lặp lại theo bản năng: “Yêu em thì đừng bỏ đi...”

Cô phát âm rất rõ ràng, có vấn đề gì hả? Quan An Tĩnh khó hiểu ngẩng đầu lên, nhưng khi ánh mắt tiếp xúc với nam thần thì càng khó hiểu — bởi vì nam thần vừa rồi vẫn còn tức giận, không ngờ lại, mỉm cười...

Quan An Tĩnh hoàn toàn ngây ra.

Yêu em thì đừng bỏ đi... yêu em thì đừng bỏ đi...

Yêu em thì đừng đi?

Quan An Tĩnh lặp tới lặp lui tên bài hát trong lòng.

Yêu em thì đừng đi!

Yêu em, đừng đi!

Một giây sau, Quan An Tĩnh đã hiểu!

Nhưng cô vẫn chưa kịp biểu đạt sự ngạc nhiên trong lòng ra ngoài thì lại nghe Nghiêm Dịch ở đối diện nói với tốc độ cực nhanh: “Được, anh ở lại.”

“Cái... cái gì...?” Lượng tin tức quá lớn, Quan An Tĩnh cảm thấy mình theo không kịp tư duy của Nghiêm Dịch rồi.

Lúc này Nghiêm Dịch bỗng nhích đến gần, hai tay ôm chặt vai cô, nghiêm túc nói: “Bạn Quan An Tĩnh, vừa rồi bạn xin tôi đừng đi, tôi đã đồng ý. Sau này bạn phải chịu trách nhiệm với tôi đó.”

“... hả?”

Hình như có chỗ không đúng! Không không không, hình như chỗ nào cũng không đúng!

Nam thần... anh đang chơi xấu em à?

Nghiêm Dịch: “Sao? Em muốn trốn nợ?”

“Không có... phụt —” Quan An Tĩnh nhin không được bỗng cười.

Thì ra, lá thư nặc danh là do nam thần gửi cho cô; thì ra, nam thần vẫn luôn không muốn rời khỏi; thì ra, nam thần chỉ đang chờ cô mở miệng giữ anh lại; thì ra...

Quan An Tĩnh trước giờ chưa thấy một nam thần như thế này, nhưng nam thần thực sự... thực sự... mạnh dữ lắm nha !!!

Quan An Tĩnh một phút trước vẫn còn bồi hồi ở đáy cốc, bây giờ cảm thấy cô bỗng bị ném lên tầng mây, toàn thân nhẹ bỗng. Một cảm giác hạnh phúc lan khắp, dường như đến cả không khí cũng trở nên rất ngọt.

“Sau này muốn cân nhắc chuyện nào đó, có thể thêm một điều kiện tiên quyết được không?” Nghiêm Dịch nhẹ nhàng ôm Quan An Tĩnh vào lòng.

“...Điều kiện tiên quyết gì?”

“Điều kiện tiên quyết là anh là bạn trai của em, điều kiện tiên quyết là chúng ta phải ở cùng với nhau.”

Từng có người nói, ba chữ đẹp nhất trên thế gian này không phải “tôi yêu bạn” mà là “gần bên nhau”. Giờ này khắc này, Quan An Tĩnh nghe câu nói đó của nam thần, càng thấy cảm động.

“Được.” Tuy chỉ một chữ, nhưng Quan An Tĩnh nói rất kiên định.

“OFFER đại học D anh không nhận. Nếu như muốn ra nước ngoài... anh đã xuất ngoại với ba mẹ lâu rồi, không phải chờ tới hiện tại. Em hiển nhiên là một nhân tố quan trọng, nhưng ở chỗ này anh vẫn có thể làm những gì mình thích, đã thế tại sao lại phải ra nước ngoài phiền phức đến như vậy.”

Nghiêm Dịch xiết chặt hai tay, ôm chặt người nằm trong lòng mình thêm chút nữa: “Ngành điện tử trong nước vừa mới cất bước nên càng có không gian để phát triển, cũng đầy cơ hội và thử thách. Mấy ngày trước hiệu trưởng cũng từng nói muốn giữ anh lại đào tạo ở trường. Ở đây, có thể vừa làm vừa học, đây là cuộc sống mà anh muốn. Giờ Kỳ Thuật phát hiện ngày càng tốt, anh cũng có thể vừa tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm vừa mở rộng quan hệ cộng đồng, là nền tảng để mai sau phát triển. Tuy anh là nguyên lão ở Kỳ Thuật, nhưng tương lai, nguyện vọng của anh là muốn thành lập một công ty thuộc về mình...”

Đêm về khuya, lại một ngày trôi qua trong tiếng kêu vang rộn ràng của ve sầu. Gió đêm thổi vào nhà xua đi nhiệt độ ban trưa, để lại chút hơi lạnh lạnh. Giọng của Nghiêm Dịch nhẹ nhàng vang ở bên tai, rất dễ nghe. Quan An Tĩnh như mất hồn, lại lần nữa không còn thuốc nào chữa được việc bị anh hấp dẫn.

Nghiêm Dịch chậm chậm nói ra quyết định của mình; quá khứ, tương lai, về anh, về cô, về bọn họ. Từng bước một, nói hết ra những suy nghĩ về tương lai của mình.

“Cho nên, anh đã sớm có quyết định?” Cuối cùng, Quan An Tĩnh hỏi: “Nếu như em vẫn không chịu mở miệng giữ anh lại thì sao?”

“Vậy anh đi, sau đó dùng hộ chiếu F2 lãnh em sang Mỹ.”

“F2 là gì?”

Nghiêm Dịch: “Visa vợ chồng.”

Quan An Tĩnh: “...”

45. Chương 45: Lời Cuối Tuyên

Thời gian nhanh chóng trôi mau, thoáng đó đã qua một tháng.

Lại tới kỳ tốt nghiệp mỗi năm một lần, những sinh viên năm tư chuẩn bị bước lên con đường mới xuất phát đến mục tiêu tiếp theo; khắp sân trường đều tràn ngập bầu không khí chia tay quyến luyến. Từ khi tài chính của hạng mục mới được gửi tới, lần đầu này giữ Kỳ Thuật với công ty nước ngoài hợp tác rất bền vững, tất cả đều phát triển theo hướng tích cực.

Được đối tác bên Mỹ thành ý mời, cuối cùng thời điểm xuất phát sang Mỹ của Nghiêm Dịch đã tới. Có điều, lúc này Quan An Tĩnh lại bận rộn đến thời gian ưu tư cũng không còn. Giống như tất cả sinh viên

năm ba khác, ngày Nghiêm Dịch đi, Quan An Tĩnh phải trải qua kỳ thi tối tăm không ánh sáng. Phòng ngủ cùng thư viện, hai nơi này tạo thành một đường thẳng vạch ra lộ tuyến phải đi mỗi ngày, quả thực mệt như cây sậy vậy.

“Lão đại, hôm nay chị dâu không tới tiễn anh à?”

“Chị dâu còn phải thi, chú đừng đâm vào chỗ đau của lão đại!”

“Dừng! Các chú thì biết gì, có biết cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn không?”

Trong sảnh chờ ở sân bay, Nghiêm Dịch lẻ loi cầm vali khiến mấy tên đồng nghiệp thấy lạ, không nhin được mà ghẹo anh.

Suốt cả quá trình Nghiêm Dịch đều mỉm cười không lên tiếng.

Khảo sát một tuần, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Nếu không phải ai đó phải thi thì ra sao cũng phải gặp mặt một lần anh mới yên lòng lên đường. Nhưng nói ngược lại, hôm qua đưa em ấy về trường muộn như vậy, không biết hôm nay có bị ảnh hưởng gì không?

Đang nghĩ ngợi đây đó, không biết có phải do tấm lòng của hai người đang yêu kết nối với nhau không mà điện thoại lại đổ chuông. Nghiêm Dịch lấy ra xem, quả nhiên là tin nhắn đến từ Quan An Tĩnh.

Quan An Tĩnh: lên đường bình an :)

Nhìn tên người gửi, khóe môi nam thần hơi vênh. Nghĩ nghĩ, Nghiêm Dịch lại bấm di động: em sẽ chờ anh chứ?

Quan An Tĩnh: sẽ.

Nghiêm Dịch: hãy chờ anh một tháng.

Quan An Tĩnh: không.

Nghiêm Dịch: ?

Tin trả lời nhanh chóng được gửi tới, trên màn hình hiển thị hai chữ rất đơn giản: mãi mãi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-muoi-vi-em>